

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

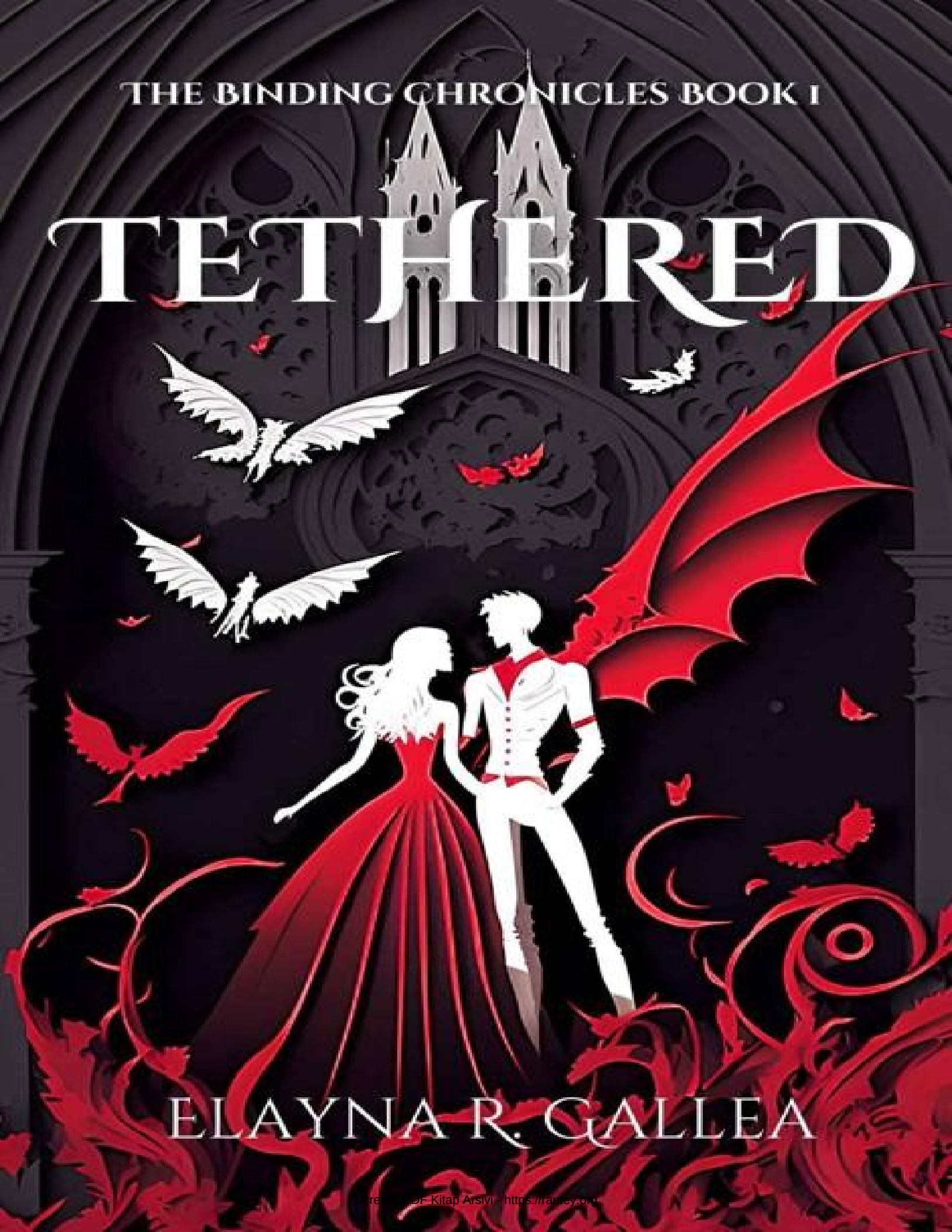
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BINDING CHRONICLES BOOK I

TETHERED

ELAYNA R. GALLEA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bağlı

BAĞLAYICI KRONİKLER

BİRİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

ELAYNA R. GALLEA

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2023 yazar Elayna Doucet

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için adres: authorelaynargallea@hotmail.com

Harita tasarımı: Daniela A. Mera E-kitap

ISBN: [978-1-7388342-3-5](#)

Ciltsiz ISBN: [978-1-7781920-9-8](#)

Ciltli ISBN: [978-1-7388342-2-8](#)

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

*Edward Takımı'na:
Bu senin için.*

OceanofPDF.com

Luna tarafından çizilen Eleyta haritası

OceanofPDF.com

DAHA BÜYÜK BİR VERSİYON İÇİN LÜTFEN ŞU ADRESE GİDİN:
[HTTPS://WWW.ELAYNARGALLEA.COM/MAPS](https://www.elaynargallea.com/maps)

OceanofPDF.com

Telaffuz Kılavuzu

Merhaba sevgili okuyucular,

Eleyta bir fantezi dünyasının parçasıdır. Yararlı bulmanız ihtimaline karşı bu telaffuz kılavuzunu ekledim. (Ancak her zaman olduğu gibi, lütfen beni görmezden gelmekten ve kelimeleri uygun gördüğünüz şekilde telaffuz etmekten çekinmeyin). Sonuçta, okumanın güzelliği hepimizin zihnimizde dünyalar yaratmasıdır.

İsimler:

Kinthani: Kin-tha-nee
Marguerite: Mar-grr-ee-te
Estrella: es-trey-uh
Ciro: See-row
Montquartier: Mon-kar-tee-yay
Triboulet: Tree-boo-leh
Rhain: yağmur
Phyrra: Fie-rah
Brollet: Bro-leh
Mikael: Mee-kale

Tanrılar:

Kydona: Key-doh-na
Ithiar: Ih-thigh-ar
Isvana: Iss-vah-nah

Yerlerinize:

Ithenmyr: Ih-thin-meer

Ipotha: Ih-poh-tha

Eleyta: Ill-ee-tah

OceanofPDF.com

İçindekiler

Yazarın notu

1. [En Kötü Doğum Günü](#)
2. [Belki Hayatta Kalır](#)
3. [İmzaladığım Şey Değil](#)
4. [Kutsal Bir Birliktelik](#)
5. [Gelini Öpebilirsiniz](#)
6. [Kanla Bağlanmış](#)
7. [Yırtıcı ve Av](#)
8. [Bağlı](#)
9. [Başarısızlıklar ve Bağışlama](#)
10. [Tatsız Bir Buluşma](#)
11. [Açıklamalar ve Beklenmedik İttifaklar](#)
12. [Bir Yanı İnkâr İçeren Kahvaltı](#)
13. [Tetchiness ve Faerie Şarabı](#)
14. [Oldukça ilginç biri.](#)
15. [Acı ve Diğer Şeyler](#)
16. [Bakayım](#)
17. [Ölüm Birçok Şekilde Geliyor](#)
18. [Beni Korkutuyorsun](#)
19. [Müttefikler, İpuçları ve Kemikler](#)
20. [Anılar ve Ölümcül Yaralanmalar](#)
21. [Isır Beni](#)
22. [Tatlı Rüyalar ve Araştırma](#)
23. [Anne Şefkati ve Ölüm Tehditleri](#)
24. [Bana güveniyor musun?](#)
25. [Gizli Toplantılar ve Casuslar](#)
26. [Şafak Vakti Geliyor](#)
27. [Kötü Kararlar ve Sonuçları](#)
28. [Casus Ustalar ve Buz Kraliçeleri](#)
29. [Bırakma](#)
30. [Zindanlar ve Karanlık](#)
31. [Verdiğiniz Sözü Unutmayın](#)
32. [Karanlık ve Diğer Korkunç Şeyler](#)
33. [Dikkatinizi Verin](#)
34. [İki Delici Acı Noktası](#)
35. [O Benim](#)

Eziyetim

Of Earth and Flame

Teşekkür Yazar

Hakkında

Ayrıca yazar: Elayna R. Gallea

OceanofPDF.com

Yazarın notu

Eleyta'ya hoş geldiniz!

Tethered, birkaç farklı biçimde şiddet içeren yüksek fantezi ortamında geçiyor.

Ayrıca dil, ölüm, saldırı, cinsiyetçilik ve olgun durumlar içerir.

OceanofPDF.com

En Kötü Doğum Günü

OceanofPDF.com

"H "Yirmi birinci yaş günüm kutlu olsun," diye içimden, Büyük Salon'gözden saklayan süslü çift kapıya bakarken. Bir ayağımdan diğerine geçtim, halı kaplı zemin boş koridorda beklerken ayak seslerimi duydum.

Muhafızlar bile hayatım sonsuza dek değişmeden önce bana bir anlık mahremiyet sağlayarak ortalıktan kaybolmuşlardı. Sanki bu midemdeki sinirleri yardımcı olacakmış gibi. Tüm hazırlıklarına, tüm araştırmalarına rağmen hiçbir şey beni bu ana hazırlayamazdı. Evlilik için gerçekten satılıyordum.

Nedense şu ana kadar gerçekmiş gibi gelmemişti. Nedeninden emin değildim, çünkü iki hafta önce Lordlar Konseyi'nin önünde, yirmi birinci yaş günümün gecesinde Karanlıklar Prensi'yle evleneceğimi söylediklerinde, ellerim en sevdiğim gök mavisi elbisemin önünden aşağıya akarken şok geçirdiğimi çok net hatırlıyordum.

Görünüşe göre, doğumumun "uğurlu koşulları" bir işaretti. Onlara göre, sadece sekiz yüz kırk altı yılda bir gerçekleşen bir güneş tutulmasının altında doğduğum için, bu evliliğe satılmak için mükemmel bir adaydım.

Uğurlu.

Sanki güneşin ve ayın bilimsel hareketleri beni muhtemel ölüme göndermek için yeterli bir sebepmiş gibi. Herkes güneşe çıkamamanın yanı sıra vampirlerin insanlara karşı özellikle acımasız olduğunu biliyordu. Bu hafta hayatta kalamayacağım oldukça muhtemeldi.

Nişanlandığım haberini aldığımdan beri vampirlerle ilgili elime her haberi okudum. Sadece bu da değil.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca, tanıdığım herkes -ki bazıları tanıdık olmanın ötesine geçmiyordu- Kuzey Krallığı halkı hakkında duydukları her korkunç ayrıntıyı paylaşmaktan büyük keyif almıştı.

Bana anlatılan her şeyi iki kelimeyle özetleyebilirdim: kan ve ölüm.

Ne yazık ki benim için Lordlar Konseyi'nin sözü kanundu. Bu kıtadaki diğer üç krallığın aksine, Ipotha'nın bir hükümdarı yoktu. Konsey, tüm niyet ve amaçlar için, yönetim organıydı. Kimse onlarla tartışamazdı, özellikle de böyle bir konuda.

Yine de evliliğim gerçek gibi gelmemişti. Ne Lordlar Konseyi bana bu birlikteliği bildirdiğinde, ne de bir hafta sonra küçük kardeşim Marius'u ziyaret ettiğimde ve Eleyta'ya varır varmaz ona yazacağıma söz verdiğimde. Dün, bavullarımın toplanmasına nezaret ettiğimde de. Hatta bu sabah uyanıp güneşin ufukta son kez yükselişini izlediğimde bile.

Ama gerçektir. Her şey gerçektir. Güneş batıyordu ve ben bu gece Eleyta'nın vampir prensiyle evleniyordum. Bu, öngörülebilir gelecekte bu taş duvarları, yıpranmış halıları, ailemin resimlerini son görüşüm olacaktı. Ailemle son kez birlikte olacaktım.

Arkamdan ayak sesleri geldi ve babam yaklaşırken döndüm. Beyaz fırfırlı keten bir gömlek ve kadife bir pantolon giymiş, kolunu uzatmıştı.

Elimi dirseğinin kıvrımına doğru kaydırdım. Dudaklarım yanağındaki kirli sakalı okşadı ve "Merhaba baba" diye fısıldadım.

"Lulu," dedi sıcak bir şekilde, bir şekilde bu tek kelimeyle kendimi yeniden çocuk gibi hissetmemi sağladı. Kolunun üzerinde duran elimi okşayan babam gülümsedi. "O altın elbisenin içinde bir prenses gibi görünüyorsun."

Kendime baktım. O haklıydı. Her nasılsa, bu durumu daha da kötüleştirdi. Bu geceden sonra bir prenses olacaktım. Ama prenses olmak her şeyden vazgeçmek anlamına geliyorsa ne işe yarardı ki?

O çift kapı açıldığı anda her şeyimi kaybedecektim. Evimi, eğitimimi ve hatta ailemi. Kıyafetlerim dışında -ki bunların çoğunu karlı kuzeyde giyemeyecektim- Ipotha'dan benimle birlikte Eleyta'ya gelen tek parça hizmetçim Julieta'ydı. Hafif Elf, ilk üvey annem Kinthani öldüğünden beri benim sürekli yoldaşım olmuştu ve bir hizmetçiden çok en iyi arkadaşım gibiydi.

Julietta'nın rahatlatıcı varlığına rağmen, bu gece yine de her şeyi değiştireliyordu. Ipotha'da yirmi bir yıllık bir yaşam ve bunların hiçbirinin önemi kalmaması için tek gereken bir evlilik anlaşmasıydı. Kimse bana prensle evlenmeyi kabul edip etmediğini sormamıştı. Benim fikrim önemli değildi. Bu konuda değil.

Ben bir dişiydim, tam da bu amaç için doğmuştum.

Evlilik hiçbir zaman hayalim olmamıştı. Özellikle de vampir bir prensle görücü usulü bir evlilik.

Ama bunu babama söylemenin sırası değildi. Bu geceden sonra onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Onu tekrar görebilecek miydim? Bu yüzden tüm kötü ve kasvetli düşünceleri bir kenara bırakıp bugüne odaklandım. Babama doğru eğilerek, "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

"Dün gece iyi uyudun mu? Bazı sorunlar yaşadığını biliyorum..."

Sesi ve bana baktı.

"Ben... o kadar da iyi değilim," dedim kaçamak bir ifadeyle, başımı sallayarak ve bakışlarından kaçınarak.

Gecede üç, belki dört saat dinlenmek uykudan sayılmıyordu. Son iki haftadır, bu maçı öğrendiğimden beri saatimin tik takları bana eşlik ediyordu.

Tüm rüyaları ölmüşken insan nasıl uyuyabilirdi?

Geriye dönüp baktığımda, babamın son kızı olarak "görev" çağrısından muaf olacağımı düşünmek benim için hayalcilikti. Bunun olacağını bilmem gerekirdi ama nedense yine de beni şaşırttı.

Aptalca, eğer babam beni evlenmeye zorlasaydı, kocamın muhtemelen nazik, umarım genç bir *insan* lordu olacağını düşünürdüm. Ona birkaç çocuk doğurduktan sonra, günlerimi güneşli kütüphaneler ve laboratuvarlarda geçirebileceğim akademisyenliğe emekli olacağımı hayal ederdim.

Ama hayallerimin bir önemi yoktu.

Babamın dudakları aşağı doğru eğildi. "Bunu duyduğuma üzüldüm, balkabağım. Belki bu gece biraz dinlenirsin."

"Belki," dedim dudağımı çiğneyerek.

Bundan şüpheliydim. Evlilik için satılmışken kim rahat uyuyabilirdi ki?

Bunu düşünürken bile, teknik olarak "satıldı" teriminin çok güçlü bir kelime olduğunu biliyordum. Majesteleri Kraliçe Marguerite'in temsilcisi tarafından Lordlar Konseyi'ne sunulan yasal terimler "evlilik birliği altında bir araya getirilmek" idi.

Ama şartlar ne olursa olsun, gerçek şuydu ki ben bir metaydım ve bana pazarlanabilir bir mal gibi davranılıyordu. Karanlıklar Prensi'nin bir eşe, Ipotha'nın da Eleyta ile bir ittifaka ihtiyacı vardı.

Saatın geç olmasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru aktı.

Ne tür bir katille evleniyordum?

Eğer kalenin en karanlık köşelerinde fısıldanan söylentiler bir nebze bile doğruluk payı taşıyorsa, müstakbel kocam Dört Krallık'ta yaşamış en acımasız, kara kalpli vampirdi. Gece orucunu bozmak için bebeklerin kanını içtiğini ve insan ya da vampir, hiç kimsenin ona karşı gelmeye cesaret edemediğini ve hikayeyi anlatmak için yaşadığını söylediler.

Nasıl bir erkek olduğunu yakında öğrenecektim.

"Planı hatırlıyor musun?" Babam gömleğinin yakalarını düzelterek sordu.

"Evet," diye cevap verdim. Babamın kahverengi gözleriyle karşılaştığımda midemde bir düğüm oluştu. Benim gibi onun da teni sürekli bronzdu ve ikimizin de saçları koyu kahverengiydi. Onunkiler kısaydı ama benimkiler açıkken belime kadar uzanıyordu.

Babam elimi sıktı. "Bu gece vampirler prensle evlenebilmen için seni Eleyta'ya götürecekler. Anlaşma şartlarına göre Kraliçe Marguerite, Ipotha'yı doğuda yaklaşan savaştan korumak için en güçlü askerlerinden oluşan bir ordu gönderiyor."

"Ve Lordlar Konseyi Eleyta'nın kuzeyindeki izole insan köylerine yüzlerce kilo tahıl gönderiyor, doğru mu?"

"Evet." Babam başıyla onayladı. "İlk sevkiyat geçen hafta yapıldı ve önümüzdeki beş yıl boyunca aylık olarak teslim edilmeye devam edecek."

Lordlar Konseyi tarafından belirlenen değerim buydu: tahıl ve bir ordu.

Nedense yeterli gelmedi.

Babama da aynı şeyi söyledim ve o da elimi bırakıp bana sıkıca sarıldı. "Asla bilemezsin, balkabağım. Belki zamanla prensi sevmeyi öğrenirsin. O kadar da kötü olmayabilir."

Tüm bu muydu? Evliliğimin "o kadar da kötü" olmayacağını mı? Düşük bir çıta gibi geldi.

Kaşlarımı çattım. "Belki."

Sözcük dudaklarımdan çıkarken bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Onu bulamayacaktım, çünkü aşk hakkındaki gerçeği zaten biliyordum. Yirmi bir yaşında üç kez babamın "aşk" için evlenmesine tanıklık ettim. Tek yaptığı

bana aşkın gerçek olmadığını öğretti. Ne ölçülebilirdi ne de ölçülebilirdi. Her evlendiğinde, babam "aşık" olduğunu söylerdi. Bu nasıl doğru olabilirdi?

İyi bir erkekti ama bilimi benim anladığım gibi anlamıyordu. Bir şey ölçülemiyorsa, görülemiyorsa, dokunulamıyorsa ya da tadılamıyorsa gerçek miydi? Ben öyle düşünmüyordum.

Küçük çocuklara geceleri anlatılan peri masalları gibi, aşk da insanların evlilikleri hakkında daha iyi hissetmelerini sağlamak için yaratılmış bir uydurmaydı.

Birkaç yıl önce bu sonuca ilk vardığımda, bunu şimdiki üvey annem Ysabel'e açıklamaya çalıştım. Bana sadece güldü, başımı okşadı ve burnumu kitaplarımdan çekmemi söyledi. Belki o zaman aşkın ne kadar güzel bir şey olduğunu anlayabilirim diye düşündü.

Ysabel kitapların çekiciliğini anlamıyordu. Edebiyat değişmezdi. Gerektiğinde rahatlatıcı bir kucaklaşma sağlamak için her zaman oradaydı. Beni asla yargılamadı ya da dört kızın en küçüğü olduğum için daha az önemliymişim gibi hissettirmede.

Kitapların insanlardan daha iyi olmasının bir başka nedeni de kimseye zarar vermemeleriydi. Bir kitap tarafından öldürülen birini hiç duymamıştım ama müstakbel kocam için aynı şeyi söyleyemezdim. İnsanlar Karanlık Prens'in ardında cesetler bıraktığını söylüyordu.

Gücü rakipsizdi ve kalbi, kullandığı gölgeler kadar karaydı. Evleneceğim erkek buydu.

"Seni seviyorum, Lulu," diye mırıldandı babam. "Kinthani, Tanrı ruhunu korusun, seninle gurur duyardı."

"Onu özlüyorum, baba." Gözüme bir damla yaş gelince öfkeyle gözlerimi kırptırarak doğruldum. Parmağımın ucuyla yakaladım -hizmetçiler makyajımı yapmak için saatler harcamıştı ve emeklerinin boşa gitmesini istemedim- burnumu çektim. "Onu çok özlüyorum."

Hayatımın ilk on bir yılında Kinthani tanıdığım tek anneydi. Onun bir Servet Elfi, benimse bir insan olmam hiç önemli değildi. Kız kardeşlerim beni neredeyse her gün dışladığında sığındığım kollar onunkilerdi. Canım yandığında beni öpen onun dudaklarıydı. Aynı kanı paylaşmıyor olmamız önemli değildi. Ben onu seviyordum, o da beni seviyordu.

On yıl önce Marius'u doğururken , herhangi bir kan bağımlı varmış gibi onun yasını tuttum. Şimdi bile, on yıl sonra, kardeşim hasta bir çocuktü. Annesinin büyüünden çok az şey almıştı ve yakın-

sürekli bakım. Yazlık evimizde kaldı ve Ipotha'daki en iyi cadılardan bazıları tarafından bakıldı.

Marius'un iyiliği için üniversite kütüphanelerinde ve laboratuvarlarında sayısız saatler geçirdim ve doğduğundan beri onu rahatsız eden bu hastalık hakkında bilgi aradım. Ne kadar yerse yesin, her zaman zayıftı.

Babam Ipotha'nın dört bir yanından sayısız doktor ve cadıyla konuşmuştu ama hiçbiri Marius'un sorununun ne olduğunu bilmiyordu. Kanını akıtmaktan çeşitli diyetlere ve egzersizlere kadar akıllarına gelen her şeyi denediler ama hiçbiri işe yaramadı.

Geçen hafta küçük kardeşimi ziyaret ettiğimde, onun bakımıyla görevli cadılardan biri olan Syndra beni kenara çekti ve işlerin kötüye gittiğini söyledi. Marius zar zor yemek yiyordu ve hiçbir şeyi tutamıyordu.

Marius'e yardım edebilecek birini tanıdığından söz etti. Garip hastalıklar konusunda uzman bir araştırmacı. Syndra, yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi alırsa benimle iletişime geçeceğine söz verdi.

Babam öne doğru eğildi, elimi sıkarken dudakları yanağımı okşadı. "Kim olduğunu unutma," diye fısıldadı.

Kim olduğumu biliyordum. Luna Brielle Wisethorn, İnsan Lordu'nun dördüncü kızı, kitapların ve akademik olan her şeyin aşığı. Ve şimdi, vampir prensin gelini.

Bir kalp atışı sonra, Büyük Salon'un kapıları tüm vücudumda yankılanan bir sesle çarparak açıldı.

İşte buydu.

Gözlerimi koridora diktim, karanlık alanı incelerken kalbim göğsümde hızlı bir ritimle atıyordu. Buraya daha önce yüzlerce kez gelmişim ve Büyük Salon'da kız kardeşlerimle dans edip oynayarak sayısız saatler geçirmiştim. Avucumun içi gibi bildiğim bu yerde veda etmek rahatlatıcı olmalıydı.

Ama öyle değildi.

Bu benim bildiğim hayatımın sonuydu.

Büyük Salon'u karanlık kaplamıştı. Kinthani'nin cenaze töreninin yapıldığı gün bile pencerelerden doğal ışığın girmesine izin verilmişti.

Bu gece olmaz.

Kalın abanoz perdeler büyük dikdörtgen pencerelerin üzerinde ağır bir şekilde asılı duruyor, gökyüzünde dans eden güneş ışığının son ışınlarını görme umudumu engelliyordu. Uzun beyaz mumlar, altın rengi fiskiyelerin içinde kalın

kırmızı halı taş zeminin ortasından aşağıya doğru uzanıyordu. Mum ışığı uğursuzca titriyor, bekleyen kalabalığın üzerine karanlık gölgeler düşürüyordu. Bir damla bile doğal ışık yoktu. Buna şaşırırmamalıydım.

Vampirler güneşin huzurunda hoş karşılanmazdı.

Hizmetkârlar duvarlara dizilmiş, hazır olda beklerken sırtları kaskatı kesilmişti. Lordlar Konseyi ve aileleri oradaydı ve koridorun ilerisinde üç kız kardeşimi ve kocalarını gördüm. Üvey annem Ysabel'le birlikte duruyorlardı ve beklendiği gibi Marius orada değildi.

Sanki herkes nefes almaktan korkuyormuş gibi hava gerginlikle doluydu. Babam bile sakın görünüyordu, sırtı dimdikti ve "Bunu yapabilirsin, Lulu" diye mırıldandı.

Başımı hafifçe eğerek elini sıktım ve tüm cesaretimi topladım. "Yapabilirim." Başımı kaldırarak doğruldum ve omuzlarımı geriye ittim. "Yapacağım."

Bu benim görevimdi.

Başımı dik tutarak Büyük Salon'a baktım. Ve sonra onları gördüm.

Salonun en ucunda duran üçlünün etrafı güç ve kudret aurasıyla çevriliydi. Titreyen mumlardan olabildiğince uzakta duran bu üçlünün varlığı, kendilerine doğru gelmeye cesaret eden tüm ışık kalıntılarını emiyor gibiydi. Her üçünün de yüzü ayaklarının altındaki taş kadar sertti; sanki duyguları hissetmekten acizdiler. Belki de öyleydiler.

Üç çift ölümcül siyah göz dosdoğru önüme bakıyordu, ağır bakışları ruhumun içine bakıyor gibiydi.

Büyük Salon'un genişliği bizi ayırsa bile, üçlünün kolektif güzelliği o kadar çarpıcıydı ki nefesimi kesti. Yüzleri o kadar mükemmeldi ki, onlara bakmak neredeyse acı veriyordu.

Neredeyse.

Güzellikleri doğal değildi ve yine de tamamen büyüleyiciydi. Denesem bile gözlerimi ayıramazdım. Vampirlerden ikisini tanıımıyordum ama üçüncüsünü...

O yüzü tanıyordum. Kraliçe Marguerite'in temsilcisi bana müstakbel kocamın bir portresini vermişti ve geçen iki hafta boyunca yüzünün her bir çizgisini ezberlemiştim.

Elim babamın koluna sıkıca sarıldı. "Bu... O neden burada?"

Babam da onu gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Belki de düğünden önce seni görmek istemiştir?"

Ağzım açılıp kapandı ama hiçbir şey . Sonunda onlara bakmaya devam etmekle . Kalabalığın geri kalanına pek aldırış etmeden duruyorlardı ve duruşları buradan ayrılmak istediklerini gösteriyordu.

Teni gece gökyüzü kadar koyu olan bir erkek sağda, uzun sarı, neredeyse beyaz saçları olan soluk benizli bir kadın ise solda duruyordu. Tıpkı iki erkek gibi dar bir tunik ve pantolon giyen kadın, ayağını sabırsızca yere vururken tırnaklarının altından bir şeyler .

Onlara neredeyse hiç dikkat etmedim.

Tüm varlığım ortadaki erkeğe odaklanmıştı. Belki de Karanlıklar Prensi'nin neye benzediğini bilmek görevimi daha kolay yapmamı sağlayabilirdi diye düşündüm. Belki de portresine yeterince uzun süre bakarak kendimi kaderime hazırlayabilirdim.

Vampir bir prensle görücü usulü bir evlilik.

Yanılmışım.

Hiçbir şey beni bu an için hazırlayamazdı. Hiçbir portre bu erkeğin hakkını veremezdi. Hiçbir sanatçı bu heybetli erkeği çevreleyen mutlak güç aurasını doğru bir şekilde tasvir edemezdi. Yüzünün her bir çizgisi, vücudunun her bir santimi mükemmelliğin tanımıydı.

Sırtından iki devasa, simsiyah kanat uzanıyor, bir yarasanınki gibi kıvrılıyor ve arkasındaki karanlık boşluğu dolduruyordu. Diğer ikisinden bir baş daha uzundu, teni benim sürekli bronzlaşan tenimden bir ton daha solgundu ve siyah saçları yüzünün etrafında sertçe sallanıyordu. Obsidyen bir taç hafifçe eğik bir şekilde başına tünemişti.

Kraliyet nişanına ihtiyacı yoktu. Güç ondan yayılıyordu.

Onun türünün bir işareti olan siyah, fırtına dolu gözleri benimkilerle buluştuğunda keskin bir nefes aldım. Bir an için başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Biz birbirimize bakarken dünyalar kuruldu ve yıkıldı. Kalbim atmaya bıraktı. Ciğerlerim nefes almayı unuttu. Hareket etmek imkansızdı.

Evleneceğim kanatlı erkek kaşlarını kaldırdı ve başını hafifçe yana eğdi.

Ve sonra...

Kaşlarını çattı.

OceanofPDF.com

Belki Hayatta Kalır

OceanofPDF.com

T Vampir prens döndü. Bakışlarımı kırarak arkadaşlarıyla konuşurken havada çılgınca yaptı. Sesleri kısıktı ve ben onları duyamıyordum.

Gerek yoktu. Kızgındı. Neden kızgındı?

Büyük Salon'daki gerilim arttıkça hava inanılmaz derecede yoğunlaştı ve kalbim göğsümde gümbürdedi. Bir süre sonra diğer iki vampir başını salladı ve prens kollarını kavuşturdu. Ayaklarının etrafındaki gölgemsi dallar kıvrıldı ve kaşlarını çattı.

Ona baktım. Bir yanımda bana bir daha bakmamasını umarken, diğer yanımda bakışlarıma karşılık vermesini diliyordu.

Hiç yapmadı.

En kara gece kadar karanlık bir gölge bulutu kanatlı erkeği sararak onu gözden sakladı. Gölgeler dağıldığında, o gitmişti. İçimde acı bir şey kabardı ve yumruklarımı yanımda sıktım.

Babam boğazını temizledi ve rahatsız bir şekilde yanımda kaydı. "Müstakbel kocan kesinlikle nasıl çıkış yapılacağını biliyor, bu kesin."

Başımı salladım, kelimeler ağzımdan kaçtı. Nişanım gitmişti ve yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Dik durmaya odaklanarak -ki bunun bir sorun olacağını tahmin etmemiştim- bakışlarım odayı bir kez daha taradı.

Birinin eksik olduğunu ancak o zaman fark ettim.

Kaşlarım çatıldı ve kaşlarımı çattım. "Julieta nerede?"

Babam beni salona götürdü. "O zaten Kuzey Krallığı'nda."

Kırmızı halıda yürürken bu bilgi üzerinde düşündüm. Vampirlerin garip bir şekilde ulaşım sağlayabildiklerini biliyordum-

Ne de olsa az önce buna tanık oldum ama araştırmalarımın hiçbirisi bunun nasıl işlediğini açıklamamıştı.

Koridorun yarısına gelmiştik ki bir hareket gözüme çarptı. Sarışın kadın arkadaşının yanından kayboldu, ancak bir kalp atışı sonra birkaç metre önümde belirdi. Tökezleyerek geri çekildim ve babamın kolunu bırakırken gözlerim açıldı.

"Gölgelerin içinden geçebiliriz," dedi sarışın kadın, sorulmamış soruma cevap vererek.

Ona baktım. "I-"

Vampir sırtıttı. "Sorunuzu duydum." Dilini başının yan tarafına vurdu. "Düşüncelerini kendine saklamaya çalışmalısın, ölümlü. Çok gürültülüler."

Hem zihnimi okuyabildiğini ima ettiği için hem de vampirin gözleri olan siyah, cansız çukurlar yüzünden gözlerim büyüdü. Ortak Dilde konuşuyordu ama aksanı tuhaftı. Kelimeleri alışık olduğumdan biraz daha uzundu, sanki tüm sesli harfleri çıkarıyormuş gibiydi.

"Yapabileceğini bilmiyordum-"

"Zihin okumak mı?" Vampir yine gölgelerin arasından ilerledi ve yüzümden birkaç santim ötede durdu.

Kalbim çarptı ve nefesim kesildi.

"Hepimiz yapamayız. Bu... benim türümden birkaç kişiye verilen bir hediye." Yüzünde kurt gibi bir gülümseme belirdi ve bir çift jilet gibi keskin dişini göstermek için dudaklarını geri çekti. "Sanırım bizim hakkımızda bilmediğin *pek çok* şey olduğunu fark edeceksin, insan."

Boynuma baktı ve ben yutkundum. Vampirin gözlerinde karanlık bir eğlence belirdi ve dişlerini bir kez daha göstererek kıkırdadı.

"Merak etmeyin." Gecikme konusunda herhangi bir sıkıntısı olmayan birinin rahatlığıyla halıda yürüyen arkadaşına doğru eliyle işaret etti. "Biz zaten yemek yedik."

Yutkundum. Dünyadaki tüm araştırmalar beni o dişlerin gerçek hayattaki görüntüsüne hazırlayamazdı. Boğazımı delmelerinin verdiği acı hissini hayal ederken midem bulandı ve boğazımda safra birikti.

Bir vampir tarafından ısırılmanın hoş bir deneyim olmayacağından emindim. Umarım bu, asla öğrenmek zorunda kalmayacağım bir şeydi. I

bir gelin olarak geliyordu, kan bağışçısı olarak değil. Kesinlikle beni kocama bu şekilde bakmaya zorlayamazlardı.

Değil mi?

"Hazır mısın?" diye sordu vampir, ses tonunda bariz bir küçümseme vardı.

Kişisel alanımdan çıktı, bana ters ters bakarken birkaç adım ötemde durdu. Tuhaf kıyafetinin üzerindeki karmaşık işlemlere baktım ve midemde kendini belli eden korku düğümünü bastırmaya çalıştım. Sarışının siyah, vücuda oturan tuniği ve pantolonu altın rengi elbisemi olduğundan daha da eğreti gösteriyordu.

İnsan hayatını değiştirecek bir ana gerçekten hazır olabilir mi? Onları bildikleri her şeyden koparacak ve yeni bir dünyaya itecek bir ana? Yarın hayatta olup olmayacağımı bile bilmiyordum. Eğer yeni kocam hakkında duyduğum hikâyeler zerre kadar doğruluk payı taşıyorsa, o zaman Dört Krallık'ta dolaşan en kana susamış, en intikamcı yaratıktı.

Hazır yanlış kelimeydi. Hazır değildim. Asla hazır olamayacaktım. Ama gidecektim. Görevimi yapacak ve halkımın ihtiyaç duyduğu ittifakı kuracaktım çünkü ufukta savaş görünüyordu. İçim dışıma çıkacakmış gibi hissetsem bile güçlü olacaktım.

Hayatım boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da türkülerin romantik aşkı olmasa da, cesaretin kesinlikle var olduğuydu. İnsanlar her gün cesurdu, hayatlarının devam edemeyeceğini hissettiklerinde bile.

Marius her sabah uyandığında cesurdu, yaşıtı diğer çocuklar gibi koşup oynayamamasına neden olan gizemli hastalıkla mücadele ediyordu. Ipotha sınırında savaşan askerler de cesurdu. Daha geçen hafta, İthenmyria sınırına yakın bir kaleye Ölüm Elfleri tarafından bir saldırı düzenlenmişti. Askerler dayanmıştı ama Ipotha, İthenmyrialıları dışarıda tutmak için ağır kayıplar vermişti.

Ülkemin cesur olmama ihtiyacı vardı. Kız kardeşlerimin, kocalarının ve çocuklarının bunu yapmama ihtiyacı vardı. Lordlar Konseyi'nin danıştığı tüm Servet Elfleri bir konuda hemfikirdi: İthenmyr'de daha önce hiç görmedikleri türden bir fırtına kopmak üzereydi. Dört Krallık'ta ya da ötesindeki topraklarda hiç kimse bundan kaçamayacaktı. Eğer evliliğim insanların güvende kalmasına yardımcı olacaksa, buna değerdi.

Bu gece cesur olacaktım.

Belki zamanla hazır olur.

"Sana bir soru sordum ölümlü." Sarışın vampir düşüncelerimi böldü. "Gitme vakti geldi. Hazır mısın?"

Siyah bakışlarına karşılık vererek başımı dik tuttum. "Benim adım Luna, 'ölümlü' değil."

Vampir güldü ve çıkan ses cama çarpan taşların çıkardığı sese o kadar benziyordu ki tüylerim diken diken oldu.

"Benim için sen bir ölümlüsün." Sesi buz gibi sertti. "Ne eksik ne fazla. Sadece bir insan. Hepsi bu."

Babama dönerek eğildi. Orta kısmı, kendini daha fazla alçaltmayarak hakaret ettiğinin farkında olduğunu gösterecek kadar eğilmişti. "Eleyta kızınızı evlendirdiğiniz için size teşekkür ediyor."

Babamın kolumdaki tutuşu sıkılaştı. "Tüm Ipotha bu birliktelik için minnettar" derken sesi sertti.

Ben hariç herkes.

Tanrılara şükür, dişi vampir düşüncelerimi duyduysa bile tepki vermedi. Bunları yüksek sesle söylemeyecek kadar aklım vardı. Bilmek isteyeceğim son şey o dişlerin boynumda nasıl hissettirdiğiydi.

Koyu tenli erkek vampirin arkasından yaklaşarak omzuna dokundu. "Gidelim Estrella," dedi, sesi alçak bir tondaydı. "Ay yükseliyor ve zamanı geldi."

"Sonunda." Estrella'nın dudaklarında yırtıcı bir gülümseme dans etti, kaşlarını kaldırırken dişleri mum ışığında parlıyordu. "Eleyta, Ipotha ile uzun yıllar barış içinde yaşamayı dört gözle bekliyor."

Babam başıyla onayladı ve eğilmeden önce yumruğunu kalbinin üzerine koydu. "Her iki ülke için de barış ve refaha."

Estrella jeste karşılık verdi, üzerinde hâlâ alaycı bir hava vardı ve kaşlarımı çattım. Eğer o bir gösterge ise, vampirlerle geçireceğim zaman pek de keyifli olmayacaktı.

Çok geçmeden babam eğildiği yerden kalktı ve beni kucaklamak için kendine çekti. "Mutlu yıllar, Lulu. Seni seviyorum." Dudakları yanağıma okşadı ve fısıldadı, "Bizi gururlandır."

Son kelime dudaklarından döküldüğü anda, keskin tırnaklar kolumu yakaladı. İçimden bir çığlık yükseldi. Estrella'nın pençe gibi tırnakları ön kollarıma saplandı ve beni babamdan uzaklaştırdı. Vampir beni vücuduna bastırırken altın rengi elbisem hışırdadı. Gölgele ayaklarının etrafında dönerken, Estrella'nın kolları benimkilere demir bir şerit gibi sarılmıştı.

Büyük Salon'daki herkes dondu kaldı. Tek ses göğsümde çarpan kalbimin sesiydi.

"Gitme zamanı," dedi Estrella kulağıma kıkırdamadan önce. Babamın bakışlarıyla karşılaştım. "Seni seviyorum!"

Gölgeler bizi tamamen yutmadan önce cevap gelmedi.

Kalın, mürekkep gibi bir siyahlık her yanımızı sarmıştı.

Nefesim kesildi, çok dar olan ciğerlerim her şeyi tüketen karanlıkta nefes almakta zorlanırken gözlerim kocaman açıldı.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

Estrella'nın kolumdaki tutuşu sıkılaştı ama bir şey söylemedi.

Bir şekilde, karanlık daha da kötüleşti. Daha heybetli bir hal aldı ve beni acı verecek kadar zorladı. Herhangi bir şey görmeye çalışırken ciğerlerim sıkıştı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Neden bu kadar karanlık olmak zorundaydı?

Karanlıktan nefret ederdim.

Midem bulandı ve boğazımda safra birikti. Etrafımızı saran siyah sisten kurtulmaya çalışırken nefeslerim kısa, sık soluklarla geliyordu.

Yanımdaki vampir hiçbir şey söylemedi.

"Lütfen," diye yalvardım. "Neredeyiz biz?"

Kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım ama beni çamur kadar kalın havada sürüklerken tırnakları kolumu sıkıca kavradı.

"bırak," diye tısladı Estrella bir an sonra. "Bu bir dakika içinde bitecek."

Saniyeler geçtikçe gölgeler bizi sarmalıyor, bir şey görmemizi, duymamızı ya da yapmamızı imkânsız hale getiriyordu. Göğsüm sıkıştı, boğazım daraldı ve nefes nefese kaldığımda başım döndü. Boştaki elim boynumu kavradı, Estrella beni ileri doğru çekerken karanlık beni eziyormuş gibi hissediyordum.

Görüşümde küçük bir ışık noktası belirene kadar sanki sonsuzluk geçmiş gibi geldi. Nefes verdim ve ayaklarımın altında soğuk taşlar belirirken içime bir rahatlama doldu.

"Buradayız," dedi Estrella, beni yere doğru iterken her kelimesinden küçümseme damlıyordu, gölgeler benden uzaklaşırken

çekildi. Tökezledim, soluk soluğa nefes alırken dört ayak üzerine düştüm.

Ya da en azından denedim.

Birkaç dakika içinde, karanlıkta üzerime çöken felç edici korku yerini başka bir şeye bıraktı.

Soğuk.

Başımın tepesindeki saç tellerinden çürük altın terliklerle kaplı ayaklarıma kadar her yerim üşüyordu. Hayatım boyunca hiç bu kadar üşümemiştim. Buz tadındaki donmuş hava içime çarparak ciğerlerimden nefesimi çaldı. Ellerimde ve ayaklarımda iğne batması gibi ağrılar başladı ve taş duvardaki bir çatlaktan içeri sert bir rüzgâr girerken dişlerim takırdadı.

Bir an için hiçbir şey yapamadım. Sanki bedenim nasıl yaşayacağını unutmuştu. Bu kuzey ülkesinin donmuş havası içime işlerken donup kaldım.

Sonra bir nefes aldım. İlk nefes alışımında ciğerlerime buz parçaları çekiyormuşum gibi hissettim. O andan sonra işler düzelmedi.

Üşümenin ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım. Kış havasının yüzümde nasıl hissettirdiğini anladığımı sanıyordum. Hiçbir şey beni nefes almanın bile acı verdiği bu kuzey ülkesinde olmanın gerçekliğine hazırlayamazdı.

Kalbimin her atışında, misafirperver olmayan hava içimde daha da derinleşiyordu. Ellerimin altındaki taşlar buz gibiydi ve zemini kavradıkça parmaklarım uyuşuyordu.

Bedenim sıcaklığa alışır alışmaz bu korkunç yolculuk yöntemine isyan etti. Dizlerim titredi ve midem çalkalanırken başım zonkladı.

Dudaklarımdan bir inilti çıktı ve Estrella tısladı. "İşte bu yüzden burada gölgelenmek zorundaydık. Senin zayıf biri olacağını biliyordum."

Cevap olarak iğneleyici bir şeyler söylemek isterdim ama kusmamaya çalışmakla meşguldüm. Gölgeler arasında sürüklenmeyi ben istememiştim ki.

Midem yatıştığında ve artık hasta olacaktım gibi hissetmediğimde, bakışlarımı yerden kaldırdım. Duvarda tek bir mor aplik asılıydı, Işık Elf büyüü etrafıma koyu, menekşe rengi gölgeler saçıyordu.

Bu sürpriz olmadı.

Araştırmalarım Kuzey Krallığı halkının ateşten ve güneş ışığından özellikle nefret ettiğini gösteriyordu.

Gözlerim mor ışığa alıştığında etrafıma bakındım. Sarışın vampir yıkık dökük, penceresiz bir duvara yaslanmış, saçlarını örüyordu.

saçları sanki dünyada umurunda değilmiş gibi.

Mor ışıktaki bile bu küçük oda hayatım boyunca bulunduğum en iç karartıcı yerlerden biriydi. Gri taşlar boş alanı doldururken, soğuk hava düzinelerce çatlaktan içeri sızıyordu. Rüzgâr uğulduyor, dış duvarlara çarparken çılgın atan bir kadın gibi ses çıkarıyordu.

"Mutlu yıllar bana," diye homurdandım.

Yeni evimdeki ilk birkaç dakikam tahmin ettiğim kadar keyifli geçmeye başlamıştı. Yani ne keyifliydi ne de keyifliydi. Bu kar ve buz diyarında bulunabilecek herhangi bir zevk var mıydı? Herhangi bir güzellik? Yılın on ayı kar yağarken insan kendini nasıl eğlendirebilirdi ki?

Görebildiğim tek olumlu şey hâlâ nefes alıyor olmamdı. İnanılmaz soğuğa rağmen hayat hâlâ içimde nabız gibi atıyordu.

Ama gece daha yeni başlamıştı.

Kendimi dizlerimin üzerine ittim, tam o sırada ayaklarımın yakınında yerde daha fazla gölge birikti. Kendimi geriye doğru iterek en yakın duvara çarptım, gölgeler yerde kıvrılırken altın rengi elbisemin çok ince kumaşının altındaki taşlar soğuktu. Büyük Salon'daki koyu tenli vampir sarışının yanında belirmeden birkaç dakika önce kayboldular.

Estrella güldü, "Yeterince uzun sürdü, Nelo."

Homurdanarak buz gibi soğuk taş duvara yaslandı. Acı hava ikisini de rahatsız etmiyor gibiydi.

"Gölgelere karşı her zamanki gibi nazıksın, görüyorum Estrella." Nelo karanlığın içinden yeni geçmiş olmasına rağmen sakın ve ağırbaşlı görünüyordu.

"Kapa çeneni," diye karşılık verdi Estrella, saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Ölümlünün gölge geçişiyle başa çıkamayacak kadar zayıf olması benim suçum değil. Muhtemelen bir hafta bile dayanamaz."

"Estrella." Erkeğin sesi küçük odada gürledi, uyarısı taşlarda yankılandı ve kemiklerime yerleşti. Rahatlamış görünse de bu vampirin hafife alınacak biri olmadığını anlayabiliyordum.

Sarışın alay ederek onu görmezden geldi. "Bana 'Estrella' deme. İkimiz *de onun nasıl biri olduğunu* biliyoruz."

Vücudumdaki ürpertiye rağmen kulaklarım diken diken oldu. Elimde değildi. Evleneceğim bu erkek hakkında bilgi edinmek için yanıp tutuşuyordum. Beni gördüğünde neden kaşlarını çatmıştı? Neden gitmişti? Ve belki de daha önemlisi, söyledikleri kadar kötü biri miydi?

"En son bir insanla birlikte olduğu zamanı hatırlıyor musun?" Nelo derin sesinde bir parça eğlence taşıırken sordu.

"Tabii ki hatırlıyorum." Estrella güldü. "Nasıl unutabilirim ki? Ne günlerdi ama. Adı neydi onun? Alice mi? Anna mı?"

"Athena," diye gürledi Nelo.

Sarışın kıkırdadı. "Bu doğru. Athena. Hizmetkârların cesedinin tüm parçalarını bulmasının bir hafta sürdüğünü duydum."

Yüzüm kızardı ve kendimi duvara yasladığımda midem daha da bulandı.

"Hadi ama," dedi Nelo. "Belki hayatta kalır."

Estrella kahkahalara boğulmadan önce uzun bir duraklama oldu. Çok geçmeden Nelo da ona katıldı ve ikisi de eğlenerek kükrediler, neşelerinin sesi omurgamdan aşağıya kutup havasıyla ilgisi olmayan ürpertiler gönderdi.

"İsvana bana merhamet et, Nelo," dedi Estrella, nefes nefese bana doğru uzanırken. "Çok komiksin."

Vampirin pençeleri saplandı ve beni acımasızca ayağa kaldırdı. Güzelliği kesinlikle derisinin altına kadar uzanmıyordu. Estrella'nın siyah bakışları vücudumda gezindi, dişlerini bana doğru açarken ağzı alaycı bir ifadeye büründü. "Sanırım bununla yetinmek zorundayım."

"Öyle mi?" Gözlerim, bu taş odaya nüfuz eden soğuk havanın saldırısını durdurmak için çok az şey yapan puflu altın elbisemin üzerinde gezinirken yankılandım.

Tekrar güldü ve ben de dişlerimi sıktım.

"Evet," dedi Estrella. "Vakit geldi." Nelo'ya dönerek, "İnsan aptalın teki," diye mırıldandı.

Dehşet midemi bulandırdı ve gözlerim büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Karanlıklar Prensi seni bekliyor," dedi sarışın vampir, Kolumu sıkıca kavradı. Daha sonra orada kesinlikle çürükler olacaktı. Tabii daha sonra hayatta kalırsam. Estrella ve Nelo'nun davranışları hayatta kalacağıma dair güven vermiyordu.

"Evlenmek için mi?" Mırıldandım. Zihnim karmakarışık olurken ağzım bir açılıp bir kapanıyordu. Beni az önce başka bir ülkeye götürmüşlerdi. Ailemi, arkadaşlarımı ve bildiğim her şeyi geride bırakmıştım. Panik içime yerleşti ve daha önce bastırduğım sınırlarım canlanınca ensemde soğuk bir ter oluştu. "En azından yerleşmek için birkaç saatim olur diye düşünmüştüm..."

"Evet, evlenmek için." Estrella sesimi taklit ederek gözlerini öyle bir devirdi ki kafasından düşmediğine şaşırdım. Bu kadın misafirperver olmayanın tanımıydı. Kolumu bırakarak şakaklarını ovuşturdu. "Isvana hepimize merhamet et. Tahta bir kazıktan daha aptalsın."

"Kaltak," diye tısladım. İnsanlara isim takmayı pek sevmezdim; açıkçası, yaratıcı kelimeler kullanmanın düpedüz küfür etmekten çok daha sanatsal olduğunu düşünürdüm ama bazen eski moda küfürler duruma mükemmel bir şekilde uyuyor gibi görünürdü. Bu da onlardan biriydi.

Birçok şeydim ama kesinlikle zekâdan yoksun değildim. Sadece hayatımda hızla meydana gelen değişikliklere ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Estrella dudak büktü, dişleri mor ışıktaki parlıyordu. "Bunu bir kez daha söylersen sana vampir ısırığının nasıl bir his olduğunu gösteririm."

Bu Eleyta'daki zamanımın hızlı bir sonu olurdu.

Estrella'nın tehdidi havada asılı kaldı, hırıltılı dişleri sözlerinin ciddiyetini vurguluyordu. Samimi olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Beni ısıracak ve sonra da öldürecekti.

Marius'a mektup yazmak için çok fazla. Düğünümü bile yetişemeyecektim. Ama bunca yolu gelmişim. Beni tehdit etmesine izin veremezdim. Ipotha'nın bu ittifaka ihtiyacı vardı.

Bir savaşçı olmayabilirdim ama üç ablam vardı. Estrella gibi kadınlarla nasıl başa çıkılacağını biliyordum. Vampirin öfkeli bakışlarına karşı kendimi çelikleştirerek ona ters ters baktım.

"Devam et," diye meydan okudum ona, korkumun sözlerime sızmasını umarak. "Isır beni. Ondan önce benim tadıma bakarsan prensin ne hisseder sence?"

Taş odadaki hava yoğunlaştı ve Estrella'nın bakışları bana bakarken karardı. Kalbimin her atışı kulaklarıma gök gürültüsü gibi geliyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Estrella bir kez daha gözlerini devirdi ve bıkkınlık dolu bir ses çıkardı.

"Peki." Dudağını büktü, burnunu kırıştırdı. "Kanının tadı muhtemelen berbattır zaten. Sen çok... kısasın."

"Ben normal boydayım!" diye haykırdım.

Bana baktı. "Bana kısa görünüyorsun." Estrella şeytani dudaklarını büzerek elbisemin altın ipeğinin altından görünen ayak parmağıma baktı. "Sana en azından topuklu ayakkabı giydiremezler miydi?"

"Estrella," diye homurdandı Nelo, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak. "İnsanla oynamayı bırak. İkimiz de biliyoruz ki geliniyle oynamandan memnun olmayacak."

Sarışın Nelo'nun sözlerini tartmış gibiydi ve içini çekti. "Pekâlâ. Duracağım." Bana, "Bastian yarın ay doğarken seni boşaltır ve kendine başka bir gelin alırsa hiç şaşımam. Kesinlikle daha az sıkıcı olan birini."

Bu. Kaltak.

Yumruklarımı yanımda sıkarak, muhtemelen karşımdaki vampir üzerinde pek bir etkisi olmayacağını çok iyi bilerek, kendimi dövüşmeye hazırladım. Bana lakap takmasının yanına kâr kalmasına asla izin vermeyecektim.

Ne yazık ki -ya da belki de neyse ki-Nelo boğazını temizlemek için o anı seçti. "Ben ciddiym, Estrella. Gitmemiz gerekiyor. Hemen."

"Geliyorum," diye . Uzun parmakları bir kez daha kolumu kavradı ve gölgeler ayaklarının etrafında toplandı.

"Estrella," diye hırladı Nelo uyarırcasına. "Yürüyoruz."

"Ne!" diye bağırdı sarışın. "Sen ciddi misin? Oraya gölge gibi gitmemiz bir dakika sürer ve sonra onunla işimiz biter."

Nelo başını salladı. "Kusmak üzereyken Bastian'ın gelinini ona teslim edemeyiz. Kendisine ait olana kötü davrandığımız için kellelerimizi alır."

"Ben onun değilim," diye araya girdim.

Her iki vampir de dönüp bana baktı, bakışları şiddet doluydu.

Titreyerek nefes verirken kalbim göğsümde gümbürdedi. "Yani, ben kimseye ait değilim."

Estrella başını sallamadan önce bana ters ters baktı. Gölge tekrar tenine kaydı ve beni yarı çekiştirerek, yarı sürükleyerek siyah kapıdan karanlık bir koridora çıkardı. Düşmemeye çalışarak arkasında tökezledim.

En azından bu geçitlerde pencereler ve daha fazla mor ışık vardı. Kalın cam bölmeler geceye açılıyor, karanlık gökyüzünü, yağın karı ve ay ışığını gösteriyordu. Küçük odanın dışında olmak soğuğu hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Aksine, daha da kötüleşiyordu.

Tökezleyerek ilerlerken dışlerimin takırdamasını engellemeye çalışarak titredim. Nelo'nun ayak sesleri arkamdan geliyordu ve iki vampir kalenin içinde aceleyle ilerlerken beni sıkıştırdı.

Neden iki tanesine ihtiyaç duyduklarını bile bilmiyordum. Ne yapacaktım ki? Kaacak mıydım?

Sanki.

Bu elbise o kadar kısıtlayıcıydı ki zar zor yürüyebiliyordum. Dört kombinezon ve nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiren bir korse vardı. Sadece bu da değil, Ipotha'nın bu ittifaka ihtiyacı vardı. Sırf kendimi rahatsız hissediyorum diye bunu tehlikeye atamazdım.

Bu benim görevimdi.

Bu durumda sıkışıp kaldığımı bilmek, Estrella bir köşeyi keskin bir şekilde dönüp neredeyse kolumu yuvasından çekip çıkardığında ağlamamı engellemedi. Bu vampir, hiç şüphesiz, hayatım boyunca karşılaştığım en sevimsiz insandı.

Koridorlar genişlediğinde, gri bir çalışma olmaktan çıkıp, şatonun taş zeminlerini kaplayan kilimlerle eşleşen koyu siyah ve kıvıl duvar halılarıyla dolu daha muhteşem bir hal aldığında, kolum ağrıyordu.

Nişanlımla resmi olarak tanışma fırsatı bulamadan bu kadının beni parçalara ayırma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşündüm. Bu, o günkü korkunç pastanın üstündeki krema olmaz mıydı?

Hikayem için ne son olurdu ama. Ipotha'nın İnsan Lordu'nun yüksek eğitilmiş son kızı prensle evlenmek üzere gönderilmişti ama düğünden birkaç dakika önce şirret bir vampir tarafından paramparça edildi. Hayatımın hikayesi haline gelmek üzere olmasaydı muhtemelen bunu histerik bulurdum.

Ölümümle ilgili düşünceler kafamı o kadar meşgul ediyordu ki, donmakta olduğumu unutmuştum. Bu kale çok büyüktü ve kısa sürede nerede olduğumuzu unuttum.

Estrella köşeleri dönerken ve boş koridorlarda aceleyle ilerlerken arkasından tökezledim, sonunda vampir yavaşladı ve büyük, özenle oyulmuş kırmızı kapılar görüldü. Kapıların iki yanında iki devasa şamdan duruyordu ama alevler yerine, şatonun geri kalanını aydınlatan mor ışıkların aynısını içeren cam küreler vardı.

Mor alevler titreyerek gölgeler içinde bir erkeği ortaya çıkardı. Biz yaklaştıkça duvardan sıyrıldı. Tepeden tırnağa siyah ve gümüş giysiler içindeki erkek, kırmızı çerçeveli siyah gözleriyle bize baktı.

"Geç kaldın," dedi sertçe.

"İnsan görevinde olmayı dene, Tristan. Çok yorucu. Gölge onu hasta ediyor, bu yüzden Nelo yürümemiz konusunda ısrar etti."

Estrella kolumu bıraktı ve ben rahat bir nefes aldım, elim otomatik olarak omzuma masaj yapmaya gitti. En azından hâlâ tek parçaydı.

Tristan kıkırdadı, bakışları üzerimde geziniyordu. "Birkaç dakika içinde prensin sorunu olacak."

"Bunun için tanrılara şükürler olsun," diye gürledi Nelo, arkamızda dururken.

Tristan başını salladı. Ayın gece gökyüzünde asılı durduğu en yakın pencereden dışarı baktı. "Vakit geldi."

Estrella bana doğru bir adım attı ve irkildim.

Kıkırdadı. "Merak etme, insan. Sana zarar vermeyeceğim."

"Nedense sana inanmıyorum," diye tersledim.

Kadın cevap olarak, Tanrı bilir nereden uzun siyah bir peçe çıkardı. Siyah ipekten yapılmıştı; bir şeyleri görmeyi zorlaştıracakını bildiğim kadar kalındı.

Duvağı saçımın üstüne yerleştiren Estrella, malzemenin içinden birkaç iğne geçirdi. Duvağı tuttururken nazik olmaya özen göstermeden saçımı çekiştirirken bir çığlık attım.

Görüşümü engelleyen siyah ipek yerine oturduğunda, Estrella o kadar yakınımaya eğildi ki nefesini ensemden hissedebildim.

"İyi şanslar," diye alay etti. "Belki Bastian'ın seninle işi bittikten sonra benim de tadına bakmama izin verir."

Ben *bu* korkunç yoruma cevap veremeden kapılar açıldı ve ortaya devasa bir taht odası çıktı. Neredeyse beyazdan koyu mora kadar değişen yüzlerce parlayan küre alanı aydınlatıyordu. Perdenin arkasından bile muazzam kalabalığı görebiliyordum.

Düzinelerce, belki yüzlerce, özenle giyinmiş insan tıklım tıklım dolu salonu doldurmuştu. Görünürde bir damla bile renk yoktu. Kıyafetlerinden mücevherlerine kadar her şey siyahtı.

Hep birlikte bana doğru döndüler.

Ve sonra onları gördüm.

Dişler.

Yüzlercesi.

Tüm vampirler bakıyordu. At.

Ben.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İmzaladığım Şey Değil
❧

OceanofPDF.com

P Taht odasının arkasına sıkışmış küçük yerleşim bölgesinde - düzinelerce kana susamış lord ve leydinin bir insanla evlenmemi izlemek için beklediği yerde - hayal kırıklığıyla ensemi ovuşturdum. damarlarımda nabız gibi atıyordu.

Ayak seslerim taş zeminde yankılandı ve odanın üzerine yerleştirdiğim gizlilik önlemleri olmasaydı, tüm şatodaki her bir lanet olası vampir beni duyabilirdi.

Eleyta Kraliçesi Marguerite, Dört Krallık'taki en güçlü vampir ve beni yaratan kadın -her anlamda annem- koyu kırmızı kadife koltuğuna yaslandığı yerden beni izliyordu. Uzun siyah saçları özenle düğümlenmişti ve düzinelerce oniks mücevherle işlenmiş siyah tacı ay ışığında parlıyordu.

Anne'nin Favorilerinden biri olma talihsizliğine sahip bir insan dişi, kraliçenin kucağına oturmuş, uyluklarına sarılmıştı. Yüzü dışa dönük, bir heykel kadar hareketsizdi. Cansız mavi gözleri dümdüz ileriye bakıyordu ve açık pencereden içeri giren buz gibi esintinin çıplaklığını örtmek için giydiği iki şeffaf kırmızı kumaş şeridi karıştırdığından habersiz görünüyordu.

Annem Favori'nin arkasından bana dikkatle bakıyor, manikürlü eliyle insanın çilek sarısı saçlarını bir köpekmiş gibi okşuyordu. İnsanın boynunda iki küçük yara vardı ve soluk teninde parlak kırmızı kan izleri görülüyordu. Anne uzanıp elini çilli karnına bastırdığında insan irkilmedi bile. Dişi fiziksel olarak orada olabilirdi ama aklı çoktan gitmişti.

Favoriler isteseler de istemeseler de her zaman uysaldılar. Anne onların itaatini sağladı. Bir düzine erkekten özenle seçilmiş bir seçki

ve kadınlar, Favoriler kraliçenin her isteğine hizmet etti - yatak odasının içinde ve dışında.

Kimse kraliçenin insanlara olan muamelesine karşı çıkmaya cesaret edemiyordu, her ne kadar bazen Favoriler kraliçenin odasında geçirdikleri uzun bir gecenin ardından ölü bulunsalar da. Onlar Anne'nin oyuncaklarıydı. Akli başında her vampir, şeffaf kırmızı kumaş giymiş bir insana asla dokunmaması gerektiğini bilirdi.

İnsanı görmezden gelerek elimi saçlarımda gezdirdim. Başımdaki siyah taç daha da yana düştü ve onu duvara fırlatma isteğime rağmen, sadece alnıma rahatça oturana kadar ayarladım.

"Cidden beni bu... bu... maskaralığı yapmaya zorlayacak mısınız?" Ben sordum. "Beni yaptığın gecedan beri benden istediğin her şeyi yaptım, ama bu..."

"Bu bir evlilik Sebastian," dedi Anne sakince, elleri insanın belinde kenetlenirken Favori'nin boynundan aşağı süzülen kanı yalayarak. "Ölüm cezası değil."

Önümdeki ekranı görmezden gelerek alay ettim. "Öyle de olabilir. Bu gece erken saatlerde Ipotha'da 'kale' dedikleri yere gittim ve onu gördüm."

Annem başını kaldırıp baktı, kaşları kalkmıştı. "Öyle mi?"

"İnsan genç! Neredeyse yirmi yaşında. Onunla evlenmemi mi istiyorsun?"

Dudaklarını büken Anne, kapüşonlu gözlerle beni inceledi. Bir süre sonra Favori'nin kalçalarındaki tutuşunu ve heykelsi insanın poposuna vurdu. "Artık gidebilirsin, Milani. Giyin ve şafak sökmeden odama dönmeden önce yiyecek bir şeyler bul."

"Elbette Majesteleri," diye mırıldandı Milani. Kraliçenin kucağından inen Favori, çıplaklığını örten kırmızı kumaş şeritleri bile düzeltmeden hizmetkârların odalarına açılan küçük kapıdan çıktı.

Kapı Favori'nin arkasından kapandığında kraliçeye döndüm. Kan kırmızısı koltukta rahatlamış bir şekilde oturmaya devam ediyordu ama ben bu görüntünün ardını gördüm.

Annem asla rahat değildi. Her zaman tetikteydi, neden Eleyta Kraliçesi olduğunu ilk ve son kez kanıtlamaya hazırды. Vampir hükümdarlar doğuştan değil, güçle seçilirdi.

Eğer garip bir şekilde Kraliçe Marguerite'den daha güçlü bir vampir ortaya çıkarsa, tacını zorla almaya hak kazanacaktı. Bunca yıldır hiç kimse buna yaklaşmamıştı.

Vampir annem, kanımı emdiği ve damarlarımda gölge büyüsüyle değiştirdiği gece olduğu gibi görünüyordu. Sadece bu sefer aptal bir insan değildim. Gözlerindeki o sert parıltının ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum ve kraliçenin damarlarında dolaşan şiddetin derinliğini anlamıştım.

Bazı insanlar ona şeytan diyebilirdi. Ben katılmıyorum. O kötü değildi, ahlaktan yoksundu. Annem birkaç bin yılın gelip geçtiğini görmüştü ve sonuç olarak başkalarının refahını çok az önemsiyordu. Tek önemsedığı şey gücü.

Kraliçenin siyah gözleri sertti ve neredeyse beyaz denecek kadar soluk olan teni, bakışlarımla buluştuğunda mor ışıktaki parlıyordu. "Sadece insanla evlenmekle kalmayacaksın Sebastian, aynı zamanda kendini ona bağlayacaksın."

Gözlerimi yavaşça kırıştırdım, kraliçeye baktım ve yanlış duyup duymadığımı merak ettim

On

u. Made beri, istediği *her şeyi* yaptım. Ama bunu?

"Kendimi bağlamak mı?" Sözlerim büyük odanın içinde yankılandı ama ben

sesimi alçaltmadım. "Evlilik neyse de, onu Bağlı Ortak olarak kabul etmemi mi istiyorsun?"

Kraliçe kara kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ben de öyle dedim, Sebastian."

"Anne, o bir insan," diye itiraz ettim.

En son kendimi bir insana yaklaştırdığımda.

Damarlarımdaki gölgeler titreşti ve ben onları durduramadan kan görüntüleri gözlerimin önünden geçti. Sanki aklımın nereye gittiğini biliyormuş gibi, annemin yüzünde zalim bir gülümseme belirdi.

Kraliçe sanki kendimi bir insana *bağlamam* konusunu değil de bir öğle yemeği menüsünü tartışıyormuşuz gibi sakince, "Evet, öyle," dedi.

"Sen... bu yeni bir şey." Yumruklarımı yanımda sıktım ve bu alandan gölge gibi çıkma dürtüsüyle savaşıırken kanatlarım arkamda seğirdi.

Düşüncesizce hareket etmek kraliçenin gazabını davet ederdi ki bu da şu anda ihtiyacım olan son şeydi.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bundan bahsetmeyi unutmuş olmalıyım." Unutmuş.

Sanki bir Bağlama unutulabilecek bir şeymiş gibi.

Zihnim tekledi. Doğru düzgün düşünemiyordum. "Ama anne," diye itiraz ettim, "Bağlama Töreni mi?"

"Evet, oğlum," dedi kuru bir sesle. "Bağlama Töreni'nin iki ruhu Isvana'nın dokunuşuyla bir araya getiren kutsal bir etkinlik olduğunu bildiğinden eminim."

"Bağlanmanın ne olduğunu biliyorum," diye homurdandım. "Bu tür bir bağlılık kırılmaz! Bu..."

Kiminle konuştuğumu hatırladığımda sesim kesildi ama kelime zihnimde yankılandı.

Ebedi.

Vampirlerin elfler ya da fae'ler gibi çiftleşme bağları yoktu ama Bağlama Törenleri buna en yakın olanıydı.

Kraliçe Marguerite manikürlü kaşlarını kaldırdı ve çelik bakışlarıyla beni kısırdı. Ruhu gibi siyah olan ağır saten elbisesi, muhtemelen krallığa binlerce sikkeye mal olan özenle yapılmış bir giysiydi. Kuzey köylerinde açlıktan ölen insanlar vardı ama o Eleyta'nın hiçbir parasal sorunu yokmuş gibi giyiniyordu.

Başka biri olsaydı, bir şeyler söylerdim. Ama o kraliçeydi. Başımı omuzlarımın üzerinde tutmaya değer verdiğim için sözlerimi yuttum.

Dişlerimi sıkarak, annemin solgun boynunda asılı duran altınla kaplı devasa kırmızı yakuta baktım. Onu bu yakut olmadan hiç görmemiştim.

"Daha iyi bir fikrin var mı, kanımın oğlu?" Kanepeye yaslanırken sesi sinir bozucu derecede sakindi ve damarlarımda dolaşan hayal kırıklığını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Benimle kavga etmesini diledim. Şu anda onun kayıtsızlığı, öfkemin saçma olduğunu, kendimi bir insana bağlamaktan çekinmemem gerektiğini düşündürüyordu.

Buradaki tek saçma şey, bu Bağlama'yı karşı koymadan kabul edeceğim düşüncesiydi. O kadar çok kuşku vardı ki, bunlarla koca bir kitap doldurabilirdim. Bu kesinlikle kabul ettiğim şey değildi.

Ensemi ovuşturarak ağzımı açtım ve bana ilham verecek kelimeler bulmayı umdum.

Bekledim.

Ve

bekledim.

Kanatlarım kıpırdadı ama kelimeler . "Ee, Sebastian?" Annem sordu.

Sorun şu ki, onunla tartışmamın hiçbir yolu yoktu. Pek sayılmaz. Beni bunu yapmaya zorlayabilirdi ve ilk elden deneyimlerimden biliyordum ki

Bu yöntemlerin hem son derece nahoş hem de istenmeyen yöntemler olduğunu.

Başımı sallayarak bir nefes aldım. "Hayır, Majesteleri. Daha iyi bir fikrim yok."

Sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ayrıca,"-eğildi, sanki sadece arkadaşlar arasında bir sırrı paylaşıyormuşuz ve bana ebedi hayatımı resmi olarak hiç tanışmadığım bir insaninkine bağlamamı emretmiyormuş gibi göz kırptı-"ikimiz de dişiler arasında bir üne sahip olduğunu biliyoruz."

Bu yorumu görmezden gelerek -sözde itibarım, herkesin Karanlık Prensinden korkmasını sağlamak için özenle hazırlanmış dış görünüşümün bir parçasıydı- inledim. "Evlilik sorun değil anne."

"Ama bağlayıcı öyle mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Öyle," diye yanıtladım.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunların yanlış kelimeler olduğunu anladım. Annemin kara gözleri parladı ve omurgam karıncalandı.

Aklımdan bir düzine küfür geçti. Kendini ayağa kaldırdı, siyah elbisesi etrafına yayılırken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bilgeliğimden şüphe mi ediyorsun, *oğlum*?"

Başımı salladım, yerimde duruyordum. "Hayır, Majesteleri."

"Belki de Eleyta'yı yaklaşan karanlığa karşı güçlendirmek için başka bir yolunuz vardır?" diye tersledi etrafında gölgeler toplanırken. "Ülkemizi Ipotha ile bir ittifak kadar iyi koruyacak bir şey mi? Gelecek olanlardan sağ çıkmak istiyorsak onlara ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Eğer onlar düşerse, hepimiz düşeriz. Servet Elfleri karanlığın gelmekte olduğunu doğruladı."

İç çekişimi zorlukla bastırdım.

Kraliçe'nin son altı aydır konuştuğu tek şey buydu. Yaptığı her şey bunun etrafında dönüyordu. En sevdiği Servet Elfi ölüm ve umutsuzlukla dolu bir gelecek gördüğünden beri, Anne karanlığı saplantı haline getirmişti.

O ilk imgelemden beri tüm eylemlerini yaklaşan karanlık adına yapıyordu. Asi vampirleri eve çağırdı, bu saçma birleşmeyi ayarladı ve hatta iki hafta içinde bir balo düzenliyordu. Bunun benim düğünüm için bir kutlama olduğunu söyledi ama ikimiz de bunun politikada oynayabilmek için bir kılıf olduğunu biliyorduk.

Ben, kendi adıma, yaklaşan karanlıktan bıkmıştım.

"Anne." Kanatlarım birbirine çarptı ve soğukkanlılığımı korumaya çalışırken derin bir nefes aldım. "Bu yaklaşan karanlık muhtemelen hiçbir şey değil! Sen

İmgelemlerin değişebileceğini benim kadar iyi biliyorsunuz. Sadece bu da değil, Valeria bir ay önce Ithenmyr'den döndü ve olağandışı bir şey rapor etmedi."

Kraliçe bana doğru bir adım atarak, "Valeria'ya güven olmaz," diye tükürdü. "Sevgilisi onu bir elf için terk ettiğinden beri akli başında değil."

"Ama-"

"Yeter!" Annem bağırdı. "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun."

Sesindeki tehdit açtı ve kendi siyah kanatları gölgelerin arasından fırladı. Anında çenemi kapattım. Sadece Eleyta'daki en güçlü vampirler kanat çağırabilirdi ama hiçbirisi onunki kadar siyah değildi. Kraliçenin kanatları odanın ışığını tamamen emdi ve gölgeler ellerinin ve ayaklarının etrafında dönmeye başladı.

Hırladı ve dişleri mor ışıktaki parladı. "Eleyta'da kimin hükümdar olduğunu hatırlatmama gerek var mı *evlat*?"

Hayır, kesinlikle yapmadım. Bana yerimi hatırlattığı son seferde, değer verdiğim tek kişiyi kaybettim.

Kana bulanmış anılar zihnime hücum ederken yutkunarak kanatlarımı sırtıma doğru gerdim ve başımı eğerek boyun eğdiğimi göstermek için boynumun uzunluğunu ortaya çıkardım.

O bana bakarken odadaki tek ses kalbimin çarpıntısıydı. Bir saniye düşünmeden boğazımı parçalayabilirdi - geçmişte bunun olduğunu sayısız kez görmüştüm. Annem zihin okuyamazdı -çok azımız okuyabilirdik- ama acı çektiirmek ve insanları hizada tutmak için elinde başka araçlar vardı.

"En derin özürlerimi sunarım Majesteleri," diye mırıldandım, gözlerimi kısarak ve boynumu açıkta bırakarak.

Aramızda uzun bir an geçti ve ben kalp atışlarımı saydım. Boynuma kramp girdi ama yine de hareket etmedim.

Annem kıkırdadı. Ses dışarıdaki kar kadar buzluysa ve şiddetin yankılarıyla doluydu. Soluk parmakları yüzüme indi ve tırnakları yanağımı çizirken ürperdim.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı, sanki üç yüzyıl gelip geçmiş bir prens değil de bir çocukmuşum gibi beni okşadı.

Kraliçe kendini kaybettiğinde ne olacağını herkesten daha iyi bildiğim için içimi çektim ve "Ne yapmamı istersiniz Majesteleri?" diye sordum.

Kraliçe elini çekti ve ben de boynumu düzeltiltim. Dudaklarında bir gülümseme dans ediyordu ama gözlerine ulaşmıyordu. İki bin yıldır var olmasına rağmen pürüzsüz olan soluk teni mor ışıktaki parıldıyordu. Onun

Bir kez daha güçsüz bir kadın görünümüne bürünürken kanatlar tekrar gölgelerin arasında kayboldu.

Hepsi bir numaraydı.

"İyi bir küçük prens olacaksın," dedi Kraliçe Marguerite. "Seni bu yüzden yaptım, değil mi?"

Aramızdaki gerginlik hâlâ devam ediyordu ve ben "Emredersiniz Majesteleri" diye mırıldanana kadar annem bana ters ters baktı.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı.

Çenemi kapalı tuttum. Konuşmanın bir anlamı yoktu. Şimdi olmaz.

Kraliçe devam etti. "Birazdan arkanızı dönecek ve bu odadan çıkacaksınız."

"Evet, Majesteleri," diye kabul ettim.

"Evleneceksin ve tek bir şikâyetle bulunmadan kendini insana bağlayacaksın."

Başımı salladım.

Dışarıdan, söylediği hiçbir şeyle sorunum yokmuş gibi yüzümü soğukkanlı ve vurdumduymaz tuttum. İçimden çılgılık attım. Bu benim özgürlüğümü elimden alıyordu. Hayatımla oynuyordu.

"Peki ya sonra?" Başımı eğdim, siyah ipek gömleğimin yakalarını sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi düzelttim.

Sanki kraliçe bu küçük anlaşmasıyla tüm lanet olası hayatımı mahvetmiyordu. Athena'dan sonra, bir daha asla bir insanla birlikte olmayacağıma yemin ettim.

Kraliçe elimi zorluyordu. Sanki bunu biliyormuş gibi güldü, jilet gibi keskin dişlerinin uçları Favori'nin kanından hâlâ kırmızıydı. Neşesinin sesi, kalemizi kaplayan buz kadar soğuktu ve ölümün yankılarıyla renklenmişti.

"Ondan sonra, sevgili Sebastian, onunla ne istersen yapabilirsin. İttifak şartlarını yerine getirdikten sonra, umurumda değil. Onunla yatabilir, ondan içebilir ya da onu boşaltabilirsin. Üçünü de yap ya da onu odana atıp kilitle. Dürüst olmak gerekirse, canım, seçim senin."

Kraliçenin siyah gözleri benimkilerle buluştu ve devam etti. "Ama dikkatli ol, kanımın çocuğu. Eğer karın talihsiz bir sonla karşılaşır, bunun siyasi sonuçlarına hazırlıklı ol. Kendine Ithenmyr'in Yüce Kralı diyen o piç Ölüm Elfi ile uğraşmak istemiyorum, bu yüzden sınırlarımızın güçlü olması gerekiyor. Bu ittifak benim için önemli. Eğer bunu mahvedersen,

bizi güneydeki sorunlardan korumak için başka bir yol bulmanız gerekecek. Beni anlıyor musun?"

Başımı eğdim. "Evet, Majesteleri."

Her şey çok açıktı. Bu konuda başka seçeneğim yoktu. Bunun beni neden  a ırttığından emin değildim. Bu yeni bir şey değildi. Yapıldığım geceden beri seçme  ansım olmamıştı. Belki de yıllar önce beni Yaratmayı teklif ettiğinde hayır demeliydim.

Karda kan kaybından ölmek ve ölümlü sonumla kar ıla mak bundan daha iyi olurdu.

OceanofPDF.com

Kutsal Bir Birliktelik

OceanofPDF.com

I Taht odasına doğru yürürken başımı dik tutuyordum. Annemin cadıları bu gece erken saatlerde kalenin bu kanadının tamamını gölgelenmeye karşı korumaya almışlardı ve kraliçe de bunu kullanabilecek tek kişiydi. gölgeler kutsal alanda hareket eder.

Sağ tarafa baktığımda, devasa odanın ortasında duran devasa obsidyen tahtı gördüm. Yüksek bir kürsünün üzerinde oturuyordu ve bu sayede Annem orada bulunan herkesi görebiliyordu.

Kürsünün ötesinde, yine kalabalıktan ayrı ama o kadar da özenli olmayan ikinci, daha küçük bir platform vardı. Üzerinde uzun beyaz bir cübbe giymiş yaşlı bir rahip duruyordu ve ben ona yaklaşırken sabırla bekliyordu.

Koyu kırmızılar ve siyahlar tüm taht odasını kaplamış, mekândaki karanlık havaya katkıda bulunmuştu. Bekleyen rahibe doğru yürürken ayak seslerim taş zeminde yankılanıyor, bakışlarımı önüme dikiyordum. Yaptığım her hareket, kollarımın her salınımı, kanatlarımın her seğirmesi hesaplanmıştı.

İçimde hissettiğim kargaşa ne olursa olsun, beni bekleyen vampir kalabalığının hiçbir zayıflık göstermeyecektim. Ben Karanlıklar Prensi'ydim ve onlara benden şüphe etmeleri için tek bir neden bile vermeyecektim. Siyah taç alnımda dururken her zamankinden daha ağır hissediyordum ama ona dokunmayacaktım. Kraliçenin emirlerini yerine getirmek dışında hiçbir şey yapmayacaktım. İyi olduğum şey buydu. Emirlere uymak.

Ayaklarım beni daha küçük bir platforma götürdü ve ellerimi arkamda birleştirdim. Toplanan vampirlerin fısıltılarına aldırmadan, duvarları kaplayan büyük, dikdörtgen pencerelerden dışarı baktım. Kar durmadan yağıyordu, ki bu beklenen bir şeydi.

Kapılar çarparak açıldı ve toplanan kalabalık yer değiştirdi. Vampirler yerlerinde kıpırdanırken, hepsi de nişanımı en iyi şekilde görebilmek için çabalarken neredeyse çılgınca bir enerji havayı doldurdu.

Kanatlarımı sırtıma doğru sıkıca kapattım ve taze insan kanı kokusu burnuma ulaştığında hareketsiz kaldım. Çok *güzel* kokuyordu. Dişlerim onun kokusuyla sızladı ve dönüp ona bakmam için beni zorladı.

Ben yapmadım.

Kendini kontrol edemeyen yeni yetme bir vampir değildim. Onun yerine kokularına odaklandım. Kanın kışkırtıcı aromasının altında başka bir şey vardı. İnsan gergindi. Bu iyi bir şeydi.

Sanguis Kalesi güvenli bir yer değildi, özellikle de onun gibi insanlar için.

Daha önce, Estrella ve Nelo ile birlikte gelinimi almaya gitmişim, onu bu törenden önce görmenin evlenmemizi kolaylaştıracağını düşünmüştüm. Ama öyle olmadı.

Gelinimin ne kadar *insan* olduğunu gördüğümde, onu terk ettim. Genç ve lekesizdi ve Sanguis Kalesi'ndeki hayatın onu mahvedeceğini biliyordum. Onu mahvedecektim.

Emirlerimi hatırlayarak, vampir kalabalığı mırıldanırken pencereden dışarı baktım. Evleneceğim insan keskin bir nefes aldı. Sanki yanımda duruyormuş gibi duydum.

Arkamı dönmemiş olsam da zihin gözüm diğer vampirlerin ona baktıklarında ne gördüklerini hayal etmekte zorlanmadı. Şu anda girişte duruyor olabilirdi, altın rengi elbisesi etrafını sararken parmaklarını sıkışmış, etrafı inceliyor olabilirdi. Gözleri muhtemelen kocaman açılmıştı ve hiç şüphesiz bu karanlık yerde bir güneş ışığı gibi görünüyordu.

Soğuk taşın üzerinde hışırdayan terliklerinin sesi beni aklımdan çıkardı. Mırıltılar kesildi. Vampirlerin onun her hareketini katalogladığını biliyordum.

O bir avdı ve onların hepsi de avcıydı.

Çok geçmeden arkamdan keskin bir nefes sesi geldi ve sonra onun varlığını hissettim. Tam yanımda duruyordu. Yine de ona bakmadım. Nefesinin altında Marius ve görev hakkında bir şeyler mırıldanırken kalbi göğsünde hızla çarpıyordu.

Saniyeler geçti. Vampir kalabalığı bakışları ağırlaşarak beni izledi. Korku kokusu güçlendi ve herkes harekete geçmemi beklerken hava yoğunlaştı.

Daha fazla bekleyemeyeceğimi anladığımda harekete geçtim. Gözlerim yanımda duran insana takıldı ve bir nefes aldım.

Gelinim.

Onu gördüğüm anda, ölümün ve kanın hüküm sürdüğü bu yerde dururken, yavaş hareket eden kalbim duracakmış gibi hissettim. Bu akşam onu babasının şatosunda gördüğümde güzel olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi fark ettim.

Onu tanımlamak için güzel demek doğru olmazdı. Kısa boyuna rağmen uzun boyluydu. Saçları koyu kahve rengindeydi ve peçeye rağmen bize bakan vampir kalabalığına bakarken genişleyen kahverengi gözleriyle uyumluydu. Küçük ağzı "O" şeklinde açıktı ve teni güneşte uzun saatler geçirmiş gibi bronzlaşmıştı.

Güzel değildi. Bu çok basit bir kelimeydi. Karanlık bir gecenin ortasında bir güneş ışığıydı. Fırtınanın ortasında serin bir esinti. Uzun bir kıştan sonra açan ilk çiçek. O benim ruhum olan karanlık uçuruma bir ışık aşısıydı.

Ona, benimle evlenmesi için gönderilen bu insana bakarken başımın belada olduğunu fark ettim. Eğer basit ya da zalim biri olsaydı, onu görmezden gelmek kolay olurdu. Onunla evlenebilir ve onu unutabilirdim.

Ama işte , güzeldi, korkuyordu ve bir karıncayı bile incitemeyecekmiş gibi görünüyordu. Aptal değildim, hiç kimsenin mükemmel olmadığını biliyordum. Ama bu insan, istesem bile görmezden gelebileceğim birine benzemiyordu. Korku kokusunu kaplamıştı, dilime acı kül gibi geliyordu.

Onu nasıl görmezden gelebilirdim?

Bir daha asla kimseyi umursamayacağıma dair kendime bir söz vermiştim. Kraliçeye asla üzerimde böyle bir güç vermeyecektim. Şimdi, sanki tanrılar bu sözü yüzüme vuruyor gibiydi.

Gözleri perdenin ardından benimkilerle buluştuğunda keskin bir nefes aldı. "Benim adım Luna," diye fısıldadı, sanki terliklerinin taşla vuran en hafif fısıltısını bile duyamayacakmışım gibi eğilerek.

Toplanan kalabalıktan acımasız bir kıkırdama geldi. "Kim olduğunu biliyoruz," diye seslendi bir vampir. Bir diğeri imalı bir şekilde ıslık çaldı.

Luna kızardı ve benden uzaklaştı. "Oh, ben..."

Telaşla parmaklarını altın rengi elbisesinin üzerinde gezdirerek görünmez kırıklıkları düzeltti. Koyu peçenin altında, ağzı

kaşlarını çattı. Elimi uzatıp yüzündeki ifadeyi silmek istedim. Bu kadar güzel biri asla bu kadar üzgün hissettirilmemeliydi.

Kalbim burkuldu, duygularımın bıçak gibi kesilmesi beni şaşırttı. İnsani duygulara yakın bir şey hissetmeyeli onlarca yıl olmuştu. Ama burada, bu kadın karşımda dururken, kalbimi acıma duygusu doldurdu. Onu ailesinden kopardık. Evinden. Arkadaşlarından. Hepsi gitmişti.

Nezaket çok fazla bir şey istemek gibi görünmüyordu.

Gülümsedim... ya da en azından gülümsemeye çalıştım. Yutkunduğuna ve benden uzaklaştığına bakılırsa, ona yanlışlıkla dişlerimi göstermiş olabilirdim.

Ağzımı kapatıp dişlerimi saklamaya özen göstererek fısıldadım: "Adım Sebastian ama bana Bastian diyebilirsin. Çoğu insan öyle der."

Kraliçe hariç, ama şimdi bunu belirtmenin sırası değildi.

Luna bir adım daha yaklaştı ve altın buğday ve güneş ışığı kokusu içimi doldurdu. O kadar güçlü ve hoştu ki konsantre olmak için her şeyimi harcadım.

"Evet, Sebastian," dedi Luna yavaşça, başını eğerken peçesi hışırdıyordu. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Ellerini önünde kavuşturarak dikkatimi çekti. Koyu kahverengi saç tutamları özenle yaptığı topuzundan sıyrılarak yüzünü çerçeveliyordu. Uzanıp o dallardan birini kulağının arkasına sıkıştırmak gibi gerçekten aptalca bir şey yapamadan önce, omurgamdan aşağı bir karıncalanma geçti. İçimdeki gölgeler yer değiştirdi ve beni birinin gelişine karşı uyardı.

Birkaç dakika sonra kraliçenin tahtının etrafında siyah gölgeler dönmeye başladı. Gölgele dağıldı ve Anne'nin obsidyen koltuğa uzanmış hali ortaya çıktı. Bir eliyle kolçağa dokunurken, diğer eliyle yakutunu ovuşturuyordu.

Yanımda, Luna kaskatı kesildi.

Anne'nin güçlü sesi taht odasında yankılandı, ham bir güçle çınladı. "Eleyta'nın lordları ve leydileri. Isvana ve Ithiar'ın oğulları ve kızları. Birçoğunuz uzun zamandır oğlumun nihayet ne zaman bir gelin alacağını merak ediyordunuz. Onlarca yıldır, Dört Krallık'ın sunduğu en iyi kanın tadını çıkaran özgür bir ruh oldu."

Toplanan vampirlerden bir kıkırdama korosu geldi. Kaşlarımı çatarak dişlerimi kalabalığa gösterdim. Onların eğlencesi olmaktan *nefret ediyordum*. Ama emir almıştım, işte buradaydım.

Anne usulca gülerek elini kaldırdı. Kıkırdamalar anında kesildi. "Bu geceki birliktelik sadece oğluma bir eş sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda

hem Eleyta hem de Ipotha'nın yararına olacak. Hepimizin ihtiyaçlarını karşılayacak ve bizi yaklaşan karanlıktan koruyacak güçlü bir ittifak kurmak için özenle çalıştım."

Annem konuşmaya devam etti ve ben Luna'ya baktım. lml gelinimin boğazı düğümlendi ve bir ayağından diğeri kaydı. Kalbi göğsünde atmaya devam ediyordu ve korku kokusu daha da güçlenmişti.

Ona ulaşmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Korkularının boşuna olduğunu. Ne yazık ki yapamadım. Ona karşı nazik olabilirdim... ama katillerle dolu bir kalede nezaket neydi ki?

Bir yalan.

Konuşmasının sonuna gelen Anne bir el salladı ve boğazını temizledi. "Vakit geldi."

Arkamızdan bir kumaş hışırtısı geldi ve rahip bir adım ne ıktı. İthiarın Seilmişlerinden biri olan Ciro, yüzyıllar boyunca kraliçeye hizmet etmiş kadim bir elfti. İlk yapıldığımda bile yaşlıydı. şimdi ise Solmaya çok az kalmış gibi görünüyordu. Ciro'nun beyaz giysileri ne çıkarken etrafından akıyor, yüzünü ve ellerini kadim çizgiler kaplıyordu. Keldi, kırpılmış kafası sivri kulaklarını gösteriyordu.

Ciro ellerini uzattı ve kadim sesi büyük salonda yankılandı. "Lütfen diz kn."

Yanımda Luna rahibe bakıyordu. Elleri titriyor ve ağız peesinin altından sessizce hareket ediyordu. Saniyeler geçti ve korku kokusu daha da güçlenirken taht odasındaki hava yoğunlaştı.

Vampirler fısıldıyordu, sesleri kısıktı ve müstakbel eşimle alay ediyorlardı. Her birini not ettim. Bu yanlarına kalmayacaktı. Luna insan olabilirdi ama benim karım olmak üzereydi.

Korkmuş kadına acıyarak uzandım ve kolunun bir köşesinden tutup hafifçe çektim. Başını kaldırıp bana baktı, kahverengi gözleri peçenin altında genişliyordu. Başımı eğerek rahibe doğru işaret ettim.

"Oh," diye fısıldadı. "Bizi kastediyor."

Neredeyse kıkırdayacaktım.

Neredeyse. "yle."

Kısa bir baş sallamayla Luna dizlerinin üzerine çöktü. Elbisesi etrafına yayıldı ve ben de hızla onu takip ettim, kanatlarım arkamda hışırdıyordu. Soğuk taşın üzerine diz ktğmde vücudumu acı bir soğuk kapladı. Başımı kaldırdığımda Luna'nın gözlerinin kanatlarıma yapışmış olduğunu gördüm.

Sanki hayatında daha önce hiç kanatlı bir yaratık görmemiş gibiydi. Muhtemelen kanatlarımın Ay Isvana'dan bir hediye olduğunu bile bilmiyordu.

Tanrıça'nın kendisi. Havayı dolduran gerginliğin bir kısmını dağıtmayı umarak göz kırptım ve içeri doğru uzandım.

Buna zorlanıyorduk... ama bu korkunun bir kısmını giderebilseydim, giderdim. Ne de olsa bu insan yakında benim olacaktı.

Gölgelerimi çekiştirerek yer değiştirdim ve kanatlarım kayboldu. Luna'nın nefesi kesildi ve benden yumuşak bir kıkırdama çıktı.

Ciro boğazını temizledi ve arkamızdaki fısıltılar kesildi. "Çok sevgili. Majesteleri, Eleyta Kraliçesi Marguerite, Kanlı Yakut'un sahibi ve Kuzey'in Bekçisi, sizleri bu kutsal birleşmeye tanıklık etmeniz için bugün buraya davet etti. Bu gece Ipotha ve Eleyta el ele vererek asla bozulmayacak bir ittifak kuruyor."

Rahip durakladı ve kalabalık arasında bir alkış koptu. Alkışlar dindiğinde gülümsedi.

"Evet, haklısınız. Bu gece bir kutlama gecesidir. Bu akşam tarih yazılıyor. Daha önce hiç bir insan kraliyet vampiriyle evlenmemişti."

Ciro öne doğru bir adım attı ve cüppesinin yakasına işlenmiş küçük beyaz bir gül gözüme ilişti. Gülle ilgili bir şey dikkatimi çekmişti ama onu en son nerede gördüğümü tam olarak hatırlayamıyordum.

Rahip devam etti. "Başlamadan önce, bu birleşmeye herhangi bir itirazınız var mı?"

Kimse konuşmadı. Yanlış anlaşılmasın diye kimse nefes almaya bile cesaret edemedi. Belli ki hayatlarına değer veriyorlardı.

Bir süre sonra Ciro başını salladı. "İsvana'ya teşekkür ederim. Başlayalım." Kaşlarını kaldırarak bize doğru döndü. "Lütfen el ele tutuşun."

Bu sefer ilk hareket eden Luna oldu. Eli aramızdaki boşlukta duruyordu ve elimi onun elinin içine kaydırmadan önce bir süre ona baktım. Tenimiz birbirine değdiği anda başım döndü. Yeniden doğduğum günden beri hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir sıcaklık içime doldu. Sanki binlerce ateş soğuk damarlarımda dolaşıyor, beni yakıyordu. içten dışa.

Gözlerim büyüdü ve birleşen ellerimize baktım. Bu tek temas noktası çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi.

Elimi çekmek istedim ama annemin gözlerini üzerimde hissettim. Şiddet tehdidi havada asılı duruyordu ve ona itaat etmezsem ne olacağını biliyordum.

Athena'nın cansız yeşil gözleri zihnimde canlandı ve uzun bir nefes aldım. Dönüp diğer tarafa kaçma isteğime rağmen

Gelinimin çok daha küçük eline.

Tüm bunlar çok fazlaydı.

Kulaklarımda bir uğultu çınladı ama Luna'nın sıcaklığı vücuduma yayılırken bile dizlerimin üzerinde kalmaya devam ettim. Yakından bakınca kokusu o kadar güçlüydü ki sarhoş ediciydi. Ciro evlilik yeminlerinin öneminden, erkek ve kadın arasındaki kutsal birliktelikten ve Isvana'nın kutsamasından bahsederken onu zar zor duyuyordum.

Rahip bize doğru bir adım atıp törensel kırmızı örtüyü birleşik ellerimizin üzerine örtene kadar şimdiki zamana dönmedim.

Ciro boğazını temizledi. "Siz, Sebastian Marcel Jacques François Montquartier, bu kadını eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Gözlerim Luna'nın üzerinde gezinirken uzun bir an geçti. Bunu istememiştim. Muhtemelen o da istemiyordu. Ama işte buradaydık. Seçme yetenekleri ellerinden alınmış iki insan.

Boğazımı temizledim, Luna'nın iri gözleriyle karşılaştım ve "" dedim.

OceanofPDF.com

Gelini Öpebilirsiniz
❧

OceanofPDF.com

T Vampir prensin sözleri etrafımda dönüyordu ve ben kalın, siyah duvağını oluşturan danteldeki deliklerden ona bakıyordum. Başındaki taçtan -hâlâ yamuk duruyordu- giydiği her şey Ayağındaki ayakkabılar siyahtı. Bu sadece onun doğal olmayan güzelliğine katkıda bulunuyor, burada ne yaptığımı hatırlatıyordu.

Benim görevim.

Dizlerimin üzerinde durdum ve yaşlı rahibin dönüp bana bu birleşmeyi kabul edip etmediğini sormasını bekledim.

Benim var.

Kelimeler dilimin ucunda duruyordu ve derin bir nefes aldım. Soğuk taşlar dizlerimi kesiyordu ve kalenin dışında rüzgâr çılgık atıyordu. Elbisemi düzeltmek istedim ama yapmadım.

Bunun yerine nefesime odaklandım. İçeri ve dışarı. Tekrar ve tekrar.

En az otuz kez nefes almış olmalıyım ama rahip bana hiç dönmedi. Bana bu birlikteliği kabul edip etmediğini sormadı. Evliliğin o kısmını tamamen *atladı*.

Elf kollarını kaldırdı. "Bu birliktelik bir lütuftur. Isvana ve Ithiar bu ikisini kırmızı kumaşın altında bir araya getirerek onaylarını belirttiler..."

Evliliğin ne kadar inanılmaz olduğunu anlatıp durdu ama bana hiç dönmedi. Bana hiçbir şey sormadı. Duvağın arkasından ağzım açık kaldı ve rahibe hançer gibi baktım.

Montquartier ailesine katılma şansına sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumdan bahsetti ve ben çılgık atmak istedim.

Şanslısın.

Şanslı olduğumu mu düşündü?

Bu rahip sanki bu vampir prensle evlenmek arzulanan bir şeymiş gibi konuşuyordu. Sanki bir eşya gibi kullanılmak ve satılmak istediğim bir şeymiş gibi. Bir homurtuyu zar zor tuttum. Kendimi şanslı hissetmiyordum.

Şu anda tek hissettiğim öfkeydi. Peçenin altından yanaklarım yandı ve kanım kaynadı. Sanki zihinsel olarak onunla bağlantı kurabilecek ve bu birleşmeyi kabul edip etmediğimi sormaya zorlayabilecekmişim gibi rahibe dik dik baktım.

İşe yaramadı. Ne rahip ne de evleneceğim vampir prens bana baktı.

Artan bir coşkuyla konuşan rahip, sesi sessiz taht odasında yankılanırken anlamadığım bir dile geçiş yaptı. Yumruğumu o kadar sıkımdım ki, elimi açtığımda avucumun derisinde yarım aylar oluşacağını biliyordum.

"İthiar hepimizi kurtar!" diye bağırdı rahip aniden Ortak Dilde. Ben sıçradım ama başka kimse telaşlanmış görünmüyordu.

Rahip bir kez daha o tuhaf dilde şarkı söyledi, hareketleri önümüzde giderek çılgınlaştı. Elimi vampir prensten çekebilmeyi dileyerek kıpırdandım.

Diğer herkes dikkatle rahibi dinliyordu ama ben ne dediğini anlamıyordum. Sanki farklılıklarımın kafama vuruyor gibiydi.

Sen buraya ait değilsin.

Ablalarım hiçbir zaman uyum sağlayamadım - üzgün olduğumda ağlamakta zorlandığım için bana Buz Kraliçesi derlerdi - ama Marius ve babam vardı.

Ama burada?

Uyum sağlayamadım. Ben bir yabancıydım. Bir ölümlüydüm. Ve tüm bunların ötesinde, bir dışıydım. Eleyta hâlâ Dört Krallık'taydı, o kadar soğuk olsa bile derim kemiklerimden ayrılacakmış gibi hissediyordum.

Satılmayı kabul etselerdi neden menkullere sorsunlar ki? Bu sevgisiz bir evlilikti. Ayarlanmış bir birliktelik. Başka bir şey değil.

Dürüst olmak gerekirse, bir vampir prensle görücü usulü evlenmekten daha kötü ne olabilir ki?

Şu anda aklıma tek bir şey bile gelmiyor.

Rahip bir adım öne çıktı. Uzanıp bir elini Sebastian'ın başının üstüne koydu, sonra aynısını bana yaptı.

Sarsıldım. Elfin dokunuşu buz gibiydi ve elfte beni yanlış hissettiren bir şey vardı. Parmakları kafa derime battı ve ben de

Vampir prensin gözleri kocaman.

Sebastian'ın parmaklarımdaki tutuşu sıkılaştı ve çenesi kasıldı, ama bakışlarımdan dikkatle kaçındı. Hangisinin daha çok canımı yaktığını bilmiyordum: Rahibin bu birlikteliği kabul edip etmediğini sormaması mı, yoksa evleneceğim erkeğin yüzüme bile bakmaması mı?

Bir ölümlü olmama rağmen, prensin en azından beni merak edeceğini düşündüm. Belki beni tanımak ister diye düşündüm. Ben kesinlikle onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Ama o beni görmezden geliyordu.

Reddedilmesi her şeyden çok canımı yaktı.

Evlilik töreni uzadıkça uzadı. Dizlerim ağrıyor ve uzun süre diz çökmekten sırtım acıyordu. Yine de durdum. *Görevim* buydu.

Öfke derimin altında iltihaplanmıştı ve bu lanet olası donmuş kuzeyde ateşimi körüklüyordu. Vampirler beni hayatımdan koparıp karla dolu bu topraklara attılar ve beni bir yabancı haline getirdiler. Yine de beni yok etmelerine izin veremezdim. Yoluma ne çıkarsa çıksın, *yaşamamın* bir yolunu bulacağıma yemin ettim.

Sonunda rahip yaşlı kahverengi gözlerini bana çevirdi. Eğilerek elimizdeki törensel kırmızı bezi çıkardı. "Yüzükler sizde mi?"

Yüzükler mi?

Gözlerim büyüdü ve içimde taze bir panik filizlendi.

Derin bir nefes aldım ama karşımdaki prens sonunda sessizliğini bozdu. "Onlar bende."

Elimi bıraktı ve anında tenimin soğuduğunu hissettim. Prens siyah ipek gömleğinin göğüs cebine uzandı ve parlak, obsidyen yüzüklerden oluşan uyumlu bir set çıkardı.

"geldi." Rahip başını eğdi. "Ellerinizi uzatın."

En azından şimdi Ortak Dilde konuşuyordu. Nasıl oluyordu da üç dil biliyordum ve Ipotha'nın en prestijli akademilerinde ve üniversitelerinde eğitim görmüştüm de bu vampirler bu kadar kısa bir süre içinde kendimi olağanüstü farklı ve değersiz hissetmeme neden olmuştu?

Ipotha'daki evlilikler bu uzun törene hiç benzemiyordu. Hızlı ve etkili bir şekilde, genellikle gün ortasında yapılır ve Kydona'nın rahiplerinden biri tarafından yönetilirdi. Bu şimdiye kadar katıldığım en uzun ve özenli düğündü.

Elimi açtım ve avuç içimi Karanlıklar Prensi'yle arama koydum. Vampir sonunda hareket etti. Dönen gölgelerle dolu siyah gözleri perdenin arkasından benimkilerle buluştu ve bir şekilde beni mükemmel bir şekilde görebildiğini biliyordum.

Uzun, ince parmaklarını bana doğru uzatırken yutkunarak bakışlarını tuttum. Diğer her şeyi gibi parmakları da neredeyse gerçek dışı görünüyordu.

Sebastian'ın serin teni benimkine dokunduğu an kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Parmakları, onun gibi bir erkeğin sahip olabileceğini düşünemeyeceğim bir nezaketle benimkilerin üzerinde gezindi. Onunla ilgili bir şey daha önce tanıştığım herkesten farklıydı ve elimi tutarken ona baktım.

Titrek mor ışıklar birleşmiş ellerimizi aydınlatıyor, karlı kuzeyin ortasındaki bu kalede umduğum her şeyden çok daha güzel bir resim çiziyordu. Bronzlaşmış ellerimin onun solgun ellerine yansıması neredeyse çok güzeldi.

Dudaklarım peçenin altından ayrıldı ve bir an için odada bizden başka kimse yokmuş gibi oldu. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı ve başparmağı tek bir yumuşak hareketle elimin sırtında gezindi.

Sonra kraliçenin sesi daha büyük platformdaki tahtından yükseldi. "Bu yüzyıl içinde, kanımın oğlu," dedi tüm nezaket izlerinden yoksun buz gibi bir sesle.

Ona baktım.

Kraliçe Marguerite ölümcül bir şekilde güzeldi. Teni dışarıda yağan kar kadar soluk, saçları ise giydiği elbise kadar siyahtı. Uzun tırnakları tahtının koluna vuruyordu ve o anda bu odadaki gerçek tehdidin o olduğunu anladım. Gözeneklerinden şiddet yayılıyordu ve içgüdüsel olarak geri çekildim.

Prens, "Elbette Majesteleri," dedi.

Uzun bir nefes üfledikten sonra obsidyen yüzüğü atadığım parmağıma kolaylıkla geçirdi.

İşte bu kadar. Gerçekten bir vampir prensle evleniyordum. Emin olmak için yakışıklı biriyle.

Ama yine de bir vampir.

Çok geçmeden sıra bana geldi. Sebastian bana, benimkinden daha büyük olmasına rağmen parmağımdakiyle mükemmel bir uyum içinde olan bir yüzük uzattı.

"Sıra sende Luna," diye fısıldadı.

Başımı sallayarak soğuk elini tuttum ve bakışlarıyla bir kez daha karşılaştı. Kadar gözlerimi kaldırdım. Siyah gözleri büyüdü ve obsidyen yüzüğü parmağına geçirirken ben de o fırtınanın içinde dönüp durdum. Ağır peçenin engeline rağmen, sanki ruhumun derinliklerini görmeye çalışıyor gibiydi. Onun ağır bakışları altında kendimi tuhaf hissediyordum. O siyah gözler hava almak çok daha zordu. Ciğerlerim sıkıldıkça Vampir prens beni inceledi.

Yüzük parmak eklemlerinin üzerinden kolaylıkla kaydı. Vampirin bakışlarını kırarak elimi geri çektim. İçimi delen o karanlık fırtınalar olmadan, ciğerlerim yeniden çalışabilirmiş gibi hissettim. Arkamdaki vampirler fısıldaşırken derin bir nefes aldım, mırıltıları duyulamayacak kadar alçaktı.

Sebastian parmağındaki yüzüğe dehşetle bakıyordu.

Ben daha sorgulayamadan rahip ellerini birleştirdi. Gürleyen alkışlar taht odasında yankılandı ve rahibin yüzüne korkunç bir gülümseme yayıldı. Gördüğüm manzara karşısında ürperdim. Buna kurtça demek her yerdeki kurtlara hakaret olurdu.

Rahip öne çıktı, ellerini kalbinin önünde kavuşturdu. Bize baktı, gözleri uğursuz bir şeyle parlıyordu, "Gelini öpebilirsiniz" dedi.

Kıpırdamadan durdum ve kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı. Atmosfer çorba gibi yoğundu ve zar zor nefes alabiliyordum.

Öptüm.

Neden düşünlerde hep öpüşme olur?

Dahası, neden hala bu törene dahil edildi? Sebastian ve ben birbirimizi tanımıyorduk. Daha yeni tanışmıştık. Nasıl oluyor da rahip, prensi kocam olarak kabul edip etmediğimi sormayı atlıyor, ama öpücük hala törene dahil ediliyordu?

Kalbim hızlanırken zihnim sorularla dönmeye devam etti. Ellerim nemlendi ve ağzım kurudu.

Şoka giriyordum. Marius'un israf hastalığını araştırırken bu konuda bir şeyler okumuştum ama daha önce hiç yaşamamıştım. Kendimi sakinleştirmeye çalışmak bir yana, zar zor düşünebiliyordum.

Bu benim ilk öpücüğüm olmayacaktı. Ipotha'daki evimde birkaç sevgilim olmuştu. Ciddi bir şey değildi ama dünyanın nasıl işlediğini biliyordum. Onların çalıntı öpücüklerinin ve hızlı, deneyimsiz dokunuşlarının karşımdaki erkeğin sunabileceklerinin yanında sönük kalacağını bilecek kadar -yeterince- şey yapmıştım.

Diz çökerken bile Karanlıklar Prensi'nden dalga dalga güç yayılıyordu. Sadece bu da değil, inanılmaz derecede yakışıklıydı. Karmakarışık siyah saçlarından yüzünün simetrisine kadar her bir özelliği mükemmeldi. Hayata getirilmiş bir tanrı gibi görünüyordu.

Görünüşe göre öpmem gereken bir tanrı.

Görüşümde siyah noktalar belirdi ve kendimi baygın hissettim. Tam bir panik kuyusuna düşecekken, prens bakışlarımla bir kez buluştu. Girdap gibi dönen fırtınalar gitmiş, yerine derin bir endişe gelmişti. Benim için mi endişeleniyordu, yoksa aşağılık bir insanı öpmek zorunda kaldığı için mi?

Ben daha sormadan, prensin avuçlarından siyah gölgeler süzüldü. Etrafındaki soğuk taşın üzerinde toplandılar ve o büyük, karanlık kanatlar arkasında açılarak ince havadan şekillendi. Katılaştılar ve devasa siyah bir kanat etrafımda kıvrıldı, beni mırıldanan kalabalıktan sakladı.

Nefes aldım, kalbimin yavaşlamasını diledim. "Teşekkür ," diye fısıldadım.

Yırtıcı hayvanlarla dolu bir kalede yaptığı bu iyilik küçüktü ama aklımı karıştırdı. Evlendiğim bu erkek kimdi?

Söz konusu vampir onaylarcasına gözlerini yere indirdi. "Rica ederim, Luna."

Yavaş, dikkatli hareketlerle yakınıma eğildi. Kalbim bir kez daha küt küt atmaya başladı ama bu sefer çok farklı bir nedenden ötürü.

Her parçam önümdeki erkeğe odaklanmıştı. Karanlıklar Prensi uzandı ve dantelin kenarını kavradı. Yavaşça kaldırırken gerildim, dudaklarım aralandı.

Peçe bir perde gibi kalktı ve prensin dönen siyah gözbebeklerinde parıldayan yıldızları ortaya çıkardı. Gözlerinin içine baktım ve öne doğru eğildiğinde paniğimi unuttum.

Tacı eğildi ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Sebastian'ın dudakları aralanırken avuçlarım kayganlaştı ve bana diş etlerine yuvalanmış iki keskin beyaz dişin mükemmel görüntüsünü verdi. Mor ışıktaki parlıyorlardı ve evdeki tüm kütüphanem üzerine bahse girmeye hazırdım ki hiç düşünmeden boğazımı parçalayabilirdi.

Derin bir nefes aldı -vampirlerin hâlâ nefes alması gerektiğini kim bilebilirdi ki? Ben kesinlikle bilmiyordum ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

Kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Bu senin görevin.

Kelimeleri kendi kendime tekrarladım, belki yeterince yaparsam bir şekilde her şeyi daha iyi hale getirebileceklerini umuyordum. İşe yaramıyordu.

Bir ayak altı inç oldu.

Sonra iki.

Birden tek koklayabildiğim prensin keskin erkek kokusu oldu. Dizlerime bastıran serin taşı, bana bakan güçlü vampir kraliçeyi ve hatta arkamdaki kalabalığı bile unutmuştum.

Yanımdaki erkek benim tüm dünyam oldu. Sebastian'ın kanatları etrafımda daha da kıvrıldı ve beni nazık ama iddialı bir şekilde kendisine doğru çekti. Prens boştaki elini kaldırdı ve boynumun arkasına doladı. Dokunuşu serindi ve parmakları beni kavrarken sıkıydı.

Ağzını benimkine doğru indirdiğinde donmuş bir halde ona baktım. Dudaklarım hevesle aralandı, hain şeyler bu evliliğe zorlandığının farkında değildi, prensin dudaklarının ilk tadını beklerken. Bedenim bu öpücüğe doğru eğilmek, uzanmak ve onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokunmak için can atıyordum. O da bu birlikteliğin benim seçimim olmadığını farkında değildi.

Dili dışarı fırlayıp alt dudağını ıslattı ve bu manzara karşısında içim daraldı. Bu gölgeler prensinin tadı karanlık gibi miydi?

Havayı naneli bir koku doldurdu ve gözümü kıptım. Nefesinin kan gibi kokacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Sertçe içime çektim, bir anda düşünebildiğim tek şey olan öpücüğü bekliyordum.

Ve o... Başını çevirdi.

Sebastian'ın dudakları yanağımı sıyırdı ve geri çekilmeden önce yüzümde karıncalanmalar yarattı. Boynumun arkasındaki kavrayışını bırakarak elimi bir kez sıkı.

Ona baktım.

Bu kadar mıydı? Bu yeterli değildi. Beynimin bilimsel kısmı ondan gelen gerçek bir öpücüğün nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. Tüm bu birikimden sonra, dudaklarının benimkinde nasıl hissettirdiğini bilmem *gerekiyordu*. Bu önemliydi.

Araştırma amaçlı tabii ki.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi Sebastian sırtıttı. Bu olasılık dışı değildi. Ne de olsa Estrella bunu yapabiliyor gibi görünüyordu.

Prens, birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürdü ve ağzını elimin arkasına götürdü. Karşılık olarak gözlerimi kıptım. Belki de aklımı okuyabiliyordu. Ya da göre, beni çok iyi tanıyan bir erkekti.

kadınlarla. Belki de bunların hepsi onun için bir oyundu. Nereden bilebilirdim ki? İlk kez tanışıyoruz.

Sebastian'ın kanatları açıldı ve elimi bırakarak geriye doğru çekildi. Sadece birkaç dakika önce bulunduğu boşlukta üzerime soğuk bir hava çöktü. Kalbim tekledi ve daha fazlasını dileyerek içim burkulurken midem düştü.

Hainler, hepsi. Aklımın mantıklı kısmı bu anlaşmalı evlilikle ilgili pek çok sorun yaşasa da, bedenim onun çekincelerinin hiçbirini paylaşmıyordu.

Beni tek bir dokunuşla öldürebilecekmiş gibi görünen bu yakışıklı vampir prensin ayaklarının dibine atmaya, beni dudaklarından bir öpücük bekleyen uysal bir dişiye dönüştürmeye fazlasıyla istekliydin.

Bu yeni gelişme beni hiç memnun etmedi.

Rahip boğazını temizledi ve ben düşüncelerimden irkildim. "Lütfen ayağa kalkın," dedi ellerini yanlarından kaldırarak.

Arkamdan bir hışırtı geldi ve Sebastian da dahil olmak üzere herkes ayağa kalktı. Ben de ellerimi yanlarıma bastırarak aceleyle onları takip ettim.

Kraliçe boğazını temizledi. Sesi ipek gibiydi ve odanın içinde dönerken tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. "Eleyta halkı, Montquartier kraliyet ailesinden biri evlenmeyeli uzun yıllar oldu."

Durakladı ve salondan alkış sesleri yükseldi.

Kraliçe gülümseyerek başını salladı. "Size ilk kez Prens Sebastian ve yeni eşi Prenses Luna'yı takdim etmekten onur duyuyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve kraliçenin yüzünde hesaplı bir ifade belirirken içimi bir korku kapladı. Bu işte bir yanlışlık vardı. Yanlış. Zihnimde uyarı zilleri çaldı.

Kraliçenin ağzından çıkan sonraki kelimeler tüm korkularımı doğruladı. "Bu gecenin tek iyi haberi bu değil."

Yeni kayınvalideme bakarken kaşlarım çatıldı. Neden bahsediyordu? Düğün bitmişti. Bizi karı koca ilan etmişti. Yapacak ne kalmıştı ki?

Kraliçe bir kez daha bekledi.

Mırıltılar yükseldi ve arkamızdaki vampirler onun ne demek isteyebileceğine dair spekülasyonlar yaparken hava heyecanla doldu.

Sebastian annesine bakarken çenesini sıktı. Neler olduğunu biliyor muydu?

Bu konuda içimde kötü bir his vardı.

Havadaki beklenti o kadar yoğunlaşmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum, kraliçe tahtına yaslandı ve boğazını temizledi. "Bu sadece sevgili oğlumun bu birlikteliği kabul etmesi nedeniyle önemli bir olay değil, aynı zamanda Ipotha halkına iyi niyet göstergesi olarak bir Bağlama gerçekleştirilecek." Durakladı. "Bu gece."

Arkamdan bir dizi nefes sesi geldi ve kalbim sıkıştı.

Bağlama'nın ne olduğunu bilmiyordum ama midemde kıvrılan korkuya dayanarak; bunun iyi olamayacağından emindim.

"Bir Bağlanma," diye fısıldadı biri.

"Kan paylaşımı..."

"... O zamandan beri insanlarla bağ kurmanın yasak olduğunu sanıyordum..." "Tören yıllardır yapılmadı..."

Arkamda fısıltılar devam ediyordu ama onlara pek aldırış etmedim. Bağlama neydi? Anlaşmada böyle bir şey yoktu. Tahıl ve asker karşılığında evlilik. Bu birlikteliğin şartları bunlardı.

Hiç kimse bir bağlayıcıdan bahsetmemişti.

Başımı kaldırıp pencereden dışarı bakarken nefesim hızlandı. Rüzgâr uğulduyor ve kar fırtınası kaleyi dövdükçe camlar sallanıyordu. Bunu bana söylemeden önce neden bu donmuş çorak topraklara gelmemi beklemişlerdi?

Kalbim göğsümde gümbürdedi ve parmaklarım altın rengi elbisemin kenarlarına yapışırken ensemden soğuk bir ter belirdi. Sakin kalmaya çalışırken ve bunu başaramazken nefesim hızlı soluklarla kaçıyordu.

Bu gece gerçekten ölecektim.

Panik beni bir mengene gibi sıktı ve tüm vücudum dondu. İstesem bile hareket Soğuk dizlerimden içeri sızdı, görüşümde siyah noktalar belirdi ve nefes almayı tamamen bıraktım. Koluma sıcak bir el indiğinde bayılmama ramak kalmıştı.

"Sakin ol, Luna." Sebastian'ın sesi, içinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde garip bir şekilde sakindi. "Nefes al." diye fısıldadı.

Anında ciğerlerim genişledi ve değerli hava vücuduma girerken içime çektim.

"Güzel," dedi yatıştırıcı bir şekilde. Elini kolumda gezdirerek, "Şimdi sakin ol," diye mırıldandı.

Yatıştırıcı ses tonu kulaklarıma ulaştı ve bedenim yine isteğim dışında gevşedi. Omuzlarım gevşedi ve karnımdaki düğüm çözüldü.

açılmıştı. Ama neden? Bu yanıltı. İçim rahat değildi.

Bu Bağlama, her ne ise, kulağa iyi gelmiyordu.

Peki neden ellerim gevşiyor ve nefesim daha kolay geliyordu?

Kalbim neden yavaşlıyordu?

İçimde farklı türde bir panik canlandı. Sebastian bana ne yapıyordu?

"Bu iyi," diye devam etti vampir prens, eli sanki korkmuş bir hayvanmışım gibi kolumda aşağı yukarı gezinirken. "Sadece sakın ol. Sen farkına bile varmadan bu iş bitecek."

Bana bir şey yapıyordu. Zihnim hala bana aitti, hala panik içindeydim ama bedenim...

Farkına vardığımda nefesimi içime çektim. Bunun ne olduğunu biliyordum. Araştırmam sırasında, bir vampirin büyüü altındayken vücutlarının garip şeyler yaptığını bildiren insanların birinci elden hikayelerini okudum. Bazıları oldukça zararsız şeyler yapmalarının söylendiğini anlatıyordu, ama diğerleri...

Bir vampirin esareti altındaki insanlar cinayetler ve diğer korkunç eylemler işlemişti. Titreyerek kendimi yutkunmaya zorladım. Vampir bedenimi *kontrol ediyordu*.

Kalbimden uzuvlarıma kadar her bir parçam onun dokunuşuna karşılık vermek için çaresiz görünüyordu. İçimde kıpırdanan kargaşanın farkında olmadan bana rahatlamamı söyleyip duruyordu. Acı ve dehşetin ikiz dalgaları içimi yıkıyor, güçleriyle neredeyse beni deviriyorlardı.

", " diye fısıldadı. "Bu çok iyi."

Dokunuşuna karşı isyan ettim. Dudaklarımı kıpırdamaya zorlayarak, bedenim bana bir kez daha karşılık verene kadar onun esaretinin çekimine karşı savaştım.

Başımı çevirerek prene ters ters baktım. "Yapma bunu," diye tersledim.

Siyah gözleri büyüdü ve sanki onu yakmışım gibi elini geri çekerken gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi.

"İlginç," diye mırıldandı, sanki bana dokunacakmış gibi uzandı.

Başımı sallayarak bir adım geri çekildim. "Yapma."

Prens beni incelerken aramızdaki havada bir ağırlık vardı. O kanatlar bir kez daha gölgelerin arasından fırlayarak bizi mırıldanan kalabalıktan ayırdı ve Sebastian bana doğru ilerledi. Geri çekildim ve o da elini kaldırdı.

"Luna," diye fısıldadı başını sallayarak. "Hareket etmeyi bırak."

İçimde isyankâr bir damar olmalı çünkü dönüp başka yöne kaçmaktan başka bir şey yapmak istemedim.

Bana durmamı söyledi.

Dilimin ucuna bir karşılık geldi ama bunu dile getiremeden vampir prensin gözlerine bakma hatasını yaptım. Gözleri kocaman açılmıştı ve bana dikkatimi vermem için yalvarıyordu.

Ona doğru bir adım attım, hâlâ kanatlar tarafından engelleniyordum ve tısladım, "Ne istiyorsun?"

Bir kolunu omzuma doladı ve başını aşağı indirirken beni kendine doğru çekti. Sırtımı bir tahta kadar dik tuttum ve vücudumun bu kadar yakışıklı olmaya hakkı olmayan erkeğe doğru eğilme arzusunu görmezden geldim.

"Eğer sakinleşmezsen," diye mırıldandı sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "bunu sana zorla yaptıracak."

Gözleri kraliçeye kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Boğazımda büyüyen yumruyu ittim, sözlerinin anlamı açıktı.

Güç annesinden yayılıyordu. Siyah tahtında oturmuş, bir ölüm tanrıçası gibi kalabalığı izliyordu. Kraliçe Marguerite hem şaşırtıcı derecede güzel hem de inanılmaz derecede tehlikeliydi.

"Yani..."

"Eğer işbirliği yapmazsan seni öldürecek," diyerek cümlemi bitirdi.

"Ama ittifak-"

Sebastian kolunu bana doladı. "Onu zorlama Luna. Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama inan bana onun kötü tarafına geçmek istemezsin." Kelimeleri arıyormuş gibi durakladı. Gözlerinden bir acı parıltısı geçtiğine yemin edebilirdim. "Bunun sonu asla iyi bitmez."

Karnımdaki düğüm geri gelmişti ve çeşitli seçenekleri zihnimden geçirirken zaman yavaşlıyor gibiydi.

Bir yandan, eğer kraliçe beni öldürürse, anlaşmalı evliliğimle ilgili en kötü korkularım doğrulanmış olacaktı. Lordlar Konseyi bana bu birliktelikten bahsettiği andan itibaren, vampirlerin beni öldürebileceğini biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, ölmek bu gece yapmayı planladığım bir şey değildi. Diğer tek geçerli seçenek bu Bağlamayı kabul etmek gibi görünüyordu. Bunu yaparsam, sonuçlarıyla daha sonra uğraşmak zorunda kalacaktım.

Hayatımın son zamanlarda aldığı sorunlu yönler rağmen yaşamaya ne kadar değer verdiğimi görünce, ikinci seçeneği tercih ettim.

"Pekâlâ. Ben yaparım," dedim.

Belki hayal ettim ama prensin gözlerinden bir rahatlama titreşimi geçtiğine yemin edebilirim. Bir anda yok oldu. Sebastian yüzüne vurdumduymaz bir maske taktı ve bizden birkaç adım ötede duran rahibe başıyla selam verdi.

Erkek ellerini çırttı, sırtırken beyaz cübbesi etrafında dalgalanıyordu. Birkaç dakika sonra, taht odasının diğer tarafında fark etmediğim bir kapı açıldı. Sade siyah bir elbise giymiş bir kadın taht odasına adım attı. Altın bir kadeh ve bir hançer taşıyan yaldızlı bir tepsi taşıyarak yavaşça yürüdü. Boynunda gerdanlık gibi kırmızı bir kurdele vardı ve saçları geriye doğru örülerek yuvarlak kulakları ortaya çıkarılmıştı.

Hizmetçi, bu donmuş kaleye geldiğimden beri gördüğüm ilk insandı. Bana baktı, gözleri acımayla doluydu, sonra hızla uzaklaştı ve kraliçenin önünde eğildi. "Majesteleri."

Kraliyet vampiri elini havada salladı. "Hadi, şu işi bitirelim."

"Elbette." Bu sözler rahipten geldi ve hizmetkârın yanına gidip birkaç kelime konuşmadan önce eşyaları ondan aldı. İnsanın elleri boşaldıktan sonra kraliçenin önünde bir kez daha eğildi ve geldiği yoldan geri dönerken yavaşça geri çekildi.

Kapı arkasından çarparak kapandı.

Rahip ancak o zaman döndü. Bakışlarımla buluştuğunda gülümsemesi neredeyse vahşiydi. "Vakit geldi."

Sebastian'ın eli sırtımın ortasına doğru kayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Midem bulandı ve soğuk bir korku tüm vücuduma yayıldı.

O panik geri döndü ve bu kez korku içimde azgın bir nehir gibi aktı. Kendimi neye bulaştırmıştım?

Kanla Bağlanmış

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

T Luna'ya Bağlama'dan bahsetmemişler. Ona nasıl söylemezler? Üç yüzyıllık varlığım boyunca gurur duymadığım pek çok şey yaptım, ama ben bile kadınları zorlama işinde değildim

benim isteğime boyun eğmek için. Evlilik bir şeydi, ama bağlanmak farklıydı.

Annem bana bundan bahsettiğinde, yeni gelinimin bunu çoktan kabul ettiğini düşünmüştüm. Ne de olsa Bağlama Törenleri küçük işler değildi. Sadece yasal bir birliktelik değillerdi. Sonsuz bağlardı.

Ne yaptım ben?

İçimde giderek büyüyen bir korku duygusu canlandı ve elimi Luna'nın elinin içine kaydurdım. Ciro annemle sessizce konuştu ve kalabalık arkamızda mırıldandı.

"Neler oluyor?" Luna kısık bir sesle sordu ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Ona baktım, iri gözlerine baktım. Kalbi güm güm atıyordu ve paniğinin kokusu neredeyse baskındı. Sorun -ve bu bir sorundu- Bağlama Töreni'nden bahsedildiğinde Luna'nın yüz hatlarına yayılan mutlak korku ifadesiydi. Bu, midemin hiç de hoş olmayan ve beklenmedik bir şekilde burkulmasına neden oldu.

İçinde büyüyen paniği engellemek için ona yardım etmeye çalışmışım. Ama bir şekilde zihinsel ikna kabiliyetimi aştı. *Bu* sürpriz oldu. Bunca yıldır, ikna edilemeyen bir insanla hiç karşılaşmamışım. Bu kesinlikle daha sonra uğraşmak zorunda kalacağım bir şeydi.

"Sebastian?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Emin değilim," diye cevap verdim.

Annem ve Ciro hâlâ konuşuyorlardı, fısıltıları benim bile duyamayacağım kadar alçaktı. Burada bir şeyler dönüyordu, bundan emindim. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Kraliçe parmaklarını kırmızı yakutunun üzerinde gezdirdi ve ben de bir karar verdim.

Burada öylece durup oynadıkları oyunu bitirmelerini bekleyemezdim. Daha önce, Luna'ya bakan rahibin gözlerindeki yırtıcı parıltıyı . Erkekle ilgili bir şey yüzüne yumruk atma isteği uyandırdı bende. Ithiar'ın seçilmiş olsun ya da olmasın, Luna'nın bariz rahatsızlığından bu kadar zevk almamalıydı.

"Benimle gel," diye fısıldadım, Luna'nın elinden tutup Annemin tahtına doğru yürüdüm.

Kanatlarımı arkamda çırparak bizi bu lanet olası taht odasındaki meraklı gözlerden korudum. Yeterince uzun süredir bir gösteriydik. Gölgele tenimden sızarak havayı karartıyordu. Bizi vampir kalabalığının dikkatli gözlerinden gizlediklerinde, Annemin siyah bakışlarıyla karşılaştım.

"Bunu burada yapmayacağız," dedim kararlılıkla.

Yanımdaki Luna gerildi.

"Sebastian," diye tısladı kraliçe, ses tonunda açık bir uyarı vardı.

Kaşlarımı kaldırdım ve gölgeler tenimi yaladı. "Bağlamayı tamamlayacağız anne, ama özel olarak." Kanadımın içine sıkışmış insana baktım. "En azından bu kadarcık bir nezaketi hak ediyor."

Kraliçe beni incelerken uzun bir an geçti. Parmakları tahtının kolçaklarını kavradı ve çenesini sıkarken parmak eklemleri beyazlaştı. Kraliçenin kararını beklerken kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve damarlarımdaki gölgeler titreşiyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Anne başını hafifçe eğdi. "Pekâlâ. Onu Kızıl Oda'ya götürün. Ciro sizinle orada buluşacak." Bana kara bir bakış fırlattı, şiddet tehdidi yayılırken sesi derinleşiyordu. "Sözlerimi unutma Sebastian. Güneş doğana kadar Bağlama'yı tamamlamazsan, bir daha asla ayın doğuşunu göremezsin."

Yutkunarak kanatlarımı insan gelinime daha sıkı sardım. "Anlaşıldı."

Kraliçe Marguerite daha fazla tehdit savuramadan Luna'nın elinden tuttum ve onu taht odasından dışarı çektim. Arkamdan aceleyle geldi, kana susamış vampirleri geride bırakırken ayak seslerimiz taşlarda yankılanıyordu.

Taht odasından çıkıp koğuşlardan uzaklaşır uzaklaşmaz içime uzandım ve gölgelerimi çektim. Karanlık içimde kıvranıyor, çağırma atlıyordu. Her zaman oradaydı, her zaman bekliyordu. Karanlık zerrecikler hevesli köpek yavruları gibi ayaklarımın etrafında dönüyor, emrimi bekliyorlardı.

Kanatlarımı bir koza gibi etrafımıza kapatırken Luna'ya "Dayan," diye fısıldadım.

O yaptı.

Gölgelerim bizi Kızıl Oda'da serbest bıraktığı anda kanatlarımı açtım. Luna tökezleyerek benden uzaklaştı. Bir şifonyere çarparken elbisesi etrafına yayıldı, mobilya çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Yıldızlı bir şamdanı yakaladı ve bir kılıç gibi önünde tuttu.

"Orada kal," diye emretti, korkunun acı kokusu üzerinden süzülürken sesi titriyordu. "Daha fazla yaklaşma."

Sanguis Kalesi'nin geri kalanı gibi Kızıl Oda da soğuk ve karanlıktı. Luna'nın çocukluk evinde gördüğüm yaşam kıvılcımından yoksundu. Kıpırmızı duvar halıları her duvarı süslüyordu ve her biri Yaratılış Hikâyesi'nin farklı bir sahnesini tasvir ediyordu. Yıldızlı bir çift koltuk -tabii ki kıpkırmızı kadifeyle süslenmişti- zeminin ortasında duruyordu ve iki büyük pencere heybetli, kış gecesine bakıyordu.

Ellerimi yalvarırcasına kaldırdım ve ona doğru bir adım attım.

."

"Dur!" diye bağırdı, benden uzaklaşarak. "Kim olduğunu biliyorum. Neden Beni bu kırmızı odaya sen mi getirdin? Bana zarar mı vereceksin? Daha önce bana ne yaptın? Bağlama nedir? Çok fazla sorum var ve cevap yok!"

Ses tonunda hayal kırıklığı ve öfke çarpışıyor, hâlâ var olan korkuyu bastırıyordu.

"Sorularınız geçerli," dedim.

"O zaman cevap ver!" diye bağırdı, gözleri büyürken sesi de yükseliyordu.

Çok fazla zamanımız yoktu. Ciro kendini gölgeleyemezdi, bu yüzden bize on, belki on beş dakika kazandırmıştım. Bu bile yeterli olmazdı.

tüm sorularını. Tüm bu durumla ilgili yapabileceğim çok az şey vardı ama histerinin bizi bir yere götürmeyeceğini biliyordum. Annemin isteklerine karşı gelme konusunda dersimi çoktan almıştım.

Sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Luna, çok uzun zamanımız yok," dedim.

Başını sallayarak, bana dik dik bakarken parmaklarını derme çatma silahın tabanı etrafında sıktı. "Bir açıklama istiyorum. Kydona adına Bağlama nedir?"

"Bu bir... birleşme," dedim, ona doğru tek bir adım atarken kelimelerimi dikkatle seçtim.

Kalp atışları hızlandı ve derin bir nefes aldı.

Aptal.

Durakladım. Tabii ki korkmuştu. Elbette onu korkutmuştum. Benden çok daha küçüktü ve kanatlarım hâlâ dışarıdaydı.

Bağlama, panik atak geçirmesine gerek kalmadan vücudu için yeterince zor olacaktı. Sakinleşmesi gerekiyordu, yoksa bu gece onun için çok daha kötü geçecekti. İnsan olarak geçirdiğim zamanlardan hatırladığım bir şey varsa o da dişilere sakın olmalarını söylemenin genellikle iyi sonuç vermediğiydi.

Bunu aklımda tutarak kendimi daha az korkutucu hale getirmeye çalıştım. Kanatlarımı gölgelerin içine doğru çekerek ellerimi kaldırdım ve çok büyük, çok belirgin bir adım geri attım. "Sana zarar vermeyeceğim Luna. Silahını yere bırakabilirsin. Ona ihtiyacın yok."

Alay etti ve elini . "Bunu ben daha konuşmamı bitirmeden boğazımı parçvampir prens söylüyor." Gözlerini kısmıştı. "Sana Karanlıklar Prensi dediklerini biliyorum."

Bu isimden nefret ederdim. Ne anlama geldiğinden. Taşıdığı ağırlıktan.

Ölümsüz hayatımın bedeli yüksekti ve bana verdikleri isim, kraliçenin emriyle yaptığım ve henüz yapmadığım şeylerin günlük bir hatırlatıcısıydı. Bu benim yükümdü. Bu ölümsüz hayatı kabul ettiğim için kefaretimdi. Ne damarlarımdaki gölgelerden ne de tasmamı tutan kraliçeden asla kurtulamayacaktım.

İçimi çektim. "Karanlıklar Prensi olduğum doğru ama-"

"O zaman bende kalsın, çok teşekkür ederim," diye sözümü kesti Luna, şamdanı havada sallayarak.

Ağzım açık kaldı ve bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. "Sözümü kestin." Gözlerimi kırptım ve inanmayan bir kahkaha havayı doldurdu. "Kimse sözümü kesemez."

Bu insan, o geniş taht odasındaki vampirlerin çoğundan daha cesurdu. En son ne zaman birinin benimle bu şekilde konuşmaya cesaret ettiğini hatırlayamıyordum. Büyülenmediğimi söylesem yalan söylemiş olurum. Bu insanın sözümü kesecek kadar cesur olması ilgi çekiciydi.

Artık *hiçbir şey* ilgimi çekmiyordu.

Vampir kalabalığının önünde çekingen görünüyordu. Ama şimdi sadece ikimiz olduğumuz için, ilkbahardaki bir çiçek gibi açıyor, canlanıyordu.

Nefes aldı ve ellerini şamdanın etrafında döndürürken bana doğru bir adım attı. "Bana Bağlama Töreni'ni anlatacak kadar uzun süre bana bakmayı bırakabilir misin?"

Onun sözleri beni sersemliğimden kurtarmaya zorladı. Başımı sallayarak enseme ovalarken göz kırptım. "Bağlama... önemli."

"O kadarını anladım," dedi. "Ben aptal değilim, biliyorsun."

Bu son derece açık hale geliyordu.

"Bağlama... bize katılacak."

Luna kaşlarını kaldırdı. "Daha yeni evlendik *kocacığım*. Biz zaten birleştik."

"Evli olduğumuzun farkındayım." Az önce ne yaptığımızı hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Parmağımdaki yüzük bana en ağır yük gibi geliyordu.

"Bundan daha fazla nasıl birleşebiliriz?" Gözleri irileşti ve durakladı. Kan yanaklarına hücum ederek tüm yüzünü ve boynunun arkasını kırmızıya boyadı ve kelimeleri ağzında geveleyip durdu. "Tabii... biz... eğer... bizi... birlikte izlemek isterlerse... demek istemiyorsan..."

Bununla nereye varmak istediğini çok iyi

biliyordum. "Hayır," dedim kararlılıkla.

Kesik kesik bir nefes verdi. "Çünkü eğer öyle olsaydı-"

"Öyle değil," dedim huysuzca. "Bağlanma öyle bir şey değil. Bizi birbirimize bağlayacak olan bir kan paylaşımıdır."

Dudaklarını büzdü ve kahverengi gözlerinin ardında düşündüğünü görebiliyordum. "Çiftleşme bağı gibi bir şey mi? Bunlar hakkında okumuştum ve iki insanı birbirine bağladıklarını biliyorum. Ama ben her zaman çiftleşme bağının tanrılardan gelen bir hediye olduğunu düşünmüşümdür, başkalarına zorla kabul ettirilebilecek bir şey değil."

Sözleri havada asılı kaldı ve ardından gelen söylenmemiş sözleri duydum. *Sanki bu bağlama bana zorla yaptırılıyor.*

Muhtemelen ona benim de onunla birlikte Bağlanmak zorunda kaldığımı söylemenin zamanı değildi. Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek tacımı çıkardım ve kanepenin üzerine fırlattım.

İnledim, "Tam olarak değil. Bağlanma bir çiftleşme bağı gibi değil. Vampirler çiftleşmez. En azından o anlamda değil. Bu tören bizi birleştirecek, bizi birbirimize bağlayacak ve senin ömrünü benimkiyle eşleştirecek şekilde uzatacak. İki vampir kendilerini birbirlerine bağladıklarında başka bir Kaynağa ihtiyaç duymazlar ama katılımcılardan biri insan olduğunda-"

Dışarıdaki koridordan ayak sesleri geldi ve ağzımı kapattım. Kanatlarıma geri dönerek gölgeleri serbest bıraktım ve yumruklarımı sıkarken bacaklarımdan etrafında kıvrılmalarına izin verdim. Kapı açılıp duvara çarparken kalbim küt küt atıyor ve kanatlarım alevleniyordu. Luna'yı gözden saklayarak, kapıyı çalmadan içeri girmeye cüret eden kişiye doğru döndüm.

"Sadece ben varım Prens," diye sıırttı Ciro. "Hazır mısınız?"

Gecikmek sadece kaçınılmaz olanı daha da uzatırdı. Başımı salladım. "Öyleyiz."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz arkamdan sert bir "değiliz!" sesi geldi. Korku hâlâ havayı kokluyordu ama belli ki bu insan sağlıklı bir cesaret dozuna sahipti. Buna saygı duydum.

Rahip eğlenerek ofladı.

Kollarımı kavuşturarak kanatlarımı geri çektim ve omzumun üzerinden Luna'nın inatçı bakışlarıyla karşılaştım. Cildindeki o kırmızı renk geri gelmişti ama bu sefer burun delikleri de açılmıştı.

Luna'nın bakışlarına karşılık vererek kaşlarımı kaldırdım. "Biz. Biz"

Bir şey beni yanımdan dürttü ve o yanımda dururken yere baktım.

"Benim adıma konuşma, sen-"

Uzanarak parmağımı yumuşak dudaklarına koydum. Bu hareket karşısında o kadar şaşırılmış görünüyordu ki kelimeleri kurudu. Yavaşça eğilerek, kanatlarımı açıp rahibin görüşünü engellerken yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkardım.

Ağzım kulağının üzerinde gezinirken fısıldadım, "Diğer sorularını sonra cevaplayacağım ama güneş doğuyor ve zaman azalıyor."

Eğer Bağlama'yı tamamlamazsak, Anne ikimizi de öldürecekti. Athena'nın kanlı, parçalanmış cesedinin anıları gözlerimin önünden geçti ve ürperdim.

Luna yutkundu ve dudakları parmağımın etrafında hareket etti. "Ciddi misin sen?" diye fısıldadı. "Annenin ne dediğini duydum ama bunun boş bir tehdit olduğunu düşündüm. Gerçekten yapacağına inanıyor musun?"

"Evet." Parmağımı ağzından çekerek Luna'nın sözünü kestim. "Hiç şüphesiz. Yapardı."

İkimiz birbirimizi incelerken uzun bir an geçti. Sonra Luna'nın kahverengi gözleri sertleşti ve omuzlarını dikleştirdi.

"Pekâlâ," dedi. Kanadımın kıvrımına bakarak Ciro'nun bakışlarıyla buluştu. "Ben hazırım."

"Güzel," diye mırıldandı rahip. Kadehi ve hançeri şifonyerin üzerine koyarak Luna'nın elindeki silaha baktı. "Bu gerçekten gerekli mi Prenses?"

"Öyle," diye . "Eğer bu onu mutlu ediyorsa, onda kalabilir."

Ayrıca, beni yaralamak için onun seçtiği silahtan çok daha kötü bir şey gerekirdi.

Luna şamdanın en büyük parçasını kavrarken bana minnettar bir bakış gönderdi. "Teşekkür ederim."

Elimi Luna'nın küçük sırtına koyarak onu kanatlarımın güvenliğine geri soktum. Birlikte rahibe doğru ilerledik. Birkaç adım uzaklaşıp iki sedirin arasında durduğumuzda durdum. "Bu yeterince yakın."

Ciro gülümseyerek ellerini iki yana açtı. Ortak Dilde konuşarak Isvana'yı bu Bağlamayı kutlaması için çağırdı. Vakit gelmişti. Kadehi alan rahip dikkatle bana baktı. "Ekselansları?"

Başımı sallayarak siyah tuniğimin kolunu dirseğimin üzerine gelene kadar kıvırdım. Korkunun kokusu bir kez daha burnuma ulaştı ve durakladım.

Luna bakışlarımı karşılayana kadar bekleyerek, "Her şey girecek," diye fısıldadım. Başını salladı. "Tamam."

Çabuk hareket etmek zorundaydım. Fazla zamanımız yoktu. Dudaklarımı geri çekerek dilimi keskin dişlerimin ucunda gezdirdim. Sağ ön kolumu ağzıma götürdüm ve ısırırken bakışlarımı ondan ayırmadım. Dişlerim keskin, delici bir acıyla etimi parçaladı ve kanın bakırımsı tadı ağzımı doldurdu. Dişlerimi kolumdan çektim ve derimin üzerinde iki parlak kırmızı boncuk belirdi.

Ciro zaten oradaydı, kadehi kolumun altında tutuyordu. Kanım kadehe döküldü, özgürce akarken çınlıyordu.

Ve sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde, benim rolüm -en azından şimdilik- sona erdi. İkiz kesikler kapandı ve dilimi kolumun üzerinde gezdirerek

kolumu indirmeden önce.

Tekrar başımı kaldırdığımda Luna'nın iri gözleriyle karşılaştım. "Sen... beni ısırarak mısın?" diye sordu derme çatma silah elinde hafifçe titrerken.

Diş etlerimde beliren sızıya rağmen "Hayır," diye cevap verdim çabucak. Onu asla ısırılmaya zorlamayacaktım. "Ancak, kanına ihtiyacımız var."

Gözleri büyüdü ve yutkundu. "Kanıma ihtiyacın var ama dişlerin olmayacak, değil mi?"

"Dişleri yok." Durakladım. "Sana söz veriyorum. İznin olmadan seni asla ısırmayacağım."

Bu kendimi bir ömür boyu sefaletle mahkum etmek anlamına gelse bile. Bu Bağlamadan sonra, insan kanı için seçeneklerim son derece... sınırlı olacaktı. Yine de onun istemediği bir şeyi asla yapmazdım. Bir vampir olabilirdim ama yine de ahlaki değerlerim vardı.

"Pekâlâ." Luna şamdanı bıraktı ve sağ elini rahibe doğru uzatırken bir *gümbürtüyle* yere düştü. "Hançeri bana ver."

Ciro kaşlarını kaldırdı. "Prensi istiyor musun-"

Luna, "Ben yaparım," diye cevap verdi.

Altın rengi elbisesinin sol kolunu yukarı çekerek, nefesinin altında fısıldarken dikkatle tenini inceledi. Parmakları sanki bir şey arıyormuş gibi kolunda aşağı yukarı geziniyordu.

"Ne yapıyorsun?" Bir süre sonra sordum.

"En iyi yeri bulmak," diye mırıldandı Luna. "Bir keresinde kan akışıyla ilgili bir şey okumuştum..."

Sesi kesildi ve bulgularından tatmin olmuş görününe kadar kolunu dürtmeye devam etti.

"Buldum," diye haykırdı. Hançeri eli hâlâ uzanmıştı ve rahibe baktı. "Onu bana verecek misin?"

Ciro durakladı ama ben ona ters ters baktıktan sonra bıçağı kızın uzattığı eline yerleştirdi. Bıçağın ucunu sol ön kolunun yumuşak derisine bastırırken Luna başını kaldırıp bakmadı bile. Yüzünde bir acı titreşimi belirdi ve kolundan kan fişkirirken keskin bir nefes aldı.

Kanının kokusu havaya karıştığı anda dişlerim zonkladı ve dizlerim titredi. Damarlarımdaki gölgeler kıvrandı, baştan çıkarıcı aromanın varlığı nefes almak bir yana düşünmeyi bile imkânsız hale getirdi.

Hayatım boyunca kokladığım her şeyden daha güzeldi. Ve Luna'yı izinsiz ısırmayacağıma yemin ettim.

Daha önceki değerlendirmem yanlıştı. Luna'nın huzurunda olmanın ve onun kanını tatmamanın nasıl bir his olduğunu anlatmak için sefalet çok zayıf bir kelimeydi. Ömür boyu acı verici korkunç bir işkenceye mahkum edilmişim.

Bir kez daha, Ciro elinde kadehle oradaydı. Luna'nın kanı kolundan akarak benimkiyle birleşti. İki sıvı ayırt edilemeyecek hale gelene kadar birlikte döndüler.

Kadeh dolduğunda Luna hançeri kanepenin üzerine bıraktı. Elini hâlâ kanayan koluna vurarak başını kaldırdı. "Bunu sarabileceğim bir bandajınız var mı?"

Alt dudağımı dişlerimin arasından geçirerek başımı salladım. Vampirlerin bandaja ihtiyacı yoktu. Çoğu yarayı hiçbir müdahale olmadan iyileştirebilirdik.

"Ne yazık ki hayır, ama izin verirseniz size yardımcı olabilirim."

Beni dikkatle incelerken bir an geçti. "Dişleri yok, değil mi?"

"Doğru," diye kabul ettim.

Luna'nın gözleri bir süre daha üzerimde gezindi. "Pekâlâ," dedi. "Yap... yap. Her ne ise."

Ona yaklaşıp tatlı, kadınsı kokusunu içime çekerken eğildim ve yaralı kolunu nazıkçe kaldırdım. Hançerin pürüzsüz derisini deldiği noktadan kaçınarak kolundan aşağı akan küçük kan izine baktım.

Dişlerim ağrıyordu ama verdiğim sözü hatırladım. Isırmak yok.

Onun yerine dilimi yumuşak etinin üzerinde gezdirdim. Tüyleri diken diken oldu ve ben kesiği yalarken titredi. Kanının tadına baktığım anda, ezici bir lezzet ağzıma dolunca dizlerimin bağı çözüldü. Dik durabilmek için her şeyimi ortaya koymam gerekti.

Luna daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu. Kanı güneş ışığı ve altın buğdayın birbirine karışması gibiydi. Verdiğim sözü tutmamak ve onun teninin altında beni bekleyen ziyafetin tadını çıkarmamak için son üç yüzyılda biriktirdiğim özdenetimim her zerresini kullanmam gerekti.

Dilimle kesiği yalayarak kanımdaki büyüün onu iyileştirmesine izin verdim. Benden kaydı ve derisi dokunuşumun altında kendini yeniden ördü. Yaradan tek bir damla kan akmayana kadar yalayarak çalışırken gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum.

Başımı kaldırdığımda dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüştü. "İşte oldu. Bandaja gerek yok."

Kolunu kaldıran Luna kahverengi gözlerini benimkilere dikmeden önce tenini inceledi. "Beni iyileştirdin. Bunu bilmiyordum... teşekkür ederim."

Aramızdaki hava yoğunlaştı ama ben bir şey yapamadan Ciro boğazını temizledi.

"Güneş yakında doğacak, Prens."

Sözlerindeki uyarı ihtiyacım olan tek hatırlatıcıydı.

Luna ve ben o gece ikinci kez rahibin önünde diz çöktük. Dizlerim halıya gömüldü ve uzanıp kadehi ellerime aldım. Kadeh doluydu, kanımızın karışımı bir buket tatlı çiçek gibi kokuyordu.

Ciro ellerini iki yana açmış, Isvana'nın dili olduğunu anladığım hafif bir dilde konuşuyordu.

"Ne diyor bu?" Luna bir süre sonra rahip yüksek sesle ilahi söylerken bana yaklaşıp sordu.

"Isvana'dan kanımızı ve bağımızı kutsamasını istiyor" diye fısıldadım.

Başını salladı. "Ve bu... normal mi? Vampirler için mi?"

Duraksayarak sözlerimi tarttım. "Bağlamalar... tam olarak normal değil. Ama duyulmamış da değiller."

"Anlıyorum."

Ciro'nun sesi daha da yükseldi ve rahip tanrıçaya bizimle olması için yalvarırken ben de tercüme etmeye devam ettim. Sona doğru benim bile anlamadığım bir dile geçiş yaptı. Ellerini havada sallayarak, bağırana kadar artan bir coşkuyla konuştu.

Tam endişelenmek üzereyken rahip konuşmayı kesti.

Üzerimize mutlak bir sessizlik çöktü ve yanımdaki Luna keskin bir nefes aldı.

Elf bana döndü ve başını eğdi. Bir kez daha Ortak Dilde konuşarak, "Vakit geldi," dedi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bağlama Töreni hakkındaki tüm bilgime rağmen kendimi hâlâ hazır hissetmiyordum.

Ama başka seçenek yoktu.

Hiç seçenek yoktu.

"Sanırım bundan sonra ne olacağını tahmin edebiliyorum." Luna ürperdi, alt dudağını dişlerinin arasından çekerken kadehe baktı. "Bize bunu mu içirecek?"

Sesi tiksintiyle dalgalanıyordu.

"Bağlamayı tamamlamanın tek yolu bu," diye onayladım.

"O zaman şu işi bitirelim." Luna başını sallayarak uzandı ve kadehi benden aldı. "Uzun bir gün oldu ve çok yorgunum."

Ellerini kadehin sapına doladı ve kadehi dudaklarına götürdü. Duraklayacağını düşünmüştüm ama büyük bir yudum aldı. Tadına bakınca öğürdü ve gözleri büyüdü ama hakkını yemeyelim, yuttu. Pozisyonlarımız değişseydi benim de aynı şeyi yapacağımdan emin değildim.

"İşte." Luna kadehi bana doğru itti, kadeh bana doğru yaklaşırken hafifçe titriyordu.

Kadehi dudaklarıma götürdüğümde, tatlı kan kokusu burnuma doldu. Kadehi geriye doğru devirip boşaltırken her kırmızı damlanın içimden akmasına izin verdim.

Hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştım. İçimden aktı, vücudumun her bir parçasına dokundu. Gölgelerim şarkı söylüyordu ve başım uçuyormuş gibi hissediyordum. Büyü içime aktı ve Bağlama etkisini gösterdikçe tenim karıncalandı.

Boş kadehi Ciro'ya uzattım, o da masanın üzerine koydu. Ellerini omuzlarımıza koyarak, nefesinin altında bir kez daha mırıldandı.

Havadaki büyü'nün tınısı güçlendi ve Bağlama'nın başladığını anladım.

İki kişi bir kişi oluyordu.

Sonsuzluk boyunca birbirine bağlı. Asla çözülmeyecek.

Ciro o garip dilde konuştu ve avuçlarından mor bir ışık patlarken ona baktım. Büyü ince şeritler oluşturarak bileğimden Luna'nınkine uzanan bir ip oluşturdu. İlahi söylüyordu ve kurdeleler etimizin etrafında sıkılaşıyordu. Acı noktasına yaklaşmışlardı ki, aniden büyü bir anda yok oldu.

Onun yerine, bileğimde kalıcı bir bilezik oluşturan karmaşık, siyah, girdaplı bir dövme vardı. Üç parmağın bir araya gelmesi kadar kalın olan bu dövmenin ne olduğunu anlamak mümkün değildi. Bizi gören herkes bağlı olduğumuzu anlayacaktı.

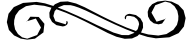
"Bitti mi?" Luna garip bir sesle sordu. Bir ileri bir geri kahverengi gözleri irileşmiş, içinden bir titreme geçmişti. "İşimiz bitti mi?"

Ciro'ya baktım ve o da başıyla onayladı. "İşimiz bitti," dedim.

"Güzel." Sonra Luna'nın gözleri başının arkasına yuvarlandı ve bayıldı.

OceanofPDF.com

Yırtıcı Hayvan ve Av

OceanofPDF.com

A Zonklayan başımın altında büyük, oldukça misafirperver, yumuşak, tüylü bir bulut vardı. Şakaklarımda zonklayan acıya, tüm vücuduma yayılan bir acı eşlik . İnleyerek, içime gömüldüm
Yüzümü yastığa gömdüm. Neredeydim ben?

Keskin, erkeksi bir koku burun deliklerimle buluşmak için yükseldi. Bir başka inilti, bu seferki biraz daha tutarlı ve gerçek kelimelere benziyordu, dudaklarımdan kaçtı. Gözlerimi kapalı tutarak körü körüne sol elimi yokladım. Parmaklarımin ucu yüzüğümün soğuk malzemesinin üzerinde gezindiğinde başım döndü.

Vampir prensle görücü usulü evliliğimin korkunç bir kâbustan başka bir şey olmadığına dair umutlarım, anılar birbiri ardına aklıma geldikçe yok oldu.

Estrella. Gölgeler arasında seyahat ediyor. Güzel ve vahşi bir kraliçe.
Kanatlı prens. *Sivri dişleri*. Kurt gibi gülümseyen zalim rahip.

Ve...

Bir Cilt.

"Hayır," diye

inledim.

Gerçekte.

Hatırladığım son şey altın bir kadehten kan içtiğimdi. *Bu* kesinlikle hayatım boyunca tekrarlamak istemediğim bir deneyimdi.

Zihnimin girintilerini zorladım, sonra ne olduğunu görmeye çalıştım, ama her şey siyahtı. Anılarımin üzerinde ağır bir sis vardı ve acil bir ihtiyaç mesanemde kendini belli ederken midem çalkalandı. En azından bu çabucak halledebileceğim bir şeydi. Hayatımdaki karmaşanın geri kalanı beklemek zorunda kalacaktı.

Tam gözlerimi açmak üzereydim ki yakınlardan derin, erkeksi bir ses geldi. "İyi akşamlar."

Sarsılarak doğrulduğumda dudaklarımdan fareye benzer bir gıcırta çıktı. Tanışıklığımız sadece düğünümüz ve Bağlama Törenimiz boyunca sürmüş olsa da, sesin vampir prense ait olduğunu hemen anladım.

Battaniyeyi göğsüme çekerek gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım. Ya da en azından bakmaya çalıştım. Gerçekte, zifiri karanlık beni karşıladı. Gözlerimi ne kadar açarsam açayım ya da nereye bakarsam bakayım, görülebilecek tek bir ışık kırıntısı bile yoktu.

Konuşmaya çalıştım, ateş istemek için ama ağzım . Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Altımdaki çarşafların hışırtısından odanın bir saatin tik taklarına kadar her bir sesi fark ettim. Şakaklarımdaki zonklama şiddetlendikçe dışarıdaki rüzgârın uğultusu bile daha yüksek sesle duyulmaya başladı. Avuç içlerim nemlendi ve karanlık beni içine çekmeye başladı.

Her şeyden çok nefret ettiğim bir şey varsa o da karanlıktı. Bu korkunun ne zaman başladığından emin değildim ama kendimi bildim bileli karanlıkla aram hiç iyi olmamıştı. Işıksız bir odada olmaksızın yılanlarla dolu bir çukurda durmayı tercih ederdim.

Sanki bu mevcut duruma yardımcı olacakmış gibi gözlerimi kapatarak battaniyeye sarıldım. Bu Allah'ın belası odada pencerelerin nerede olduğunu bilseydim, perdeleri açar ya da bir mum yakardım. Evdeyken odamın bu kadar karanlık olmasına asla izin vermezdim.

Ama evde değildim. Yatağımda değildim. Yeni bir ülkede yalnızdım ve banyonun nerede olduğunu bile bilmiyordum. Battaniyenin kenarını kavrayıp başka bir şey düşünmeye çalışırken nefesim gittikçe hızlanıyordu. Ama işe yaramıyordu. Karanlık üzerime gelmeye devam ediyordu.

Dudaklarımdan bir inilti çıktı ve dizlerimi göğsüme çekerek ışık diledim. Kalbimin her atışı kulaklarımda bir gök gürültüsü gibi yankılanıyordu, ta ki yakınlardan bir kumaş hışırtısı gelene kadar.

Yerde ayak sesleri duyuldu ve ardından Sebastian, "Bana en yakın Işık Elfini bulun," diye bağırdı.

Ürperdim, heybetli karanlığa karşı gözlerimi sıkıca kapattım ve elfleri düşünerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Belki Işık Elfi yardım edebilirdi. Dört Krallık'ta çeşitli elf türleri vardı. Ölüm Elfleri, Işık Elfleri, Talih Elfleri ve

Dünya Elfleri. Dördüncü tür elfle hiç tanışmamıştım; korkunç kralları yirmi yıldan uzun bir süre önce onları yeryüzünden silmeden önce Dünya Elflerinin neredeyse tamamı Ithenmyr'de yaşıyordu.

Birkaç dakika sonra bir kadın sesi düşüncelerimi böldü. "Aradınız mı, Ekselansları?"

"İçeri gel, Vaella," diye yanıtladı prens. "Biraz ışığa ihtiyacımız var." "Elbette," dedi Vaella.

Bir an geçti ve sonra yumuşak ayak sesleri ve alçak mırıltılar kulaklarıma ulaştı. Kalbimin atışlarını sayarak, şansımı deneyip gözlerimi açmadan önce birkaç saniye bekledim.

Menekşe rengi kurdelelerden oluşan bir telaş karanlığın içinde süzülüyor, şatoya ilk geldiğimde gördüğüm mor kürelere dönüşmeden önce zemin ve duvarlar boyunca ilerliyordu. Her geçen an odaya daha fazla ışık doluyor, gölgeler uzak ve korkunç bir hatıradan başka bir şey olmayana kadar onları uzaklaştırıyordu. Kalbim yavaşladı ve nefesim yeniden normalleşti.

Sebastian'ın kısık sesi köşeden geliyordu, fısıldarken kelimeleri bölük pörçük geliyordu. "Söyle ona... gel... her zaman ışığa ihtiyacım var... gönder..."

Sesi alçaldı ve ben battaniyeyi göğsüme bastırarak odaya baktım.

Mobilyalar -bir uyku odasında bulmayı bekleyeceğiniz her şey- en koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Bazı insanlar renk kullanırken, bu odanın dekoratörü her şeyi siyahın ve en koyu mavilerin çeşitli tonlarında tutmuş.

Buranın Sebastian'ın odası olduğuna dair aklımda tek bir şüphe bile yoktu. Her nasılsa, renksizlik ona mükemmel bir şekilde uyuyor gibiydi.

Kapı kapandı, ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Birkaç dakika sonra onu gördüm.

Prens düğünümüzden bu yana değişmişti. Siyah tacı ve ipek gömleği gitmiş, yerine daha rahat görünen bir tunik ve vücuda oturan bir pantolon gelmişti. Sırtındaki geniş kanatlar ve başındaki gür saçlar gibi bunlar da siyahtı. Belki de en sevdiği renk buydu.

Sebastian taş duvara yaslanmış, fırtına dolu siyah gözleriyle beni dikkatle izliyordu. Bakışlarının ağırlığına daha fazla dayanamadığımda yer değiştirdim.

"Merhaba," dedim.

Kıkırdadı, ses karanlığın yankılarıyla renklendi ve kendini duvardan iterken kanatları hışırdadı. "Merhaba."

Vampir prens yatağa doğru bir adım daha attı ve hava açıklanamaz bir şekilde yoğunlaştı.

"Sebastian'dı, değil mi?"

"Evet, benim adım bu" diye cevap verirken sesi sertti.

"Ben... iyi." Yanaklarım kızarıırken boğazımı temizledim. Genelde güzel konuşan biriydim ama şu anda bu erkekle yalnız kalmak beni dil becerilerimin kırıntılarına indirgiyordu.

"Orada,"-duraksadım, içinde bulunduğum durumu en az utanç verici şekilde ifade edebilecek kelimeleri arıyordum- "kullanabileceğim bir banyo odası var mı?"

Yatağın karşısındaki duvarda bulunan bir kapıyı işaret etmeden önce bir süre bana baktı. "Tam şurada."

Muhtemelen bunu kendim de çıkarabilirdim ama vampir prensle ilgili bir şey tüm düşüncelerimi allak etti. Başımı sallayarak yataktan kaydım. Bacaklarım titriyordu ve battaniyeyi etrafıma sararak yan odaya doğru ilerledim.

Kapıyı kilitleyerek aceleyle tuvalete gittim. Kişisel ihtiyaçlarımı giderdikten ve ellerimi yıkadıktan sonra bakındım. Yumuşak mor ışıklarla aydınlatılan bu oda, hayatım boyunca gördüğüm en lüks banyo odasıydı. Siyahın tonlarında bir çalışma, dört kanadı kolayca sığabilecek gibi görünen devasa bir küvetle övünüyordu bir tuvalet, büyük bir duş, bir lavabo ve büyük bir pencere bulunmaktadır.

Diğer odadaki erkeği unutarak aceleyle pencereye gittim ve ellerimi pervaza dayadım. Cam buz gibiydi ve bir kolumu kaldırıp battaniyenin kenarını üzerine sürttüm.

Karlı ormanların ve dağların geniş uzantıları ufku dolduruyordu ve gökyüzünden yağın kar, manzarayı beyaza boyuyordu. Çatılarda taş figürler tünemişti ve pencerenin yanında uçan bir şey -ya da birini- gördüğüme yemin edebilirdim.

Bu manzara beni her sabah karşılayan Ipotha'nın düz ovalarına hiç benzemiyordu. Yalnızdım. Ailemden uzaktaydım. Hasta kardeşimden. Tanıdığım herkesten.

Kapı çalındı. "İyi misin Luna?" "Evet, ben... iyiyim."

Battaniyeyi tekrar üzerime sararak diğerk odaya geri döndüm. Bacaklarım hâlâ titriyordu ve başım dönüyordu. Sebastian tam olarak onu bıraktığım yerdeydi ve yatağa geri tırmandım. Nadiren bu kadar hasta hissettiğimi hatırlıyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" Bana bakarken kaşları çatıldı.

İnleyerek, sanki kafatasımdaki çarpıntıya iyi gelecekmiş gibi yatak başlığına yaslandım.

"Harika değil," diye itiraf ettim. "Her yerim ağrıyor." "Hâlâ mı?"

Ses tonunda beni yerimden kaldıran bir şey vardı.

Gözlerimi kıstım, zonklama şiddetlendikçe hafifçe irkildim. "Ne demek 'hâlâ'? Ne gündü ama... ya da geceydi? Düşünümüz ve ardından Bağlama Töreni... Böyle bir şeyin ertesi günü herkes kendini kötü hisseder."

Gözleri büyüdü. "Luna, o dün gece değildi."

Ağzım açık kaldı ve gözlerimi kırptım. "Pardon?"

"Bağlanmamız yedi gece önce gerçekleşti. Sen ilk geldiğinden beri bir hafta geçti." Durakladı, sonra ekledi, "Evlendiğimizden beri bir hafta geçti."

"Bir hafta." Vampire bakarken içimden şok ve inançsızlık geçti. "Hayatımın koca bir haftasını nasıl kaybettim?"

"Bağlama'dan sonra bayılmıştın. Bizi buraya kadar gölgeledim ve gün boyu uyuduktan sonra uyanacağını düşündüm ama... uyanmadın. Bağlama'nın sana fiziksel olarak zarar verdiği anlaşıldığında, kale cadıları sırayla temel ihtiyaçların için beslenme büyülerini yaptılar." Omuz silkti. "Bana er ya da geç uyanacağını söylediler. Belli ki haklıydılar."

Derin bir nefes alarak bu bilgiyi işlemeye çalıştım. Bağlar, cadılar ve vampirler.

Yıkıcı derecede yakışıklı prensi hesaba katmasak bile, bu başa çıkılması gereken önemli bir bilgiydi.

Başımı eğerek söz konusu erkeği inceledim. Biraz dağınık görünüyordu ve gözlerinin altından torbalar sarkıyordu. Yüzü öncekinden daha solgundu ve saçları ellerini defalarca üzerinden geçirmiş gibi görünüyordu.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedim. Dudağımı çiğneyerek başımı eğdim. "Ve sen..."

"Başımdan beri buradaydım," dedi hışımla. "Bunu ben istemedim diye benim karım olmadığın anlamına gelmez. Ben bana ait olanla ilgilenirim."

Onun. Ben onun değildim.

İtiraz edemedim önce - ki kimseye ait olmadığım için bunu yapmayı planlıyordum - sözleri üzerime yerleşti. Gözlerim büyüdü ve altın elbisemin yerini alan yumuşak beyaz geceliğe baktım. Göğsüm gerildi ve battaniyenin altında bacaklarımı çaprazlayıp zihinsel olarak vücudumu kontrol ederken midemde bir düğüm belirdi.

Farklı hissetmiyordum ama burası onun odasıydı. O benim kocamdı ve Dört Krallık'ta bu ona ait olduğum anlamına geliyordu. Korku dolu gözlerimi kaldırarak Sebastian'a baktım.

"Ben.... biz..." Ellerimle ortamı işaret ederken sözlerim kesildi. "Evliliğimiz tamamlandı mı?"

Son kelimedede sesim çatallaştı ama bilmem gerekiyordu.

Siyah gözleri açılmadan önce bir saniye geçti. "Hayır!" diye haykırdı. "Ben sana dokunmadım. Isvana bana yardım etti ama ben asla böyle bir şey yapmam. Tanrılar, ben bir vampirim, canavar değil."

Bu düşünce onu gerçekten rahatsız etmiş gibiydi.

"Peki bunu nasıl açıklıyorsun?" Geceliğimi işaret ettim.

Hareket çok hızlıydı ve başım döndü. Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Hayatım boyunca hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Marius her gün böyle mi hissediyordu?

Sebastian'ın yanakları kızardı -bir vampir için olağanüstü bir başarı- ve gözlerini kaçırıldı.

"Senin dişin, yanında getirdiğin," diye mırıldandı elini saçlarında gezdirirken. "Her gün buradaydı, seninle ilgileniyordu. Seni yıkıyor, saçlarını tarıyor. Seni yatağa o hazırladı."

"Julieta?" Heyecanla sordum, acım geçici olarak unutulmuştu. "O burada mı?"

Sebastian başını salladı. "Sana kahvaltı hazırlıyor ama her an dönebilir." Başını eğerek durakladı. "Mükemmel zamanlama. Şu anda burada."

Bir süre sonra kapı çalındı. "İçeri gel," diye seslendi.

Kapı açıldı ve yumuşak ayak sesleri yere vurdu. Sebastian kenara çekildi ve bu ülkeye girdiğimden beri gördüğüm ilk tanıdık yüz karşıma çıktı.

Julieta yaklaşırken kalbim kabardı. Mavi kelebek kanatlarını arkasında ırtptı ve yatak odasını kapıdan ayıran kısa koridorda yürürken bir tepsiyi dengede tuttu. Tabağı yan masaya koyarak bana doğru koştu. Bana yaklaşır yaklaşmaz, onu sıkıca kucakladım ve başımı omzuna yasladım.

"Julieta." Hizmetimin adı dudaklarımdan çıkarken yarı i çekiş, yarı hıçkırık gibiydi. "Merhaba, Bayan Luna." Julieta sarılmama karşılık verdi ve tanıdık kokusu

sırtımı nazikçe sıvazladığında üzerime yıkandı. "Seni uyanık görmek güzel."

Bir süre sonra Julieta geri çekildi, değerlendiren bakışları üzerimde geziniyordu. "Sen..."

"Harika değil," dedim nefes nefese bir kahkaha atarak. "Ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum. Çok kötü bir gün geçirdim... hafta mı? Çok şey oldu."

Doğum günümün olduğu geceden bu yana hayatımın ne kadar değiştiğini anlatmak için çok fazla şey yeterli değildi. Ama en azından Julieta buradaydı. Evin bir tadı.

Ona . "Nasılsın?"

Julieta'nın boynunu garip bir mor kurdele süslüyordu ama bunun dışında her zamanki gibi görünüyordu. Kahverengi saçları sıkı bir topuzla toplanmıştı ve kare yakasını beyaz iplikle süsleyen sade siyah bir elbise giymişti.

Julieta bir omzunu kaldırdı. "Ben... iyiyim. İlk gece zordu. Beni burada gölgelediler, ki bu-"

"Korkunç," diye bitirdim sözlerini, o korkunç yolculuk yöntemi zihnimde canlanırken.

"Evet," diye başını salladı. "tatsızdı, değil mi?" "En kötüsydü," dedim şiddetle. "Hayranı değildim."

Julieta gülererek ayağa kalktı ve tepsiyi aldı. Yulaf lapasını yedim; o bana haftasını anlatırken yemek içimi ısıtıyordu. Eğer odanın diğer tarafındaki masada oturan vampir prensin kaleminin çıkardığı ses olmasaydı, her şey eski günlerdeki gibi olacaktı.

Ben her iki kelime arasında esnemeye başlayınca Julieta ayağa kalktı. Tepsiyi toplayarak ertesı gece daha fazla yemekle geleceğine söz verdi. Kapı arkasından kapandı ve ben de yatak başlığına yaslandım.

Yorgunluk içimi kemiriyordu ama yapmam gereken tek bir şey kalmıştı. "Sebastian?"

Tüy kalemin tırmalaması durdu ve masasından başını kaldırdı. "Evet?"

"Yedek bir parşömen parçanız var mı acaba? Babama ve kardeşime mektup yazmak istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve şimdi kâğıtlar ve kitaplarla dolu olan çalışma alanına baktı. Her ne üzerinde çalışıyorsa önemli görünüyordu.

Gördüğümde içimi bir sızı kapladı. Eskiden önemli şeyler üzerinde çalışırdım. Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Burada Karanlıklar Prensi'nin karısından başka kim olabilirdim ki?

Başını salladı. "Tabii ki."

Gerekli eşyaları toplayan Sebastian onları bana getirdi. Vampire vermeden önce biri babama, diğeri Marius'a olmak üzere iki kısa not kaleme aldım. Onları çabucak katlayıp cebine koydu ve bir sonraki postada göndereceğine söz verdi.

Gözlerimi kapatıp sırtımdaki oymalı tahtaya dayamadan önce ona teşekkür ettim. Mektupları yazmak olması gerekenden çok daha fazla enerji harcamama neden olmuştu. Ellerim titriyordu ve başımdaki ağrı o kadar şiddetliydi ki zar zor düşünebiliyordum.

Sebastian bana şöyle bir baktıktan sonra aceleyle kapıya yöneldi ve şatodaki cadılardan birini çağırdı. Cadı beni incelerken vampir prens başucumda durdu, ancak erkek Sebastian'a tek ihtiyacımın biraz daha dinlenmek olduğunu söylediğinde hareket etti.

Cadı, malzemelerini toplayıp kapıya yönelmeden önce prence, "Bu sadece Bağlama," dedi. "Birkaç gün içinde iyileşecektir, Majesteleri."

Sebastian cadıyı sorgulamaya devam etti, ta ki erkek yapabileceği başka bir şey olmadığını açıkça söyleyene kadar. Cadı gittiğinde, gözlerim düşmüştü ve uyanık kalmakta zorlanıyordum. Göz ucuyla vampir prensi izledim.

Davranışları insanların Karanlıklar Prensi hakkında konuşmalarıyla o kadar çelişiyordu ki, ikisini uzlaştırmakta zorlanıyordum.

Gerçekte kimdi o? Yanımdan ayrılmayı reddeden bu erkek mi, yoksa karanlığı kendi karanlığı olarak adlandıran mı? Düşünceler kafamın içinde dönüp duruyordu, ta ki tüy kalemimin çizikleri yeniden başlayıncaya kadar.

Uykuya dalarken yüzümde küçük bir gülümseme, dudaklarımın kıpırdamasından daha fazla bir şey yoktu. Belki de hayatım sona ermemiştii. Belki de zaman içinde eğitimime burada, Eleyta'da devam etmenin bir yolunu bulabilirdim. Belki buradan bile Marius'a yardım edebilirdim.

Ne de olsa vampir *o kadar* da kötü görünmüyordu.

YEDİ GÜN DAHA aynı şekilde geçti. O kadar çok yulaf lapası, çorba ve sade ekmek yedim ki üçünden de nefret eder hale geldim. Yine de işlerini yaptılar ve her gece biraz daha kendim gibi hissederek uyandım.

Cadı üç kez daha geldi ve her seferinde Sebastian'a Bağlama'dan sonra iyileştiğimi söyledi. Bu beni, bana tam olarak ne yapıldığını öğrenmeye her zamankinden daha kararlı hale getirdi.

Sebastian'a ne zaman Bağlama hakkında soru sorsam -ki bu sık sık oluyordu- tam gücümde olduğumda daha fazla açıklama yapacağını söyleyerek soruyu geçiştirdi.

Her gece aileme bir mektup yazıyordum ve her gece, Sebastian cevabı gelir gelmez teslim edeceğine söz veriyordu. Vampir prens hiç yemek yemiyor, bir kadehten kırmızı bir şey içiyor ve masasındaki kâğıt yığını büyüyordu. Koridorda çeşitli vampirlerle buluşuyordu ama hiçbir zaman daha ileri gitmedi. Sebastian'a bunu sorduğumda, hasta olduğumda beni yalnız bırakmadığını söyledi.

Neyse ki artık kendimi çok daha iyi hissediyordum. Eleyta'ya ilk geldiğimden bu yana iki hafta geçmişti ve yarın akşam onurumuza verilen baloya katılacaktık.

Bu gece çoktan duş almıştım ve şimdi kapıda durmuş Julieta'yı bekliyordum.

Kapı açılır açılmaz gülümsedim. "İyi akşamlar."

Sırıttı. "Kalkmışsın! Bu kendini daha iyi hissettiğin anlamına mı geliyor?" "Evet, öyle."

Uzanarak Julieta'nın tepsisini aldım ve yan masaya taşıdım. Sebastian bazı kâğıtları karıştırdı, masadan uzaklaştı ve ben yatağın kenarına otururken taş duvara yaslandı.

Bu gece için planlarım vardı. Ona evden bir şey duyup duymadığını sormak istedim ama prensin duymasını istemedim. Bana karşı nazik olabilirdi ama yine de ona güvenmiyordum. Ne de olsa o bir vampirdi.

Ellerimi önümde kavuşturarak Sebastian'ın gözleriyle karşılaştım. Kanatları görünürde yoktu ama bu beni dikkatle izlerken heybetli görünmesine engel değildi. Bugünlerde bunu çok sık yapıyordu.

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Sebastian, bizi... bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

Vampir prensin ağzı açık kaldı. "Beni kendi yatak odamdan mı kovuyorsunuz?" diye sordu kuşkuyla. "Ciddi misiniz?"

Yüzümü buruşturdum. "Yani... belki? Tabii Julieta ve ben başka bir yere gidemezsek?"

"Söz konusu bile olamaz," diye tersledi. "Sanguis Kalesi'nin koridorlarında tek başına dolaşman güvenli değil. İkimizin de hoşuna gitse de, artık benim sorumluluğumdasin ve seni güvende tutmam gerekiyor."

"Sorumluluk" yorumunu daha sonrası için bir kenara bırakarak en acil soruya odaklandım.

"Senin için güvenli mi?" Ben sordum.

Julieta'nın ağzı açık kaldı ve göz ucuyla prensin yanından uzaklaşmasını izledim.

"Tabii ki öyle." Elini kaldırdı ve gölgeler avucunun etrafında kıvrıldı. "Kimse bana karşı gelmeye cesaret edemez."

Nedenini anlayabiliyordum. Ondan güç yayılıyordu.

Bakışlarımız buluştu ve kalbim küt atmaya başladı. Prens'te beni kendisine çeken bir şeyler vardı. Koridordan bir bağırış gelene kadar gözlerimiz bir saat gibi gelen bir süre boyunca birbirimize yapışık kaldı.

An bozuldu ve ben titrek bir nefes aldım.

"Lütfen, Sebastian. Uzun birkaç gün oldu. Julieta artık benim tek arkadaşım ve onunla birkaç dakika yalnız kalmayı gerçekten çok isterim."

"Koridora gideceğim-"

"Gerçekten yalnız," diye araya girdim. "Sen başımızda dolanırken değil. Ben sadece... Evim gitti. Ülkem gitti. Elimde kalan tek şey o."

Sebastian'ın burun delikleri alevlendi ve tanıştığımızdan beri ilk kez ses tonuna bir hayal kırıklığı karıştı.

"Bu inanılmaz," dedi kelimeyi hecelere bölerek. "Günlerdir yerde yatıyorum ve açlıktan ölüyorum, çünkü o lanet olası geyik kanı bana hiçbir şey yapmıyor" -kanatları sırtından fırlarken dişlerini bana doğru gösterdi ve ben ciyakladım- "ve şimdi beni kendi odamdan mı kovuyorsun?"

Bu, prensin insan olmadığına dair çok iyi bir hatırlatmaydı. Tam olarak unutmamıştım ama geçen hafta çok mütevazı davranmıştı.

O gitmişti. Arkasında kanatlarını açmış ve dişleri mor ışıktaki parlarken, *çok* varsayımlı olduğunu söylemek yanlış olmazdı. O yalnız zamana şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Ses tonumu yumuşatarak siyah gözlerinin içine baktım ve "Lütfen?" diye fısıldadım.

Uzun bir an geçti ve fırtınalı gözleri benimkileri ararken aramızdaki hava yoğunlaştı. Sonra kanatları sırtına doğru sıkıca kapandı.

"Peki," diye homurdandı. "Burada kal. Kahvaltınızı yapın. Siz kadınlar ne yapıyorsanız onu yapın. Geri döndüğümde, düğün gecemizdeki konuşmamızı bitireceğiz. Çok gecikti ve yarın akşamki balodan önce bilmeniz gereken şeyler var."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim Sebastian. Minnettarım."

Homurdanarak cevap verdi ve kapıya doğru yürürken nefesinin altında uslanmaz kadınlar ve seçimler hakkında mırıldandı. Birkaç dakika sonra kapı arkasından kapandı.

Julietta'nın gelip durması için bir süre geçti. "Bayan Luna," diye fısıldadı.

İçimi çektim. "Evet?"

"Sen... sen... o bir *vampir*."

"Biliyorum." Bu kadarı çok açıktı. Julietta'nın bakışlarıyla karşılaştığımda soğuk taş duvara yaslandım. "Onunla evlendim, değil mi?"

"Ve sen de ona ne yapması gerektiğini söyledin."

Julietta'nın sesi şoka girecekmiş gibi geliyordu. Onu suçlamadım. Şok ediciydi.

Dudaklarımdan çılgın, inanmaz bir kahkaha döküldü. "Biliyorum."

Bana ne olmuştu böyle? Bu düğünden önce, bırakın bir vampir prensi, hiç kimseye karşılık vermezdim. Burada, Eleyta'da olmak beni değiştiriyordu.

"Seni o öldürmedi," dedi hizmetçim, gözleri kocaman açılmıştı. "Tekrar ediyorum, Julietta. *Biliyorum*. Bu beni de şaşırttı."

Bu noktada, bu donmuş topraklarda gerçekten hayatta kalabilirmişim gibi görünüyordu.

Julietta yan masaya geçmeden önce uzun bir süre bana baktı.

Tepsiyi kurcaladı ve bir fincana koyu kahverengi, dumanı tüten bir sıvı doldurdu.

Fincanı bana doğru uzatırken kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Prens, o..."

"Hem de çok." Julietta'dan fincanı aldım, porselenin içinden sızan sıvının sıcaklığının tadını çıkardım. "Gerçi o kadar da kötü biri gibi görünmüyor. Geçtiğimiz hafta nazik davrandı ve rahip-"

Karnımda keskin ve ani bir ağrı başladı ve kelimelerim bir solukta . İlk başta biri karnıma bir iğne batırmış gibi hissettim ama kısa süre sonra acı o noktadan patladı. Acı tüm vücuduma yayıldı. Benim

Ciğerlerim sıkıştı ve kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı. Bağırđım ve parmaklarım kasıldı. Fincan yere düşüp parçalanırken, görüşümü siyah noktalar doldurdu.

Duvara yaslandığımda, görüş alanımda üç Julieta belirince nefes nefese kaldım. "Sorun ne?" diye sorarken hepsinin çatık kaşları ve geniş gözleri vardı.

Cevap veremedim. Başım kafatasıma çarpıyordu. Midem düğümlendi. Vücudum içten dışa doğru yanıyormuş gibi hissediyordum. Dizlerim titriyor ve bacaklarım ağırlığımlı taşıyamıyordu. Acı verecek kadar sıkışan ciğerlerim düzgün çalışmak için mücadele ediyordu.

"Nefes... alamıyorum," diye soluk soluğa yere yığıldım.

Üç Julieta çığlık attı ve ses camı kıracak kadar keskindi. İçim titrerken tüm vücudum kendi içine kıvrıldı ve inledim. Eller omuzlarıma indi, çok hassas tenime bastırdıklarında buz parçaları gibi hissediyordum.

"Bayan Luna, sorun nedir?" diye sordu Julieta'lar hep bir ağızdan.

Tüm bedenimin içten dışa doğru defalarca bıçaklanıyormuş gibi hissetmesini nasıl açıklayabilirdim? Sonunda kelimeler kifayetsiz kaldı. Acıyı engellemeye çalışıp başaramayınca gözlerim kapandı. Kapı çarparak açıldı ve acı daha da kötüleşirken inledim.

"Bize yardım edin, lütfen!" Julieta

haykırdı. En azından şimdi sadece bir

kişi vardı.

"Ne oldu?" diye sordu sert bir erkek sesi kapıdan.

"Bağırđı ve yere yığıldı!" diye hıçkırdı hizmetçim sert eller üzerime inerken.

Başım kafatasıma çarparken sert muameleyi protesto ederek inledim. Her nefes sanki son nefesim olacakmış gibi geliyordu. Bana neler oluyordu?

"Bana bak Prenses," dedi sert ses.

İnleyerek yere yuvarlandım. Karnımı tutarak gözlerimi açmaya zorladım. Kızıl saçlı bir vampir önümde çömelmiş, dişlerini gösteriyordu.

"Eğer bu siz insanların oynamaktan hoşlandığı bir oyunsa-" diye hırladı.

Koridorun aşağısından gırtlaktan gelen bir erkek çığlığı geldi. Üç karaltı açık kapının önünden hızla geçti ve panik dolu bağırışlar havayı doldururken titreyerek nefes aldım.

"Yardım edin!"

"Bir var!"

"Muhafızlar!"

Başımdan bir acı patlaması geçti ve kollarımı karnıma doladım.

Muhafız ayağa kalkarak, "Burada bekle," dedi.

Sanki başka bir şey yapabilirmişim gibi. Ayak sesleri yerdeki fil sürüsü gibi geliyordu ve ben inliyordum.

Julieta ellerini birbirine kenetledi, kendini dengesiz ayaklarının üzerine itti ve aceleyle banyo odasına girdi. Su aktı ve sonra nemli bir bezle geri gelip alnıma koydu. İçten içe parçalanan bedenimin acısını dindirmek için çok az şey yaptı.

"Ölüyorum," diye haykırdım nefes nefese kalarak. Her geçen saniye acı daha da artıyordu. Damarlarımda ateş yanıyor ve inlemelerim çığlıklara dönüşüyordu.

Julieta başını salladı, nemli bezin yüzüme yaptığı baskı giderek daha çılgınca bir hal alıyordu. "Ölmenize izin vermeyeceğim Bayan Luna. Siz benim kardeşim sayılırsınız. Her şeyi yaparım." Sesini yükseltti. "Bize yardım edin! Lütfen!"

Koridorun aşağısından bir bağırış daha geldi. "Prens yaralandı!"

Birkaç saniye sonra bir çift muhafız bulanık bir şekilde odaya girdi. İkisnin arasında ağır bir yük taşıyorlardı, yanımdan geçip yükü yatağın üzerine koyarken ağırlığın altında oflayıp pufladılar.

O yönden bir inilti geldi ve Sebastian olduğunu fark ettim. Kanatları görünürde yoktu ve alnında boncuk boncuk ter vardı. Karnını tutuyordu, sesi sanki ölüyormuş gibi geliyordu.

"Ne oldu böyle?" diye sordu ilk asker.

"Biliyorsam ne olayım!" diye başını salladı ikinci muhafız ve ben bir kez daha içimde zonklayan bir acıyla inledim. "Prensin bağırdığını duyduğumda görev başındaydım. Oraya vardığımda, karnını tutarak ikiye kıvrılmıştı. Bunca yıldır onu hiç böyle görmemiştim."

Gardiyanlar Julieta ve beni tamamen görmezden gelerek tartışmaya devam ettiler, ta ki boğuk bir çığlık havayı doldurana kadar. Sebastian sırt üstü yattı ve sol kolu yatağın kenarından sarktı.

"Lanet olsun," diye küfretti birinci muhafız. "Kaptan'ı çağırmaya gidiyorum. Sen burada kal."

Tam karnım ağrıyla burkulurken, bir gölge parıltısı içinde kayboldu. Bağırđım ve Julieta bezi çekti, gözleri endişeyle doluydu.

Yatakta yatan vampir prensi görünce içimden bir şeyler k p rdandı. Görünmeyen bir g    arafından itilerek ellerimi yere bast rd m ve kendimi yatağa doğru s r kledim. Her hareket olması gerekenden çok daha uzun sürdü ama inleyen vampire doğru sürünürken ne Julieta ne de diğer muhaf z beni durdurdu.

Ona dokunabilecek kadar yakla tı ımda uzand m ve elimi onun elinin içine koydum.

  imde bir   ık parlaması patladı.

Anında acı geri çekildi. Bir ip gibi kıvrılan, dayanılmaz bir  st rap haline gelen şey yavaşça uzuvlarımdan d  arı çıktı ve merkezimin çekirdeğine doğru s r nd .

Kısa süre sonra el ve ayak parmaklarımı hissedebiliyordum. Prensini elini tutmaya devam ederek kendi üzerime kıvrıld m, ci erlerim bir kez daha yeterince hava  ekebildi. Julieta yeniden bakımına ba ladı. Ateş vücudumu içten d  a yok etmediği için nemli bez aslında hoş bir dikkat da ıtıcıydı.

Prensini elini tuttu um her an kendimi daha iyi hissediyordum. Daha çok kendim gibi. Bu... garipti.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra, tuttu um el se irdi.

Bundan bir kalp atı ı sonra Sebastian elini avuçlarımdan çekti. Kulakları sa ır eden bir k kremeyle ileri atıldı ve kendini yataktan fırlatarak dört ayak üzerinde yere d  t .

Yata ın dibinde duran muhaf z geriye doğru fırladı ve duvara çarptı. Parmakları pen elere dönüştü ve h rlarken siyah gözleri karardı. Sebastian dönüp bana doğru sinsice yakla madan önce muhaf za hırladı.

"Bana ne yaptın?" diye hırladı Karanlık Prens, gölgeler bacaklarının etrafında gezinirken. Kanatları tekrar ortaya çıktı ve üzerime doğru gelirken azı d  leri tam olarak ortaya  ıktı.

"BEN..." Julieta'ya doğru ilerledim ve elini kendi elimle kavradım. "Bilmiyorum."

"Yalancı!" diye kükredi, karanlık gölgeler odayı doldurup tüm   ı ı emerken.

Gözlerim açıldı ve bir yaprak gibi titreyerek kollarımı kendime doladım. Ba lama'dan sonra uyandı ımdan beri ilk kez vampir prene bakarken içimi gerçek bir korku kapladı. Ölümün yüzü böyle bir şeydi *i te*.

Yanımda Julieta inledi. Beni göğsüne doğru çekerken eli benimkinin etrafında sıkılaştı.

"Bana ne yaptığını söyle!" diye bağırdı vampir.

"Hiçbir şey," diye fısıldadım, vücudundan daha fazla gölge sızarken titriyordum.

Bazıları sanki evcil hayvanlarıymış gibi onun etrafında kıvrılmış, emirlerini yerine getirmek için bekliyorlardı. Diğerleri taş zeminde yılan gibi sürünüyordu. Kanat açıklığı inanılmaz derecede büyüktü, duvardan yatağın yarısına kadar uzanıyor ve üzerimize koyu gölgeler düşürüyordu.

Bize dik dik bakarken gözlerinde ölümün kendisi titreşiyor gibiydi.

Bu yüzden ona Karanlıklar Prensi diyorlardı.

Mor küreler titriyordu, sanki Işık Elfinin büyüğü gölgelere hükmeden bu prensle aynı odada bulunmaktan korkuyormuş gibi.

Onu suçlamadım. Ben de burada olmak istemiyordum. Gölgeler kararırken Julieta miyavladı ve havada şiddet uğuladı.

Bir şeyler yapmalıydım. Herhangi bir şey. Yoksa bu gece ölecektim.

Titrek bir nefes alarak Julieta'nın elini bıraktım ve kendimi ayağa kaldırdım.

"Sebastian," diye fısıldadım adını yavaşça, Karanlıklar Prensi'nin gözlerinin içine bakarak. "Lütfen. Bize zarar verme."

O karanlık, fırtınalı bakışlar benimkileri ararken hayatımın en uzun saniyesi geçti. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve korku kapladı.

Bu işe yaramazsa, elimde hiçbir şey kalmayacaktı.

Sonra bir nefes çekti. Gölgeler ondan sızmayı bıraktı ve vücuduna geri batmadan önce bir an havada asılı kaldılar.

Prens başını eğdi, bir tutam siyah saçı gözlerine düştü. Sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi bana baktı. Gözleri hâlâ gece gökyüzü kadar siyahtı, ama en azından şimdi, bir kez daha yaşamın bir görüntüsü onları dolduruyordu.

Arkasını döndü. Kanatlarını arkasında çırparak kükredi, "Herkes dışarı!"

Muhafız bir bulanıklık içinde kayboldu ve aceleyle giderken kapıyı arkasında açık bıraktı.

Julieta duruyordu. Bir şekilde titrememeyi başararak prensin önünde reverans yaptı. "Ben sadece..."

"Çık dışarı!" diye bağırdı.

"Emredersiniz, Majesteleri." Arkadaşım odadan dışarı fırladı, kaçarken arkasından kanatlarını çırpıyordu.

O zaman sadece ikimiz vardık.

Karı koca.

Vampir prens ve insan. Avcı ve av.

OceanofPDF.com

Bağlı
∞

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

T Kapı çarparak kapandı ve ben de ona doğru ilerleyerek ellerimi duvara çarpmadan önce kilidi çevirdim. Parmaklarımın altındaki soğuk taş, vücudumda zonklayan ateşli cehennemi soğutmak için hiçbir şey yapmadı.

Gücümü kullanarak, arkamı dönmeden önce odanın etrafına bir gizlilik kordonu diktim.

Luna kımıldamamıştı. Yatak odasının ortasında durmuş, elleri iki yanında titrerken üzerinden korku kokusu yayılıyordu.

"Bana ne yaptın?" Artık yalnız olduğumuz için tekrar homurdandım.

Alnında ince bir ter tabakası parlıyordu ve bronzlaşmış teni solgundu. Bariz korkusuna rağmen gözlerini kaçırmadı. Sadece birkaç dakika önce maruz kaldığım korkunç, ıstırap verici acı olmasaydı muhtemelen bunu daha büyüleyici bulurdum.

Elini benimkinin içine soktuğunda kaybolan acı. "Cevap ver bana Luna," diye hırladım.

O kahverengi gözler meydan okurcasına bana bakıyordu. "Sana söyledim, ben hiçbir şey yapmadım."

Burun deliklerim alevlendi ve en yakın pencereye doğru yürürken gölgeler ellerimin ve ayaklarımın etrafında kıvrıldı. Ahşap pervazı kavrayarak geceye baktım. Genellikle, Sanguis Kalesi'ni koruyan gargoylların üzerine düşen karın görüntüsü bana huzur verirdi.

Bu gece olmaz.

Kargaşa içimde dönüp duruyordu. Bir an koridorda yürüyor, casus ustamı bulmaya niyetleniyordum ve bir an sonra mutlak bir acı içinde yerde yuvarlanıyordum.

"Olanları nasıl açıklıyorsun?" Döndüm ve aramızda bir işaret yaptım. "Acı. Eğer sen değilsen, nereden geldi?"

Yapıldığım gecedan beri böyle bir şey hissetmemiştim.

"Bilmiyorum." Luna gözlerini kocaman açarak başını salladı. Yatağın diğer tarafında durup ellerini kalçalarına koyarak bana baktı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Buna inanmak zor. Sen bir cadı mısın? Bütün bunları sen mi planladın?" Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Ya da bir casus? Bu yüzden mi her gece mektup yazıyorsun? Eğer bunu beni zayıflatmak için yaptıysan-"

İçinden inanmayan bir kahkaha geçti ve yanakları kızardı. Konuşmayı bıraktım.

"Ne?" Homurdandım.

"Buna gerçekten inanıyor musun? Cidden *benim* bu işle bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çok ciddiym," diye hırladım ve ona dişlerimi gösterdim. "Bu acı birdenbire ortaya çıkmadı, küçük insan ve senin bununla bir ilgin eminim."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz Luna'nın tüm tavrı değişti. Kokusundaki tüm korku izleri kayboldu ve gözlerinde öfke parladı.

"Bana öyle deme," diye tersledi, yumruklarını iki yanında sıkarak. "İnsan olabilirim ama küçük değilim."

"Buradan öyle görünüyorsun." Kanım damarlarımda kaydadı. "Buraya geldin ve beni kandırdın."

"Sana bilerek bir şey yaptığımı mı düşünüyorsun?" Kollarını kavuşturarak bana doğru bir adım attı. Kahverengi gözlerinde öfke parlıyordu, yanakları ve boynu kızarmıştı. "Tüm bunların bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet!" Bağırdım.

Kanatlarım alevlendi ve yumruklarımı sıkarak ona doğru adım attım. Yatak ikimizin arasında kalmıştı ama aramızdaki mesafe yok gibiydi.

Luna çenesini kaldırıp bana ters ters baktı. Ben de ona ters ters baktım. Gözleri bu gece koyu kahverengiydi, kahve ve karanlığın rengi. Göğüslerimiz birlikte kabardı ve odadaki hava daha da yoğunlaşırken kalbim gümbürdedi. Luna'nın nefesi kesildi ama konuşmadı.

Hırladım, "Ben de *aynen* böyle düşünüyorum. Bütün bu evliliği buraya gelip bana zarar verebilmek için mi kurguladın?"

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile, küçük bir parçam biraz saçmaladığımı biliyordu. Annem bu evliliği yaklaşan karanlık yüzünden ayarlamıştı. Bunu biliyordum. Bu insanın muhtemelen bununla hiçbir ilgisi yoktu. Yine de ağzımdan öfke dolu sözcüklerin çıkmasına engel olamadım.

"Seni kim gönderdi?" Ona doğru bir adım daha atarak hırladım.

Luna sözünü sakınmadı, parmağını kaldırıp bana doğrulttu. "Kesinlikle, kesin olarak, yüzde yüz hayal görüyorsun," diye öfkeleni. "Geçen hafta içinde bir ara aklını mı kaçırdın? Ya da belki de çok yaşlandın, akli melekelerin artık yerinde değıl?"

Hırladım, dudaklarımı geri çektim ve ona dişlerimi gösterdim. Diş etlerimde ağrıyorlardı ve midem bulanıyordu. Açtım ve tüm bu durum işleri daha da kötüleştiriyordu. Her gece içtiğim geyik kanı, bitmek bilmeyen açlığını yatıştırmak için *hiçbir şey* yapmıyordu. "Affedersiniz? Bu ne cüret?"

"Beni duydun, seni dişlek, sinir bozucu, kadim erkek," diye tersledi Luna, yüzü kiraz rengindeydi. "Bunu bilerek yaptığımı mı düşünüyorsun? Bütün bunları nasıl ayarladığımı sanıyorsun? Evlendiğimizden beri her günün *her saniyesinde* benimle birlikteydin."

"I-"

"Hayır!" diye haykırdı hayal kırıklığıyla, yumruklarını iki yana açarak. "Elbette bunu ben yapmadım! Tüm bu düşünce silsilesi çok saçma!"

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" Bağırđım, görüşümün kenarları kızarmıştı. "Seni yarım nefeste yok edebilirim. Sen bir ölümlüsün."

Damarlarımdaki gölgeler, ne demek istediğimi kanıtlarcasına kıvrandılar. İçimden çıkıp odayı kararttılar.

"Devam et," diye öfkeleni. "Ağzımdan çıkan kelimeleri duymayacak kadar inatçıysan, beni öldürebilirsin de. Ben. Yaptım. Yapmadım. Yapmadım. Yapmadım."

Ellerimi saçlarımda gezdirerek yumruğumu en yakın duvara vurdum. Mor ışıklar titrerken karanlık gölgeler tenimin altında uğuladı. "Sadece cevap istiyorum!"

Luna başını salladı. "Benden hiçbir şey öğrenemeyeceksiniz çünkü bunu ben yapmadım! Bir saniye önce arkadaşım ile konuşuyordum - burada sahip olduğum tek arkadaşım, ekleyebilirim - ve bir saniye sonra acı içinde yerde yuvarlanıyordum."

Bana da aynı şey oldu gibi geldi.

İnleyerek ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Yani ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Kydonia ruhuma merhamet et," diye mırıldandı öfkeyle. "Aynı şeyi daha kaç kez söylemem gerekiyor? Bir an için buraya gelip size zarar verecek kadar aptal olduğumu düşünün *Prens*. Neden kendime de acı çektireceğimi düşünüyorsunuz?"

Hırladım. "Suçu üstünüzden atmak için tabii ki."

Ofladı ve ayağını yere vurdu. "Tanrı aşkına, sen tam bir aptalsın. Neden erkekler her zaman dişilerin onları yakalamaya çalıştığını düşünür?" Çılgınca el kol hareketleri yaptı. "Bu. Bu. Değildi. Ben değildim. Bunu sana kanıtlamak için başka ne yapabilirim?"

Luna'nın elbisesinin kolu kayarak bileğinin etrafındaki bronzlaşmış teni ortaya çıkardı. Aynı anda, tenine bir parça mor ışık düştü. Bağlayıcımızın siyah işaretlerine bakarken gözlerim kısıldı. Olması gerektiği gibi bileğinin etrafında dolanıyorlardı, karmaşık girdaplar ve kıvrımlardan oluşan bir bant oluşturunuyorlardı, ama sonra...

İçimden bir şok geçti ve türümün hızıyla ileri atıldım. Bir elimle bileğini kavrayıp, Bağlama İşaretim serbest kalana kadar kolumu manevra yaparak yoldan çektiğimde Luna ciyakladı.

Gölgelerimi kendime çekerek bileklerimizi yan yana tuttum ve nefesim gittikçe hızlanırken onlara baktım. Ciğerlerim sıkıştı ve midem bulandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, elini çekmeye çalışarak.

"Bir şey arıyorum," diye tersledim, elimi sıkarak. "."

Uzanarak parmağımı bileğinde gezdirdim. Dokunuşum karşısında tüm vücudu gerildi ama geri çekilmedi.

Bütün bir dakika geçti, ben bileklerimize bakarken duvardaki saat uğursuzca işliyordu. Geçen her saniye öfkem dağılıyor, yerini başka bir şeye bırakıyordu. Aklımdan her biri bir öncekinden daha kötü olan bir düzine küfür geçti.

Bu *çok kötüydü*. O kadar kötüydü ki, konuşmak şöyle dursun, zar zor düşünebiliyordum. Şimdiye kadar bağlarımızın izlerine bakma zahmetine girmemiştim. Neden bakayım ki? Her şey beklendiği gibi görünüyordu.

Belli ki daha dikkatli olmalıymışım.

İlk bakışta bağlamalarımızın siyah işaretleri normal görünüyordu, ancak daha yakından baktığımda fark o kadar belirgindi ki bunu gözden kaçırdığıma inanamadım.

Ortasından bir çift ince kırmızı çizgi geçerek benim kolumdan onunkine uzanıyordu. Birlikte, Bağlama İşaretlerimizin siyah girdapları arasında kıvrılan bir ip oluşturunuyorlardı.

Luna'nın bileğindeki tutuşumu bırakarak tökezleyerek geri döndüm. Dönüp tüm gücümle pencere pervazına tutunurken kanatlarım bir gölge bulutu içinde kayboldu.

Gücümün altında çatladı ama hareket etmedim.

Eğer bu işaretler düşündüğüm gibiyse.

"Bunu sen yapmadın," dedim farkına varınca. "O kara kalpli, yaşlı, hain rahip..."

Sesim kesildi.

Ciro'nun boğazını parçalayacak ve vücudunun parçalarını Dört Krallık'a dağıtmadan önce onu kurutacaktım. Ona Karanlıklar Prensi'yle oyun oynamanın ne demek olduğunu gösterecektim.

"Tabii ki yapmadım," diye tersledi Luna. "Ben de bunca zamandır bunu söylüyordum."

Erkeklerin gülünçlüğünden bahsetmeye devam etti ama ben artık dinlemiyordum. Ciro bunu bana yapmaya nasıl cüret eder?

Planladığım diğer her şeyin, yapmam gereken diğer her şeyin artık hiçbir önemi yoktu. Tek odaklanabildiğim şey buydu.

Neden?

Soru zihnimde tekrar tekrar yinelendi.

Zihnimin arkasında bir şey kıpırdadı, bilmem gereken bir şey, ama onu yakalamaya çalıştığımda, ulaşamayacağım bir yere uçtu. Bu son derece kötüydü. Aslında olabilecek en kötü şeydi.

İhtiyacım vardı.

İhtiyacım olan şey düğün gecemize geri dönmek ve bunu bize yapmadan önce Ciro'yu öldürmekti.

Ne yazık ki bu mümkün olmadı.

Tanrılar. Her şeyden önce. Bu evliliğin siyasi bir ittifak olması gerekiyordu, daha fazlası değil. Annemin ayak işlerinden biri daha. Bunun yerine, her şey altüst oluyordu.

Daha da kötüsü, son bir saatin tüm heyecanı açlığını daha da artırmıştı. Genellikle, beslenmeler arasında günler geçirebilirdim. Hatta haftalarca. Ama az önceki acı, depolarımı tüketmişti.

Düzgün bir yiyeceğe ihtiyacım vardı. Geyik kanı artık kesmiyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Bir insana bağlı olmamam gerekiyordu.

Her şey çok sıcaktı. Biraz hava almak için tünığimin yakasını çektim ama işe yaramadı. Ensemde boncuk boncuk terler birikti ve kendimi kontrol etmek için çabalarken gölgelerim içimde kıvranıp durdu. İşe yaramıyordu.

Serinletici bir esinti için umutsuzca tünığimi tekrar çekiştirdim ama hiçbir gelmedi. Bu lanet olası donmuş kalenin çok sıcak olması için onca zaman varken

şu anda. Sırtımdan ter boşanıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum.

Düğünümün tüm olası sonuçları arasında, bu asla öngördüğüm bir şey değildi. Her şey yanlıştı.

Bir el sırtıma indi. Gerildim ve arkamı döndüğümde Luna'nın benden birkaç adım ötede durduğunu gördüm; bakışları benimle Bağlama İşareti arasında gidip geliyordu.

"Bileklerimizde ne gördünüz?"

Sorusu haklıydı ama şu anda bununla başa çıkamazdım.

"Sana sonra anlatırım. Şu anda gidip görmemiz gerek-"

"Hayır," diye sözümü kesti Luna.

"Hayır mı?" İnanamayarak tekrarladım, gözlerimi büyüterek. "Kimse bana 'hayır' diyemez."

Bir kahkaha attı ve yatağa otururken kollarını kavuşturdu. "Evet, biliyorum, bu yüzden buna alışsan iyi olur. olduğunu açıklayana kadar seninle hiçbir yere gitmiyorum. Önce beni seni öldürmeye çalışmakla suçluyorsun, şimdi de seni körü körüne takip etmemi mi istiyorsun? Böyle bir şey olmayacak."

Gözlerim büyüdü ve kanım, vücudumda dolaşan gölgelerimle aynı anda çarpmaya başladı. "Neler olduğunu bilmek ister misin?"

Başını salladı. "Evet. ."

"Tamam." Ona doğru yürüdüm, bileğini bir kez daha kavradım ve onu ayağa kaldırdım. Aramızda ancak bir adım vardı ve keskin bir nefes aldı. Bağlama İşaretlerimizi yan yana bastırdığımda hava yoğunlaştı ve ciğerlerim sıkıştı. "Bak!"

Artık orada olduklarını bildiğimden, gözlerimi işaretlerimiz boyunca uzanan kırmızı çizgilerden ayıramıyordum.

"Bakıyorum," dedi usulca. Bir süre geçti ve o kahverengi gözler benimkilere kaydı. "Tam olarak neye bakıyorum?"

Parmağımı cilt izinin üzerinde gezdirdim ve tırnağımı tenine vurduğumda irkildi. "*Bu yanlış.*"

Kaşları çatıldı. "Tam olarak neye bakıyorum?"

"Bu Bağlayıcılığımızın İşareti," diye hırladım. "Ama değil. O kara kalpli kadim piç bana ihanet etti ve onu *öldüreceğim.*"

Nefesini içine çekti ve kolunu kavrayışımın içinde döndürdü. "Ölüm tehditleri savurmak yerine, belki bana Bağlama Töreni'nin tam olarak ne işe yaradığını açıklamak için biraz zaman harcayabilirsin. Unuttuysan diye söylüyorum, bana *hâlâ* anlatmadın."

Benden acı bir kahkaha kaçtı ve parmaklarımı kendi işaretlerimin üzerinde gezdirerek bileğini bıraktım. "Görünüşe göre artık bunun için bolca olacak Luna."

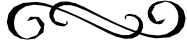
"Neden?" diye sorarken sesi soğuktu.

Hiçbir şey bilmiyordu. Durum bu kadar vahim , muhtemelen bunu eğlenceli bulurdum.

"Çünkü Prenses, biz sadece bağlı değiliz." Bir adım geri çekildim, kafamı toparlamaya çalışırken başımı salladım. "Biz Bağlıyız."

OceanofPDF.com

Başarısızlıklar ve Bağıslama

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

"W e're Tethered," diye tekrarladı Luna, gözleri benimkilerin üzerinde gezinirken.

"Evet." Başka sözüm yoktu. Şu anda yok. Gölgeler onları serbest bırakmam için beni zorluyordu ama ben onları bastırdım.

Luna'nın kaşları çatıldı ve benden uzaklaşırken ağzı sessizce hareket etti. Döndü, odanın içinde volta attı ve ellerini kalçalarına koyarak durdu.

"Sebastian, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum!" Öfkelendi. "Tamamen çaresiz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor olabilirsin-"

İçimden bir kahkaha patladı. Çaresiz olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

Athena öldü çünkü onu kurtaramadım.

Luna beni görmezden geldi. "Şu anda ben de böyle hissediyorum. Neler olup bittiğini bilmemekten bıktım. Bana bir şey yapıldı ve tam olarak ne olduğunu bilmeyi hak ediyorum!"

Bir Bağ'ın bir vampiri Kaynağına bağladığını ve her ikisine de türümün uzun yaşamlarını sağladığını, bir Bağ'ın ise daha eksiksiz bir bağlantı olduğunu nasıl açıklayabilirdim? Bu bağ o kadar eskiydi ki, hakkında bildiklerim söylentiden öteye geçmiyordu.

Anlamadığım bir şeyi nasıl açıklayabilirdim ?

Yorgunluk üzerime çöktü. Uzun bir nefes verirken gözlerim ağırlaştı ve uzuvlarım yoruldu.

Luna hâlâ bana bakıyor ve bir cevap bekliyordu. "Eee?"

"Sana söyleyeceğim, sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Gölge gibi kapıya doğru ilerleyerek kapıyı açtım.

Anne'nin giyen yarım düzine asker diğer tarafta duruyordu.

Tristan öne çıktı. "Her şey mı, Majesteleri?"
Boğuk bir kahkaha attım ve gardiyanlar bana deliymişim gibi baktı. Belki de öyleydin. Delilik *bundan* daha iyi olurdu.
"Efendim?" Tristan sordu.
"Hayır." Başımı salladım. "Gerçekten değil."
Hepsi bana baktı.
İnleyerek ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Ne var biliyor musun? Boş verin. Arthur ve Francesco, Phyrra'yı bulun ve onu görmem gerektiğini söyleyin."
Umarım, casus ustam yardım edebilir.
Tristan'a dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Bizi evlendiren rahip. Onu tanıyor musun?"
Tristan kaşlarını çattı. "Ciro?"
Başımı salladım. "Bul onu. Bulduğunuzda onu bana getirin. Bu son derece önemli."
Vampir eğilerek selam verdi. "Elbette, Majesteleri."
Bir bulanıklık içinde kayboldu ve ben de diğer muhafızlara ters ters baktım. "Burada kalın. Benim açık onayım olmadan kimse odama yaklaşmayacak. Anlaşıldı mı?"
Kabul ettiklerini mırıldandılar ve ben de gölge gibi odaya geri döndüm.
Luna hiçbir yerde yoktu. Kalbim göğsümde hızlandı, ama sonra banyo odasından akan suyun sesi geldi. Yatağın üzerinde bir kâğıt parçası uçtu ve onu aldım.

*Duş alıyorum. Su düşünmeme yardımcı oluyor.
/Kancada değilsin. Hala Bağlı ve Bağlanmış
olmanın ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor.*

Notu yatağın üzerine bıraktım, yan odadan gelen su sıçramalarını görmezden gelmek için çok uğraştım.
Başaramadım.

Giderden gelen su sesi banyo odasından duyulduğunda yarım saat geçmişti.

Üzerimi değiştirip tekrar kanatlarımın içine geçtikten sonra Tristan'ı kontrol ettim. Ciro'nun nerede olduğuna dair henüz bir haber yoktu ama muhafızlar hâlâ arıyordu.

Masamda oturmuş, elimde tüy kalem, günlüğüme bir şeyler karalıyordum. Bu, Athena'yı kaybettikten sonra edindiğim bir alışkanlıktı ve şu anda aklımı başımda tutan tek şey gibi geliyordu.

Bugünün tarihinin altına tek bir kelime yazdım.

Bağlı.

Banyo odasının kapısı gıcırdadı ve kapağı kapattım, Luna'yı selamlamak için arkamı dönmeden önce tüy kalemi hızla hokkaya bıraktım.

Dilimin ucunda önceki davranışım için bir özür dilemek vardı ama gözlerimi ona diktiğimde kelimeler kifayetsiz kaldı. Uzun kahverengi saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi ve karmaşık bir örgü halinde sırtından aşağıya doğru uzanıyordu.

Saçları kulaklarının yuvarlaklığını vurguluyordu ve göğüslerinin kabarıklığını gösterecek kadar düşük bir yakası olan uzun siyah bir elbise giymişti. Uzun, çana benzeyen kolları ellerini örtüyor, kalçalarının etrafında kabarıken elbisenin şeklini taklit ediyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, ellerini gergin bir şekilde elbisenin üzerinde gezdirerek. "Daha önce gözüme kestirmiştim ve giydiğim Ipothan elbiselerinden daha sıcak görünüyordu... Kötü mü görünüyor?"

Ellerini elbisenin üzerinde gezdirirken sesi kesildi.

Kendimi ayağa kaldırırken sandalye takırdadı. uzanarak, bakmadan mobilyayı sabitledim. Odayı geçip Luna'nın elini tuttum ve eğilerek dudaklarımı elinin arkasına bastırdım.

"Elbise çok güzel ve sen de çok güzelsin," dedim dürüstçe.

"Oh," diye fısıldadı. Yanaklarına kan hücum etti ve gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Luna, özür dilemeliyim. Az önce bir pislik gibi davrandım." Elini sıkıca kavradım, başparmağım avucunun arkasına sürtündü. "Tether senin hatan değildi ve senin için en kötüsünü düşünmemeliydim."

Kahverengi gözleri benimkileri ararken uzun bir an geçti.

"Özrünüzü kabul ediyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Seni itme şeklimle meseleye yardımcı olmamış olma ihtimalim var - çok küçük bir ihtimal."

Başımı salladım. "Bunu arkamızda bırakalım, olur mu?"

Ne de olsa artık birbirimize yapışmıştık.

Sonsuza kadar.

Alt dudağını dişlerinin arasından emdi. "Tamam," diye fısıldadı.

"Unutuldu."

Kapının diğer tarafından bir ses geldi. Luna sıçradı ve ben de kanatlarımı açıp onu gözden saklamadan önce elini bıraktım.

Kapıya doğru ilerledim ve çekerek açtım.

Tersledim. "Ne oldu?"

Tristan kapının diğer tarafında duruyordu. Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı, ağzı ölmek üzere olan bir balık gibi açılıp kapanıyordu.

Muhafız bir ayağından diğerine geçerken bir düğüm oluştu. "Ben... uh..."

Aman Tanrım, bu bütün gece sürecekti. "Tükür onu."

Vampirin rengi , boğazındaki yumruyu yuttu ve güçlükle, "Ciro gitti," dedi.

OceanofPDF.com

Tatsız Bir Buluşma

OceanofPDF.com

LUNA

"W "Ne demek istiyorsun, Tristan?" diye sordu Sebastian. Koridorda biriyle konuşurken sesi şatodaki hava kadar acıydı. "Cehennemnin yedi çemberinde Ciro nasıl 'gitmiş' olabilir?

Rahip neredeyse altı yüz yaşında! Böyle insanlar öylece ortadan kaybolmazlar."

Muhafızdan mırıltılı bir yanıt geldi. Ne kadar denesem de ne dediğini duyamadım. Önemi yokmuş gibi görünüyordu, çünkü saniyeler sonra Sebastian arkasını döndü.

Kaşları çatıldı ve arkasına uzanıp elimi tutarken kaşlarını çattı. "Hadi Luna," dedi ve beni koridora doğru çekti. "Gitmemiz gerek."

Bacakları benimkilerin iki katı büyüklüğündeydi ve koridorda aceleyle yürürken ona yetişmeye çalıştım.

"Nereye gidiyoruz?" Arkasından tökezledim.

Ayak uydurmak için acele ederken terliklerim soğuk taş zemine vurdu. Cevap vermedi, bunun yerine hızını artırdı ve beni köşeyi dönmemizi izleyen gevşek çeneli bir hizmetçinin yanından geçirdi.

"Sebastian!" Elimini onun elinden çekmeye çalışarak bağırdım. "Tether'ı açıklayacağına söz vermiştin!"

"Yapacağım," dedi, hızlı adımlarla köşeyi dönerken. "Ama bir işim çıktı."

Soğuk koridorda aceleyle ilerlerken kalbim küt küt atıyordu ve titriyordum. Sebastian benden çok daha hızlı hareket ettiğini fark etmemiş gibiydi.

Nefes nefese, "En azından yavaşlayabilir misin?" dedim.

"Vakit yok," dedi ve beni dar bir taş merdiven boşluğuna doğru çekti. Kanatları duvarlara süttü ve merdivenlerden aceleyle inerken nefeslerim ağırlaştı, ama o fark etmemiş gibi görünüyordu.

Koyu kırmızı halılar ve siyah duvar halılarıyla kaplı taş bir koridora çıktığımızda, uzun bacaklı prensin peşinden koşarken düpedüz koşuyordum. Kalenin bu kanadının iç dekoratörü bahar renklerini hiç duymamıştı, bundan emindim.

"Neden senin yaptığın şu gölge şeyini yapmıyoruz?" Bir başka ıssız koridora girmeden önce karanlık merdivenlerden aceleyle indikten sonra sordum. "Neden yürüyelim?"

Sebastian omzunun üzerinden baktı ve beni gölgeli bir oyuga çekmeden önce elimi sıkıca kavradı. Bana bakarken siyah gözleri parlıyordu.

Hain bir şey olan bedenim, bu evliliği kendi isteğim dışında yaptığımı anlamıyor gibiydi. Sebastian'ın bu akşam erken saatlerde beni onu öldürmeye çalışmakla suçlaması da umurunda değildi. Tek umursadığı, prensin elmacık kemiklerinin yakışıklı kıvrımları ve saçlarının mükemmel bir şekilde taranmış olmasıydı.

Dikkatimin nereye gittiğini fark etmiş olmalı ki sırtıttı. "Kaçıyoruz Prenses, çünkü biri iznimiz olmadan bizi bağladı ve şimdi kayıplar. Annemi görmeye gidiyoruz çünkü bilmesi gerekiyor."

Yine o kelime vardı. Bağlı. Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordum.

"Anlıyorum." Kaşlarımı çatarak onu inceledim. "Ve biz gölge etmiyoruz çünkü..." "Çünkü ben bile kraliçenin odasına girecek kadar aptal değilim. uyarıda bulunmadan. Etrafında her zaman düzinelerce koruma var ve onu şaşırtmak iyi bir fikir olmayacaktır."

"Bu mantıklı," diye kabul ettim. "En azından şimdi Tethered olmanın ne anlama geldiğini açıklayabilir misin?"

"Hayır," dedi, beni koridora geri çekti ve bir kez daha hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Henüz değil."

Görünüşe göre, söylemek istediği tek şey buydu, çünkü beni karanlık koridorlarda yönlendirmeye devam ederken konuşmayı tamamen bıraktı.

Sonunda Sebastian gümüş bir taçla işlenmiş siyah bir kapının önünde durdu. İki vampir nöbet tutuyordu ama bizi gördükleri anda başlarını eğip gölgelerin içinde kayboldular.

Sebastian bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Hayatına değer veriyorsan, Luna, burada dilini tutacaksın."

Gözlerimi kısıtım ve ellerimi yumruk yaptım. "Cehennemden bir gece geçirdim ve şimdi benden dilimi tutmamı mı istiyorsun?"

Vampir prens sanki *şimdi olmaz* der gibi bana baktı ve kapıyı iterek açarken kanatları arkasından kırıldı. Birkaç kitap rafı ve kâğıtlarla kaplı bir masa gözüme çarptı. Sebastian elimi sıkıca kavradı ve beni odanın içine çekerken kanatları arkamda kıvrıldı.

Kapı kapandığında tek yapabildiğim nefes almaya odaklanmaktı. Kraliçe Marguerite çalışma odasının ortasında durmuş, bir kitabı karıştırırken dudaklarını büzmüştü.

Yakından bakıldığında vampir kraliçe nefes kesici bir güzelliğe sahipti. Süslü siyah ipek bir saç bandı saçlarını yüzünden uzak tutuyordu ve aynı malzemeden dar, vücuda oturan bir elbise giymişti. Göğüslerinin arasında dudaklarıyla aynı renkte, parlak kırmızı bir yakut . Mor ışıklar duvarlardaki kürelerde titreşiyor ve kar, ay ışığının aydınlattığı üç pencereyi dövüyordu.

Sebastian'ın neden konuşmamı istemediğini *şimdi* anlıyordum. Kraliyetten şiddet yayılıyordu ve Kraliçe Marguerite'in insan yaşına göre otuzdan daha yaşlı görünmemesine rağmen -hepsi öyleydi- yüzyıllardır yaşadığını biliyordum. Hiçbir şey olmamış gibi okumaya devam etmeden önce muhtemelen beni göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilirdi.

Çalışma odasının girişinde durduk, Kraliçe Marguerite titizlikle bizi görmezden gelirken hışırdayan sayfaların sesi havayı dolduruyordu.

Sebastian elimi çekiştirdi ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekerek alçak bir eğimle eğildi. Eteklerimi açarak reverans yaparken gözlerimi koyu çivit rengi mermer fayanslara diktim.

Vampir prensin koyu renk kanatları doğru açılmış, muhtemelen beni korkutması gereken bir şekilde kıvrılmıştı ama nedense bu jesti takdir ettim. Kanatların ağırlığı beni rahatlatıyordu, çünkü alçak bir reveransta duruyordum ve sayfa çevirme sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Köşedeki büyük saat tıkr tıkr işliyordu ve sabit tıkırtı kalbimin gümbürtüsüne karşı sabit bir vuruştu.

Saniyeler akıp gitti ve Sebastian elimi hiç bırakmadı. Teni hâlâ benimkinden çok daha soğuktu ama parmaklarının benimkine dolanışında garip bir teselli buluyordum.

Sonunda boğazını temizledi. "İyi akşamlar anne."

Kitap kapandı ve ben zemini incelemeye devam kraliçenin gözlerinin ağırlığını üzerimde hissettim. İlk bakışta tek bir renk tonu gibi görünüyordu ama şimdi fırtınanın ortasındaki koyu bir gökkuşağı gibi en derin renklerden oluşan bir diziyle dolu olduğunu fark ettim.

Dizlerime kramp girdi ve boynumdaki bir sinir sıkışmaya başladı ama yine de kraliçe konuşmadı. Bize baktı ve biz de kıpırdamadan durduk.

Sebastian elimi sıkıca kavradı ve ben de ona doğru eğildim. Karanlıklar Prensi bu odada kesinlikle kötünün iyisiydi. Varlığı bile ölümden bahseden bu kraliçeye karşı beni güvende tutacaksa elini memnuniyetle tutardım.

Sessiz kraliçenin önünde secdeye kapandığımızda bir dakika beş dakika olmuştu. Sebastian'ın elimi tutuşu giderek sıkılaştı, ta ki birkaç saniye sonra ellerimdeki hissi tamamen kaybedeceğimden emin olana kadar. Tanrılara şükür, sonunda hareket etti.

"İyi akşamlar, kanımın oğlu." Kraliçe etrafımızda dolaşırken topukları tıkırdadı. "Kalkabilirsiniz."

Nefes verdim ve Sebastian beni ayağa kaldırdı. Beni kendi tarafına doğru tutarken elimi tutuşu hiç gevşemedi.

Kraliçe Marguerite kış ayı soğuk bir sesle, "Bana bak, insan," dedi.

İtaat ederken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Anında, buradan başka bir yerde olmayı diledim. Sebastian'ın siyah gözlerinde hayat, gölgeler, fırtınalar ve karanlıkla ilgili bir parıltı vardı ama annesinin gözleri ölüm ve şiddet vaatlerinden başka bir şeyle dolu değildi. Omurgamdan aşağı bir korku ürpermesi geçti. Yutkundum, dizlerimin çarpmasına rağmen kendimi sabit kalmaya zorladım.

O karanlık gözler üzerimde gezinirken kraliçe dişlerini göstererek gülümsedi. "Hâlâ hayatta olduğunuzu görüyorum. Açıkçası, bu bir sürpriz."

Elbisemin içinde yumruklarımı sıkarak sözlerimi içimde tutmaya çalıştım. Sebastian'ın uyarısı zihnimde yankılandı ve kendimi sessiz kalmaya zorladım.

Görünüşe göre ağzım içinde bulunduğumuz tehlikeyi anlamamıştı çünkü "Evet Majesteleri. Yaşıyoruz ama kesinlikle iyi değiliz."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz gözlerim büyüdü ve elimi dudaklarıma götürdüm. Bu bir yalan değildi. Aksine, bu gece düğün gecemden bile daha kötüydü.

Üşümüştüm, açtım ve sorularımın cevaplanmamasından bıkmıştım.

Yine de hayatta olmaktan keyif alan yanımda, vampir kraliçeyle bu şekilde konuştuğum için beni azarlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, eğer dilimi tutmam gereken bir an varsa, muhtemelen bu o an olurdu.

Yanımdaki Sebastian kaskatı kesildi. Hava yoğunlaştı ve ben dahil herkes uzun bir an için nefes almayı bıraktı. Çalışma odasının penceresinin ötesinde rüzgâr uğulduyordu. Kar cama çarptı ve kalenin içinde bir yerlerden en zayıf çığlık geldi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve ellerim nemlendi. Belki yakında ben de onlarla birlikte çığlık atıyor olurdum.

Saat ilerledi ve sonra Kraliçe Marguerite'den keskin, buz gibi bir kahkaha geldi. Bu ses bana ortaokulda öğretmenlik yapan kurtadamlardan biri olan Bayan Vintal'ın, bir öğrenci yaramazlık yaptığında keskin pençelerini kara tahtada gezdirmesini hatırlattı. Sesi duyunca tüylerim diken diken oldu ve yutkundum.

"İsvana bana merhamet et. Çok hoşsun." Vampir kraliçe bir elini kaldırdı ve beni kendine doğru çekerken yanağımı kavradı. Parmakları tenimde buz gibiydi ve donmuş eli tüm yüzümü acıtıyordu. Onun dokunuşu Sebastian'inkine *hiç* benzemiyordu. Sanki aklımı okuyabiliyordu, Prens'in parmaklarımı sıkıca kavradığını hissettim.

Kraliçe Marguerite beni öpecek kadar yakınımaya getirdiğinde kalbim göğsümde güm güm attı ve ellerim nemlendi. Dişleri mor ışığı yakaladı ve diğer elini kaldırıp boynumda gezdirirken parladılar. Dokunuşunun altında kıvranmamak için kendimi zor tuttum. Tırnakları tenimde geziniyordu ve geride kırmızı izler bıraktığından emindim.

Kraliçenin soğuk, vahşi, siyah gözleri benimkilerle buluştu. "Seni şu anda öldürebilirim, ölümlü."

Yaprak gibi titremediğimi umarak başımı salladım. Tırnakları boğazıma daha derin bastırdı.

"Yapabileceğinizi umuyorum," dedim, kelimelerimi büyük bir özenle seçerken yavaşça konuşuyordum. "Ama sizin için de aynı şey geçerliyse, Majesteleri, baloya katılma fırsatı bulamadan ölmemeyi tercih ederim."

Kraliçeden zalim bir kahkaha gelmeden önce aramızda bir sessizlik anı daha uzadı. Bu sefer Sebastian da homurdandı.

Korkunç elleri tenimi terk etti ve kaşlarını kaldırdı. "Çok gevezesin, değil mi?"

"Kesinlikle öyle görünüyor, Majesteleri" diye fısıldadım.

İki hafta önce kendimi geveze biri olarak görmezdim ama anlaşılan bir vampirle anlaşmalı bir evliliğe zorlanınca böyle olmuş. Tüm sağduyumu kaybettim ve aklıma gelen ilk şeyleri söyledim. Eğer bu yeni durumla başa çıkamazsam, muhtemelen beni öldürtecekti.

Neyse ki, en azından bu gece, gevezeliğim kraliçeyi eğlendiriyor gibiydi.

Kıkırdadı ve benden uzaklaştı. Geri adım atarken topukları yerde tıkırdadı ve ben Sebastian'a yaslandım. Bu noktada, onu sadece iki haftadır tanıyor olmamın bir önemi yoktu. Odadaki iki vampir arasında daha akli başında ve güvenli olanın o olduğu açıktı. Keşke Ipotha'dan hiç ayrılmamış olsaydım.

Masasının kenarına tüneyen Kraliçe Marguerite kaşlarını kaldırdı. "Kanımın oğlu, bu akşam karını doyurmadın mı?" Ters ters baktı. "Bakımınız altında bir insan bulunmayalı uzun zaman olduğunu biliyorum, ama biraz beslenmeye ihtiyaçları var. İnsan dişileri aç olduklarında oldukça alıngan olurlar. Ona bakmanıza yardımcı olması için Favorilerimden birini göndermem gerekir mi?"

Kaşlarım kalktı. Kraliçenin "favori" olarak gördüğü herhangi bir şeyin muhtemelen benim nahoş bulacağım bir şey olduğundan oldukça emindim.

"Buna gerek kalmayacak anne," dedi Sebastian sıkılmış dişlerinin arasından, beni daha sıkı yanına çekerek. "İnsanlara nasıl bakılacağını biliyorum. Luna benim karım ve onu hayatta tutabilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim."

Midem homurdanmak için o anı seçti ve kan yanaklarıma hücum etti. Odadaki herkes bana baktı ve ben yerin dibine girmek istedim.

Kraliçe, "O zaman karınızın bariz açlığını açıklayın," diye sordu.

Sebastian, "Bir işim çıktı," dedi.

"Ah? Ne olabilir, söyler misiniz?" Kraliçe Marguerite'in gözleri üzerimizde gezinirken sertti. "Sakın bana ikinizin çarşafların arasında oynamakla o kadar meşgul olduğunuzu ve onu beslemeyi unuttuğunuzu söylemeyin."

Şimdi bu kızarıklık derinleşti, ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Zihnim, Sebastian'la beni o geniş yatakta, aramızda çok daha az kıyafet varken hayal etti. Şu anda içinde bulunduğumuz tehlikeli durumu takdir edemediğim için içim içim daraldı.

"Sorun bu değil," diye hırladı Sebastian.

Ses tonundaki öfke beni hayallerimden kopardı ve başımı salladım.

"Ah?" Başını öne eğdi. "Ithenmyr'den gelen haberleri duydun mu? Çünkü işler daha da kötüye gidiyor Sebastian, tıpkı sana *söylediğim* gibi. Aslında, dün o kızıl kral-"

"Anne, ben bunun için burada değilim." Sebastian kraliçeye yaklaştı ve ondan birkaç adım ötede durana kadar beni de yanına çekti. Aşağı uzanıp sol kolumu yukarı çekti, sonra aynısını sağı koluna yaptı.

Birleştirdiğimiz ellerimizi havaya kaldıran prens, "Bakın," diye hırladı.

Dudaklarını büken kraliçe, topuklu ayağı yere sabit bir şekilde vururken birleşmiş ellerimize baktı. Soğuk elleri dışarı fırlayıp bizimkileri kavradı ve donmuş parmaklarını bileklerimizdeki işaretlerin üzerinde gezdirdi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Kraliçe Marguerite. "çok ilginç, değil mi?"

Kendi kendine mırıldanan kraliçe, bileklerimizi çevirirken tırnaklarını tenimizde gezdirdi.

Bu kez konuşmak için herhangi bir eğilimim yoktu. Kendimi olabildiğince küçültmeye çalışarak Sebastian'ın yanına doğıru kıvrıldım. Kanadı etrafımı daha sıkı sararak beni kendisine daha da yaklaştırdı. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim.

Kraliçe ellerimizdeki işaretleri incelerken en az on dakika geçti. Daha önce düzinelerce sınava girmiştim ve beni tarihi gerçekler ve bilimsel özellikler hakkında bilgilendiren çok sayıda sınav görevlisinin dikkatli bakışları altında oturmıştum, ancak akademik deneyimlerimin hiçbirini beni vampir kraliçe tarafından incelenmenin tamamen tatsız deneyimine hazırlamamıştı.

Sonunda dilini şaklattı. "Görünüşe göre Ciro oldukça yaramaz bir küçük elf olmuş."

Ona baktım. Yaramaz mı? Bağılama hakkında hissettiklerimi tanımlamak için bir düzine kelime düşünebilirdim ve hiçbirini "yaramaz" değildi.

Sebastian hırladı, "Hayır, anne." Gölgele etrafını sararken sözlerinden saf ve mutlak bir şiddet damlıyordu. "Bu 'yaramazlık' değildi. Lanet olası rahip bizi *bağıladı*. Yaramazlık bunu karşılamıyor bile!"

Kraliçe hâlâ bana dokunarak, "Oldukça ilginç," diye mırıldandı. "Çok uzun zamandır bir Tether görmemiştim."

Tırnağı bileğimi çevreleyen kırmızı çizginin etrafında dolaştı ve dokunuşuyla tenim ürperdi. Elimi geri çekmekten başka bir şey yapmak istemiyordum. Kendimi kirli hissediyordum ve kraliçenin ellerinin tenimdeki hissinden kurtulmak için bir düzine duş almam gerekeceğini biliyordum. Bunun hoş bir yanı yoktu.

Sonunda Kraliçe Marguerite ellerimizi bıraktı. Serin parmakları tenimden ayrıldığı anda, parmaklarımı elbiseme sürmek istedim. Bunun yerine kıpırdamadan durdum.

"Sen kesinlikle Bağlanmışsın," dedi, sanki bu çok açık değilmiş gibi.

Bilmek istediğim şey, bu Tether'ın gerçekte ne yaptığıydı.

Sebastian huffladı. "Bunu biliyorum! Lanet olası rahibe bunu bize neden yaptığını soracaktım ama o *gitti*."

Kraliçe başını kaldırdı. "Ciro kaleyi terk mi etti?"

Prens, "Öyle," diye bağırdı. "Muhafızlarım onu hiçbir yerde bulamıyor."

"İlginç," diye düşündü kraliçe.

"İlginç doğru kelime değil anne!" Sebastian tersledi. "Neden buna üzülüyorsun?"

Bu söz düellosunun dışında kalmaya çalışırken bakışlarım iki vampir arasında gidip geliyordu. İçimden bir ses aralarına girmenin kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

"Sakin beni sorgulamaya kalkma, Sebastian." Kraliçe Marguerite öne atılarak onun boynunu yakaladı. Prens dondu kaldı ve parlak kırmızı boncuklar solgun tenini lekelediğinde gözleri büyüdü. "Benim kanımdan olabilirsin ama ben hâlâ senin hükümdarınım."

Gergin bir an geçti ve bırakın hareket etmeyi, zar zor nefes alıyordum. Sonunda kraliçe Sebastian'ı kavrayışını serbest bıraktı. O hareket etmedi ama omzumu kavrayan kanadı seğirdi.

"En derin özürlerimi sunarım Majesteleri," dedi Sebastian usulca. "Yersiz konuştum."

Başını salladı. "Evet, öyle yaptınız." Kraliçe manikürlü kaşlarını kaldırarak ikimizi inceledi.

Geri adım atarak, içeri girdiğimizde okumakta olduğu kitabı eline aldı. "Asıl soru şu Sebastian, şimdi ne yapacaksın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Kraliçe Marguerite gözlerini devirdi ve göğüslerinin arasında asılı duran yakut kolyeyle oynadı. "Yüce Tanrım. Üç yüzyıldan fazla yaşamış bir erkeğe göre, bazen bir bebek kadar cahil görünüyorsun. Evet. *Yap*. Oturup hayıflanacak mısın oğlum, yoksa elinden gelenin en iyisini mi yapacaksın?"

Duraksayarak dişlerini bana doğru gösterdi. "Birinin Bağlı arkadaşından beslenmesinin eşsiz bir deneyim olduğu söylenir." Kraliçe

Başını eğdi ve dudaklarını dişlerinden geri çekti. "Belki de nasıl besleneceğini hatırlatmamı istersin? Sana biraz ders vermekten mutluluk duyarım."

Sertleştım. *Bu kesinlikle ilgilendiğim bir şey değildi.*

Gölgeler Sebastian'dan dışarı taşarken oda bir anda karardı. Beni kanatlarının arkasına itti ve göğsünden hayvani bir hırıltı yükselirken kapıya doğru tökezledim.

Sesi alçaktı ve hırladı, "Buna gerek kalmayacak anne. Luna *benim*."

İddia dolu sözler havada çınladı ve ona bakakaldım. Böyle bir açıklamayı ilk kez yapmıyordu ve içimde öfke kabardı.

Kesinlikle ona ait değildim. Kendimden başka kimseye ait değildim. Beni Eleyta'nın karlı dağlarından gelen eğitimsiz bir kadın gibi sahiplenemezdi.

Ithenmyr'de erkekler dişilerine sahip çıkabiliyor olabilirdi ama o ülke geri kalmış bir ülkeydi. Bunun benim başıma gelmesine izin vermeyecektim. Bu evlilik için satılmış olabilirdim ama yine de bir bireydim.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama daha kelimeler ağzımdan çıkmadan Sebastian bir anda geri çekildi. Bileğimi yakaladı.

Beni arkasından çekiştirirken tutuşu nazik ama sıkıydı. "Güle güle anne."

Kraliçe güldü, sesi biraz delilikle karıştı. "Yarın akşam baloda görüşürüz, canlarım! Sebastian?"

Vampir prens durakladı. "Evet?"

"Bağ'ı bir sır olarak saklamamı tavsiye ederim oğlum. Kimsenin prensimi zayıflatmak gibi bir fikre kapılmasını istemeyiz."

Yanımdaki Sebastian başını salladı. Gölgeleri etrafımızda dönerek bizi o koyu karanlığın içine çekti. Bu sefer sadece birkaç dakikalığına oradaydık ama o bizi mürekkep gibi karanlığın içine çekerken midem hala bulanıyordu.

Ayaklarım yatak odasının tanıdık soğuk taş zeminine iner inmez nefesim kesildi. Sebastian'ın sıkı tutuşu kolumda kaldı ve midem çalkalanırken başım döndü. Bugün bir şey yemiş olsaydım, hemen geri gelirdi.

Kendimi toparladığım anda kolumu Sebastian'ın elinden çekip almaya çalıştım.

"Bırakın beni!" Talep ettim.

Dediğimi yaptı ve ben geriye doğru tökezledim. Oda toparlanmıştı ve birisi yan masanın üzerine siyah bir şal koymuştu. Onu aldım ve odanın diğer tarafına geçerken omuzlarıma sardım. Vampir prensle aramda mümkün olduğunca çok mesafe olması gerekiyordu.

"Şimdi beni dinle," dedim. "Konuşmamız gerek."

"Öyle mi?" dedi, kara gözleri benimkilerle buluştuğunda şaşırmış gibiydi. Şalı sıkıca üzerime çekerek başımı sertçe salladım. "Öyle."

Prens sırtıttı ve kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. "Önce bir şeyler yemek istemez misiniz, Prenses?"

"Hayır." Acıkmıştım ama konumuz bu değildi. Şimdi dikkatimi dağıtamayacaktı. Prense ters ters bakarak parmağımı ona doğru salladım. "Senin söyleyerek kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama yanılıyorsun. Ben sana ait değilim."

Kraliçenin çalışma odasında söylenen onca şey arasında en önemlisi buymuş gibi geldi.

"Tüm bu konuşmadan çıkardığın sonuç *bu muydu?*" Sebastian ensesini ovuşturdu ve ben de tuniğinin kollarını kıvrarak kaslarını belirginleştirmesini görmezden geldim. "Annemin seni ısırmakla tehdit etmesi, seni benim olarak sahiplendiğim gerçeğine itiraz etmesinden daha mı önemsiz?"

Bu şekilde ifade ettiğinde ne demek istediğini anlayabiliyordum. Çalışmada söylenen birkaç şüpheli şey vardı.

Yine de bu konuyu açıklığa kavuşturmam gerekiyordu.

Ben kendimdim. Bunu hatırlamasına ihtiyacım vardı. Şu anda bu bana her şeyden daha önemli geliyordu.

"Evet," diye bağırdım. "Ben sana ait değilim!"

Vampir prens çok uzun bir süre bana baktı, homurdanmadan önce siyah gözleri üzerimde gezindi.

Ona öfkeyle baktım ve homurdanması düpedüz kahkahaya dönüştü. Kendimi anlamadığım bir şakanın parçası gibi hissederek, o neşeye gömülürken prene ters ters baktım. Yumruklarımı yanımda sıkarak sabırla şakasının bitmesini bekledim.

"Isvana bana merhamet et." Elini kalbinin üzerine koydu ve başı taş duvara dayanana kadar geriye doğru hareket etti. Kahkahası dindiğinde derin nefesler aldı.

Kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. "Bu 'Isvana'nın kim olduğunu bilmiyorum ama bana bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu söylersen çok memnun olurum Sebastian?"

Bir kez daha kıkırdadı ve alnını sildi. "Elbette, Luna."

Sebastian duvarı itti, uzun bacakları onu birkaç dakika içinde odanın diğer ucuna götürdü.

Benden bir adım ötede durduğunda nefesim boğazımda düğümlendi ve kalbim kaburgalarımın çarptı. Sebastian'ın eli olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde dışarı fırladı ve işaretli elimi avucunun içine aldı.

Keskin dişlerinin ay ışığında parlayışıyla çelişen bir nezaketle kolumu yukarı çekerek parmağını bileğimdeki işaretlerin üzerinde gezdirdi. "Bunların ne anlama geldiğini biliyor musun, *karıcığım*?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bağlandığımız ve bağlandığımız anlamına geliyor, *kocacığım*. Sanırım son birkaç saat içinde yaşananlar bunu gayet açık bir şekilde ortaya koydu."

Yavaşça başını sallayan Sebastian'ın tırnağı tenimi sıyırdı. Kalbim hızlandı ve tenim onun dokunuşuyla karıncalandı.

Kraliçe bana dokunduğunda kendimi korkunç hissederdim. Ama Sebastian'ın parmaklarının tenimde bıraktığı his hiç de nahoş değildi. Hoşuma gitmişti.

Hem de çok.

Olması gerekenden çok daha fazla.

Onun hafif dokunuşuyla içimden zevk kıvılcımları geçti ve dizlerimi birbirine kenetledim. Bu erkek hakkında hissetmek istediğim şey bu *değildi*. Dokunuşunun içimde bir sıcaklık yarattığını bilmek istemiyordum.

Bu evliliğe zorlanmıştım. Evimden uzaklaştırıldım. Ailemden. Kardeşimden.

Marius'un gülümseyen yüzü gözlerimin önünden geçti, geçen yıl onu pikniğe götürdüğüm zamandan bir anı. Güzel bir gündü ve hastalık bizi içeri girmeye zorlamadan önce bir saat boyunca güneşin altında oynamıştı.

Küçük kardeşimin kıvrık saçları ve sivri kulaklarının zihnimdeki görüntüsüne odaklandım. Bu yüzden Sebastian'a karşı bir şeyler hissedemiyordum. Marius hastaydı ve alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Belki ben uyurken beni hayatta tutan cadılar onun nesi olduğunu biliyorlardır. Onları bulup sormak için aklıma bir not aldım.

Sebastian sırtı ve parmakları tenimi tehlikeli bir şekilde keşfetmeye devam ederken dikkatimi tekrar ona çekti. Bileğimdeki siyah banda dokundu. "Bu işaretler benim olduğun anlamına geliyor."

"Ne?" Bileğimi tuttuğu yerden çekerken sesim patladı. Sert bir adım atarak ellerimi kalçalarımın koydum. "Kesinlikle değilim!"

"Öylesin," dedi, sesinden bunun çok açık olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

"Hayır," dedim. "Asla."

Sebastian . "Aynı olmadığımızı kabul etmek zorundayız."

"," diye tersledim. "Ben ne sana ne de başkasına aitim."

Buna karşılık Sebastian güldü. Sanki önemli bir tartışmanın ortasında değilmişiz gibi kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Tristan!" diye bağırdı.

Kapının arkasından bir mırıltı geldi ve Karanlıklar Prensi cevap verdi. Sözleri benim duyamayacağım kadar alçaktı.

Sebastian kapıyı kapatır kapatmaz, tam arkasında durana kadar hareket ettim.

Arkasını döndü ve ben de onu göğsünden dürttüm. "Burada işimiz bitmedi," diye tersledim.

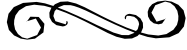
Kendisine satıldığım vampir prens bana baktı ve parmağımı parmağının içine aldı. "Değil miyiz?"

Çok uzun bir atışla değil. Söylenecek çok şey vardı.

Başımı salladım. "Bana sahip olduğunu düşünme meselesini bir kenara bırakırsak

-Bu arada bana bir açıklama borçlusun."

Açıklamalar ve Beklenmedik İttifaklar

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

Luna kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. Her nasılsa, küçük boyu ifadesini daha da büyüleyici hale getiriyordu. Sert olmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. En azından istediğı şekilde.

Dudaklarını büzüştürmesi ve gözlerindeki uyarı parıltısı onu kollarımın arasına alıp ağızımı bastırma isteğı uyandırdı. Beni ısıracağından oldukça emindim, ancak bariz nedenlerden dolayı buna tamamen karşı değildim.

"Eee?" Luna ayağını yere vurarak sordu.

Haklıydım. Sabırsızlık onda kesinlikle çekici bir görünümdü. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez kaşlarımı kaldırdım. Bu insan hakkındaki fikirlerim ne zaman değışmişti?

Geçen hafta bir ara, onun varlığından hoşlanmaya başlamıştım. Sorularından. Hatta tavırlarından. Onun anneme cevap verdiğini görmek aynı anda hem dehşet verici hem de garip bir şekilde heyecan vericiydi.

"Sebastian," diye tersledi Luna, elini yüzümün önünde sallayarak. "Tam bir dakika oldu ve sen hâlâ tek kelime etmedin."

Hâlâ, daha önce keşfettiğim gibi oldukça açık sözlü olan bu insana Bağlanmış olmayı düzgün bir şekilde açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Neyse ki kapı çaldı ve beni bu konuşmaya başlamak zorunda kalmaktan kurtardı.

"Prens?" dedi tiz bir kadın sesi kapıdan. "Ben Drintha."

Bir elimi kaldırarak Luna'ya baktım.

Bana ters ters baktı. "Ciddi misin? Kapınıza her zaman insanlar mı geliyor, yoksa sadece biz sohbet etmeye çalışırken mi?"

"Dürüst olmak gerekirse

ikisinden de biraz." Bir

kapı daha çalındı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir dakika, ben onu alayım."

Luna homurdandı ama ben dönüp kapıyı açtım.

"İyi akşamlar, Majesteleri." Drintha kirpiklerini kırıştırdı, saçlarını omzunun üzerinden atarak boynunu bana gösterdi.

Boynunu süsleyen kırmızı kurdele, ihtiyacı olan tüm vampirlere kan vermeye hazır olduğunu gösteriyordu. Sanguis Kalesi'ndeki insan hizmetkârların çoğu gibi o da bir vampirin ısırığından aldığı zevkten hoşlanıyordu.

"İyi akşamlar." Hizmetçiye yumuşak bir ifadeyle gülümseyerek kapalı tepsiyi elinden aldım. Şansım yaver giderse, içindekiler birazdan yapacağım konuşmanın etkisini hafifletmeye yardımcı olacaktı.

Drintha gözlerini kırıştırdı, alt dudağını dişlerinin arasından emerken yanakları kızardı. "Benden başka bir şey istiyor musun?"

"Hayır, teşekkür ederim." Başımı sallayarak, Drintha başka bir şey söylemeye başladığında ayağımla kapıyı tekmeledim.

İçimi çektim. İstekli hizmetkârların hiçbirine asla düşkünlük göstermemiş olmama rağmen, kendilerini bana atmaktan vazgeçmediler. Karanlıklar Prensi'ne hizmet etmek hepsinin istediği bir övünme hakkıydı.

Artık Bağlı olduğuma göre, arzularımı tatmin edecek tek bir Kaynak vardı. Açlık sancılarımı dindirecek tek bir Kaynak. Tek bir Kaynak ki, eğer son olaylar bunun bir kanıtı ise, ondan içmeme asla izin vermeyecekti.

Lanet olsun.

Bir daha asla doymayacaktım.

Bu iç karartıcı düşünce zihnimde dönüp dururken arkamı döndüm. Luna benden bir adımdan daha az bir mesafede duruyordu, birkaç dakika içinde iki kez kişisel alanıma girmişti. Elleri kalçalarında ve kahverengi gözleri etrafıma bakarken parlıyordu.

"Kimdi o?" diye sordu.

"Sadece bir hizmetçi."

Luna mırıldandı, gözleri tepsiye kayarken başını salladı. "Bu benim için mi?"

Başımı salladım. "Acıkmış olabileceğini düşündüm."

Annemin önünde midesinin guruldamasından sonra öyle olduğunu biliyordum.

"Teşekkür ederim. Bu diğer her şeyi yok saymaz. Ben senin değilim." Durakladı ve midesi yine homurdandı. "Ciddiyim. Teşekkür ederim."

Yaptığım bir şeyin onu mutlu etmesinden dolayı içimde mantıksız bir sevinç dalgası oluştu.

Onun ne düşündüğünü neden bu kadar önemsiyordum?

Luna yatağa doğru ilerledi ve oturur oturmaz tepsiyi yanına koydum. Kubbeyi kaldırdı -muhtemelen Ipotha'da alışık olduğu gümüş yerine ahşaptan oyulmuştu- bir fincan koyu çilek, bir tabak pastırma, çırpılmış yumurta ve kızarmış patatesle dolu bir tepsi ortaya çıktı.

Çatalı eline alan Luna, sanki bir şey arıyormuş gibi yemeği dikkatle karıştırdı. Bir patatesi mızrakla delip burnuna götürerek koklarken dudakları büzüldü.

"Yemeklerle ilgili bir sorun mu var?" Bir süre sonra sordum. "Farklı bir şey getirebilirim. Hastayken yemekler yediğini biliyorum ama bunu daha çok begeneceğini düşündüm."

Başını kaldırdı, beni incelerken yanakları renklendi. Onun kızardığını görmek tüm kaslarımın gerilmesine neden oldu ve bunu tekrar yapmasını sağlamak için şeyi yapacağıma karar verdim. Tercihen daha az kıyafet gerektiren aktiviteler sırasında.

"Çok güzel kokuyor ve ben sadece... senin... yemek yediğinin farkında değildim. Yemek yani. Kan yediğini... içtiğini... biliyorum." Son kelime Luna'nın dudaklarından bir solukla döküldü ve sanki neden bahsettiğine dair daha fazla kanıta ihtiyacım varmış gibi elini boynuna götürüp kavradı.

Kaşlarımı kaldırarak, aramızda biraz mesafe bırakmaya özen göstererek onun yanındaki yatağa oturma fırsatını değerlendirdim. Sertleşti ama geri çekilmedi. Bunu devam etmek için izin olarak kabul ettim.

"Haklısın." Boynuna baktım. "Ben... yemek yemem."

Yemek yiyebiliyorduk elbette. Ancak tüm yiyecekler dilimize kül tadında düşüyordu ve hiçbir besleyici özelliği yoktu.

Tanrım, çok acıkmıştım.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bu gece giderek artan açlığımı daha da körükledi. Luna'dan içki içme düşünceleri, Bağlanma gecemizde ilk döktüğü andan beri aklımdan çıkmıyordu.

Son iki haftadır onun odamda olması aklımdan türlü türlü düşüncelerin geçmesine neden oluyordu. Geyik kanı iştahımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Yarın akşamki balonun işleri daha da kötüleştireceğine dair bir his vardı içimde.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Luna boğazını temizledi, yemek tabağını işaret etmeden önce boynunu ovuşturdu. "Peki, bunu nasıl açıklıyorsun?"

"İnsanların yemek yemesi gerekiyor." Bir omzumu kaldırdım. "Sanguis Kalesi'ni evleri olarak gören elflerin, kurtadamların ve çeşitli şekil değiştirenlerin de öyle. Annem onlara bakmak için bir grup aşçı çalıştırıyor. Sen hastayken yediğin yemek, onların yapabileceklerinin sadece buzdağının görünen kısmıydı."

"Sanırım bu mantıklı," diye mırıldandı, hâlâ tabağı kurcalıyordu. Bu hızla giderse daha yemeden soğuyacaktı. "Acaba Julieta bekler mi?"

Luna çatalı yere bırakırken çingırdadı. "Julieta iyi mi? Nerede kalıyor? Az önceki... olaydan sonra ortadan kayboldu."

"Yani seni beni öldürmeye çalışmakla suçladıktan sonra mı?"

diye sordum. Luna'nın gözleri büyüdü ve başını salladı.

"Bunun için tekrar özür dilerim bu arada." İçimi ve elimi bileğimdeki Bağlama İşareti'nin üzerinde gezdirdim. "Julieta'nın iyi olduğuna eminim, ama onu kontrol etmesi için birini göndereceğim."

"Teşekkür ederim, Sebastian." Adım Luna'nın dudaklarında yumuşacıktı ve içimde bir şeyler kıpırdadı.

Çatalı kaldırdı ve yemeği dilinin üzerine yerleştirdi. Baharatlı patates ağzına girdiği anda gözleri büyüdü. Yumuşak bir inilti onu terk etti ve sesi doğrudan bana ulaştı. Dilimi dişlerimin ucunda gezdirirken, keşke bir fincan kanım olsaydı da rahatlasaydım diye düşünerek yer değiştirdim.

Luna hararetle yemeğini yerken ben de onu dikkatle izliyorum, kafamda planlıyordum. Yemeğini bitirdiğinde tepsiyi alıp kapının yanına koyduktan sonra yataktaki yerime döndüm ve boğazımı temizledim.

"Vampirler hakkında ne biliyorsun?" Ben sordum.

Boynunu tekrar ovuşturdu -bunu yapmayı bırakmasını kesinlikle söylemem gerekecekti, çünkü çok dikkat dağıtıcıydı- Luna kaşlarını kaldırdı. "Fazla değil mi? Biraz okudum ama Dört Krallık'taki herkesin vampirler hakkında ne bildiğini biliyorum."

"Herkes mi? Türüm hakkındaki bilginin bu kadar yaygın olduğunu bilmiyordum."

Aslında, öyle olmadığını biliyordum. Vampirler gizlilikleriyle ün salmışlardı. Çoğu insan vampirlerin sahip olduğu yeteneklerin yarısının farkında değildi ve biz de bunun böyle kalmasını istiyorduk. Annem Ipotha ile ittifak kurduğunda şaşırmanın nedenlerinden biri de buydu. Başkalarıyla çalışmaktan hoşlanmazdı.

"Şey, çoğunlukla herkes." Luna dudaklarını büzdü ve bu hareket boynunu ovmaktan daha da dikkat dağıtıcıydı. "Eğitime diğerlerinden daha az erişimi olan ya da Marius gibi bilgiye tam olarak erişmek için çok genç olan insanları hesaba katmamız gerekecek."

Bu "Marius "tan bahsettiğini ilk kez duymuyordum ve ilgimi çekmişti. Onu başka bir zaman sormam gerekecekti.

Luna devam etti. "Ama evet, vampirler söz konusu olduğunda Dört Krallık'taki diğer insanlarla aynı şeyleri bildiğime inanıyorum."

Aynı derecede merak ve hayranlıkla, ki bu insan söz konusu olduğunda düzenli bir olay haline geliyordu, kaşlarımı kaldırdım. "Bu 'çoğunlukla herkesin' sahip olduğu bilgi nedir?"

Parmaklarını havaya kaldıran Luna elindeki maddeleri işaretledi. "Sanırım türünüzün hayatta kalmak için kan içtiği oldukça açık, ki bu gerçeği biraz önce bana nazikçe teyit ettiniz. Buna ek olarak, ölümsüz olduğunuzu oldukça kesin bir şekilde biliyorum ve açıkça görülüyor ki gececisiniz." Bana döndü, kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Haklı mıyım?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. Luna'nın yanındayken bunu çok sık yapıyor gibiydim, Bağlanma haberimiz pek hoş olmasa bile. "Evet, öylesin. Gerçi teknik olarak vampirlerin gerçek anlamda ölümsüz olmadığını söyleyebilirim."

"Ah?" Başını eğerek kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Öldürülebiliriz tabii ki."

"Tabii ki."

Garip bir duraklama havayı doldurdu ve Luna elbisesiyle oynamaya başladı. Ellerimi yatağın üzerindeki kapitone lacivert yorganın üzerinde gezdirdim, keşke söyleyecek başka bir şeyim olsaydı.

"Isvana ay tanrıçasıdır," diye kaçırdım.

Luna gözlerini kıstı. "Isvana mı?"

"Daha önce sormuştun," dedim aceleyle. "Onun kim olduğunu bilmediğini söylemiştin. Isvana ay tanrıçası ve tüm vampirlerin anasıdır. O-"

"Senin."

Dişlerimi saklayarak gülümsedim. Bazı nedenlerden dolayı, Luna'yı korkutmak istemediğimden, bu konuya girmeye tam olarak hazır değildim. Benimle bu kadar açık konuşurken olmazdı.

"Evet. Isvana bizim." Elimi bağlamamızın işaretleri üzerinde gezdirirken, Kızıl Tapınak'ı ilk ziyaret ettiğim zamanki anılarım gözümün önüne geldi

zihnimde. Kanatlarım ve gölgelerim kendilerini belli ettikten sonra Annem beni Isvana'ya adak sunmaya götürdüğünde yeni yapılmıştım.

"Kydon'a'nın benim tanrıçam olması gibi," dedi Luna yumuşak bir sesle.

Birçok İthenmyrialı gibi Ipothalılar da Kydon'a'ya taparlardı. İki ülke arasındaki farklılıklara rağmen benzer dini uygulamalara sahip olmalarını hep tuhaf bulmuştumdur.

Başımı salladım. "Isvana benim türümü ilk yarattığında, hayatta kalmak için başkalarının kanına ihtiyaç duymamızı sağladı."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Luna usulca. Boynunu bir kez daha ovuşturarak dudaklarını büzdü. "Yine de kan içmenin... zevkli olduğunu hayal edemiyorum."

Bu konuda yanılıyordu. Isırığımızın Kaynağımıza muazzam bir zevk verdiği vampirler arasında iyi bilinen bir gerçektir. Ama şimdi bunun zamanı değildi.

"biraz zaman aldı," diye itiraf ettim.

Sessizce otururken bir an geçti.

Luna döndü ve parmaklarını cilt izimin üzerinde gezdirdi. Dokunuşu nazikti ve ilk defa benden ne kadar küçük olduğunu fark ettim.

"Bana Bağlama'dan bahset," diye sordu sessizce.

"Bu.... özel." Bileğimdeki izleri takip ederken doğru kelimeleri aradım. Dokunuşu konsantre olmamı zorlaştırıyordu ama durmasını istemiyordum. Isvana Luna'nın yakında benden nefret edeceğini biliyordu. "İki insanı bir araya getirir. Genellikle ikisi de vampirdir ama vampirlerle ve diğer varlıklarla da yapılabilir."

"İnsanlar gibi," diye önerdi.

Başımı salladım. "İnsanlar gibi. Bağlar... Kulağa tam olarak nasıl geliyorsa öyledir. İki varlığı birbirine bağlıyorlar - gerçi aynı grupta üç ya da daha fazla kişinin bağlı olduğu birkaç Bağlama gördüm."

"Ne işe yarıyor, Sebastian?"

Boynumun arkasını ovuşturarak, ona açıkça söylemenin muhtemelen en iyi hareket tarzı olduğuna karar verdim. "Bağlar yaşam güçlerini bir araya getirerek onları sonsuzluk boyunca birbirine bağlar. Bu aynı zamanda, Bağlı Eşler başkalarının kanını içebilse de, iştahlarını hafifletmek için pek bir şey yapmadığı anlamına gelir."

Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine midem öfkeyle burkuldu.

Luna'nın eli bileğimde durdu ve bana baktı. Söylediğim her şeyi düşünürken ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Ona Bağlayıcı'nın düğün gecemizde yaptıklarından bahsettiğime emindim ama belli ki henüz tam olarak anlamamıştı. En azından tam olarak.

Şu anda durum böyle değildi. Luna Bağlama'nın ne kadar... ebedi ve eksiksiz olduğunu anladığı anda yataktan fırladı ve yumruklarını iki yanında sıkı. Koyu kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu ve bana dik dik baktı. O ayakta ben otururken neredeyse aynı boydaydık, bu da bana onun öfkesini mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu.

"Affedersiniz?" Luna bağırdı. Yüzü kıpkırmızı oldu, kulakları ve boynu bile karardı. "Beni gölgeler arasında dolaştırırken duyma kaybı yaşamış olmalıyım çünkü sanırım az önce yaşam güçlerimizin birbirine bağlı olduğunu söylediniz!"

Isvana'ya şükürler olsun ki yemek için gönderdiğimde odamızın etrafına bir mahremiyet koruması koymuştum, yoksa bu şatodaki her bir varlık - vampir ya da başka türlü

-Şu anda onu duyabilirdim.

"Bu doğru," dedim, sesimi bilerek alçak tutarak. "Biz Bağlı Ortaklarız."

Biz de bağlıydık ama Luna'ya bunu hatırlatmak için doğru zaman değildi. Zaten şokta gibi görünüyordu.

Luna bana bakarken bütün bir dakika geçti. Ağzı hareket etti ama dudaklarından hiçbir kelime çıkmadı.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Luna-

" "Henüz değil," diye tersledi. "Yapamam...

henüz değil."

Sessizliğe gömüldüm. Belli ki bunu çok zordu. Yaşadığı şoku anlıyordum.

Bağlamaların nadiren yapılmasının nedenleri vardı. Athena ve benim töreni hiç tamamlayamamamızın nedenleri. Onu yapma teklifimi reddetmesine yol açan nedenler. İşte bu sebepler yüzünden ölmüştü.

Eğer Luma Bağlama'ya böyle tepki verdiyse, İp'i öğrendiğinde nasıl tepki verecekti?

Bir dakika daha geçtikten sonra Luna volta atmaya başladı. Yatak odam büyüktü ama o kadar da büyük değildi. Yumrukları hâlâ iki yanında sıkılı halde yatakla banyo odasının kapısı arasında iz sürerken ben de yatağın kenarına tünedim.

Sonunda, kelimeleri püskürterek gelmeye başladı.

"Sen... Ben...!" Ellerini havaya kaldırarak bana döndü ve yönümü işaret etti. "Bu görücü usulü bir evlilikti."

"Biliyorum."

"Bu ciltleme asla anlaşmanın bir parçası değildi!"

"Biliyorum," diye tekrarladım.

Dudakları ses çıkarmadan kıpırdıyor, volta atıyordu.

Sessizliğe daha fazla dayanamayınca, yalvarmak için ellerimi uzattım.

"Luna," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

Yatağın yanında durup gözlerini kırptırdı. "Üzgün müsün?"

"Evet. Bunu seçme şansın olmalıydı. Düğünü. Bağlanmamızı. Hepsini için özür dilerim. Ne olduğunu açıklamadan seni bunun içine itmemeliydiler." Ya da bu konuda bir Bağlama. "Seçme şansın olmalıydı."

Luna'nın ağız "O" şeklinde açıldı ve derin bir nefes aldı. Bir an sonra kaşları çatıldı. "Öyle mi yaptın?"

Başımı eğdim, onu inceliyordum. "Ne yaptım?"

"Bunu mu seçeceksin?" Eliyle ikimizin arasında bir işaret yaptı ve ben de ona baktım.

Seçim uzun zamandır sahip olmadığım bir şeydi. Pek sayılmaz.

Eskiden cıvılcıvılcı olan meyhanenin ortasında duruyordum. Artık fareler bile ses çıkarmaya cesaret edemiyordu.

"Nerede o?" Sessizce sordum. Sesim fısıltıdan öteye geçmiyordu ama beni duyduklarını biliyordum. Gölgeler bacaklarının etrafında dönerken, kanatlarım arkama doğru açılarak epeyce yer kapladı. Vampirler ve diğerleri üzüntülerini bedenlerinde ve alkolde boğmaya çalışırken taverna kalabalıktı.

Burası, Eleyta ve Ithenmyr arasındaki sınırda sıralanan diğer on benzer işletmeden farklı değildi. Zar zor giyinen fahişeler müşterilerinin fiziksel kaptislerini tatmin ederken, diğerleri bol miktarda akıl uyuşturan alkol servis ediyordu.

Herkes bana bakarken tek ses ayağımın yere vuruşuydu.

Tam bir dakika geçti ve ben yumruklarımı yanımda sıktım.

"Tekrar sormam gerekirse," diye mırıldandım, kanatlarım seğiriyordu, "hepiniz Kraliçe Marguerite'in adaletine hesap vereceksiniz. Ve inanın bana, eğer benim kötü olduğumu düşünüyorsanız, onun size neler yapacağını bilmek istemezsiniz."

Ben bir silahtım. Beni bu yüzden yaptı. Her şeyden önce, bu benim görevimdi. Bir zamanlar vicdanım vardı.

Artık gitmişti.

On yıllar boyunca işlerine gönderilmek ve bir araç olarak kullanılmak vicdanımı temizlemişti. Athena bardağı taşıran son damla oldu. Öldüğünde, insanlığımın son parçasını da götürdü. Artık sadece bana söyleneni yapıyordum.

Biri ölüme alet olduğunda vicdanın ne yararı vardı?

Yumruğumu açarak avucumdan bir gölgenin kaçmasına izin verdim. Koku arayan bir tazi gibi odanın içinde sürünerek ilerledi.

"Son şansın." Yavaş bir daire çizerek döndüm ve toplu halde geri adım atan kalabalığa dikkatle baktım. "Gölgelerimin oynamasına gerçekten izin vermek istemiyorum, ama konuşmazsanız, yapacağım."

Yapmak zorundaydım. Annem başarısızlığa izin vermezdi. Onun yerine benimle yüzleşmeleri daha iyi.

Bir an sonra, bir kurt kucığında oturan uzun siyah saçlı ve samur boynuzlu dişi bir elf elini kaldırdı. Göğüslerinin etrafında gök mavisi bir şerit ve ortasının etrafında çıplaklığını örten başka bir şerit vardı ve onun bu işletmenin bir çalışanı olduğunu biliyordum.

"Evet?"

"Nereye gittiğini biliyorum."

Tüm tanrılara şükürler olsun.

Bu gece öldürme havamda değildim.

Dişinin yanına yaklaşıp koluna girdim. Gölgelerimi bana geri çağırarak dişiye gecenin içine doğru yönlendirdim.

Güneş doğarken ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Annem mutlu olacaktı.

Bana gelince, ben... var oluyordum.

"Sebastian?" Adımın sesi beni şimdiki zamana geri çekti ve gözlerimi kırptım.

Luna yatağın önünde durmuş, kahverengi kaşlarını kaldırmıştı. "Bu konuda seçme şansın var mı diye sordum?"

İçimi çektim. "Yüzyıllardır seçim yapmadım."

Kelimeler ağzımdan döküldü ve gözlerim büyüdü. Onları söylemek istememiştim ve nereden geldiklerinden emin değildim ama dudaklarımdan çıktıkları anda doğru olduklarını anladım.

Seçenekler silah olmayan insanlara verilen şeylerdir. Isvana, gücünün adil payından fazlasını akıttığında bana bir seçim şansı vermedi. Annem beni kendi yolculuğuna gönderdiğinde bana bir seçenek sunmadı.

ayak işleri. Luna'yla evlenme konusunda bana kesinlikle bir seçenek sunulmamıştı.

Seçimler eski hayatıma ait şeylerdi. İnsanlığımın. Yaratılmadan önce de seçimlerim vardı.

Şimdi, bana söyleneni yaptım.

Luna kaşlarını çattı. Yanımdaki yatağa geri kaymadan önce aramızda uzun bir duraklama oldu.

"Özür dilerim Sebastian," diye fısıldadı.

Bana doğru uzanarak elini dizime koydu. Dokunuşu hafıftı ama tüm vücudumda yankılandı. Gözleri büyüdü ve sanki bunu yapmak istememiş gibi bedenlerimizin birbirine değdiği yere baktı.

Geri çekilmedi. Bunun yerine Luna başını salladı. "Hiç kimsenin seçimi elinden alınmamalı."

Nefesimi içime çekerek başımı salladım. Düşüncelerim geçmişin kana bulanmış anıları ve yanımda oturan kadın arasında bölünmüştü.

"Ben de üzgünüm," dedim bir süre sonra. İçimi çekerek başımı salladım. "Bu tam bir karmaşa. Seni buna zorladığım için üzgünüm." Yine kar yağın pencereyi işaret ettim. "Bilmelisin ki Luna, ben Bağlama'ya karşı savaştım. Denedim... ama başarısız oldum. Ciro'nun bizi Bağlayacağını bilseydim, sonuçları ne olursa olsun, birleşmeyi tamamen reddederdim."

"Neden?" Bileğindeki işarete baktı, bizi birbirimize bağlayan kırmızı çizgiyi izledi. "Bu ne anlama geliyor? Bağlanmak mı?"

"Sana Isvana'dan nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musun?" Başını salladı.

"Söylentiye göre uzun zaman önce Isvana ilk vampirleri yarattığında onları birbirlerine bağladı. Bu onları bir arada kalmaya zorlamanın bir yoluydu. Çoğu vampir için insan kanı hayatta kalmanın anahtarıdır. Ama eğer bağlıysanız, eşinizin kanı size en büyük gücü sağlar."

"Evet, bundan bahsetmiştin." Luna kaşlarını çattı. "Ben... bunun ne anlama geldiğini açıklamaya hazır değilim."

İçimi çektim. "Bağın kendisi biraz daha karmaşık. İki varlık arasında daha... tam bir bağlantı kurulmasını sağlıyor. Bazıları bunun bir lütuf olabileceğini söylerken, diğerleri bunu bir lanet olarak adlandırıyor."

Şu anda, kesinlikle bu birleşmenin lanet yönüne doğru eğiliyordum.

"Birbirinize yapışıp kaldığınız için mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bağ... eşlerin birbirlerini asla terk edememesini sağlıyor. Onların kanı diğerini tatmin eden tek şeydir."

Luna'nın zihninin gözlerinin arkasında çalıştığını görebiliyordum ama sessiz kaldı.

"Yüzyıllardır kimse bağlanmadı." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Bunun hâlâ mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Made olduğumda bu konuda bir şeyler okumuştum ama buna maruz kalan biriyle hiç karşılaşmadım. Bağlama... arkaik bir şey." Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Aslında bizi birbirimize bağlayan büyü bir ip."

Bu kadarı kesindi. Bağlar hakkında duyduğum diğer şeyler -eşleri çiftleşme bağlarının bile yapamadığı bir şekilde tamamen birbirine bağlamaları, eşlerin birbirlerinden güç ve kuvvet alabilmeleri, hatta bazen zihinsel bir bağlantıyı paylaşabilmeleri- şu anda paylaşmaya gerek yokmuş gibi görünüyordu. Bunlar söylentiydi. Daha fazlası değil.

Ayrıca, bu zaten yeterince kötüydü.

"Bir ip," diye papağan gibi tekrarladı, sesi kısıktı.

Zihin okuma yeteneğine sahip olmak için iyi bir zaman olabilirdi. Estrella'nın yeteneğine sahip olsaydım, belki de bu insanımın ne düşündüğünü bilebilirdim.

Ama benim böyle bir yeteneğim yoktu ve Luna'nın aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Avucumdan bir tutam gölge kayarak Luna'nın bileğinin etrafında dans ederken acı bir kahkaha attım. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Ellerini birbirine dolayarak gölgeye baktı. Luna'nın yanakları ve boynu kıpkırmızı oldu ve burun delikleri açıldı. "Bana her zaman birlikte olmamız gerektiğini mi *söylemeye* çalışıyorsun?"

Ensemi ovuşturarak iç çektim. "Tam olarak... birlikte değil. Biraz boşluk var."

Gözlerini kısmıştı. "Ne kadar?"

"Bilmiyorum... Emin değilim." Ayağa kalktım, ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Yere yığılmadan önce yatak odasından ne kadar uzaklaştığıma bakarsak, aşağı yukarı otuz metre olduğunu tahmin ediyorum."

Yatakta yerimi alırken gözleri büyüdü. "30 *feet* mi?" "Acı başlamadan önce. Evet."

"Geri dönmezsek ne olur?" Gözlerinde hesapçı bir parıltı belirdi.

"Gerçekten bilmiyorum." İçimi çektim. "Muhtemelen ölüm. Tethering'in artık yapılmamasının bir nedeni var."

Luna kuru bir sesle, "Belli ki," dedi.

Sonra, sanki kelimeler çok fazlaymış gibi, yatağın üzerinde geriye doğru düştü. Kolları arkasında uzandı ve ağzı bir kez daha sessizce hareket etmeye başlarken gözleri kapandı.

Bu... garipti. Beklediğim tepki bu değildi. "Luna... ne yapıyorsun?" diye sormadan önce birkaç dakika geçti.

Bir gözünü araladı. "Düşünüyorum. Ben böyle düşünüyorum. Bununla ilgili bir sorunun mu var? Belki de gitmek istersin?" Kızgın bir kahkaha attı ve sesi sertleşti. "Ama bekle, gidemezsin. Sanırım Prens, düşünmemi izlemek zorundasınız çünkü başka seçeneğiniz yok."

İnledim.

Beklediğim tepki buydu. Kapıya doğru yürüdüm ve çekerek açtım. Tanrıya şükür, bir hizmetli yanımdan geçiyordu. Boş tepsiyi onlarla birlikte göndererek kahve sipariş ettim.

Güneşin doğmasına daha birkaç saat vardı ve ben çoktan yorulmuştum.

Hizmetçi dumanı tüten iki fincanla döndüğünde Luna oturuyordu. Birini ona uzattım, ellerini bardağın etrafına sardı ve bana teşekkür etti.

Başımı sallayarak sıcak sıvıyı yudumladım. Kahve vücudumda dolaşıyor, beni artık çok az şeyin yapabildiği bir şekilde ısıtıyordu.

Luna bana dikkatle baktı. "Hiçbir şey yemediğini sanıyordum," dedi.

"Yok." Başımı salladım, duvara yaslandım. "Ama kahve yemek değildir. Lezzetli olduğundan bahsetmiyorum bile."

Fincanına baktı, karanlık içeriğinden emin olmadığı belliydi. "Bu içeceği hiç duymadım. Julieta daha önce benim için biraz getirmişti ama..."

İp devreye girmişti.

Bu konuyu tekrar açmak istemediğim için, "Kahve Isvana'nın bir hediyesidir. Kuzey eyaletlerinden birinde tüm kahve bitkisi yetiştirmeye adanmış rahibeler var." Kafeinli içecek artan açlığımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı ama çok lezzetliydi. "Eleyta'da sadece kuzeye ait olan birkaç lezzetten biri. Deneyin."

Luna gözlerini benden ayırmadan bardağı dudaklarına götürdü ve dikkatle yudumladı. İlk damla dudaklarına değdiğinde gözleri büyüdü. Kısa süre sonra büyük yudumlar aldı.

"Bu inanılmaz," dedi şaşkınlıkla.

"Beğendiğinize sevindim."

Kahvenin hayatın en sevdiğim yanlarından biri olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

"Daha önce ne düşünüyordun?" diye sormadan önce birkaç dakika sessizce içtik.

Neden önemsediyimi bile bilmiyordum. Yıllarımı kendi işime bakarak geçirmiş, başkalarının hayatlarıyla ilgili hikâyelerle pek ilgilenmemiştim. Başkalarını önemsemek tehlikeliydi. Duygular işimi engelleyebilirdi. Athena bu dersi yeterince hızlı öğrenemediğim için ölmüştü.

Soru dudaklarımdan çıkarken bile bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bu insanın kalbime girmesine izin vermemeliydim. Beni bu şekilde etkileyememeliydi.

Ama o yaptı.

"Tethering'i düşünüyordum." Fincanını yere bırakan Luna ellerini kucağında kavuşturdu. "Çocukken Bağlanma hakkında bir şeyler okuduğunu söylemiştin."

"Kütüphanelerde." Başımı salladım. "Tether'a kısa atıflar vardı, evet."

Okuduğum tüm kitaplar bir süre sonra birbirine karıştı.

"Kütüphaneler mi?" dedi heyecanla, neredeyse heyecandan titriyordu. "Burada kütüphaneler mi var?"

Gülümsedim. "Var."

"O kitapları okumak isterim." Gözlerinde bir kıvılcım belirdi ve bir kez daha büyüledim.

Başımı öne eğdim. "Neden?"

"Sanırım... bu yardımcı olacaktır. Bağlama bize yapıldığına göre, mantık bunun da geri alınabileceğini söylüyor."

Çözülmemiş.

Bunu neden düşünemedim?
Boynumun arkasını ovuşturdum. "Daha önce birinin kendini bağladığını hiç duymamıştım."

Onu istemedim. Bağlı ve Bağlanmış olmak ebedi bir bağlılıktı.

"Ayrıca bunun yüzyıllardır yapılmadığını söylemişsiniz, değil mi?" "Evet, söyledim."

"Dolayısıyla, eğer birisi sizin deyiminizle Bağlanmamışsa, bunun muhtemelen belgelenmiş olması mantıklıdır. Ama eğer bu eski bir uygulama ise-"

"Öyle," diye onu rahatlattım. "Vampirlerin kendileri kadar eski."

İronik bir şekilde, sözümü kesmem üzerine gözlerini kıstı. "O zaman belki nasıl geri alacağımızı anlatan bir şey bulabiliriz. Ya da en azından bu konuda daha fazla bilgi. Sen ne düşünüyorsun? Bunu yapmalı mıyız?"

Bu son soruyla birlikte Luna yüzyıllardır kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptı. Çok kısa bir süredir hayatımın bir parçası olan bu kadın bana bir seçenek sundu.

Belki bu seçim, belki de onun gözlerindeki umut dolu bakış fikrimi değiştirdi.

Her iki durumda da omuz silktim. "Pekâlâ. Ben de ."

Sırtarak elini aramıza koydu. Duvarı ittim, elini nazikçe sıkmadan önce yatağa doğru yürüdüm.

Bir süre sonra "Beklenmedik bir ittifaka," dedi.

"Beklenmedik bir ittifaka."

Bir Yanı İnkâr İçeren Kahvaltı

OceanofPDF.com

T Gecesi hiç bitmiyordu. Sadece birkaç saat önce bizi birbirimize bağlayan büyüü keşfettiğimize inanamıyordum. Sebastian Bağ'ı açıkladıktan ve ben yapılan şeyin şokunu atlattıktan sonra bile Şafak sökmeden önce birkaç saatimiz kalmıştı. Bizi bağlayan ipin ne kadar uzandığını görmemiz için ısrar ettim.

İp'i test etmek yorucu ve dayanılmaz bir deneyimdi. Vampir prensin ilk tahmini oldukça doğru görünüyordu. Acı başlamadan önce birbirimizden otuz adım uzaklaşabiliyorduk. Bir sancı olarak başlıyor, sadece birkaç dakika içinde tam bir ıstıraba dönüşüyordu. Her seferinde neredeyse güçten düşürüyordu. Buna bir son vermenin tek yolu dokunmaktı.

Çok sayıda son derece acı verici deneyden sonra, iki sinir bozucu sonuca vardık: otuz fit çok uzak değildi ve Tether'ı aşmanın bir yolu yoktu. Sıkışıp kalmıştık. Tek umudumuz bizi birbirimize bağlayan laneti çözmenin bir yolunu bulmaktı.

Sonunda Sebastian durmamız için ısrar etti. Bir muhafıza bana yemek bulmasını emretti ama bunun dışında kimse bizi rahatsız etmedi.

Bu deneyimin tek iyi yanı, son iki haftadır kaldığım yatak odasının dışını görebilmemdi. Burası kalenin izole bir bölümüydü ve yakınlarda başka kimse yoktu.

Karanlıklar Prensi olmanın, bütün bir kanadın size ait olduğu anlamına geliyorsa, avantajları olduğunu sanıyordum.

Ben yedim ama Sebastian'ın tek yaptığı daha fazla kahve içmekti. Acıkmış olmalıydı ama ona sormadım. Bilmek de istemedim.

Sonuçta, onun Tether hakkındaki açıklamalarından anladığım kadarıyla, *ben*

onun akşam yemeği olacaktı. Her kadar bu yakışıklı vampir

Beni öldürmek istiyordu; buna çok minnettardım, çünkü yaşamak denen şeye oldukça değer veriyordum, ona güvendiğimden emin değildim.

Bu nasıl oldu?

Bir vampir prensle görücü usulü evlendirilmenin, evimi terk etmenin ve muhtemelen ailemi ve arkadaşlarımı bir daha görememenin kötü olduğunu düşünüyordum.

Daha kötü bir şey olabileceğini fark etmemiştim.

Bu kar ve buz diyarıyla ilgili en kötü kâbuslarımda bile, vampir prene bağlanacağımı ya da bağlanacağımı bir kez bile hayal etmemiştim. Şu anda şansımın pek yaver gitmediğini söylemem yeterli.

Bunun da ötesinde, yemeğimi getiren hizmetçinin ayrılırken muhafızla konuşmasına kulak misafiri oldum. Güneyde savaş patlak veriyordu. İnsanlar Koln Dağları'ndan geliyor, Ithenmyr'de yapılan korkunç şeylerden bahsediyorlardı.

Orası asla gitmek istemediğim bir yerd. Çivit Okyanusu'na kıyısı olan Doğu Krallığı'nı okurken mutlu oluyordum ama yaşamak için korkunç bir yer gibi geliyordu. Sadece Eşlik Yasası diye bir şey yoktu, söylentilere göre hem ejderha şekil değiştirenler hem de toprak elfleri kötü kralları tarafından yok edilmişti.

Sonuç olarak, Ipotha çok daha güvenli bir ülkeydi. En azından ailemin güvende olduğunu umuyordum. Onlardan hâlâ haber alamamıştım. Kardeşimi düşündükçe kalbim sıkışıyordu. Cadılar onun gün geçtikçe zayıfladığını söylemişti.

Sebastian'a bunları sormak için aklıma bir not aldım. Şimdiye kadar bir cevap gelmiş olmalıydı.

Yarın akşam baloya katılmamız gerekiyordu. Ondan sonra Sebastian, araştırmamıza başlamak için kütüphaneye gitmekte özgür olacağımıza dair bana güvence verdi. İkimiz de annesinin tavsiyesine uymaya ve Tether'ı kendimize saklamaya karar verdik. Başkalarıyla paylaşamayacak kadar büyük bir sorumluluktuk.

Her şey dönüp dolaşıp aynı soruya geliyordu: *Ciro* bunu neden yaptı? Biz mi?

Şimdi, güneşin ilk ışıkları bulutların arasından süzülüyordu. Bunun yerine İki hafta önce yaptığım gibi kalkıp güne başlamak yerine uyku beni çağırıyordu. Uyanık kalmak için mücadele ederken uzuvlarım ağırlaştı ve gözlerim sarktı.

Sebastian duvara yaslanmış, sırtı bana dönük bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Ben hâlâ giyiniktim ve yastığın püskülleriyle oynuyordum.

Yorgunluğuma rağmen uykunun çağrısını duymazdan geldim. Henüz tartışmamız gereken bir konu vardı ve ben bunu dört gözle beklemiyordum. Ne yazık ki, daha fazla görmezden gelemeyecekmişim gibi görünüyordu.

Sadece bir yatak vardı.

İçimden bir esneme geçti. Daha fazla bekleyemezdim. Uzanarak yastığı karnımın üzerine çektim, sanki bu garip bir konuşma olacağından emin olduğum şeyde bana yardımcı olacakmış gibi. "Sebastian?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Evet?"

"Nerede uyuyacaksın?" Önce ona, sonra yatağa baktım.

Sebastian'ın odası geniş olmasına rağmen, oturma alanı açısından fazla bir şeye sahip değildi. Aslına bakılırsa, masasındaki rahatsız görünümlü sandalyenin dışında pek az mobilya vardı.

Bağlama Töreni'nden sonra iyileşme sürecine , ben iyileşene kadar yatakta kalmamda ısrar etti, o ise yerde uyudu. Ama şimdi kendimi iyi hissediyordum. Hastayken onun yatağında kalırken iyi hissediyor olabilirdim ama işler değişmişti.

Sebastian gözlerini kırıştırdı. "Ben genelde yatağında uyurum."

"O kadarını anladım," dedim. "Ama burada olduğuma ve birbirimizi çok az tanıdığımıza göre..."

Bana bakmaya devam etti ve ben de iç çektim.

"Bunun için endişelenme." Bacaklarımı yataktan aşağı salladım, yastığı göğsüme bastırmadan önce battaniyeyi etrafıma sardım. "Ben küvette uyurum."

En azından o zaman yakışıklı vampir prensle aramda bir kapı olurdu.

Sebastian'ın gözleri büyüdü ve bana dişlerini göstererek hırladı. "Cehennem gibi, yapacaksın. Benim hiçbir karım banyoda uyumaz."

"Sadece düşündüm ki..."

"Hayır." Başını sallayarak kendini duvardan itti ve kanatları arkasındaki gölgelerden fırladı. Odayı üç adımda geçen Sebastian tepemde belirdi. "Bu yatak dışında hiçbir yerde uyumayacaksın." diye homurdandı.

Başımı kaldırıp tepemde beliren vampire baktığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kalbim göğsümde güm güm attı ve bu akşam prensle kırılgan bir ittifak kurma konusundaki tüm düşüncelerim havaya karıştı.

Beni göz açıp kadar öldürebilecek biriyle nasıl ittifak kurabilirdim? Onunla nasıl daha fazlasını inşa edebilirim?

Büyürken her zaman her konuda en iyi olmak için çabaladım. Okulda, okurken, hatta yeni aktiviteler öğrenmek söz konusu olduğunda bile. Bundan keyif alıyordum, çünkü çoğunlukla hedeflerime ulaşabiliyor ve hatta onları aşabiliyordum.

Ama şimdi?

Bu erkek bana gerçekten ne kadar *ölümlü* ve kusurlu olduğumu fark ettirdi. Başarılarımın hiçbirisi artık bir şey ifade etmiyordu. Beni bir böcek gibi ezebilirdi. Eğitimim yoktu, silah kullanmayı bilmiyordum. Kanımı içmek isteyen çok sayıda vampirle dolu bir kalede yaşayan kısa boylu bir insandım sadece.

Estrella hayatta kalırsam şanslı olacağımı söylemişti. Haklı olduğuna inanmaya başlamıştım. Bu vampirler benim ölümüm olacaktı.

Yorgunluğumdan mı yoksa Sebastian'ın kanatlarının odadaki ışığı emmesinden mi emin değildim ama onu gördüğümde büyük bir parçam titredi.

Boğazımda büyüyen yumruyu yutarak fısıldadım, "İstemiyorum... Sadece düşündüm ki... Özür dilerim. Lütfen bana zarar verme."

Son kelimedede benden kaçan sızlanmadan nefret ediyordum ama o anda hiçbir şeyim kalmamıştı.

"Seni incitmek mi?" Sebastian gözlerini kırptırdı, sesi sersemlemiş gibiydi. "Tanrılar aşkına neden..." Sesi kesildi ve aynada kendini bir an için görmüş olmalı ki elini yüzünde gezdirdi ve kaşlarını çatı. "Kahretsin. Özür dilerim."

Sebastian arkasını dönüp banyo odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Akan suyun sesi kulaklarımı doldurdu ve yastığı göğsüme bastırmaya devam ettim. Buradan, pencerelerden ormanların ve dağların uzantılarını görebiliyordum.

Ipotha ovalarından ayrılalı sadece iki hafta mı olmuştu? Sanki çok daha uzun süredir buradaymışım gibi hissediyordum.

Sebastian da aynı şekilde hissetmiş olmalıydı çünkü banyo odasından çıktığında omuzları çökmüş ve gözleri ağırlaşmıştı. Kapıya yaslanmıştı ve nemli siyah saçları alnına yapışırken kanatları iki yanında açılmıştı.

"Sizin için hazırlanmış bir süit vardı, ama şimdi..." Bileğindeki işareti gösterdi.

"İp mi?" Tahmin ettim.

"Odanız kalenin diğerk tarafında." Sebastian yorgunca başını salladı, kanatları sarkmıştı. "Eminim görmüşsünüzdür, kalenin bu kanadında başka yatak odası yok. Mahremiyetimi seviyorum ve..."

"Ve sen de Tethered olmayı planlamamıştın," diye tahmin ettim.

Hoşuma gitmiyordu ama çok iyi anlıyordum. Bu lanet her şeyimi elimden alıyordu. Sanguis Kalesi hiç bu kadar kafes gibi hissettirmemişti.

Sebastian elini nemli saçlarında gezdirerek inledi. "Sadece... git uyu, Luna. Sorun yok. Yerde biraz daha yatmak beni öldürmez." Homurdandı. "Bunu yapmak için çok daha fazlası gerekir."

Taş zemine bir göz attım. Kesinlikle rahat görünmüyordu. Kaşlarımı çatarak elimi yatağa bastırdım. Yumuşaktı. Lüks.

Benim için çok şeyden vazgeçiyordu. Bunun bir anlamı vardı. Sadece bunun ne anlama geldiğini çözmeye hazır değildim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Başını salladı, kendi gözleri de ağırlaşmıştı. "Yarın akşam balodan önce birkaç kişiyle konuşup süitinizin durumunu çözeceğim. Julieta kanatlarına rağmen sana oldukça benziyor. Onu senin odana taşımalarını söyleyeceğim. Böylece biri burnunu sokarsa, içinde yaşanıyormuş gibi görünecek."

Bu iyi bir fikirdi. Bunu söylemek için ağzımı açtım ama onun yerine bir esneme sesi çıktı.

"Git uyu," dedi usulca. "Yarın daha fazla konuşabiliriz."

İstesem de uyanık kalamazdım. Başım yastığa çarptı ve gözlerim kapandı. Rüyalar kısa sürede gerçeğe karıştı ama Sebastian'ın yanıma gelip battaniyeyi çenemin altına kadar çekerek beni yatırdığına yemin edebilirdim. Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlayamadım.

Ona neden bu kadar nazik davrandığını sormak için kendimi uyandırmaya çalıştım ama uyku beni uzun zamandır kayıp bir sevgili gibi kucağına çekti.

Yakınlardaki sessiz bir konuşmanın sesiyle uyandım. Uyku sersemliğiyle başım dönüyordu ve birinin konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Ciro'yu buldun mu?" Ses alçaktı ama Sebastian'a ait olduğunu hemen anladım.

Derin bir erkek sesi cevap verdi, "Hayır, Majesteleri. Kuzgun şekil değiştirenler Koln Dağları'nı tarıyor ve baykuş şekil değiştirenler de onu görürlerse size haber vermek için kesin emir aldılar."

"Rhain'den haber var mı?" "Yok."

Taşa çarpan etin sesi odada çınlamadan önce bir duraklama oldu. Sebastian küfretti ve "Pekâlâ," derken ensesini ovuşturduğunu hayal edebiliyordum. Teşekkür ederim, Nelo."

Kulaklarım dikildi. Nelo beni evimden geri getiren biriydi. Umarım Estrella orada değildir. Onu görmek .

"Peki bahsettiğim diğer mesele?" Sebastian sessizce sordu.

Nelo mırıldandı. Sesi düştü ve söylediklerinin başını duyamadım. "...rahibeler daha fazlasını biliyor olabilir ama ben hiçbir kanıt bulamıyorum... dün gece şehrin dışında üç ceset bulundu... bu tehlikeli-"

Sebastian homurdanarak onun sözünü kesti ve ben de uyanmış halimi belli etmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim. Ne de olsa, biri kocam olsa bile iki güçlü vampire kulak misafiri olmak pek akıllıca görünmüyordu.

En azından kağıt üzerinde. Kesinlikle, sadece kağıt üzerinde.

Ellerinin vücudumda nasıl hissettireceğine dair hayaller kurmuyordum. Kesinlikle görmüyordum. Bu tür rüyalar beni, beni bir an bile düşünmeden öldürebilecek bir erkeğe bakmak gibi tehlikeli bir duruma sokardı.

Sebastian'ın bedenimin tadını keşfederken dilinin tenimde nasıl bir his uyandıracağını hayal etmem *imkânsızdı*. Düğünümüzde vampirlerin alaycı bakışları önünde o kanatların üzerime nasıl özenle örtüldüğünü de düşünmedim.

Kesinlikle onun üzerimde olmasının nasıl bir şey olacağını düşünerek saatlerimi harcamadım. Ne de iki varlığın olabileceği kadar yakınlaştığımızda arkasından çıkan kanatları düşündüm.

Hayır. Öyle rüyalar *görmüyordum*. Eğer böyle rüyalar görüyor olsaydım, başım büyük belada olurdu.

Rüyalarımın kesinlikle içermediği tavşan deliğinde o kadar ileri gitmiştim ki vampirlerin hareket ettiğini duymadım. Ya da belki onlar

hareket etmedi. Belki de her zamanki gibi gölgelerin arasından yürüyorlardı.

Sonunda gözlerimi açtığımda Sebastian karşımdaki duvara yaslanmıştı. Sırıtiyordu, ipekli siyah bir tunik ve pantolon içinde oldukça prens gibi görünüyordu. Erkeğin siyah olmayan hiçbir şeye sahip olmadığını düşünmeye başlamıştım. Onu suçladığımdan değil.

Siyah kesinlikle onun rengiydi. Karanlığı, gölgeleri ve ölümü güzel gösterebilecek biri varsa o da vampir prensi.

"İyi akşamlar Luna," diye gürledi. O mor ışıklar bir kez daha yandı ve prensin yüzündeki eğlenen ifadeyi aydınlattı. Sanki...

Bekle.

Rüyamda ne biliyor muydu? Aman Tanrım.

Eğer rüyalarımı biliyorsa, onunla yüzleşmemin imkânı yoktu. Zaten birbirimize bağlıydık. Eğer hiçbir şey özel değilse, nasıl hayatta kalabileceğimden emin değildim.

Kan yanaklarıma hücum etti ve başımı yastığa gömme isteğiyle savaştım. Bütün gece bu odada kalıp her şeyi görmezden gelmekten başka istediğim bir şey yoktu. Dinlenmek ve rahatlamak tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyordu.

Ne yazık ki bu mümkün olmayacaktır.

Balo bu akşamdı ve katılmamız gerekiyordu. Ne de olsa bizim onurumuza veriliyordu.

"İyi akşamlar," diye mırıldandım, düşüncelerimin aldığı yönden ne kadar telaşlandığımı anlamamasını umuyordum. "Nasıl uyudun?"

Bir elini saçlarında gezdirdi ve omuz silkti. "Peki."

Kaşlarımı kaldırarak bakışlarını karşıladım. Bundan şüpheliydim. Taş zemin soğuk ve rahatsızdı ve küvet ıslanmak için hoş bir yer olsa da, pek hoş bir uyku yeri gibi de görünmüyordu.

Ama başka nerede uyuyabilirdi ki? Yatak doluydu.

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Sorun değil Luna," dedi huysuzca, gözleri benimkilerle buluştu. "İhtiyacın olduğu sürece yerde uyuyabilirim."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve Sebastian'ın karanlık bakışlarının ağırlığı altında tüm vücudum ısınıyordu.

Neden bana böyle hissettirdi?

Evlendiğim prenze bakarken parmaklarım ortama dolanan battaniyenin etrafında sıkıştı. Bu garip çekimi o da hissediyor muydu? Aramızda böyle bir şey olmamalıydı ama yine de her geçen gün kendimi ona daha çok çekilmiş hissediyordum.

Ona sormak için ağzımı açtım ama daha soramadan kapı çalındı. Sebastian'ın gözleri büyüdü ve kafasını temizlemek istercesine salladı.

"Girin!" diye seslendi yüzyıllardır hizmetkârlar tarafından bakılan birinin rahatlığıyla.

"Bayan Luna?" Julieta'nın tanıdık sesi kapı aralığından geldi ve yorganı geriye attım.

Sonunda, dost bir yüz.

Tahta bir tepsiyi dengeleyen hizmetçim, sağ koluna astığı koyu renk bir elbiseyle odaya girdi.

"İyi akşamlar," diye düzeltti Julieta. Gergin bir kahkaha attı ve gözleri Sebastian'a kayınca genişledi. "Tanrım, buna alışmak biraz zaman alacak."

"Öyle," dedim yüzümde küçük bir gülümseme belirirken. Julieta şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi ve burada, Eleyta'da benimle birlikte olduğu için çok minnettardım. Onsuz Tether'la nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

Duvarı iterek Sebastian odaya geçti. Bana kahve dediği koyu renkli sıvıdan bir fincan doldurdu ve kendisi için ikinci bir fincan yapmadan önce bana uzattı.

Başını bitişikteki odanın kapısına doğru eğerek, "Siz üstünüzü değiştirirken ben de banyo odasında olacağım," dedi.

Kapıyla uğraşmadan, Sebastian ve kahve fincanı bir gölge girdabının içinde kayboldu.

Sonunda yalnızım.

Mahremiyet her zaman hoşuma giden bir şeydi ama benden çalınıncaya kadar önemini hiç anlamamıştım. Eski bir dost gibi hep oradaydı ve ihtiyacım olduğunda beni bekliyordu.

Artık yok olduğuna göre, mahremiyetin gerçek bir lüks olduğunu anlamıştım. Eğer Bağ'ı koparamazsak, bir daha asla gerçekten yalnız olamayacaktım.

Julieta benden birkaç adım ötede durmuş, bakışlarıyla beni süzüyordu. "Nasıl hissediyorsunuz Bayan Luna?"

Sebastian'ın daha önceki sözünü ödünç alarak "İyi," dedim.

Hizmetçim başını eğdi ve dudaklarını büzdü. O olmadan doğmuş olabilirdi ama sezgileri çok kuvvetliydi. Julieta bana, bana ne kadar inanmadığını gösteren bir bakış attı. "Gerçekten mi? Çünkü dün dayanılmaz bir acı içinde yere yığılmıştın, ama şimdi..."

"Sorun değil." Hayatımda attığım en garip kahkaha dudaklarımdan döküldü ve Julieta bana bakmaya devam etti. "Sadece bir mide... böceği." "

İyi yalan bile söyleyemiyordum. Şimdiden yanaklarımın ve boynumun kan hücumuyla ısındığını hissedebiliyordum. Bu tür şeylerde hep kötü olmuşumdur. Aldatmak hiçbir zaman güçlü yanımla olmamıştı.

Julieta korkunç bir yalancı olduğumu onaylarcasına kollarını kavuşturdu. "Anlatmak istediğiniz hikâyenin bu olduğuna emin misiniz Bayan Luna?"

Tüm bu sorgulama akışından kaçınmak istiyordum. Julieta'ya yalan söylemekten nefret ediyordum ama Bağ'ı bilmemeliydi.

Kimse yapamazdı. Sebastian haklıydı. Güvenli değildi.

Soruyu geçiştirerek uzandım ve elimi Julieta'nın boynuna bağlanmış mor kurdelenin üzerinde gezdirdim. Bir moda aksesuarı için tuhaf bir seçim gibi görünüyordu ve diğer hizmetkârlarda da benzer bir şey fark etmiştim. "Nedir bu?"

Julieta'nın gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi. Eli bilinçli bir şekilde boğazına gitti ve kurdeleyi ovuşturdu. "Sadece... herkes bunları takmak zorunda."

"Herkes mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Sebastian'ın yok." Ben de takmıyordum.

"Vampir olmayan herkes," diye açıkladı Julieta, kendi yanakları kararırken. "Eğer kırmızıysalar, eğer... gerekirse vampirlere yiyecek sağlamaya istekli olduğunuz anlamına gelir."

"Kan mı?" Nefes nefese kaldım.

Julieta ciddiyle başını salladı, hâlâ kurdelesini parmaklıyordu. "Menekşe ne anlama geliyor?" diye sordum.

Hizmetçimin kanatları arkasında .

"Bu benim rızam olmadığı anlamına geliyor," diyerek kurdeleyi bıraktı ve ellerini önünde kavuşturdu. "Hizmetçilerin çoğu kırmızı kurdele takar, ama Bayan Luna, ben istemiyorum-"

"Anlıyorum," dedim nazikçe, uzanıp elini aldım.

Julieta'nın sözleri cümlelerin ortasında kesildi. "Gerçekten mi? Çünkü buraya yeni geldiğimizi ve bunun normal görüldüğünü biliyorum ama birinin benden yemek yemesine izin verme fikrinden hoşlanmıyorum."

Son sözleri bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı ama nereden geldiğini anladım.

Başımı sallayarak Julieta'nın elini okşadım. "Kimse seni bir şey yapmaya zorlamayacak. Buna izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim, Bayan Luna."

Ondan sonra sohbetimiz başka şeylere döndü. Julieta biraz kale dedikodusu paylaştı -görünüşe göre Estrella sadece benim değil, tüm insanların kaltağıydı, bu yüzden ilginçti- ve ben de Işık Elfi balo için giyinmeme yardım etmeden önce kahvaltımı bitirdim.

Sebastian tüm bu süre boyunca banyo odasında kaldı ve Tanrı bilir ne yaptı. Bu iyiydi. Benden uzak kaldığı her an iyiydi.

Evliliğimiz gerçek bir birliktelik değildi. Birbirimize bağlı ve bağlı olabiliirdik ama birbirimiz için hiçbir anlam ifade etmiyorduk. Bizi birbirimize bağlayan hiçbir duygu yoktu. Evliliğimiz tamamlanmamıştı, tamamlanmayacaktı.

O bir vampir prensiydi ve ben sadece evlendiği bir insandım.

Saçımı tararken kesinlikle onu düşünmedim. Julieta ve ben konuşurken onun ne yaptığını merak ederek dakikalarımı da geçirmedim. Giysilerim hakkında ne düşüneceğini ya da saçımı beğenip beğenmeyeceğini merak etmem düşünülemezdi.

Tüm bunlar saçma ve mantıksız olurdu, çünkü birbirimizi sadece iki haftadır tanıyorduk.

Yani bunlar *kesinlikle* ama *kesinlikle* gerçekleşmedi.

Çünkü eğer yaparlarsa, başım tahmin ettiğimden çok daha fazla belaya girecekti.

Tetchiness ve Faerie Şarabı

OceanofPDF.com

LUNA

T Süslü kapılardan hafif bir orkestra müziği sesi süzülürken Sebastian'ın kolunu daha sıkı kavradım. Eğildi, beni kendine yaklaştırırken kanadı omzuma sürtündü.

"Hazır mısın?" diye sordu sessizce.

Sorusunu düşünerek kapıya baktım. Hazır mıydım? Pek değil.

Bu devasa taht odası olmak istediğim son yerd. Muhtemelen ölmemi isteyen vampirlerin dik dik bakan gözleri ve parıldayan dişleriyle yüzleşmek istemiyordum. Sebastian'ın annesiyle uğraşmak istemiyordum, dans etmek de istemiyordum.

Yatağıma kıvrılıp ağlamak istedim çünkü hayatım kötüye gidiyordu. Ama bunu söylemedim. Artık bir prenestim ve bu benim görevimdi.

Tüm bu duyguları yutarak omuzlarımı geriye ittim ve koyu kırmızı elbisemdeki görünmez bir kırıxıklığı düzelttim. Ağırdı, çok sayıda kombinezonla kaplanmıştı ve sanki terziler yürümenin neredeyse imkânsız olmasını sağlamak için dikmişlerdi. Kaygan ayağımı her kaldırdığımda çamurda yürümek gibiydi.

"Ben hazırım," dedim.

"Ve sen hatırla-"

"Senden çok uzağa gitmeyeceğim."

İhtiyacımız olan son şey, Tether'ın bütün bir kalabalığın önünde bize sorun

". Sebastian kapıyı koruyan vampirlere başıyla işaret etti ve onlar da kapıyı açtılar.

İçimden kaçan yumuşak nefese engel olamadım.

Taht odası düğün gecemizden sonra tamamen değişmişti. Mor küreler havada süzülerek karanlık alanı aydınlatırken, şık giyimli yüzlerce vampir canlı bir vals eşliğinde dans ediyordu. Sırtlarındaki giysilerden saçlarındaki mücevherlere kadar giydikleri her şey siyahtı. Birden elbisemin kızıl rengi çok daha parlak göründü.

Bir insan haberci öne çıktı. Saray kıyafeti giyen erkeğin boynunda kırmızı bir kurdele vardı. Artık bunun ne anlama geldiğini bildiğimden, gözlerimi başka yöne çeviremiyordum. Habercinin koyu teninde ikiz delik izleri görünüyordu ve yutkundum.

Kydona sağ olsun, boğazını temizlerken dikkatimin nereye gittiğini fark etmemiş gibiydi. "Lordlar ve Bayanlar, lütfen Eleyta Prensi ve Prensesi'ne sıcak bir karşılama yapın."

Müzik durdu ve kalabalık hep birlikte bize doğru döndü. Gözleri sertleşti, hepsi eğilme ve reverans karışımına dalarken parlıyordu. Doğrulurken birkaç diştten daha fazlasını gördüm. Bakışları üzerimde gezinirken hiçbir merakını gizlemek için çaba sarf etmedi.

Odanın diğer ucunda, obsidyen tahtında oturan Kraliçe Marguerite duruyordu. Göz kamaştırıcı siyah bir elbise giymiş olan Marguerite, kırmızı ipek şeritlere bürünmüş bir çift insan etrafında kışkırtıcı bir şekilde dans ederken, toplanmış vampirlere bakıyordu. Buradan bile kraliyet vampirinden ölüm yayılıyordu. İçimi bir ürperti kapladı ve bakışlarımı kaçırarak Sebastian'ın yanına yaklaştım.

Tanıdığım vampir kesinlikle tanımadıklarımın daha iyiydi. Eli uzandı, kolunun üzerinde duran benimkini kavradı ve birlikte taht odasına doğru yürüdük.

Girişimiz bir tür işaret gibi görünüyordu çünkü orkestra bir kez daha başladı. Taht odasının köşesinde oturan insan ve elf karışımı bir grup, çeşitli telli enstrümanlar çalıyordu.

Sebastian bizi dansçıların etrafından dolaştırıp odanın diğer tarafındaki tahta doğru götürürken kolunu sıkıca kavradım.

"Saygılarımızı sunmalıyız," dedi alçak bir sesle, kanadı koruyucu bir şekilde etrafımda kıvrılmıştı.

Dikkatimi kraliçeyi düşünmekten uzaklaştırmak için odaya baktım. Daha önce yanılmışım. Katılan tek varlıklar vampirler değildi. Hızlıca göz gezdirdiğimde, bir kurt adamın uzun saçları ve turuncu gözleri, bir Ölüm Elfinin göstergesi olan kıvılcım saçan kırmızı büyü ve yuvarlak kulakları ve gururla sergiledikleri kırmızı kurdeleleriyle birkaç insandan daha fazlası dikkatimi çekti. Çoğu

Bazıları muhtemelen bu akşamki partnerleri olan vampirlerin kollarına tutunmuş, bazıları ise bir vampirden diğerine yürüyordu.

Çok geçmeden Sebastian yavaşladı. Kraliçenin kürsüsünün etrafındaki son koğuş olması gereken yerden geçerken kulaklarım çınladı ve midem bulandı. Vampir prens bana annesinin kendisini her zaman koruma altında tuttuğunu açıklamıştı. Büyü, dinleyen kulakları konuşmalarından uzak tutuyor, kalabalık bir balo salonunun ortasında bile mahremiyetine izin veriyordu.

bir şeyi yapabilecek kadar gücüm olduğunu hayal bile edemezdim. Kraliçeden daha çok korkmama neden oldu.

Sebastian eğilerek, "İyi akşamlar Majesteleri," dedi.

Gözlerimi kalabalıktan ayırarak kraliçenin kürsüsünün önünde alçak bir reverans yaptım. Kalbim göğsümde gümbürdedi ve ciğerlerim sıkıştı, tırnaklarının tenime buz gibi dokunuşunu hatırladıkça nefes almak daha da zorlaştı.

"Kalkabilirsin, kanımın oğlu." Kraliçe Marguerite'in sesi de dokunuşu kadar soğuktu ve Sebastian'ın eli koluma inip beni nazikçe yukarı çekerken ürperdim.

Beni bırakmadı. Uzun parmakları kolumdan aşağı inerek benimkilere dolandı. Kraliçenin değerlendirici bakışları üzerimizde gezinirken dokunuşu beni yere indirdi. Siyah gözlerinde ölüm vaadi vardı ve dişlerini gördüğümde ürperdim.

Dudaklarını bükerek boynunda asılı duran kırmızı yakutu ovuşturdu. Dans eden aynı iki insan şimdi kraliçenin tahtının iki yanında duruyordu, gözleri kalabalığa bakarken eşit derecede cansızdı. Beni tedirgin ettiler. Bu insanlarla ilgili bir şeyler tamamen *yanlıştı* ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum.

Kraliçe Marguerite bir süre sonra, "Yorgun görünüyorsunuz, canlarım," diye mırıldandı. "İyi uyuyamadınız mı?"

Sebastian elimi sıkıca kavradı. "Neden iyi uyuyamadığınızı sen de benim kadar iyi biliyorsun anne."

Kraliçe bir kahkaha attı. "Şimdi, şimdi, Sebastian. Neden bu kadar ?"

Vampir prens homurdanmadan önce uzun bir an geçti, "Özür dilerim anne. Ben sadece... açım."

Manikürlü kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" Başını eğerek bana . "İnsanınız size bakacak kadar iyi görünüyor. Belki de

durumu düzeltmek için. Ne de olsa oğlumun kendi balosu için keyifsiz olması iyi olmazdı."

Parmaklarımın etrafına dolanan parmaklar acı verecek kadar sıkılaştı ve bir nefesi zar zor tuttum.

"Bu bir emir mi anne?" Sebastian sıkılmış dişlerinin arasından mırıldandı.

Ona dikkatle baktı ve alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi. "Şu anda bunu bir... tavsiye olarak kabul edin."

Sebastian'ın parmaklarımdaki tutuşu hafifçe gevşedi. "Bunu dikkate alacağım, Majesteleri."

Kraliçe gözlerini kıstı. "İhtiyacın olduğunu hissedersen bu konuda ısrar etmekten çekinmeyeceğim oğlum. En iyi şekilde davranmalısın. General Triboulet sizinle güneydeki durum hakkında konuşmak için burada."

Yutkundum, keşke buradan başka bir yerde olsaydım diye düşündüm. Annesi emrederse Sebastian sözünü tutmayıp beni ısırır mıydı? Bunu öğrenmek istemiyordum.

"Triboulet'yi bulup onunla ilgileneceğim, anne," dedi Sebastian, sesi onunki kadar soğuktu. "Hepsi bu kadar mı?"

Kraliçenin karanlık gözleri üzerimizde gezindi ve bizi incelerken tam bir dakika geçti. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve onun keskin bakışları altında yer değiştirme dürtüsüyle savaştım. Sonunda iç çekti ve bir elini havada salladı. "Öyle."

Sebastian'ın eli bir kez daha benimkine dolandı. Konuşmadı, beni kraliçeden uzaklaştırırken adeta koşuyordu. İçeceklerle dolu uzun masalara doğru onu takip etmek için acele ederken terliklerim soğuk taş zemine çarptı.

Bir şeyler yemek için duracağımızı sanıyordum ama onun yerine Sebastian beni masaların yanından gölgeli bir oyuğa çekti.

Burada müzik daha sessizdi ve hava daha hafifti. Kraliçenin bakışları üzerimden çekilmişti ve onunla aramızdaki kalabalık sayesinde yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

Elimi bırakan Sebastian döndü ve duvarı yumrukladı. Sırtının kabarıklığına baktım.

Vampir prens nefesinin altında duyulamayan bir şeyler mırıldandı, vücudu o kadar sertti ki omuzları gergin görünüyordu. Sözleri benim duyamayacağım kadar alçak sesle olsa da, duruşu her şeyi anlatıyordu.

Daha önce söylediklerini hatırladım.

Yüzyıllardır seçim yapmadım.

Uzarak, kürek kemiklerinin üzerine, sırtından fırlayan o devasa kanatların tam üstüne belli belirsiz bir el koydum. Kanatlar kıpırdadı ve derin bir nefes aldı ama arkasını dönmedi.

"Sebastian?" Sessizce sordum.

Vampir prens nefes aldı. "Evet, Luna?"

Alnını taş duvara dayadığında sözleri boğuk ve boğuk geliyordu.

Dudağımı ısırdım ama elimi sırtında tutmaya devam ettim. "Haklı mıydı? Sen... aç mısın?"

bir ürperti geçti. "Evet," diye kısık sesle itiraf etti.

Bu kelime aramızdaki havada asılı kaldı ve ben nefesimi içime çektim. Gözlerim bileğimdeki Bağlama İşareti'ne kayarken kalbim söylediklerinin imalarıyla hızla çarpıyordu. O ince kırmızı ip benimle alay ediyor gibiydi.

O açtı ve ben de onun bağlı ortağıydım. Yemek yemeden ne kadar dayanabilirdi? Bu benim için ne anlama geliyordu? İznim olmadan beni ısırmayacağına söz vermişti ama bu Bağ'ı öğrenmeden önceydi. Şimdi işler farklı mıydı?

Ancak tüm soruları düşünmeye vakit bulamadan yakınlardan ağır ayak sesleri duyuldu.

"Prensi gördünüz mü?" Alçak, derin bir erkek sesi, müziğin hafif şırıltıları arasında gürlledi.

"Sanırım şu gitti," diye cevap verdi bir kadın.

Sebastian lanetledi. Kanatları bir gölge bulutunun içinde kayboldu ve döndü. Geniş gözleri benimkilerle buluştuğunda bir uyarı ve korku titreşimiyle doluydu.

"Luna," dedi aceleyle. "Beni dikkatle dinle. Triboulet ile ilgileneceğim ama seni görmese daha iyi olur. Onun bir zevki var... boş ver." Sebastian beni oyuktan çıkardı ve içeceklerin olduğu masaya doğru itti. "Yiyecek bir şeyler al, en kısa zamanda döneceğim."

"Geri mi?" diye sordum ama Sebastian çoktan uzaklaşmıştı.

"Ah, işte buradasın Prens!" diye bağırdı derin bir ses.

"İyi akşamlar General," diye yanıtladı Sebastian. "Annem istediğinizi söyledi..."

Sesi kısıldı, sohbetin ve müziğin uğultusu sözlerini çaldı.

İç çekerek arkamı döndüm ve arkamdaki masaya baktım. Akla gelebilecek her türlü meyveyle dolu tartılardan kurabiye ve keklere, inanılmaz baharatlı kavrulmuş et ve sebze tabaklarına kadar çok sayıda yiyecek vardı.

Yemek yemeyen insanlar için, kraliçenin aşçıları vampir olmayan misafirleri için nasıl cömert bir ziyafet hazırlayacaklarını kesinlikle biliyorlardı.

Kalın sarı muhallebisi ve üzerinde tatlı kırmızı çileği olan bir tartölet seçip bir elimde tutarken diğer elimde köpüklü pembe şarap kadehine uzandım. Parmaklarım kadehe dokunduğunda arkamdan bir ses geldi.

"Yerinde olsam onu içmezdim."

Gözlerim açıldı ve omzumun üzerinden baktım. Uzun, kıvrıkcık siyah saçları ve makyajlı yüzüyle çarpıcı bir kadın bana çok yakın duruyordu.

"Neden olmasın?" Kaşlarımı çatmıştım.

Bana dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu şarap... özel." Vampir yakınımına eğildi ve sanki her kelimesini özenle seçiyormuş gibi yavaşça konuştu. Onunla ilgili bir şey ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Bu Peri şarabı, Çivit Okyanusu'nun ötesinden ithal edildi. Bunu içmek senin için iyi bir fikir olmaz. Prensini bunu takdir edeceğini sanmıyorum."

"Anlıyorum," diye yalan söyledim.

Kadın gülümsedi. "Bana güvenmek zorunda değilsin, biliyorsun." Bir omzunu kaldırdı. "Bu senin seçimin. Ama ben sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

Tartımı arkamdaki masaya koyarken kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı kavuşturdum. "Bunu neden yapasın ki?"

Vampirin siyah gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Diyelim ki bu balodan sağ çıkmanda benim de çıkarım var. Ne de olsa tek parça halinde daha faydalı olabilirsin."

Omurgam ürperdi ve titredim. Bu şifreli sözler güven vermiyordu ve içimden bir ses bu dışının tehlikeli olduğu konusunda beni uyarıyordu. Bu bir sürpriz değildi.

Bütün vampirler tehlikeliydi.

"Affedersiniz?" diye sordum. "Tek parça halinde" de ne demek? Kim bu Sen?"

"Darcy!" diye seslendi bir kadın sesi ve ben irkildim.

Siyah saçlı vampir ve ben tam zamanında döndük ve Estrella'nın kalabalığı yararak bize doğru geldiğini gördük. "*Onunla* konuşarak ne yapıyorsun?"

Vampir -muhtemelen Darcy- yanıma uzandı ve az önce beni içmemem konusunda uyardığı şarap kadehini aldı. Sağ elinin üçüncü parmağındaki yüzük gözüme çarptı; siyah taşlarla çevrili beyaz mücevherli bir gül.

"Bu kadar sıkıcı olma, Estrella," dedi Darcy, diğer vampire doğru yürürken dar siyah elbisesi etrafında sallanıyordu. "İnsanla konuşmuyordum. Sadece bir içki alıyordum."

"Güzel, çünkü onun Bastian'ın olduğunu biliyorsun ve ayrıca..."

Orkestranın sesi giderek yükseliyor, Estrella'nın korkunç sesini bastırıyordu. Onlara bakıp Darcy'nin tek parça olursam daha faydalı olacağım konusunda ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum ki dans pistinde tanıdık bir yüz gözüme çarptı.

Gözlerim açıldı. Syndra'nın burada ne işi vardı? Marius'la birlikte çalışan cadılardan biriydi, Ipotha'da olması gerekiyordu. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Balo, Estrella, hatta Darcy'nin buradan tek parça halinde çıkmanız konusundaki tuhaf uyarısı bile.

Cadı kardeşimi tanıyordu.

Onunla konuşmak
zorundaydım.

Sebastian'a baktığımda bana biraz daha yaklaştığını gördüm. Hâlâ az önceki iri yarı vampirle derin bir sohbete dalmıştı. Diğer erkek Sebastian'dan daha iriydi, sepya rengi teni ve beline kadar uzanan siyah saçları sırtından aşağı sarkan uzun iplere dönüşmüştü. Her iki erkek de konuşurken çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Vampir prens sinirli görünüyordu ve omuzları gergindi, konuşmasını bitirmeye yakın olduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu.

Bu benim şansımdı.

Elimden geldiğince dikkat çekmeden hareket ederek -ki siyah dışında bir şey giyen tek kişi olduğum düşünülürse bu pek mümkün değildi- dans pistine doğru ilerledim. Gözümü Syndra'nın kızıl saçlarından ayırmadan Kydona'ya cadının ben ona ulaşmadan hareket etmemesi için dua ederken kalbim göğsümde çarpıyordu. Şimdiden, İp'in sınırlarını zorlayacakmışım gibi görünüyordu.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, güneydeki savaşı tartışan bir grup vampirin yanından geçerken.

Midemde keskin bir sancı hissettim ve omzumun üzerinden baktım. Sebastian bir adım geri çekilmiş ve üçüncü bir erkek daha sohbetlerine katılmıştı.

Hepsine lanet olsun.

Birkaç santim geri çekilerek, "Syndra!" diye tıslarken fark edilme riskini göze aldım.

Birkaç vampir bana bakmak için döndü ama cadı bana doğru bakmadı bile.

Tekrar denedim. "Syndra!"

Bu sefer döndü. Gözleri büyüdü ve aceleyle arkadaşıyla vedalaşıp bana doğru yürüdü. Diğer herkes gibi cadı da uzun siyah bir elbise giymişti. Onunki bu odadaki diğerlerinden daha az özenli olsa da, yine de güzeldi.

"Prenses Luna!" Syndra uzanıp kolumu tuttu. "Tam da görmeyi umduğum kişi."

"Marius iyi mi?" Vampir kalabalığından uzaklaşıp sesimi alçaltarak aceleyle sordum. "Onu gördünüz mü? Neden buradasın?"

Çok fazla sorum vardı ve çok az zamanımız vardı ama kardeşim için her şeyi yapardım. Nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu.

Syndra başını salladı, kırmızı saçları yüzüne dökülüyordu. "Sizi son gördüğümünden beri Marius'u görmeye gitmedim ama Prenses, size söylemeliyim ki-"

"?" Sebastian'ın sesi arkamdan geldi ve kaskatı kesildim.

Cadı alçak bir reverans yaptı, başını sallayarak doğruldu. "Majesteleri," dedi, "sizi orada görmedim."

"Görünüşe göre değil," dedi vampir prens. Eli sırtımın küçük kısmına indi ve sıcaklık anında vücuduma yayıldı. "Ve sen..."

"Syndra Goodflower, Majesteleri. Ben Ipotha'dan gelen bir cadıyım."

Başını eğerek yanıma geldi. "Prensesi tanıyor musun?"

Başımı sallamaya başladım. "Evet, o-"

Syndra benim yerime "Hayır," diye konuştu ve ben gözlerimi büyüttüm. Neden yalan söylüyordu ki? "Ben de şimdi kendimi tanıtıyordum. Majesteleri tüm bilgeliğiyle beni Dört Krallık'ın dört bir yanından bir grup cadıyla birlikte kuzey köylerini gezmeye davet etti. Görünüşe göre orada yaşayan insanları yeni bir israf hastalığı vurmuş. Yemek yiyemiyorlar ve gün geçtikçe daha da zayıflıyorlar."

Tıpkı kardeşim gibi.

Ama Syndra neden birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranıyordu?

Bu uyarı sancıları giderek güçlendi.

Sebastian, "Bu hastalığın farkındayım," dedi. "Oldukça endişe verici."

Cadı başını salladı. "Ekibim ve ben bu hastalığa bir çare bulabileceğimizi umuyoruz."

Nefesim kesildi. "Tedavi mi?"

Syndra başını sallayarak bakışlarımı karşıladı. Yavaşça konuştu ve sözlerinin önemli olduğunu biliyordum. "Araştırmalarımız dört üçgen yapraklı ve ortasında gökyüzü renginde meyveleri olan bir bitki aradığımızı gösteriyor. Eleyta'da bir yerlerde yetişiyor ama henüz bulamadık."

"Eğer yaparsan, bu-"

"İnanılmaz," diye cümlemi tamamladı Syndra. "Kesinlikle."

Müzisyenler yeni bir melodiye başlarken cadı omzunun üzerinden baktı. Bir kez daha reverans yaptı. "İkinizle de tanışmak bir zevkti, Ekselansları. Artık gitmeliyim. Gecenizin tadını çıkarın."

Birkaç kez daha sohbet ettik ve sonra Syndra dans eden vampirlerin karıştı.

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Biraz yemek yedim - kokusu kadar lezzetliydi- ve dikkat çekici bir şekilde peri şarabı içmedim. Bir ara Darcy'yi Syndra'yla konuşurken gördüğümü sandım ama tekrar baktığımda ikisi de yoktu. Sebastian birbiri ardına vampirler tarafından kenara çekiliyordu ama bu sefer beni yanından ayırmadı.

Ithenmyr'den gelen Ölüm Elfleri ile kanlı bir savaşın anlatıldığı üçüncü hikâyeden sonra onları dinlemedim.

Syndra'nın sözleri zihnimde tekrar tekrar çalıyordu. Marius için bir tedavi olabilirdi ve o tedavi *buradaydı*. Eleyta'da.

Tether olsun ya da olmasın, onu bulmak zorundaydım.

O Şuite İlginç

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

G Lavaboya doğru eğilirken yüzüme su sıçrattım, belki uyanmama yardımcı olur umuduyla. Dün gece balo erken saatlerine kadar sürdü. Tüm bu çile çok yorucuydu. Sosyal

Bu tür toplantılar beni her zaman sınırlarıma kadar zorlamıştır, Tether'ın ek stresi olmasa bile.

Gölgelerim bu kadar çok kişiyle bir arada olmaktan nefret ediyordu ve annemin topun üzerine koymakta ısrar ettiği koğuşlar kaşıyamadığım bir kaşıntı gibiydi. Sonunda sosyal görevimizi yerine getirip odamıza dönene kadar bütün gece rahatsızdım. Luna döner dönmez yatağa ve bu akşam uyandığımda hâlâ uyuyordu.

Arkasındaki yastığa serpiştirilmiş kahverengi saçlarının görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Kasıtlı olarak onu uyurken izlediğimden değil... Sadece gözlerimi ondan alamıyordum. Luna'nın uyuyan hali çok huzurluydu ve anneme cevap veren geveze dişiyle büyük bir tezat .

Luna uyandıktan kısa bir süre sonra Julieta kahvaltıyla geldi. İki dişiyle biraz yalnız bırakmak isteyerek, ihtiyaçlarımı gidermek için banyo odasına geçtim. Önümüzdeki gece için hazırlanırken, aklımda sürekli bir düşünce belirliyordu.

Belki de Luna'ya bağlı olmak dünyadaki en kötü şey değildi. Aramızdaki Bağlı öğrendiğimiz gece bize Müttefik demişti. Bu hoşuma gitmişti.

Belki de müttefikten daha fazlası olmamızı istiyordum. Son iki haftanın hiçbir şeyi normal değildi, ama benim hayatım da o geceden beri normal değildi.

Benim yapımım.

Mırıltılı konuşmalar havada süzülüyordu ve Julieta daha sonra geleceğine söz vererek ayrılırken kapı tıkırdayarak kapandı. Saçlarımı tarayarak derin bir nefes aldım ve gölgelerin arasından geçip ana odaya adım attım. Luna'nın kokusu üzerime sinmişti ve midem bulandı.

Açlığım her geçen saat daha da belirginleşiyordu. Tanrılara şükür, annem beni baloda beslenmeye zorlamadı. Yine de sonsuza kadar böyle devam edemezdim. Kraliçe bunu biliyordu. Ben de biliyordum.

Yine de Luna'yı onu ısırmama izin vermesi için zorlayamazdım. Annem ısrar ederse, emrine elimden geldiğince uzun süre direnmek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Kumaş hışırdadı ve döndüğümde Luna'yı en büyük pencerenin önünde, çerçeveye tutunmuş halde buldum. Sırtı bana dönüktü, giydiği obsidyen elbise belini sardıktan sonra etrafını sarıyordu. Saçları yumuşak bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu, yumuşaklığı taş kaleyle tam bir tezat oluşturuyordu. Elinin yanındaki pencere kenarında boş bir kahve fincanı duruyordu ve midem bulandı.

Kafeinli içecek açlığımı yatıştırmak için pek bir şey yapmadı ama en azından tadı o lanet geyik kanından daha iyiydi. Bu maddeden içebildiğim kadar içiyordum ama yine de hiçbir işe yaramıyordu. Bu gece, şiddetli bir açlık acısıyla uyandım. Benim için başka çare yoktu. Bağlı Ortağım olmayan bir insandan içmeyi düşünmek bile kusma isteği uyandırıyordu. Bunu yapmamın hiçbir yolu yoktu.

Tek çarem aç kalmaktı. Daha küçük bir erkek, evlendikleri anda karısını içki içmesine izin vermeye zorlayabilirdi ama ben öyle değildim.

Karım.

Bu hala garip hissettiriyor. Bağlı olduğumuzu fark ettikten sonra Luna'ya kızacağımı düşünmüştüm ama kızmadım. Aksine, bu durumda başka biriyle birlikte olmanın garip bir tesellisini buldum. Yüzyıllardır ilk kez yalnız değildim.

Böylesine küçük bir odada gölgelerin arasından geçmek nefes almak kadar kolaydı. Luna'nın arkasında cisimleştim, ellerimi iki yanına koyarak omzunun üzerinden buzlu camdan dışarı baktım.

Aramızda birkaç santim mesafe bırakarak, "Neye bakıyorsun?" diye sordum.

Kaskatı kesildi ve sırtı o kadar hızlı dikleşti ki neredeyse bana çarpacaktı.

"Oh, seni duymadım." Luna'nın nefesi pencerede bir iz bıraktı ve avucunu buzlu cama yerleştirdi. "Sadece... burada çok fazla dağ var."

Pencereden dışarı bakarken, olayları Luna'nın bakış açısından görmeye çalıştım. Annem bana bu odayı ben doğduktan kısa bir süre sonra vermişti ve o zamandan beri manzara neredeyse hiç değişmemişti.

Buzullara özü bir şekilde pitoresk olduğunu sanıyordum. Karla kaplı dağlar göz alabildiğine uzanıyor, buz tutmuş zirveleri bu nadir, berrak gecede parlayan parlak ay ışığıyla aydınlanıyordu.

Ağır kar tabakaları Sanguis Kalesi'ni çevreleyen sık ve yaprak dökmeven ormanların tozunu alıyordu ve çeşitli şekil değiştirenler, vücutları beyaz toza karşı göze çarpan yapıyı koruyordu. Hayvan meslektaşlarının iki ila üç katı büyüklüğünde olan şekil değiştirenleri Eleyta'daki diğer doğal vahşi yaşamdan ayırt etmek kolaydı.

Bazıları yüksek ağaçlara tünemiş, dikkatli gözleriyle ormanda olup biten her şeyi not alırken, diğerleri kalenin üzerinde konuşlanmıştı. Daha da fazlası gözlerden saklanmıştı, yerleri çoğu kişi tarafından bilinmiyordu. Annemin yetkisi altındaki her şehirde, kasabada ve köyde görünür ya da görünmez muhafızları vardı.

Bir baykuş camın önüne kondu ve Luna'nın nefesi kesildi. "Gördünüz mü? Baykuş çok büyüktü!"

Uzun zamandır fark etmeyi bıraktığım dünyamdaki küçük şeylere duyduğu merak inanılmazdı. Bu kadar uzun süre hayatta kalmak bana etrafımdaki dünyada bulunabilecek güzellikleri unutturmuştu.

Kıkırdadım. "Ben yaptım."

Luna camın üzerinde bir desen çizdi. "Büyürken dağlarımız ya da karımız yoktu. Onlar hakkında okudum elbette. Ama onları bu kadar yakından görmek farklı bir şey. Düşündüm ki..." Başını iki yana salladı. "Buraya geldiğimde, böyle bir yerde güzelliğin var olabileceğini düşünmemiştim."

"şimdi ne düşünüyorsun?" Fısıldadım.

Döndü, dudağının kenarı seğirmeden önce gözleri üzerimde gezindi. "Sanırım yanılmışım."

Luna'nın sözleri içime sıcaklık yayarken kaslarım gerildi. Hâlâ manzara hakkında mı konuşuyordu? Yoksa başka bir şey mi söylüyordu?

Ona doğru yaklaşırken kanatlarım arkamda parladı. Hava kalınlaşırken aramızda kıl payı bir mesafe vardı. Bir elimi yavaşça kaldırıp Luna'nın yanağını kavradığımda kalbim hızla çarpıyor ve dişlerim acıyordu. Seni dokunuşumun altında sıcacıktı, sadece dişilere özgü bir şekilde yumuşaktı.

Nefes aldı, gözleri benimkileri arıyordu. "Sebastian..."

Başparmağımı yanağında gezdirdim ve titredi. "Seni dağlara götüreceğim, Luna."

"Yapacak mısın?" Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve bu onun güzelliğini daha da artırdı. "Gerçekten mi?"

Gözlerimi ondan ayırmadan başımı salladım. "Söz veriyorum. İsteddiğin her şeyi görmeyi hak ediyorsun."

Dudakları aralandı ve gözleri benimkileri aradı. Eğilip dudaklarımı ağzının kenarında gezdirdiğimde aramızdaki hava şarj olmuştu. Tüy kadar hafif dokunuş tüm bedenimde yankılandı.

"Burada çok güzel şeyler var" diye fısıldadım.

Luna'nın sözleri, "Anlıyorum," diye fısıldarken bir nefesten biraz daha fazlaydı.

Çok az tanıdığım bir kadın hakkında böyle hissetmek yanlış mıydı? Benimle seçimle değil, mecburiyetten evli olan biri için?

Olabilir.

Ama kahverengi gözlerinin bana bakışı bana bunun önemli olmadığını hissettirdi.

İşte o anda gerçekten mahvolduğumu fark ettim. Bu insan benim ölümüm olacaktı. Ellerini kalbimin üzerinde, onu benden uzaklaştırırken hissedebiliyordum.

Biz müttefiktik. Şimdilik. Belki bir gün, daha fazlası olabiliriz.

"Seni istediğin yere götüreceğim," diye fısıldadım kısık sesle.

İkimiz birbirimize bakarken bir süre geçti. Aramızdaki boşluk hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

Sonunda kalenin içinde bir yerde nöbet değişimini işaret eden bir çan çaldı. Kendimi bir adım geri atmaya zorlayarak uzun bir nefes aldım. Gece ilerliyordu ve gitmemiz gereken yerler vardı.

Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi, Luna ulaşabileceğim bir yerden uzaklaştı. Ellerini siyah elbisesinde gezdirip boğazını temizledi. "Sanırım kütüphaneye gitmeliyiz."

O haklıydı. Bunun gibi konuşmalar -bunun gibi hisler- Bağ'ı koparmak kadar önemli değildi. Geri kalan her şey halledilmeliydi.

daha sonra.

Yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak bir selam çizdim ve elimi uzattım. "Geliyor musunuz, Prenses?"

Luna'nın yanakları kızardı ama avucunu benimkine koyarken tek kelime etmedi. Parmaklarımı onun çok daha küçük parmaklarına dolayarak, gölgelerimi çağırmadan önce onu göğsüme çektim. Etrafımda döndüler, bizi gücümün kanıtı olan karanlığın içine çekmeden önce ayaklarımın dibinde biriktiler.

Bir an yatak odasıındaydık. Sonra, Sanguis Kalesi'ndeki en büyük kütüphaneyi oluşturan kitap raflarının ortasında durduk.

Gölgeler tenime yerleşti ve Luna elimi tutarken hareketsiz kaldım. Bazı insanlar karanlıkta hareket etmekte zorlanırdı ve yüzünün solgunluğundan ve her gölge yürüyüşümüzde onu ele geçiren titremeden Luna'nın onlardan biri olduğunu anladım.

Başparmağımı elinin arkasına sürterek titremesi durana kadar bekledim. Kanatlarımla onu koruyarak alnındaki bir tutam saçı geriye doğru taradım. "İyi misin?"

"Evet," dedi titrek bir sesle, derin bir nefes alarak. "Sadece... Yaptığın o gölge şeyini sevmiyorum."

Kıkırdadım. "Alışmak için zamanın var." Çok zaman.

Neredeyse bir sonsuzluk.

Luna inledi. "Umarım öyledir, çünkü bu hiç eğlenceli değildi." Elimini bıraktı, yavaş bir daire çizerek döndü. "Ama bu. *Bu* inanılmaz bir şey."

Başını eğen Luna, üç katlı kütüphaneyi kaplayan cam kubbeli çatıyı seyrederken yumuşak bir nefes aldı. Yüzlerce yıldız parıltıyor, geceyi kendi geceleri olarak adlandıran bizlere ışıklarını ödünç veriyordu. Kütüphanede Dört Krallık'ın dört bir yanından ve ötesinden yüz binlerce kitap bulunuyordu. Mekâna serpiştirilmiş düzinelerce mor küre tarafından aydınlatılan kütüphane, sıcak bir atmosfere sahipti ve kaledeki en sevdiğim yerlerden biriydi.

Yakındaki bir rafa doğru adım atan Luna, yazılı kelimelere değer veren birinin havasıyla ellerini birkaç kitabın sırtında gezdirdi. Keskin bir nefes aldı, bana dönüp sırtımdan önce omuzları gevşedi. "Gerçekten muhteşem, Sebastian."

"Öyle." Derin ses yakındaki bir kitap yığınının arkasından geldi ve Luna yerinden sıçradı.

Yanına geçip elimi omzuna koydum ve yaşı kütüphaneci rafların arkasından çıkarken onu kendime doğru çektim.

Uzun, bembeyaz saçları ayaklarının ucuna dökölürken, siyah cübbesi etrafında dalgalanırken eğilerek selam verdi. "Prens Sebastian, sizi beklediğimi bilmiyordum."

"Özür dilerim Keven," diye mırıldandım, başımı ona doğru eğerek. "Prenses ve ben sadece senin gözetiminde olan bazı kitaplara bakmayı umuyorduk."

"Sanırım size bir tebrik borçluyum, Majesteleri." Kütüphaneci başını kaldırıp Luna'ya doğru gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Sanguis Kalesi hiçbir zaman sizin kadar güzel bir prensese ev sahipliği yapmadı."

"Ah," dedi Luna, siyah elbisesinin eteğini fırçalarken yanakları bir kez daha kızardı. "Teşekkür ederim... Keven'di, değil mi?"

"Öyleydi." Kütüphaneci sırtıttı ve Luna'ya yaklaşırken coşkuyla başını salladı. "Prensi yeni yapıldığından beri tanıyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Eminim bana birkaç hikaye anlatabilirsin, değil mi?"

Keven kıkırdadı ama ben inledim. Burada olmamızın nedeni bu değildi.

Boynumun arkasını ovuşturarak elfin yaşı bakışlarıyla karşılaştım. "Hikâye zamanını daha sonraya saklayabilir miyiz sence? Luna ve ben Bağların tarihini araştırmayı umuyorduk ve en sevdiğim Servet Elfinin nereye bakacağımızı bilebileceğini düşündüm."

"Favori Servet Elfi, ha?" Keven kaşlarını kaldırdı.

"Kesinlikle." Başımın onayladım.

Elf kıkırdadı. "Daha çok sana katlanacak tek kişi gibi."

Luna kıs kıs güldü, ben de gölgeler avuçlarımdan kayarken ofladım. "Kitaplar mı, Keven?"

Kütüphaneci dudaklarını büzdü. "Bağlamaların tarihi oldukça eskidir." Luna'ya döndü ve beyaz kaşlarını kaldırdı. "Biraz daha neşeli bir şeyle başlamak istemediğimize emin misiniz Prenses? Belki bir balad ya da bir aşk hikâyesi? Sağlıklı bir romantizm bölümümüz var."

"Hayır, teşekkür ederim." Luna başını salladı. "Ben bütün kitapları severim. Bana ne kadar büyükse o kadar iyidir. Aslında botanikle ilgili kitaplarınız olup olmadığını merak ediyordum."

Keven kaşlarını kaldırdı. "Bahçıvanlığa hevesli misiniz, Majesteleri?"

Bir omzunu kaldırdı. "Öyle de denebilir."

Kütüphaneci mırıldandı, başparmağını ve işaret parmağını çenesinin altında bir süre ovuşturduktan sonra başını salladı. "Sanırım doğru yere geldin, canım. Benimle gel lütfen."

BİR SAAT SONRA, Luna ve Keven çağlar sürecektir bir dostluk kurmuş gibiydiler. Kendi aralarında fısıldaşıyorlar, raflardan düzinelerce kitap çekip kütüphanenin ortasındaki masaya taşırlarken havayı sessiz kıkırdamalar dolduruyordu. Luna'ya kitapları tutmayı teklif ettim ama mümkün olduğunca çok koklayarak vakit geçirmek istediğini söyleyerek reddetti.

Bununla ne demek istediğinden emin değildim ama en azından mutlu görünüyordu. Omuzları gevşekti ve uzun maun masaya otururken yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Sayfaları çevirmenin rahatlatıcı sesi havayı doldururken mor gözbebekleri üzerine sıcak bir ışık yayıyordu.

Yakındaki rafları karıştırırken, içeriklerine dikkat etmeden birkaç kitap aldım. Birkaç dakikada bir, evlendiğim ölümlüye baktım.

Burada, kütüphanede, Luna kendi doğal ortamındaydı. Eleyta'ya geldiğinden beri ilk kez rahatlamış gibi görünen Luna, başının iki katı büyüklüğündeki ağır bir kitabı okurken ağzı sessizce hareket ediyordu. Uzun kahverengi saçları sol omzunun üzerinden sarkıyor, yanında duran altı kitaptan oluşan yığına sürtünüyordu. Yakınında bir tüy kalem ve mürekkep kabı duruyordu ve yanlarında kullanılmayı bekleyen bir yığın dokunulmamış kâğıt vardı.

Arkamdan ayak sesleri geldi ama gözlerimi Luna'dan ayırmadım.

"ilginç biri, değil mi?" Keven fısıldadı.

Başımı salladım ve sayfayı çevirirken dilinin dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatmasını izledim. "Evet, öyle."

Ondan yumuşak bir ünlem geldi ve gözlerimi ona çevirdim. Parmağını heyecanla açık bir kitaba vurarak uzandı ve bir parşömen yaprağı aldı. Tüylü tüy kalem, yazma konusunda rahat olan birinin hızıyla hareket ediyordu. Bitirir bitirmez tüy kalem mürekkep kabına geri döndü ve okumaya devam etti.

Onu izlemeden duramadım.

Onda beni bir pervane gibi kendine çeken bir şey vardı. Bir parçam bunun Bağlama'nın bir yan etkisi olup olmadığını merak ediyordu ama daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymamıştım. Benden sadece birkaç metre uzaktayken bile onu düşünmeye devam ettim. İlk başta bunun hasta olduğu için olduğunu düşündüm. Hasta olan insanlar için endişelenmek doğaldı. Ama bu, şimdi uyanık ve iyi olduğu halde neden hâlâ aklımdan çıkmadığını açıklayamıyordu.

Dün gece baloda Luna'dan başka hiçbir şeye konsantre olamadım. General Triboulet bana İthenmyria sınırından gelen mültecilerin sayısındaki artıştan bahsetti ama tek düşünebildiğim onun baştan çıkarıcı kokusuydu.

Diğer birkaç ordu yetkilisi dün gece bana güneyden gelen çeşitli çatışmalar ve diğer saldırılar hakkında bilgi verdi. Söylediklerine konsantre olmaya çalıştım ama o kıpkırmızı elbisesinin içinde bu kadar büyüleyici görünürken bunu yapmak zordu. Yine de gecenin sonunda bir şey netleşmişti.

Güneyde gerçekten de karanlık bir hava esiyor gibiydi.

"Düğün nasıldı?" Keven birkaç dakika geçtikten sonra sordu.

Vampir törenleri kutsaldı, bizzat Isvana tarafından kutsanırdı ve sadece ayın altında yürüyen çocuklarının bunlara tanıklık etmesine izin verilirdi.

İçimi çektim. "Beklediğim kadar iyi geçti."

"Sebastian, dört buçuk asırdır bağlı olduğum eşimle birlikteyim." Kolunu yukarı çekerek bileğinden dirseğine kadar uzanan kolundaki iç içe geçmiş gümüş ve mor çizgileri gösterdi. "İlişkilerin nasıl olduğunu bilirim. Bana karşı nazlanmana gerek yok."

Başka bir kitaba geçmiş olan Luna'ya bakarak sesimi alçalttım. "Evli olmak... zorlayıcı oldu."

"Öyle mi?" Keven kaşlarını kaldırdı. "O genç ve güzel kadınla evli olmak 'zorlayıcı' mı?"

Belki de doğru kelime bu değildi. Luna tüm dünyamı altüst ediyordu. Sadece Bağlı ve Bağlanmış olmakla kalmıyor, aynı zamanda onu düşünmeden edemiyordum. Her geçen saat, iştahım katlanarak artıyor gibiydi. Beslenmeme izin vermesi için onu zorlamak yerine, okumasını izliyordum. Olmak için bir şeyler yapıyordu ama bu konuda konuşmaya hazır değildim.

Onun yerine öksürdüm. "Aşağı yukarı."

"Anlıyorum." Keven mırıldandı ve ben Luna'ya dönüp baktım.

Okumaya dalmıştı, daha da fazla not alırken eli sayfanın üzerinde uçuşuyordu. Şu anda bağırabileceğimden oldukça emindim ve o da

bir şey duymayacağını düşündüm. Yine de sesimi alçalttım ve kendimi kütüphaneciye doğru yönelttim.

"Sadece... o bir insan. Sadece bu da değil, bu düzenleme..." "Seni zorlamışlar," dedi Keven bilgece. "Anlıyorum."

Kütüphaneci koluma dokundu ve ağzını açtı ama tek bir kelime bile edemeden gözleri gümüşe döndü. Sadece Servet Elflerinin gidebildiği o yere giderken eli kolumda dondu kaldı.

Keven'in gözlerindeki gümüş parıltı kaybolmadan önce, kütüphane duvarındaki saatin uğursuz tik takları arasında tam bir dakika geçti.

Gözleri mavinin normal tonuna döner dönmez bana döndü, ağzı çatıktı. "Seni gördüm. İkinizi de."

Ses tonundaki bir şey midemde bir çukurun büyümesine neden oldu.

"Ne Gördünüz?" Sesimi alçaltıp kütüphaneciye bir adım daha yaklaşırken kanatlarım birbirine çarptı.

Başını iki yana salladı. "Yapamam... net değil. Yollar akıcı ama onun üzerinde kara bir sis var. Tek bildiğim onu güvende tutman *gerektiği*."

"Luna?" Karıma baktığımda o çukur bir uçuruma dönüştü. Hareket etmemişti.

Servet Elfi döndü ve sahip olduğunu bilmediğim bir güçle kolumu kavradı. "Beni dinle Prens. Onu güvende tutmalısın. Hayatta tutmalısınız. İkiniz de. Eğer yapmazsanız..."

Sesi ve başını salladı.

"Tahmin edeyim mi?" Kuru kuru sordum. "Karanlık mı geliyor?"

Servet Elfinin gözleri kocaman açılmıştı. "Evet. Ve hayal edebileceğinden çok daha kötü." Sesi derinleşti, gözleri bir kez daha gümüşü bir parıltıya büründü ve sesi alçaldı. "Çoktan unutulmuş eski şeyler kıpırdanıyor. Tanrılar öfkeli ve denge bozuldu. Haberci anahtar. Onu güvende tutacağına dair bana söz ver."

Şifreli mesajlar Servet Elfleriyle birlikte olmanın ayrılmaz bir parçasıydı ama yine de Keven'in kehaneti içimde bir şeyleri sızlattı. Bahsettiği denge neydi? Haberci kimdi?

Hepsi zamanla halledilmesi gereken şeylerdi. Son kısma odaklandım. Luna'yı güvende tutmak. *Bunu* yapabiliirdim. Luna bir eliyle sayfaları çevirip diğer eliyle yazarken, tüy kalemin tırmalama sesi havayı doldurdu.

Bu manzara karşısında yüreğim burkuldu. "Sana söz veriyorum, onu güvende tutacağım."

Bir süre sonra Keven'in tutuşu gevşedi ve gözleri normale döndü. İç çekti. "Güzel. Önümüzdeki günlerde ikinizin de güçlü olması gerekecek. Tavsiyemi ister misiniz?"

İstesem de istemesem de onu alacağıma dair bir his vardı içimde.

Keven dakikalar sonra beni haklı çıkardı. "Karınla konuş. Onu tanımaya çalış. Eminim işleri daha az zorlaştırabilirsin."

Bu iyi olurdu.

"Yine de bizim için işe yarayacak bir anlaşılmaya varabiliriz," dedim.

Umarım açlıktan ölmediğim bir yer olur. Sanki anlaşılmış gibi, midem ağrılı bir düğüm haline geldi. Keven'in imgelemi sırasında etrafını saran ağırlık gitmişti ve bana dirsek atarken kendisi gibi görünüyordu.

"Onu buraya, belli ki ona neşe veren bir yere getirdin." Bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bence ikiniz gayet iyi olacaksınız."

Umarım öyledir.

Luna bir şeyler daha karaladı, dilini ağzının kenarından dışarı çıkarmış başka bir kitabı karıştırıyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Prenses oldukça zeki görünüyor," dedi Keven. "Kuzeyde yetişen bitkiler hakkında sorular soruyordu. Onda nadiren gördüğüm bir merak var. Senin için iyi bir eş."

"Zeki ve açık sözlü biri." Servet Elfine baktım. "Bana bağırdığını biliyor musun?"

Güldü. "birine ihtiyacın var."

Kütüphanenin önünden gümbür gümbür bir ses geldi ve ana kapı açıldığında kütüphanenin içine serin bir esinti girdi. Anne'nin Gözdelerinden biri içeri girdi, ortasına sardığı kırmızı peştamal çıplaklığını zar zor örtüyordu. Siyah giysili bir vampir kraliçenin evcil hayvanının ardından yürüdü ve kapı arkasından çarparak kapanırken kaşlarını çatı.

Favori görevinde olmaktan hoşnut olmadığı belli olan muhafız, kütüphane zemininde tepindi. Bu insan yeniydi ve hevesli gözleriyle geniş alanı incelemesine bakılırsa Sanguis Kalesi'ne isteyerek geldiği anlaşılıyordu.

İlginç.

"Bunu halletsem iyi olacak." Keven kolumu kavradı. "Araştırmada iyi şanslar. Sözünü unutma Prens. Onu güvende tut. Ne olursa olsun."

Kütüphaneci Favori'yle konuştu, birkaç kitap çektikten sonra onları Annemin evcil hayvanına verdi. Düşüncelerimi sıralarken Luna'ya göz kulak oldum.

Keven haklıydı. Luna farklıydı.

Birisi benimle onun konuştuğu gibi konuşmaya cesaret edeli çok uzun zaman olmuştu. Tanrılar ruhuyla birlikte olsun, Athena bile sözümü kesmeye cesaret edememişti. Luna farklıydı.

Beni gördü, vampiri değil.

Türümün çoğunun gölgeleri ya da kanatları vardı ama çok azında ikisi birden bulunurdu. Isvana kutsamasını içime akıttığında ve Yapım'dan çoğu vampirden çok daha fazla güçle çıktığımda, çabucak acı bir ders öğrendim.

Arkadaşlar benim gibi insanlar için değildi.

Yoluma ilk tepkisi -genellikle de tek tepkisi- korku oldu.

Onları pek de suçlamadım. Annemin ayak işleri kalbi zayıf olanlara göre değildi. Vampir olduğumdan beri insan halimin nefret edeceği pek çok şey yapmıştım. Athena'yı kaybettikten sonra artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Onun bedeninin lime lime olduğunu görmek beni mahvetmişti. İçimdeki karanlığa ve gölgelere teslim olmuştum ve yıllarca kara bir sis içinde yaşadım.

Ama Luna, göğsümün yarısına ancak ulaşan bu kısa ölümlü bana bağırdı. Kimse yapmazken o geri itti. İnanılmaz derecede sevimliydi.

Gecenin geri kalanı hızla geçti. Luna'ya masada katılmadan önce bir hizmetkârdan biraz yemek ve kendim için bir kadeh kan istedim. Sessizlik içinde okuduk, kütüphanedeki tek ses sayfaların çevrilmesi ve tüy kalemlerin çizilmesi idi.

Güneş doğmak üzereyken Luna'nın elinde bir yığın not vardı. Gölge gibi odamıza döndük ve o hemen uykuya daldı.

Gün boyunca uyanık kaldım; Talih Elfleri, yaklaşan karanlık ve hızla hayatımın merkezi haline gelen kadınla ilgili düşünceler aklımdan çıkmıyordu.

Acı ve Diğer Şeyler

OceanofPDF.com

C Eski sayfaların hiçbirini mahvetmemek için kitabı dikkatlice kaybederek yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve iç çektim.

Balodan bu yana üç hafta geçmişti ve yapacak *hiçbir şeyimiz* yoktu. göstermek için. Babama ve Marius'a her gece mektup göndermeme rağmen hâlâ tek bir cevap bile alamamıştım. Sebastian mektupları gönderdiğine dair bana güvence verdi, hatta Julieta'yla da birkaç tane göndermiştim ama neden hiçbir cevap alamadığımı merak etmekten kendimi alamıyordum.

Sadece bu da değil, çok sayıda botanik ders kitabı aramama rağmen Syndra'nın bitkisine dair tek bir referans bile bulamadım.

Marius için gizemli bitkiyi araştırmadığım zamanlarda Sebastian'la birlikte Bağlama'nın tarihini araştırıyordum. Vampirlerin tarihiyle ilgili bazı ilginç bilgiler bulmuş olsak da, Bağlama hakkında bir şey öğrenmeye yaklaşamamıştık.

Bu kadar uzun ömürlü bir halk için vampirler özellikle kayıt tutma konusunda berbattı. Duşlar ve banyolar için sıcak su sağlamak üzere kalenin her tarafına kazan sistemleri kurabiliyorlardı ama kendileriyle ilgili şeyleri nasıl yazacaklarını bir türlü bulamıyorlardı.

"Neden bu kadar zor?" diye inledim.

Masanın karşısından aynı ses geldi ve bir kitap kapandı. Çenemi katlanmış ellerime dayadım ve karşımdaki vampir prene baktım.

Kendine özgü siyah kıyafetini giymiş olan Sebastian, elini saçlarında gezdirirken kanatları görünürde yoktu. Saçları uzamıştı, siyah bukleler alnına ve kulaklarının uçlarına dökülüyor ve ona sert bir görünüm veriyordu.

Görünüőü. Daha yakışıklı olabileceğini düşünmemiştim ama görünüşe göre yanılmışım.

"Bunu senin de bir şey bulamadığın anlamına mı alıyorum?" Sebastian, sesi normalden daha keskin bir şekilde sordu.

Onun "normal "inin ne olduğunu bilmem muhtemelen bana garip gelmeliydi ama insan haftalar boyunca uyanık olduğu her saati aynı kişiyle geçirince onu tanımak kaçınılmaz oluyordu.

Sebastian'ın yüzü yıpranmıştı ve gözlerinin etrafındaki deri birkaç hafta öncesine göre solgundu. Yerde uyumaya devam ediyordu ve düğünümüz hâlâ sadece kâğıt üzerindeydi.

Bu iyi bir şeydi... değil mi?

Ne zaman uyusam, rüyamda onu görüyordum.

"Burada hiçbir şey yok. Pek bir şey yok. Sadece Bağlama'dan ve bunun Isvana ile Ithiar'ın bir lütfu olduğundan bahsedip duruyorlar. Ay tanrıçası ve kan tanrısı." Ellerimi bileğimdeki işaretlerin üzerinde gezdirerek alay ettim. "Şu anda pek de kutsama gibi gelmiyor."

Haftalardır yalnız değildim. Pek sayılmaz. Bu gidişle bir daha asla hiçbir zorunluluğu ve konuşacak kimsesi olmayan bir odada olmanın o güzel sükûnetini yaşayamayacaktım. En azından Julieta vardı.

Balo gecesinden beri Sebastian ve ben bir rutine girmiştik. Akşamları erkenden uyanırdık ve hizmetçim bana kahvaltı getirirken o da banyo odasına ya da koridora kaçır, böylece biraz mahremiyetimiz olurdu.

Ben yemeğimi yedikten ve Julieta gittikten sonra, ikimizi kütüphaneye kadar gölge gibi takip ederdi. Bu devasa mekân çok az insan ziyaret ediyordu, bu da beni hiç rahatsız etmiyordu. Keven elinden geldiğince bize yardım ediyordu ama bunun dışında vampir prens ve ben yalnız kalıyorduk. Kütüphanedeki tek ses saatin tik taklarıydı.

Bu gece Sebastian'ın siyah gözleri her zamankinden daha sönüktü. Ağzı çekilmişti ve elini yüzünde gezdirip duruyordu.

Masaya doğru eğilerek uzandım ve koluna dokundum. "Sebastian, sen... Sorun ne?"

"Hiçbir şey," dedi huysuzca.

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Çünkü bana 'hiçbir şey' gibi görünmüyor. Sanki pai-"

"Bir şey yok dedim Luna." Ellerini masaya vuran Sebastian hırladı. Gölgeler avuçlarının etrafında toplandı ve üstümüzde mor ışıklar

titredi.

Elimi geri çektim ve kalbim göğsümde hızlanırken evlendiğim bu erkeğe baktım. Tether'ı keşfettiğimiz o korkunç günden beri bana ilk kez sesini yükseltmişti ve ben bundan *hiç* hoşlanmamıştım.

"Sebastian-"

"Hayır!" diye bağırdı.

Kütüphanenin sessizliğinde, ses normalden bile daha yüksekti. Keven hiçbir yerde görünmüyordu. Gerçekten yalnızdık.

Vampir prensin göğsünden hayvani bir hırıltı yükseldi ve dudaklarını geri çekti, bana hırlarken dişleri mor ışıktaki parlıyordu. "Sana söyledim Luna, bu konuda konuşmak istemiyorum."

Ben derin bir nefes alırken aramızdaki hava daha da ağırlaştı. Durumu yumuşatmaya çalışarak, "Emin misin, çünkü eğer yardım edebilirsem-" diye sordum.

"Hayır," diye

hırladı.

"Sebastian-"

Burun delikleri alevlendi ve yumruklarını iki yanında sıktı. "'Hayır' kelimesinin nesini anlamıyorsun? Senin akıllı bir kız olduğunu sanıyordum."

Gözlerim büyüdü ve kan yanaklarıma hücum etti. "Zekama hakaret etmeye *nasıl cüret* edersin? Son üç haftayı kütüphaneyi tarayarak geçirdikten sonra mı?"

Omuz silkti. "Şu anda söylediklerimi anlamıyor gibi görünüyorsun. Anlıyorum. İyiyim."

"Aman Tanrım." Ona ters ters baktım. "Neden yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi davranıyorsun? Sadece iyi olup olmadığını sordum ve sen bana patladın!"

Gölgeler Sebastian'ın etrafında toplanmaya devam ederek kütüphaneyi kararttı. "Neden peşini bırakmıyorsun?" diye çıkıştı. "Sorun olmadığını söyledim." "Tabii ki, o değil!" I durdu, toplanıyor benim kitaplar içinde acele hareketler. "Ama öfke nöbeti geçirmek istiyorsan, Sebastian, devam et. Bunu görmeme gerek yok."

"Nereye gidiyorsun?" diye hırladı.

"Senden uzakta." Üç ağır kitabı çantama ve hepsini başımın üzerinden geçirdim. "Julieta'yı görmeye gidiyorum."

Kapıya doğru yürümeden önce bir yanıt beklemedim. Her şey ona bağlıydı. Ya benimle gelecekti ya da ikimiz de acı çekecektik.

Onun seçimi.

Çok geçmeden arkamdan boğuk küfürler geldi. Taş koridorlarda tepinirken bedenim acıdan patlamadığı için

Bu soğuk kaleyi inşa ederken inatçı, kadim vampir prensin beni takip ettiğini düşündüm.

Yanlarından hışımla geçerken birkaç vampir bana baktı, ama beni takip eden fırtınalı erkeği görür görmez yüzleri soldu ve koşarak yoldan çekildiler. Ayak sesleri ağırdı ve buradan bile ondan dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

Sanguis Kalesi'ne geldiğimden beri, hizmetkârların çoğunun kale sakinleriyle aynı geçitlere uğramadığını öğrendim. Onları nadiren görüyordum ve gördüğümde de genellikle bir vampirin kolunda oluyorlardı. Julieta menekşe rengi kurdelesini olan gördüğüm tek kişiydi; diğerleri kanlarını "davaya" bağışlamaktan son derece mutlu görünüyorlardı. Ürperdim.

Bir vampirin kendilerini ısırmasına neden gönüllü olduklarını hayal bile edemiyordum. Isırılma eyleminin tamamı tamamen hayvani görünüyordu. Sebastian'ın dişlerini her gördüğümde, bana onun ne olduğunu hatırlatıyorlardı. Kim olduğunu.

Karanlıklar Prensi.

Emirlerini yerine getirmek için bekleyen hevesli hayvanlar gibi etrafında toplanan gölgeler bunun kanıtıydı.

Sürekli soğuktan korunmak için kollarımı ovuşturarak koridorlarda ilerlemeye devam ettim. Bu kale çok büyüktü ve yürüyerek bir yere varmak çok uzun sürüyordu.

Sebastian arkamdaydı, çekilmez kadınlar hakkında mırıldanırken nefesinin altında küfrediyordu. İyiydi. Bu *iyiydi*. Bırak kızsın. Ben de kızgındım.

Bir köşeyi daha döndükten sonra Sebastian, "Yavaşla Luna," dedi. "Konuşmamız gerek."

"Hayır," diye tersledim. "Şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

Bir hizmetçi başını odadan çıkardı ama bizi gördüğü anda gözleri büyüdü. Odaya geri döndüler; kapı birkaç dakika sonra kayarak kapandı.

Saklanmak istedikleri için onları suçlamadım. Ben de kızgın bir vampirle uğraşmak istemiyordum. Ne yazık ki benimki bana bağlıydı, bu yüzden fazla seçeneğim yoktu.

Koridorda ilerlemeye devam ederken kollarımı ortama doğru kavradım. Kitap çantam ritmik bir şekilde kalçama vururken kalbim çarpıyor ve ciğerlerim sıkışıyor.

"Bu kale neden bu kadar büyük?" Ofladım.

Tek istediğim arkadaşımı görmektir.

Julietta'yı görmek şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu hafta başında bana odasının -ki o lanet olası rahip beni vampir prene bağlamamış olsaydı benim odam olacaktı- bizimkinin bir kat altında ve kalenin diğer tarafında olduğunu söylemişti.

Evliliğimin istenmediğini zaten bilmiyordum olsaydım, bu kesin bir işaret olurdu. Sebastian beni ondan olabildiğince uzak tutmaya çalıştı. Onun için çok kötü oldu. İstesek de istemesek de birbirimize yapışıp kalmıştık.

Öyle bile olsa, Bağ ona öfkesini benden çıkarma hakkını vermiyordu. Sebastian'ın kütüphanede beni nasıl terslediğini düşünmek bile kanımı kaynatıyordu.

Bundan daha iyisini hak ediyordum.

Sonunda büyük bir merdivene gözüm ilişti. Şatonun geri kalanı gibi taştan yapılmış olan bu merdivenden aşağıya kırmızı bir halı uzanıyordu. Korkuluklara tutunarak merdivenin yarısına gelmiştim ki bir el koluma indi.

"Luna," diye hırladı Sebastian, "dur."

Kaçmaya çalıştım ama kolumu sıkıca kavradı. Omzumun üzerinden Karanlık Prensi'ne bakarak, "Bırak beni!" diye bağırdım.

Başını iki yana salladı. Yol boyunca bir yerlerde kanatları kırılmıştı. Şimdi, taş merdivenlerde dururken üzerimde beliriyor, kanatları ikimizin de üzerine büyük gölgeler düşürüyordu. "Hayır. Bu kalede tek başına öylece dolaşamazsın. Güvenli değil."

"Yalnız değilim, değil mi?" Sesimi alçaltarak bir adım ilerledim ve göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştım. "Bu aptal laneti bir şekilde bozmazsak, bir daha asla yalnız kalamayacağım gibi görünüyor."

"Ben de öyle!" diye bağırdı. Gölgeler etrafında toplandı, merdivenlerde dönüp durdu ve alandaki ışığı emdi. "Bunun sadece seni rahatsız ettiğini mi sanıyorsun Luna? Burada acı çeken tek kişi sen misin? Bunu benim *istediğimi* mi sanıyorsun?"

Sebastian'a ters ters baktım. Yüzüm sıcaktı ve kanımın damarlarımda nasıl kaydığını ele veren kırmızı olduğunu biliyordum. Aşağıdan ayak sesleri geliyordu ama bakamıyordum. Şu anda bakamazdım.

Yumruklarımı sıkarak, "Acı mı çekiyorsun? Nasıl acı çekiyorsun?"

Bileğimi sıkıca kavradı ve ben de onun merdivenine doğru ilerledim. Nefesinin sıcaklığı yanağımı ısıttı ve burun delikleri alevlendi ama konuşmadı.

Tısladım, "Dur tahmin edeyim. Büyük, kötü Karanlıklar Prensi bir insanla evlenmeye zorlandığı için üzgün. Ve şimdi, hoşuna gitse de gitmese de, ona mahkum."

Prensin siyah gözleri benimkilere kilitlendi, bana bakarken çenesindeki damarlardan biri zonkluyordu. "Bundan daha karmaşık olduğunu biliyorsun."

Belli oluyor. İkimiz de birlikte bağlanacağımızı tahmin edemezdik.

"Daha önce sorun neydi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Eğer konuşmak istiyorsan, bu konuyu tartışalım."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu konuda konuşmayacağım. Şu kadarını söyleyeyim, , bu ilişkide acı çeken tek kişi sen değilsin."

İşte yine o kelime.

"Acı çektiğini mi düşünüyorsun?" Bana öylece baktı.

Bu görücü usulü evliliğe itildiğimden beri içimde biriken tüm öfke, tüm hayal kırıklığı dışarı çıkmaya zorluyordu beni. "Biliyor musun Sebastian? Acı çekmenin ne demek olduğunu bildiğini sanmıyorum. Sen ne hissediyorsan, ben on kat daha kötüsünü hissediyorum. Burası senin evin. Senin ülken. Annen kraliçe. Benim neyim var? Hiçbir şeyim yok."

Artık gidiyordum, duramazdım. Kelimeler içimden taşıtı. "İpotha'dan koparıldım. Arkadaşlarımı kaybettim. Ailemi kaybettim. Evimi kaybettim. Buraya getirildim ve sonra bana bu yapıldı." İşaretli elimi yüzünün önünde sallayarak fısıltıyla bağırdım: "Eskiden her şeyde en iyisiydim ama şimdi *hiçbir işe yaramıyorum*. Tek yapabildiğim okumak, o da sonuçsuz kalıyor. Huysuz, yaşlı bir vampir tarafından takip edilmeden arkadaşımı görmeye bile gidemiyorum."

"Luna-"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. Tabii *şimdi* gözlerimi gümüş rengi bir perde kaplamıştı. Ailemden uzaklaştırılırken ağlayamazdım ama öfke patlamasının ortasında bedenim gözyaşı dökmenin tam zamanı olduğuna karar verdi. Gözlerimi öfkeyle kırıştıtarak, başımı sallarken gözyaşlarımı uzakta tutmaya çalıştım. "Her şeyim elimden alındı."

Tutuşu gevşedi ve ben de kolumu onun elinden çekerek arkamı döndüm. Bir düzine vampir ve hizmetçi bize bakıyordu, yüz ifadeleri meraktan dehşete kadar değişiyordu.

Sanırım oldukça iyi bir gösteri sergilemiştik. "Ne istiyorsun?" Tersledim.

Bir grup olarak, rüzgârda savrulan kar taneleri gibi dağıldılar.

Halı kaplı merdivenlerden inerken, karanlık gölgeler etrafımda toplanmadan önce en yakın koridorun yarısına kadar geldim. Birkaç dakika sonra bir kol belime dolandı.

Ani ve tamamen karanlık beni kör etti ve nefesim kesildi.

"Bırakın beni!" Sebastian'ın kolunu çekiştirerek beni bırakması için onu zorlamaya çalıştım.

"Hayır," diye hırladı.

Etine vurdum, tırmaladım. "Dur!"

"Yeter, Luna," diye hırladı. Karanlık yoğunlaşırken eli benimkine dolandı ve saldırımı durdurdu. Sonra, gölgeler arasında hareket etmekle ilişkilendirdiğim çekim beni kendine çekti.

Kalın, siyah, korkunç karanlık etrafımı sardı ve öfkem on kat arttı. Bir tartışma sırasında bizi gölgelerin içine çekmeye nasıl cüret ederdi? Kalbim gümbür gümbür atıyor, ciğerlerim sıkılıyordu; çünkü acı, kutup rüzgârı binlerce askerin gücüyle üzerime çarpıyordu. Nefes almaya çalıştım ama hava ciğerlerime saplanan cam parçaları gibiydi.

Soğuk

Çok üşümüştüm.

Titriyordum, gözlerimi kırptıştırırken dişlerim takırdıyordu. Etrafımızda karanlıktan başka bir şey yoktu. Rüzgâr uğulduyordu ve ben nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyordum. Biri pencere mi açmıştı?

Sıcaklık kulağımı gıdıkladı ve Sebastian, "Hâlâ burada acı çeken tek kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun Luna?" diye sordu.

Karanlık mutlak olmaya devam ederken "Evet," diye cevap verdim. "Herhangi bir sorunun varmış gibi görünmüyor. Benim aksime, sen Tanrı'nın lanetlediği bir güç sütunusun."

Ne demek istediğimi kanıtlamak için, onun tutuşuna karşı mücadele ettim. Dizine olduğunu tahmin ettiğim bir tekme attım ama tabii ki tepki vermedi.

"Yanılıyorsun," diye hırladı. "Acı çekiyorum."

"Söyle o zaman," diye tısladım başka bir rüzgâr eserken. "Nasıl acı çekiyorsun? Senin evinde, senin insanlarınla birlikteyiz. Arkadaşlarınızla. Her gün senin yatak odanda uyuyoruz. Nasıl acı çekiyorsun, ey büyük, kudretli vampir? Senin *her şeyin* var, benimse *hiçbir şeyim* yok!"

Uzun bir an geçti ve gerilim arttıkça hava inanılmaz derecede yoğunlaştı. Sebastian'ın kolu belimi saran demir bir bant gibiydi,

Beni ona karşı kilitliyor.

Sonra, bir saniye daha zifiri karanlığa dayanamayacağımı düşündüğümde, gölgeler kalktı. Gözlerim büyüdü ve kalbim ayaklarımın dibine düştü.

Kar taneleri iniyordu. Üzerine. iniyordu. Kafama.

Burada, dondurucu kuzeyde bile içeriye kar yağıyordu. Artık içeride olmadığımızı anlamak için bilim adamı olmaya gerek yoktu. Yukarı baktığımda karanlık ve bulutlu gökyüzünden başka bir şey göremeyince yutkundum.

Sonra aşağıya baktım.

"Aman Tanrım," diye inledim.

Bu kesinlikle bir hataydı. Gökyüzünü gördüğüm anda gözlerimi kapatmalıydım. Midem çalkalandı ve belime dolanan kola rağmen içimi bir titreme kapladı. En ince çıkıntıların üzerinde durdum, kaygan ayaklarım havadan başka bir şey olmamasına bir santim kalmıştı.

Ya Sebastian?

Çıkıntıda durmuyordu. Hayır.

Kolu ortama kilitlenmişti ve ayaklarının altında hiçbir şey yoktu. Önümde *uçarken* o büyük, koyu renkli kanatları havada durmadan çırpıyordu. Altında karla kaplı ağaçlardan başka bir şey yoktu.

"Her şeye sahip değilim," diye tersledi Sebastian ve dikkatimi tekrar ona çekti. Kaşları çatılmıştı ve kaşlarını çatı. "Düğün gecemizden beri kaleden dışarı çıkmadım. Ben de en az kadar tutsağım." Midem bulandı ve boğazımda safra birikti. Kahvaltımın kalıntılarını kaybetmemek için her şeyimi verdim. Sözleri yüzünden mi yoksa yükseklik yüzünden mi, emin değildim. Gözlerimi kapatarak bir nefes aldım.

derin nefesler alıp kendimi topraklıyorum.

Kusmayacağımdan emin olduğumda gözlerimi açtım ve onun siyah bakışlarıyla bir kez daha karşılaştım. Sesim şimdi daha soğuktu. Daha seviyeli. "Biz aynı değiliz Sebastian. Senin burada bir hayatın var. Benim Julieta'm var. Hepsi bu. Sahip olduğum tek şey o. Sen *her şeye sahipsin*."

Uzun bir süre bana baktı, karanlık gözleri fırtınalar ve sırlarla doluydu. Sonra çenesi sertleşti ve hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Hareket etti.

Ciyaklayarak kollarımı vampir prensin boynuna doladım ve gözlerimi sımsıkı kapatırken ona sıkıca tutundum. Kanatları kulaklarımda çınlıyor, rüzgârı karıştırıyor ve çantam kalçama çarptığında dişlerim takırdıyordu.

Kolunu ortama doladı ve homurdandı, "Etrafına bak, Luna."

Ben istemedim. Tüm vücudum gözlerimi kapalı tutmamı, uçmanın dehşetini bastırmamı istiyordu. Ama yapmadım. Onları zorla açtım ve Sebastian beni ormanların üzerinde taşırken bakışlarımı ondan ayırmadım.

"Eskiden bunların hepsine sahiptim," dedi öfkeyle. "Her gece uçabilirdim. Tüm dünya benimdi. Şimdi ise senin yanında kapana kısılmış durumdayım."

Tuzağa düştüm.

Sanki onu burada tutan benmişim gibi.

"Öyleyse bırak beni," diye meydan okudum ona, ay ışığının aydınlattığı yüzüne bakarak. Sözlerime öfke karıştı ve boynuna tutunduğum elimi bıraktım. Artık beni hayatta tutan tek şey ortama doladığı koluydu. "İkimiz de bunların hiçbirini istemedik. Evliliğimizi. Bağlanmayı. Bağlanma. Eğer bu kadar korkunçsa Sebastian, bırak beni. Bırak öleyim."

Bana dik dik baktı, siyah gözleri sert ve hesapçıydı, gölgeler etrafında dönüyordu. Eğer bunu yaparsa, ikimiz de özgür olacaktık.

Titredikçe ellerim nemlendi ve tüylerim diken diken oldu. Elbisem her yanımdan üzerime çarpan soğuğa karşı yetersiz bir bariyerdi.

Cevap vermeyince dişlerimi gıcırdatarak "Yap şunu," dedim. "Bırak beni. Bu maskaralığa bir son verelim. Denedik. Görevimizi yaptık. İttifak kuruldu. Eleyta ve Ipotha hala daha güçlü olabilir ve işimiz *bitebilir*."

Sebastian'ın kanatları kış havasına çarparken zaman yavaşlıyor gibiydi. Başına kar taneleri düşmüştü, karanlık gözleri benimkileri ararken hilal şeklindeki ayın ışığı bulutların arasından sızıyordu.

Uzun bir an için, gerçekten gitmesine izin verebileceğine inandım. Bu son olabilirdi.

Kendimi ölüme düşme hissine hazırladım. Rüzgârın etrafımda nasıl eseceğini, beni yere nasıl iteceğini hayal ettim. Elbisem bacaklarımın etrafında dalgalanacaktı. Saçlarım arkamda uçuşacaktı. Yere yuvarlanırken buz gibi esinti tenimi sert bir şekilde okşayacaktı.

Acıtacağını bilmek için araştırma yapmama gerek yoktu. Bu çok açıktı. Ama en azından o zaman özgür olacaktık.

Tam bırakacağını düşündüğüm anda Sebastian hiç beklemediğim bir şey yaptı. Kolu bana sıkıca sarıldı. Gözleri dalgalanarak kapandı ve alnını benimkine bastırdı.

"Bunu yapmayacağım," dedi çakıllı bir sesle, nefesi donmuş yanağını ısıtırken. "Nedenini sadece Isvana biliyor ama ben yapmayacağım."

Diğer kolunu bana doladı ve beni kendine daha sıkı sardı. Göğsü kabardı ve uzun bir süre boyunca duyduğum tek şey kanatlarının gece havasına karşı çıkardığı ses oldu.

Başımı göğsüne yasladım ve yavaş, sabit kalp atışlarını dinledim. İçimde bir şeyler değişti.

Neden düşmeme izin vermedi?

Sebastian başka bir şey söylemeden döndü. Kanatlarını çırttı ve kaleye doğru uçtu.

Çatıyı kaplayan gargoyller görüş girdiğinde başımı göğsünden çektim. Rüzgâr yüzüme çarptı ve "Sebastian, ben... Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

Ayaklarımız buzlu çatıya indi ama gitmeme izin vermedi. "Beni neden buraya getirdin?" diye sordum.

"Uçmak için mi?"

"Ben... Bilmiyorum Luna." Kollarından biri belimden kurtuldu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Senin yanımdayken ne halt ettiğimi bilmiyorum."

"Neden?" Fısıldadım.

Göğsü kabardı ve beni kendine doğru çekti. Parmağı çenemin altına indi ve gözleri benimkilere dikildi. "Sen etrafımdayken neden düşünmekte zorlandığımı bilmek ister misin?"

Başımı salladım, birden konuşamaz hale geldim.

Bi

z. "İyi," diye ısırdı.

O lanet gölgeler geri dönmüştü. Midem çalkalandı, ama içinde Bir nefeslik boşluktan sonra tekrar kalenin içindeydik. Bedenim bir kez daha içeride olmaya alışırken ayaklarım taşa takıldı. Hasta olmayacağımdan emin olduğumda başımı kaldırdım. Midem tamamen farklı bir nedenden dolayı burkuldu.

Sebastian tepemde belirdi, güçlü kollarını başımın iki yanına dayamış, o kadar yakınıma eğilmişti ki karnının çıkıntılarını göğsümde hissedebiliyordum. Kanatları arkasından uzanıyor ve bizi gözden saklıyordu. Nerede olduğumuzu göremiyordum ama o anda bunun bir önemi yoktu.

Sadece ikimiz vardık.

Vampir ve insan.

koca. Müttefikler ve...

Başka her neyse.

Gözlerini vahşi bir bakış kapladı ve "Nasıl acı çektiğimi bilmek ister misin Luna?" diye homurdandı.

Öyle mi yaptım?

Öyle sanıyordum. Ama şimdi, o kadar emin değildim.

Sebastian bana sanki beni bütünüyle yutmak istiyormuş gibi baktı. Şimdi düşündüğümde, durum böyle olabilirdi. Üzerimde beliren yırtıcı hayvana bakarken ağzım kurudu. Dişleri o kadar yakındı ki, istesem uzanıp onlara dokunabilirdim.

Büyük bir parçam -bilimden, sayılardan ve hayatta olmaktan hoşlanan rasyonel parçam- diğer yöne doğru koşmak istedi.

Geri kalan yanımda -bu yakışıklı vampir prensi ve kanatlarını hayal eden mantıksız yanımda- kalıp ne söyleyeceğini öğrenmek istiyordu.

Bu noktaya nasıl geldiğimizi bile hatırlayamıyordum. Tek istediğim arkadaşımı görmektir. Ama bu yola nasıl çıkmış olursak olalım, artık buradaydık. Ben pes eden biri değildim ve bu kadar kolay pes etmeyecektim.

"Söyle bana," diye nefes aldım, mantıksız tarafım galip gelmişti. Bir elimi kaldırarak, ağırlaşan göğsünün üzerine koydum. "Nasıl acı çekiyorsun, Sebastian?"

Gölgeler, fırtınalar ve karanlıkla dolu siyah, dönen gözler sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi benimkileri aradı.

"Tethering hakkında sana söylemediğim bir şey var," diye homurdandı. Kalbim küt küt atmaya başladı. "Ne?"

Sebastian bir kolunu duvardan çekerek elini kaldırdı. Omzumdan ağır bir yük gibi sarkan kitap çantamın askısında gezdirdiği parmakları yüzüme doğru ilerledi.

Yanağımdan aşağı inerken dokunuşu nazikti, bu jest ondan yayılan gerginlikle o kadar çelişiyordu ki bir rüya gibi hissettirdi. "Kanının sistemime girdiği andan itibaren bana bağlandın."

"Biliyorum," diye fısıldadım. O anda hareket etmek istesem bile edemezdim. Nazik dokunuşu, bükülen çekirdeğime doğru sıcaklık titreşimleri gönderdi. "Birbirimizin varlığından ayrılamayız."

Acı acı güldü. "Hayır, değilsin." Başını salladı ve yanağını sıkıca kavradı. "Bir insan için Bağlama fiziksel bir bağlıdır."

Hepsi bu kadar."

Bir insan için.

Bir sonraki soruyu sormaya neredeyse korkuyordum ama bilmem gerekiyordu.

Dilim dışarı fırlayıp dudaklarımı ıslattı ve "Peki ya vampirler için?" diye sordum.

Üzerimde beliren prens yavaşça nefes verdi. Parmakları yanağımdan ayrılıp atardamarlarımın zonkladığı boynumdan aşağı indi. Dokunduğu her yer alev almış gibi yanıyordu. Bedenim daha fazlasını arzuluyordu. O parmakların tenimde gezinmeye devam etmesi için. Dokunuşuyla beni ısıtırken soğuk çoktan unutulmuştu.

Sebastian becerikli parmaklarıyla saçlarımı geriye çekti ve boynumu ortaya çıkardı. Tenimden aşağı bir ürperti aktı. Nefesim kesildi ve kalbim - yaşamak için güvendiğim o hayati organım- tekledi.

Hain bedenime lanet olsun.

Bu erkek beni bir bakışıyla bile öldürebilecek kapasitedeydi ve ben burada, o bana dokunurken neredeyse nefes nefese kalıyordum. En kötüsü de bundan zevk alıyordum. Boynumu eğerek vücuduma daha fazla erişmesine neden izin verdiğimin başka bir açıklaması olamazdı.

Kendime bunun Tether yüzünden olduğunu söyledim. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Biz müttefiktik, anlaşmalı bir evliliğe zorlanmıştık, o kadar.

Ben bir yalancıydım.

Kısa süre sonra duyabildiğim tek şey kalbimin çarpıntısıydı.

Sebastian'ın parmakları boynumda geziniyordu ve ben ona bakıyordum.

"Tether'ın bana ne yaptığını bilmiyorsun," diye mırıldandı kısık sesle. Koyu renk gözleri parladı ve içimi bir sıcaklık kapladı. "Senin etrafında olmanın bana hissettirdiklerini."

Bu işin nereye gittiğini görmek istemeseydim bile hareket edemezdim. Bacaklarım sanki sudan yapılmış gibi hissediyordum. Babamın şatosunun Büyük Salon'unu kaplayan mermer heykeller kadar hareketsiz kalarak, keskin bir nefes alan kanatlı erkeğe baktım.

"Sebastian?" Nefes nefese sordum. "Nasıl hissediyorsun?"

Eğilip aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce bir vuruş geçti. Dudakları boynuma kondu ve beni öptü.

Gözlerim büyüdü ve bir an için donakaldım. Dokunuşu havadan biraz daha fazlasıydı ama yine de ağzı tenimi yaktı ve boynumda bir iz bıraktı.

Dişlerinin sıyrıkları hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Zar zor öpücükleri beni baştan aşağı sararken içime bir sıcaklık yayıldı.

çenesini köprücük kemiğıme dayadı. İçinden bir inilti yükselirken dizlerimi birbirine kenetledim.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, sesi o kadar pürüzlüydü ki bir nefesten daha fazlası değildi. "Hepinize. Beni delirtiyorsun. Tadın. Kokun. Son yirmi bir gündür kütüphanede karşında oturmak, seninle aynı odada uyumak ve sana dokunmaktan kaçınmak tüm varlığımın en acı verici deneyimiydi."

Boynuma bir öpücük daha kondurdu. Bu seferki sertti, vücutlarımızı aynı hizaya getirirken ihtiyaçla . Bir şekilde birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyorduk. Saf arzu bedenimi dövüyordu. Bu vampirden korkmam gerektiğini bilen yanım çoktan gitmişti.

Bana ihtiyacı vardı ve ben...

Benim de ona ihtiyacım olabilirdi.

Parmaklarımı tuniğine dolayarak onu kendime çektim ve adını fısıldadım.

Aynı havayı paylaşırken alnını benimkine bastırarak inledi. "Sana çok ihtiyacım var Luna, aklımı kaybediyorum. Her gün biraz daha elimden kayıp gidiyor. Açlıktan ölüyorum ama yine de içimde senin için hissettiklerimin yanında bu açlık hiçbir şey. Her parçam seni daha çok tanımak istiyor. Acı çekmediğimi mi sanıyorsun?"

Sebastian hırladı. "Bunu hiç istemedim ama sana hayatım boyunca hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var. Ayrılamam bile." Gölgeletr etrafında dönerken göğsü dokunuşumun altında kabardı. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bir şeyi bu kadar çok istemek, her gün onun yanında kalmaya zorlanmak ve harekete geçememek?"

Sebastian başını bir kez daha eğdi, dişlerinin ucu boynumu sıyırdı. "*Cehennemde yaşıyorum.*"

Ağzım açıldı ama söyleyecek sözüm yoktu.

İkimiz de kıınıldamadık. Kanatları bizi kalenin geri kalanından korurken, göğüslerimiz hep birlikte kabararak orada kaldık.

Bana ihtiyacı vardı. Kanıma mı? Bedenime mi? İkisine de mi? Yoksa tamamen başka bir şey mi?

Sebastian benden uzaklaşmadan önce duvara yaslandığımız süre boyunca anlatılamayacak kadar çok zaman geçti.

Soğuk yüzümü yıkadı ve başımı kaldırıp ona baktım. "Sebastian..."

Başını salladı. Sanki az önce dudaklarını ve dişlerini üzerimde gezdirmemiş gibi yüzü düz ve vurdumduymazdı. "Arkadaşının odası koridorun sonunda."

Ona baktım. Bu muydu yani? Bu -tanrılar adına "bu" her ne ise- olmamış gibi mi davranacaktık?

Görünüşe göre öyle, çünkü kanatlarını arkasından çırpmadan önce bir yanıt beklemedi. O uzun adımları koridoru yuttu ve benden uzaklaştı.

Köşeyi dönerken yanımdaki kitap çantasını tutarak onu takip etmek için acele ettim. Ona yetiştiğimde, düz ahşap bir kapının önünde durdu.

Neden bizi burada gölgelemediğini bilmiyordum. Ama işte buradaydık. Umarım Julieta konuşmak için müsait olur. Daha önce, bu gece için bir planı olmadığını söylemişti.

"İşte bu," dedi Sebastian, kanatlarını arkasında kavuşturmuş ve kollarını kavuşturarak kapı çerçevesine yaslanmıştı.

Yumruğumu kaldırarak kapıyı çaldım. Ses boş koridorda yankılandı ve bir ayağımdan diğerine geçerek yanıt bekledim.

Hiç gelmedi.

"Belki de banyo odasındadır," diye mırıldandım.

Biraz daha bekledik. Sebastian bana baktı, kaşları çatılmıştı. Yumruğumu tekrar kaldırdım ve kapıyı daha güçlü bir şekilde çaldım.

"Julieta?" Seslendim. "Orada mısın? Ben Luna."

Sanki kim olduğunu bilmiyormuş gibi.

Bekledik. Ve bekledik.

Tam vazgeçmek üzereydim ki odanın içinde bir cam kırıldı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve Sebastian küfretti. Kanatları arkasında parladı ve gölgeler ellerinin etrafında kıvrıldı. Omzumdan tutup beni kapıdan uzaklaştırdı.

"Burada kal," diye emretti, gölgeler içinde kaybolmadan birkaç dakika önce.

Önümde yeniden belirmeden önce bir dakikadan az bir süre gitmişti. Onu gördüğüm anda midem düğümlendi. Gözleri çekilmişti ve yüzü normalden daha solgundu.

"Luna..." Sebastian'ın sesi kesildi ve başını salladı. Uzanarak elini koluma koydu ve beni uzaklaştırmaya çalıştı.

Hareket edemezdim. Hareket edemedim. O anda, korkunç bir şey olduğunu anladım. Bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Anlat bana," dedim.

OceanofPDF.com

Bırak Bakayım

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

Luna'nın gözleri kocaman açılmıştı ve bana bakarken yüzü solgundu. Biliyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordum ama biliyordu. Altıncı hissi olmalı. Başımı salladım ve kolunu çekiştirerek onu odadan uzaklaştırmak için.

Şimdiden burnuma kan kokusu dolmaya başlamıştı. Kokunun kaynağını araştırmak için başka birinin ortaya çıkması sadece birkaç dakika sürecekti. "Hizmetçiniz-"

"Julieta," dedi Luna, bir santim bile kıpırdamayı reddederek. "Onun bir adı var.

Julieta. Bunu biliyorsun. O sadece benim hizmetçim değil. O benim arkadaşım." Bir adı olabilirdi ama artık ona ihtiyacı yoktu.

Bu duygusuz düşünce aklıma geldiği anda irkildim. Tanrım. Bu iş için doğru kişi ben değildim. Belki de tüm şatoda ölüm, yıkım ve üzüntü haberlerini iletecek en kötü kişiydim. Başka herhangi biri benden daha iyi olabilirdi.

Yapıldığım günden beri karanlığa kur yapıyordum ve bu ruhumu yiyip bitiriyordu. Burada başka biri olmalıydı. Ama sadece ben vardım.

Ölüm bana yabancı değildi. Karanlıkta saklanan, hiç beklemediğim bir anda saldırmak için bekleyen bir şey değildi. Ölüm benim yoldaşımdı. Kullandığım gölgelerin içindeydi. Damarlarımda nabız gibi atıyor, ben uykuya dalarken ninni söylüyordu.

Şu anda öyle olmamasını diliyordum. Luna'ya artık gerçekten yalnız olduğunu söyleyen kişi olmak istemedim. Yine de, işte buradaydık.

Uzun bir nefes üfleyerek başımı salladım. Bunu söylemenin nazik bir yolu yoktu. Haberi yumuşatmanın bir yolu yoktu.

Luna'yı kendime doğru çekerek kollarımı ona doladım ve dudaklarımı saçlarına bastırdım. "Özür dilerim. Julieta... öldü."

Luna sustu. "Ne demek istiyorsun?"

"O öldü. Cam kırılmış ve bunu kim yaptıysa gitmiş." Başımı salladım. "Çok üzgünüm, Prenses."

"Yanılıyorsun," dedi Luna inanmayarak. "Julieta ölmüş olamaz. Bu sabah bana kahvaltı getirdi ve gayet iyiydi. İyiden de öteydi. Neredeyse... mutlu görünüyordu."

"Biliyorum." Kollarımı sıktım. "O iyiydi..."

Ama şimdi o öldü.

Söylemediğim sözler etrafımızdaki havada asılı kaldı.

Başını göğsümden çeken Luna'nın geniş kahverengi gözleri bana baktı. "Onu görmem gerek."

İtiraz ettim. Keşke Isvana zihin okuma yeteneği bahşetmeyi uygun görseydi -şu anda çok işime yarardı- diye düşünerek Luna'yı kapıdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Hayır, çekemezsin."

Gölgeler damarlarımda nabız gibi atıyor, kullanılmak için can atıyorlardı ama çağrılarına boyun eğmedim. Henüz vermedim. Aramızdaki kırılğan güveni yok etmek istemedim.

"zorundayım," diye ısrar etti. "Eğer o... zorundayım."

Kanatlarımı ikimizin de etrafına çekerek Luna'yı güvenli bir kozaya sardım. "Oraya giremezsin."

"Lütfen," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Cehennemin yedi kat dibinde bile o odaya adım atmana izin vermem mümkün değil."

Uzun bir an geçti ve haklı olduğumu anlayarak kabul ettiğini düşündüm. Gölgelemleri etrafımda toplayıp muhafızları çağırmadan önce onu odamıza geri götürmeye hazırlanırken göğsümden çekildi.

Keder havuzlarıyla dolu kahverengi gözler benimkilerle buluştu. Bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Luna elini kaldırdı, parmakları yanağımı kavradı ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu ama her bir sözcüğü iliklerime kadar hissediyordum. "Sebastian, görmem gerek. Buna inanmak için. Eğer değilse... Sadece... Onu görmem gerek."

Son kelimedede sesinin çatlaması o çatlağı aldı ve parçaladı, kara kalbimi bin parçaya böldü.

Keşke buraya hiç gelmeseydik. Rüzgârın çağrısına uyup bizi kaleden uzağa uçurmalıydım. Kuzeye, kulübeme gidebilirdik.

Her yere gidebilirdik.

Hayat böylesine komikti. Yapabileceğimiz seçimler, yapabileceğimiz şeyler, her zaman en korkunç gerçeklerle yüz yüze geldiğimizde ortaya çıkıyor gibiydi.

Luna'yı uzaklaştırmalıydım ama bunun yerine başım isteğim dışında yavaşça sallanıyordu.

"Otuz saniye," dediğimi duydum, ağzımdan konuşmayı kesmemi söylerken bile. "Hepsi bu kadar. Bakabilirsin ama sonra . Muhafızların bunu bilmesi gerekiyor."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

Parmağımı çenesinin altına koydum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar başını yukarı kaldırdım. "Luna, bu... iyi değil."

Bu yetersiz bir ifadeydi.

Çok fazla ölüm görmüştüm ama bu kapının diğer tarafında olanlarla karşılaştırıldığında çok azdı.

"Anlıyorum," diye fısıldadı. "Bana bir dakika ver. Kendimi hazırlayayım."

Girmek üzere olduğumuz sahneye kendini hazırlamanın bir yolu olduğunu düşünmüyordum ama bunu söylemedim. Luna bir anlık huzuru hak ediyordu.

Zihnim çoktan bir sonraki soruna odaklanmıştı. Bu kaledeki biri bir katildi. Sanki güneyde patlak veren savaş, kuzeydeki insan köylerinde baş gösteren hastalık, hiç istemediğim İp ve kalbime doğru ilerleyen karım arasında yeterince sorunum yokmuş gibi. Şimdi bir de cinayet mi çıktı?

Eğer daha iyisini bilmeseydim, tanrıların hastalıklı bir mizah anlayışı olduğunu söyledim.

"Pekâlâ." Luna derin bir nefes alarak sırtını dikleştirdi. "Ben hazırım."

Gölgelerimden yararlanarak, kanatlarımı ikimizin etrafında kıvrılmış halde tuttum. Karanlık bizi bir öpücük gibi sardı, bize sürtündü ve bizi koridordan yatak odasının ortasına taşıdı.

Taze kan kokusu baskın geliyordu. Kırık pencereden içeri serin bir esinti girdi ama bu, her şeyin altında yatan korkunun keskin kokusunu gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Kanlı odaya bakarken midem bulandı. Bunu her kim yaptıysa nazik, temiz ya da merhametli değildi.

Katilin kara kalbi rakipti.

Luna'ya ait olması gereken yatak odasına baktığımda, yatağın ortasındaki parçalanmış bedenini hayal etmekten kendimi alamadım. Eğer Ciro bizi bağlamamış olsaydı, eşyaları yere saçılmış olacaktı. Aynası yüzlerce küçük cam parçasına dönüşmüş ve yere saçılmış olacaktı.

Kanı bir zamanlar gri olan duvarları boyuyor olabilirdi.

"Bu bir hataydı," dedim gölgeleri çekerek, bizi buradan çıkarmaya niyetliydim. "Gitmeliyiz. Muhafızları çağırmalıyım ve-"

"Hayır," dedi Luna. "Görmem gerek."

Kollarımda döndü, sırtı önüme yaslandı ve elleri kanatlarıma kondu. Onları ayırmaya çalıştı ama ben onları sıkıca tuttum.

"Yapamazsın, Luna."

Onu kollarıma çekmeye çalıştım ama ellerimi savuşturdu.

"Bu çok fazla," dedim. "Buraya gelmek yanlış. Buradan gitmeliyiz."

"Hayır." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve kanatlarıma vurmaya başladı.

Besledim

daha fazla gölgeyi içine çekerek saldırısına karşı güçlendirdi. Bariyeri aşamayacağı belli olduğunda, sarktı. Buraya hiç gelmemiş olmayı dileyerek tavana baktım.

Luna titreyen bir nefes aldı ve bana sarıldı. "Lütfen Sebastian," diye fısıldadı. "Görmem gerek."

"Lütfen" deyişinde beni yıkan bir şey vardı. Sesi çaresizlikle doluydu ve gözlerindeki bakış kalbime saplanmış bir hançer gibiydi. En iyi kararına rağmen, kanatlarımı bir inç açtım. Odadaki yıkımı görmesine yetecek kadar.

Bir santim fazla geldi.

Luna'dan düzensiz bir hıçkırık kaçtı ve yıkıma bana doğru soldu. Yerleri, yatağı ve duvarları bol miktarda kan kaplamıştı. Yırtılmış iki mavi kanat yerde buruşuk ve kanlı bir şekilde duruyordu.

En kötüsü de kırmızı yatağın ortasında yatan kırık, cansız bedendi. Julieta'nın saçları garip bir açıyla kırılmış olan boynundan çekilmişti ve derisinden ikiz kan izleri akarken yüzü sessiz bir çığlık içinde donup kalmıştı. Menekşe rengi kurdele kırık parmaklarından sarkıyordu, katilinin son bir alayıydı bu.

"Julieta öldü," diye fısıldadı Luna. Kıpırdamadı, daha fazla bakmak için zorlamadı. Sesi çatallaştı. "O gerçekten öldü."

Nefesleri düzensizdi ama ağlamadı. Arkasını döndü, yüzünü göğsüne gömdü ve kollarını ortama doladı.

"Artık gitmek istiyorum," diye fısıldadı.

Kolları boynuma dolanacak şekilde onu yukarı kaldırdım ve kollarımı ona doladım. Bacakları belime dolanırken onu sıkıca kendime doğru çektim. "Muhafızlara söylemem gerek, sonra bizi eve geri götüreceğim."

Yorgun gözlerle bana baktı. "Pekala."

Luna'yı bu odada gördüğü her şeyi unutmaya ikna etme arzum çok güçlüydü. Parmaklarım kaşınıyor, gölgelerim derimin altında geriliyor ve irademi onun iradesine dayatmak için can atıyordum. Belki de bu gecenin tamamını ondan alabilirdim. Ama bunu yapsam bile, arkadaşı hâlâ ölmüş olacaktı.

Onun yerine alnımı onunkine yasladım. "Üzgünüm, Luna."

Başını omzuma yaslayarak, "Ben de," diye fısıldadı.

Ben gölgelerimi çağırırken o bana karşı sessiz bir ağırlıktı. Etrafımızda dönerek bizi odamıza değil, kalenin alt batı kanadındaki ana barakalara götürdüler.

Ayaklarım taşa bastı ama gölgeleri kavramayı bırakmadım. Yıkılmakta olan siyah bir duvara yaslanarak, karanlığımın kucağında kalırken kanatlarımı ikimize de sıkıca sardım ve muhafızlar orada olduğumuzu anlamadan önce etrafı kolaçan ettim.

Zar zor giyinmiş bir insan, duvarları kaplayan üç eski püskü kanepeden birinde bir vampire sarılmış, keyif sesleri odayı doldururken, çeşitli soyunma hallerindeki üç vampir yakındaki bir masanın etrafında kahve içiyordu. Diğerleri kadehlerden kan içiyor ve köşede gürültülü bir iskambil oyunu oynanıyordu.

Luna burnunu çekerek başını omzuma yasladı ve ben de gölgeleri tutmaktan vazgeçtim. Gölge tekrar içime kayar kaymaz, bir düzine siyah göz bize dönerken odaya sessizlik çöktü.

"Ekselansları." Tanımadığım bronzlaşmış bir vampir öne çıktı, sanki göğüslerinin etrafında minicik bir kayış ve dar bir tayt değil de özenle hazırlanmış saray kıyafetleri giyiyormuş gibi eğilerek selam verdi. "Nasil yardımcı olabiliriz?"

Hâlâ bana bir maymun gibi yapışmış olan Luna'yı daha sıkı kavrayarak vampirin bakışlarıyla karşılaştım. Hoşbeş için zaman yoktu. "I

Gareth'ın nerede olduğunu bilmeliyiz."

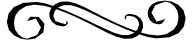
Vampir başını salladı. "Bu gece Kuzey Kanadı'nda, Prens.
Dış duvarlarda yürüyüp korkulukları kontrol ediyorum. Ben-"

Gölgelerimi çekerek başımı salladım. "Buna gerek kalmayacak. Onu ben bulacağım."

Muhafız başını eğdi ve Luna ile ben bir kez daha karanlığın içinde .

OceanofPDF.com

Ölüm Birçok Şekilde Geliyor

OceanofPDF.com

LUNA

B Başıımı Sebastian'ın göğsüne yaslayarak, o bizi gölgelerin arasından geçirirken ona sarıldım. Konuştu ama söylediklerini anlamak bir yana, zar zor duyabiliyordum.

Julieta'nın odasındaki -benim odam olması gereken- korkunç sahnenin görüntüleri, tek görebildiğim onlar olana kadar gözlerimin önünden geçti. Koklayabildiğim tek şey onun kanının kokusuydu.

Onun ölümü sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı.

Julieta ölmüştü.

Zaman geçti ama hiçbir anlamı yoktu. Artık bir anlamı yoktu. Sebastian'a sanki beni hayatta tutan tek şeymiş gibi sarıldım.

Belki de öyleydi.

Çok fazla kan vardı. Bir beden bu kadar kanı nasıl tutabilirdi?

Ve kanatları. Julieta'nın sırtından kopan o güzel, mavi kanatların görüntüsünü asla unutmuyacığım.

Hıçkırır hıçkırır ağlıyor olmalıydım. Çığlık atmalıydım. Bağırmalıydım. Öfke, korku ve kızgınlıkla titremem gerekirdi. Her mantıklı insanın yapacağı şey buydu. Ama her bir parçam uyuşmuştu.

Hiçbir şeyim kalmamıştı.

Sebastian'ın daha önce içimde uyandırdığı duygular rüzgârda savrulan küller gibi uçup gitmişti. Artık içim boştu. Kaderimle yüzleşirken zihnim boşaldı. Ağlamam gerekirdi ama dökecek gözyaşım yoktu.

Donmuştum. Meğer kardeşlerim bana Buz Kraliçesi derken haklıymışlar. Ben tam olarak öyleydim.

Sebastian'ın sesi içimde gürledi ve biriyle konuşurken kollarını sıktı. Onları göremiyordum, kanatları beni dış dünyadan koruyordu.

Sonunda başını eğdi. "Şimdi gidiyoruz," diye fısıldadı.

Bana iyi olup olmadığımı sormadı. Bu iyiydi. Kesinlikle iyi olmaya yakın bir yerde değildim.

Gölgeleri bir kez daha etrafımızda dönmeye başladı ve ben gözlerimi kapadım. Yüzümü vampir prensin göğsüne bastırarak hissizliğin beni ele geçirmesine izin verdim.

Karanlık bulutlar bizi bıraktığında midem bulandı ama başımı kaldırıp bakmadım. Sırtımdan aşağı soğuk bir hava indi ve taştaki ayak sesleri kulaklarımı doldurdu ama Sebastian'a tutunmaya devam ettim.

Bir eli yanağımı kavradı. "Bana bak Luna," diye fısıldadı.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama her şey ağırdı. Başım, ellerim, kalbim ve ayaklarım sanki binlerce kilo ağırlığındaydı.

Tek yapmak istediğim uzanıp bir topun içine kıvrılmaktı. Belki de bunların hepsi kötü bir rüyaydı. Belki de Ipotha'daki evimde uyanacak ve günü ailemle birlikte güneşin altında geçirecektim.

Bu düşünce aklımdan geçerken bile durumun böyle olmadığını biliyordum. Eleyta'daydım ve Julieta ölmüştü. Kış Gündönümü yaklaşıyordu. Julieta'nın yılın en sevdiği zamanıydı. Hediyeleri açmaktan ilahiler söylemeye kadar tüm mevsimi severdi.

Artık bunu yapamayacaktı. Julieta artık hiçbir şey yapamayacaktı.

"Luna," dedi Sebastian tekrar, bu kez sesi daha sertti. Daha acil. Bir yanım tepki vermem gerektiğini biliyordu. Ama çok yorgundum. "Bana bak," diye emretti.

İçimi çektim, yavaşça başımı salladım. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Yer değiştirmeden önce uzun bir an geçti. Sebastian bir kolunu altımda tutarak sağ terliğimi çekti. Yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü, hemen ardından diğeri geldi. Sonra kitap çantamın askısını kaldırdı ve çantamın tamamı yerdeki ayakkabılarıma katıldı.

Sebastian homurdandı, kollarını bana dolamıştı. Dizlerimin altındaki yumuşak şilteyi hissettim ve yatakta olduğumuzu fark ettim ama yine de hareket etmedim. Başım Sebastian'ın göğsüne yaslanmıştı ve bana sarılırken kalbinin atışını hissedebiliyordum. Sırtıma bir sıcaklık indi,

Beni bir battaniyeye sardı ve saçma sapan şeyler mırıldanırken sırtımı ovdu.

İçimden bir uyuşukluk geçti.

Sonunda elleri bir kez daha kalçalarımın altına indi. Yavaşça beni üzerinden kaldırdı ve yatağa yatırdı. Üzerime bir battaniye daha örttü ama bu yeterli değildi.

"Beni bırakma," diye fısıldadım, titriyordum.

Şilte eğildi ve Sebastian arkamda sıralandı. Bedeni sıcak bir konfor, bu korkunç gecede topraklayıcı bir varlıktı.

"Bırakmayacağım," diye mırıldandı, elini yavaşça kalçamda gezdirirken. "Seni asla terk etmeyeceğim."

Sebastian'ın eli üzerimde gezinmeye devam etti, dokunuşu rahatlık ve arkadaşlıktan başka bir şey vaat etmiyordu.

Tam da ihtiyacım olan şeydi.

DAKIKALAR SAATLERE DÖNÜŞTÜ. Zamanın bir anlamı yoktu. Artık yoktu. Sonunda Sebastian'ın dudaklarının saçlarıma yumuşak bir şekilde dokunduğunu hissettim.

"Adamlarım bunu araştırarak," diye mırıldandı. "Arkadaşına ne olduğunu öğreneceğiz."

Vampirlerle dolu bir kalede, bir katil nasıl bulunurdu? Hepsi katil değil miydi? Şu anda anlamsal tartışmalara girecek enerjim yoktu. Hiçbir şey için enerjim yoktu.

Şimdiden ne olduğunu anlamıştım. Juliet'in boynundaki kanı ve delinme yaralarını görmüştüm. Katili kanatlarını koparıp ondan beslenmeden önce ona işkence etmişti.

O hasta ve sapkın vampir her kimse, onun ölümünden zevk almış olmalı. Ve bizden birkaç dakika önce oradaydılar. Kırık pencere aceleyle kaçıklarını gösteriyordu.

İçimden bir ürperti geçti. Ya Sebastian beni dışarı çıkarmasaydı? Ya Julieta'nın odasına daha hızlı ulaşıyaydım? Onu ölümden kurtarabilir miydik? Yoksa ben de onunla birlikte ölmüş mü olurum?

Artık bir önemi yoktu. O gitmişti.

Kalbimin etrafındaki buz binlerce parçaya ayrıldı. Alçak, iniltili bir ses benden kaçtı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Kısa süre sonra, içimi titreten hıçkırıklar beni terk ederken nefes almak neredeyse imkânsız hale geldi. Sebastian beni kollarının arasına aldı ve göğsüne doğru sıkıca çekti, ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Omuzlarım titredi ve gözyaşlarım onun tuniğini ıslattı ama o hiç kıpırdamadı.

"O öldü," diye feryat ettim.

Sebastian sırtımı okşadı. "Biliyorum."

Sonra, söyleyecek sözüm kalmadı. Konuşamadım. Zar zor nefes alabiliyordum.

Julieta ölmüştü ve hepsi benim hatamdı. Ben olmasaydım, Ipotha'dan hiç ayrılmamış olacaktı. Eleyta'daki karanlıktan habersiz, ovalarda mutlu bir şekilde hayatını yaşıyor olurdu. Hâlâ hayatta olacaktı.

Sonunda uyku gelip beni alana kadar ağladım.

SAATLER GEÇTİ. Günler. İzimi kaybettim. Uyku ve uyanıklık birbirine karıştı. Kendimi kâbuslarımdan çıkardığımda, kafam karışmış ve yönümü kaybetmişim.

Her seferinde Julieta'nın kana bulanmış yatak odasının anısı içime çöküyordu. Her seferinde daha da hissizleliyordum. Sebastian beni yemeye ve içmeye zorladı, cadıların beni eskisi gibi hayatta tutması isteğini reddetti ama hepsi bu kadardı. Bana Marius'a bir mektup yazdırmaya çalıştı ama bırakın kalem tutmayı, tutarlı cümleler bile kuramıyordum.

Ayrıca, hiç cevap alamıyordum. Ne anlamı vardı ki?

Vampirler odaya girip çıkıyor, prensle alçak sesle konuşuyorlardı ama ben onlara pek dikkat etmedim.

Sonunda o kadar uyuşmuştum ki geriye sadece iki seçenek kaldığını biliyordum. Beni hevesle bekleyen boşluğa doğru kayabilirdim ya da ayağa kalkıp savaşabilirdim. Bunun neye benzediğinden bile emin değildim.

Ne yapacağımı düşünürken yanımdan yumuşak bir horlama sesi geldi. Omzumun üzerinden baktım ve battaniyeyi göğsüme çektim. Sebastian yanımdaydı, uyurken elini kalçama dayamıştı. Mor gölgeler gözlerinin altındaki deriyi karartmıştı ve yüzü normalden çok daha solgundu.

Eğer uyuşukluğa teslim olursam, eğer sadece... kayıp gidersem, onu da yanımda götürme ihtimalim vardı. Onun ölümünden sorumlu olmak istemedim.

Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığı halde. Aksine, Sebastian onu hak etmediğim halde bana arkadaş olmuştu. Julieta öldüğünden beri acı içinde kıvranmaktan başka bir şey yapmamıştım.

Denemek zorundaydım. Onun için.

Sahip olduğum her şeyi alsa bile.

Yanımda uyuyan vampiri sarsmamaya dikkat ederek battaniyeyi ittim. Korkunç bir koku yayıldı ve burnumu kırıstırarak öğürdüm.

Aman Tanrım. En azından artık ilk adımımı biliyordum.

Dışlerinizi

fırçalayın.

Bir duş al.

Saçınızı temizleyin.

Yiyecek bir şeyler bul.

Şimdiden kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Listeler iyiydi. Listeler yapılabilirdi. Eğer liste üzerinde çalışırsam, başka bir şey düşünmeme gerek kalmazdı. Hayatta kalmaya odaklanabilirdim. Diğer her şey -Julieta, Marius, gizemli bitki, İp ve katil- beklemek zorundaydı.

Parmak uçlarımda yataktan çıktım ve banyo odasının yanındaki küçük masanın üzerinde bir tabak poğaça ve kuru meyve buldum. Yanından geçerken kaptım, duşu açarken ağzıma bir rulo attım. Sonra da ihtiyaçlarımı giderdim.

Listeyi tamamladığımda - ne yazık ki kısıydı ve uzun sürmedi - pencereden dışarı baktım. Ay doğmuştu ve kar yağıyordu. Yani buraya geldiğimden beri her gece olduğu gibiydi.

Siyah bir önlük giyerek -bu kez renk uygun gelmişti- nemli saçlarımı arkadan ördüm. Yataktan yumuşak horultular geliyordu ve Sebastian'ı uyandırmamaya dikkat ederek banyo odasının kapısını kaydırarak açtım.

Uyku beni çağırdı ama ben onun çağrısını duymazdan geldim. Uyanık kalmam gerekiyordu.

Dik.

Bunun yerine, üzerime bir şal çektim ve şöminenin önüne oturdum. Ocağın ortasında mor bir küre asılıydı, parlak bir şekilde parlıyordu ama hiç ısı yaymıyordu. Dizlerimi göğsüme doğru çekerek koyu renkli taşlara baktım. Tertemizdiler, belli ki hiç alev barındırmamışlardı.

Vampirlerle dolu bir kalede neden bir şömine vardı? Ithenmyr'deki mantığı anlayabiliyordum. Bu topraklar her türden elf, kurtadam ve zoraki bir barış içinde yaşayan insanlarla doluydu. Bir zamanlar orada ejderhaların da yaşadığını ama artık yoklardı. Ocakları kullanabilirlerdi. Ama vampirler ateşten nefret ederdi.

Soru iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Boş ocağa baktım, çıtırdayan bir ateş diledim. Ipotha'dayken kütüklerin üzerinde titreyen sarı ve turuncu alevlerin güzelliğini ya da odunların ısı yayarken çıkardığı ıtırtıları hiç takdir etmemiştim. Ancak şimdi, taştaki çatlaklardan soğuk bir esinti gelirken ve ben soğuk zeminde otururken, eskiden kış gecelerinde ateşin önünde oturmayı sevdiğimi hatırladım.

Sonsuz kışların ülkesinde yaşıyordum ama ateşim yoktu. Alevim yoktu. Hepsi onlar yüzünden. Vampirler. Hayatımdaki her kötülüğün sebebi onlardı. Onlar yüzünden buradaydım. Julieta onların ellerinde öldü.

Ve ben...

Onlardan birine bađlıyđım. Benim hayatım Sebastian'inkine bağlıydı. Eğer bu laneti bozmazsak, bana ne olacağından emin değildim. Hayatımı bu şatoda, sürekli Sebastian'ın kaprislerine göre mi yaşayacaktım? Kendini bile savunamayan küçük yardımcısı gibi gölgeler arasında sürüklenerek mi?

Belki o noktaya gelmezdi.

Sebastian'ın Julieta'nın öldüğü gün söylediğı bir şey beni etkiledi. Bana ihtiyacı vardı. O... açtı. Yemek yemezlerse vampirlere ne olurdu? O ölebilir miydi? Eğer bu gerçekleşirse, bana ne olacaktı?

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki Sebastian'ın yaklaştığını duymadım. Elini omzuma koydu ve ben ciyaktadım.

"Luna." Yanımda çömeldi ve ben de yer değiştirerek ona doğru döndüm.

Vampirin siyah gözleri kocaman açılmıştı ve yaralı bir hayvana bakar gibi bana bakarken kanatlarını arkasına doğru açmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Kanadının arkası omzuma değdi ama onun dışında bana dokunmadı.

Boş ocağa baktım. "Ben sadece... düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

İç çekerek bir elimi nemli saç örgümde gezdirdim. "Bütün bunların anlamı ne Sebastian? Neden ben değil de Julieta öldü? Ciro neden bizi bağladı? Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Evliliğimiz bile. Neden şimdi? Dört Krallık'ta anneni bu kadar korkutan ne oluyor?"

"Çok fazla düşünce var," dedi bir süre sonra. "Ve benim hiçbir cevabım yok."

Sebastian başını eğdi, karanlık gözleri beni dikkatle inceledikten sonra iç çekerek yere düştü. Uzun bacakları yanımda uzandı ve kanatları ikimizin de arkasında açıldı. İki elinin üzerinde arkasına yaslandı ve mor ışıklara baktı.

Uzun bir süre aramızdaki tek ses nefes alış verişlerimizdi. Sessizlik garip bir şekilde rahatlatıcıydı ve konuşma ihtiyacı hissetmedim. Saat ilerledi ve koridorda yumuşak ayak sesleri duyuldu.

Burada sessizdik. Yalnızdık. Sadece ikimiz.

Bir süre sonra Sebastian derin bir nefes aldı. "Eskiden senin gibi olduğumu biliyor muydun?" Sesi yumuşaktı ve ona baktığımda dudaklarının aşağı doğru eğik olduğunu gördüm. "Yani bir insan."

Bununla nereye varmaya çalıştığını merak ederek gözlerimi kırptım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Vampirlerin nasıl yapıldığından tam olarak emin değildim ama Sebastian'ın bir zamanlar insan olduğu makul bir varsayım gibi görünüyordu.

Vampir prens başını salladı ve işaret parmağıyla taş zemin üzerinde daireler çizdi. Onu izledim, hareketlerinden büyülenmiş gibiydim. "Babam Karadeniz yakınlarındaki küçük bir kuzey kasabasında zengin bir tüccardı. Ben çocukken ailem işi devralmamı ve babamdan öğrenmemi istedi ama ben istemedim."

"Neden olmasın?"

"Gençtim," dedi. "İnatçıydım. Çok geç olana kadar ne kadar iyi durumda olduğumu fark etmedim. Gençliğimde, maceranın çağrısının sağduyuyu bir kenara itmesine izin verdim. Aptallık beni ele geçirdi ve geleceğimin ne olabileceğine dair görkemli hayaller kurmama neden oldu. Kibrimle, kendim için ailemden daha iyisini yapabileceğimi düşündüm. İstedim ki..." Durakladı, titreyen bir nefes aldı. "Hayır, önemli değil."

"Benim için önemli," diye fısıldadım, şalın uçlarını parmaklarımın arasından geçirerek. "Ne istiyordun Sebastian?"

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündüm. Elini kaldırdı, yüksek sesle nefes vermeden önce Bağlama İşaretinin çizgilerini takip etti.

"Macera istiyordum. Yirmi yaşına geldiğimde ayrıldım. Ailem kalmam için yalvardı ama onları dinlemedim. Babam için çalışarak kazandığım tüm parayı aldım -çocuklarına emekleri için para ödemeye inanırdı- bir kılıç aldım ve orduya katıldım." Homurdandı. "Yanılmışım."

Uzun bir sessizlik havayı doldurdu ve vampir prens gerildi. "Ne konuda yanıldınız?" Fısıldadım.

"Her şey. Kraliçe Marguerite'in ordusunda asker olmak, gerçek savaş başlayana kadar eğlence ve oyundan ibaretti. O günlerde çok fazla şey oluyordu. Ithenmyr'de..." Sebastian'ın sesi kesildi ve gözlerinde karanlık bir şey parladı. "Kuzeye gelen yüzlerce mülteci olduğunu söylememe izin verin. Çoğu iyiydi ama bazıları o kralları tarafından zehirlenmişti."

"Bu ne kadar zaman önceydi?" İçimdeki akademisyen her zaman tarihi merak ettiği için sordum.

Duraksayan Sebastian elini ikimizin arasına soktu ve elimi onun eline koymadan önce bir süre ona baktım. Tenimiz birbirine değdiği anda kalbim ısındı.

Sebastian başparmağını elimin arkasına sürttü. "Üç yüz yirmi yedi yıl önce. Bir süre sonra.... hepsi birbirine karışıyor."

Gözlerimi kırptırdım, bu rakamı kafamda oturtmaya çalışıyordum. "Bu çok uzun bir süre."

Homurdandı. "Bir vampir için değil. Annem iki binden fazla yılın gelip geçtiğini gördü. Beni yarattığında bile çok yaşlıydı."

"Anlıyorum. Yani sen... genç misin?"

"Yeterince genç," dedi yumuşak bir sesle.

" günlerde, ben hâlâ ölümlüyken, Eleyta'da ölüm kol geziyordu," dedi, sesi hüznle renklenirken eli elimi sıkıca kavradı. "Dünya bir değişim içindeydi. İlk idamıma tanık olmadan önce orduda bir hafta bile geçirmemiştim. Bunu asla unutmayacağım. Olgun bile olmayan bir erkek elf küçük bir suçla suçlanmıştı. Ayrıntıları bile hatırlayamıyorum. Tek bildiğim, gece çökmeden önce cansız bedeninin meydanın ortasındaki iskeleden . Diğerlerine bir uyarı olsun diye bir hafta boyunca orada bıraktılar."

Bunu çok canlı bir şekilde hayal edebiliyorum.

Sebastian bir eliyle boynunu ovuşturdu. "Orduya katılmamın üzerinden altı ay geçmeden Koln Dağları'ndan bir mülteci dalgası geldi. Bana bunun son yıllarda gelen üçüncü göç olduğu söylendi. Elfler, insanlar, kurtadamlar ve hatta Ithenmyr'de yaşayan bazı vampirler yaz sıcağını fırsat bilip ölümcül geçitlerden geçmeye başladılar. Geçiş tehlikeliydi ve birçoğu bunu başaramadan öldü. Hayatta kalanların çoğu o kadar zayıftı ki derileri kemiklerine kağıt gibi yapışmıştı.

"Ordu ile birlikte Eastborne'daydım, üç askerle birlikte sınır kasabasında devriye geziyordum. Hepsi benden daha yaşlı ve deneyimliydi. O zamanlar

Uzun bir gün olmuştu ve hepimiz yorgunduk. Akşam yemeği vakti yaklaşıyordu ve bir şeyler içmek için can atarak bir tavernaya doğru yürüyorduk ki karla kaplı sokaktan bir yardım ılığı geldi. Una bulanmış iri yarı bir vampir olan bir fırıncı, insan mültecilerden birini sokaktan aşağı çekiyordu. Genç erkek ılık atıyordu ve yeterince yaklaştığımızda solgun yüzünden süzülen gözyaşlarını seçebiliyordum. Üzerinde paçavralar vardı; donarak ölmemiş olması bir mucizeydi."

Sebastian derin bir nefes alarak parmaklarını benimkilere sıkıca geçirdi. Sanki güç almak için tutunuyormuş gibiydi. "Mülteci hıçkıra hıçkıra ağlıyor, fırıncıya onu bırakması için yalvarıyordu. Ailesini doyurmaya çalıştığını söyledi. Ağlayarak bize karısından ve bebeğinden bahsetti. Birkaç gün önce karşıya geçmişlerdi ve yiyeceğe ihtiyaçları vardı. Sadece onları hayatta tutmaya çalışıyordu."

Midemde bir düğüm oluştu. Yaklaştığını hissettiğim şeye karşı kendimi hazırlayarak Sebastian'a yaklaştım. "Sonra ne oldu?"

Uzun bir duraklama oldu ve midemdeki düğüm daha da arttı.

Sonunda vampir prens elini benimkinden çekti. İç çekerek pantolonundaki ipliklerin izini sürdürdü. "Hırsız kampa geri götürüp komutanın onunla ilgilenmesine izin vermemiz gerektiğini düşündüm. Eleyta'da kanunlar var, biliyorsun. Özellikle de insanlar için. Kalede sadece vampirler varmış gibi görünebilir ama ülke genelinde pek çok insan şehri ve köyü var."

"Kuzeydekiler gibi," diye fısıldadım.

Syndra'nın ziyaret ettiği köyler gibi, kardeşimle aynı hastalıktan köyler.

Başını salladı. "Diğer askerler güldü. Bana komutanın pis bir hırsız görmek istemeyeceğini söylediler. Bu ona *yakışmazdı*. Planlarına karşı çıktım ama sözlerim kulak ardı edildi. Benden daha iriydiler ve onlar üç kişiyken ben tek kişiydim."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. "Ne oldu?"

"Hırsız fırıncıdan aldılar, ona ilgileneceklerine dair güvence verdiler." Sebastian'ın eli yumruk oldu ve yere vurdu. Sesi sertti: "Mülteci bir saat içinde öldü. Askerler onu öldürdü, sonra da kanına boyanıp yeni dul bulmaya gittiler. Farklı bir 'eğlence' için, dediler."

Sesinden iğrenme damlıyordu.

Ürperdim. "Aman Tanrım." Ipotha'da kanunlarımız vardı. Hapishaneler. Yargıçlar ve mahkeme sistemleri. Lordlar Konseyi sık sık çeşitli

Hapiste geçirilen zamanı içermeyen cezalar. Bu... o değildi. "Öyle görünüyor-"

"Korkunç." Sebastian güldü ama işin içinde mizah yoktu. "Kendilerine asker diyorlardı ama aslında sadece kraliçenin mührünü taşıyan suçlulardı. Dul kadını bulmak için onlarla gitmedim. Gitmezdim... onlar istediler..."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Elimi onun elinin üzerine koyarak parmaklarımızı birleştirdim. "Bunu asla yapmayacağını biliyorum, Sebastian."

Kanatları sarktı. "Onu bulmaya gittiler ve ben de komuta subayına gittim. Onu bulur bulmaz her şeyi anlattım. Diğerlerini bulup durdurmak yerine bana soyunmamı söyledi."

Nefesim kesildi. "Ne?"

Dümdüz önüne bakan Sebastian başını salladı. "Bana hırsızın hak ettiğini bulduğunu söyledi. Sonra da bana değerli bir ders öğrenmem gerektiği söylendi. Majestelerinin ordusunda biz bir takımdık. Ona izinsiz infazdan bahsederek asker arkadaşlarıma karşı geldiğimi düşündü. Ses tonunu bugün bile hatırlayabiliyorum. "Ölümün birçok şekli vardır, Sebastian. Üstlerimi sorgulamak, acemi bir asker olarak bana düşmezdi. Birlik ve sadakat ordudaki en değerli iki şeydi."

Sırtım sertleşti ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Yanımdaki erkeğe bakmaya cesaret ettim. Sırtı dik, omuzları gergindi ve kanatlarının her çizgisini seçebiliyordum.

"İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin," diye fısıldadım.

Sebastian bana doğru döndü ve gözlerindeki lanetli bakış karşısında irkildim. "Ne olduğunu bilmen gerekiyor."

"Eğer-"

Başını iki yana salladı. "Sana anlatayım, Luna."

İçimdeki korku büyürken sessizliğe gömüldüm. Her bir parçam dönüp kaçmak istiyordu ama yapamıyordum.

Bu Sebastian'ın hayatıydı. Onun hikayesiydi. Bunu bana anlatmayı seçmişti ve beni hasta etse bile dinleyecektim.

Sebastian monoton bir sesle, "Ne istediye yaptım," dedi. "Soyundum ve komutan beni diz çökmeye zorladı, ellerimi meydanın ortasındaki bir direğe bağladı. Ay yükseliyordu ve henüz kar yağmamış olsa da kış havadaydı. Geceler o kadar soğuktu ki, sabahları zemini kırağı kaplıyordu. Her nefes verdiğimde nefesim havayı buğulandırıyordu ve etrafımdaki herkes havaya uygun kıyafetler giyyordu.

"Tüm kampı toplarken beni orada, çıplak ve kaldırım taşlarının üzerinde diz çökmüş halde bıraktılar. Hırsız öldüren askerler de dahil olmak üzere herkese izlettiler. Orduda cezalandırma bireyler için değildir. Korku aşılacak için yapılır. Ve görünüşe göre herkesin bir ders alması gerekiyordu. En çok da benim."

Boğazımda safra birikti.

Transa geçmiş gibi konuşan Sebastian'ın sesi alçaldı. "İlk kırbaç çok kötü değildi. Soğuk havada olmak beni uyuşturmuştu ve sırtımın üzerine indiğinde zar zor hissettim. Sanırım... Sanırım bununla başa çıkabilirim." İnledi, gözleri geçmiş anıların acısıyla parlıyordu. "Yanılmışım."

Yanımdaki bu güçlü erkeğe böylesine korkunç bir şekilde davranıldığını düşündükçe kalbim sıkışıyordu.

"Komutan sırtımda kırık deri ve kan parçalarından başka bir şey kalmayana kadar beni kırbaçladı. O dokuma derinin sırtıma kaç kez indiğini sayamadım. Bilincimi kaybettiğimde kanım kaldırım taşlarını boyamıştı. Binlerce güneşin ateşi gibi saf ıstırap vücudumdan akıp geçti ve sonunda karanlığa düştüm."

Titrek bir nefes aldı. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ama sözünü kesmedim.

"Kısa bir süre sonra uyandığımda zar zor hareket edebiliyordum. Kalabalık dağılmıştı ve hava sıcaklığı düşüyordu. Bu durum kanımın koyulaşmasına neden olmuş olmalı çünkü hâlâ hayattaydım. Ben... güçsüzdüm." Sebastian ürperdi. "Hayatım boyunca hiç bu kadar güçsüz olmamıştım."

Boğazımda bir yumru oluştu ve vampir prene yaslandım. "Hayal edebiliyorum," diye fısıldadım.

Başparmağı bileğimdeki bağlanma izini takip etti, o siyah ve kırmızı çizgiler bizi birbirimize bağlıyordu.

Bir dakika geçti. Sonra iki. On.

Kendimi kötü bir rüyadaymışım gibi hissediyordum ve ne yaparsam yapayım uyanamıyordum. Burada sıkışıp kalmış, korkunç sonu bekliyordum.

Sebastian tekrar konuştuğunda sesi çakıllı çıkıyordu. "Ay yükseldiğinde, o direğin üzerinde öleceğimi biliyordum. Isvana'ya dua ettim, yardım için yalvardım. Kampın geri kalanı benimle konuşmamaları için kesin emir almıştı ve yalvarmalarına rağmen kimse gelmedi. Bilincim gidip geliyordu. En son uyandığımda bir şeyler farklıydı.

"Gözlerimi zar zor açabiliyordum ve yavaşlayan kalbimin her atışı içimde yankılanıyordu. Ölüme çok yakındım, adımları çağırıldığını hissediyordum. Sonra onu gördüm. Teni dağların tepelerindeki karlar kadar beyazdı. Uzun siyah saçları başına dökülmüştü. Boğazında kırmızı bir yakut. Giydiği elbise askeri kampın geri kalanıyla o kadar uyumsuzdu ki, onun bir melek olduğunu düşündüm. Meydanda süzülüyordu, hareketleri gerçek olamayacak kadar akıcıydı."

İçimdeki her şey kasıldı. Kalbim çarpıyordu ve zihnimde Sebastian'ın tarif ettiği sahneyi sanki tam önümdeymiş gibi görüyordum.

"Kraliçe mi?" Fısıldadım.

Eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Kraliçe," diye onayladı. "Onu daha önce hiç görmemiştim. Kamplara sık sık geldiğini bile bilmiyordum. Ama işte . İnledim ve bu ses onun dikkatini çekmiş olmalı. Bir an süzülerek uzaklaştı, sonra tam önümdeydi. Çömeldi, soğuk elleriyle uzandı ve yüzüme dokundu."

O dokunuşu, tırnaklarının tenime sürtünmesini hatırladım ve ürperdim. Kraliçe Marguerite ile ilgili hiçbir şey nazik görünmüyordu.

Sebastian iç geçirdi, hâlâ geçmişin anılarında kaybolmuştu. "Bunu hak etmek için ne yaptığımı sordu, ben de anlattım. Bir kraliçeyle karşılaşınca insan başka ne yapabilirdi ki? Ondan sonra, beni şaşırtmadan önce bir an düşünür gibi oldu. Bana bir teklifi olduğunu söyledi. Kabul edersem hayatımı sonsuza dek değiştirebilecek bir teklif."

Döndü ve bizi yüz yüze getirirken kanadını bana doladı. "Bu yapacağım son seçimdi."

Her şey seçimlere bağlıydı. "Seni o yaptı," diye fısıldadım.

"İlk Beslenmemden sonra gücüm arttı." Başını salladı, uzattığı avucunun üzerinde gölgeler dönerken elini uzattı. "Diğer vampirler yapabildiklerimi duyduklarında benden korkmaya başladılar. Ne olduğumdan. Kim olduğumdan."

"Karanlıklar Prensi," diye fısıldadım. "Söylentiler buradan mı geliyor? Gölgelemin içinde yürüyüp sana karşı gelmeye cüret eden herkesin boğazını mı kesiyorsun? Bütün köyleri kurutmak?"

Başını öne eğdi. "Hepsi söylenti değil Luna. Ben iyi bir erkek değilim. Pek çok ölüm gördüm ve daha da fazlasına sebep oldum. Bana verdikleri ismi hak ediyorum."

"Sebastian-"

Sözümü kesti. "Bazen neden Made olduğumu merak ediyorum. Neden onun teklifini reddetmedim? İyi bir asker gibi direkte ölebilirdim. Bir zamanlar düzgün bir erkektim. Ama şimdi... Artık iyi olmanın ne demek olduğunu bilmiyorum."

Ondan sonra Sebastian'ın söyleyecek sözü kalmamış gibiydi. Kanatları ikimizin de etrafında kıvrıldı, bileklerimizdeki Bağlama İşaretlerine bakarken bizi dış dünyadan korudu.

Hâlâ elimi tuttuğunu bildiğini bile sanmıyordum.

Kaledeki yaşamın sesleri kapalı kapıdan süzülürken soğuk taşın üzerinde oturduk.

Odamızın dışında insanlar yaşamaya devam ediyordu. Bağışmalar vardı. Ayak sesleri. Ara sıra kanat çırpımlar ve bir kuşun çığlığı. Ama burası sessizdi.

Nasıl oldu da ikimiz aynı anda aynı yerde bulunduk? Anlaşmalı evliliğimizde pek çok faktör vardı. Hepsi aynı anda sıraya girmesi gereken çok fazla hareketli parça.

Belki de bu benim savaşımdı. Belki de bilincimin sınırlarını zorlayan uyusukluğa teslim olmamak için ihtiyacım olan sebep buydu.

Derin bir nefes alarak bakışlarına karşılık verdim. "Ya ikimiz de buraya bir sebep için getirildiysek?"

"Ne demek istiyorsun?" Sebastian bağlama izlerimizi ovmayı bıraktı ve bana baktı.

Başımı salladım. "Emin değilim ama sanki burada başka bir şey varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Tesadüflere inanır mısınız?"

Vampir prens güldü, sesi acı çıkıyordu. "Sevgilim, Isvana ve Ithiar dışında hiçbir şeye inanmıyorum ve o inanç bile zaman zaman zayıflıyor."

"Bir nedeni olmalı" dedim, inancım tamdı. "Az önce bana söylediklerine bak! Burada olmamalıydın. Ben de olmamalıydım. Eğer o odada olsaydım, ölmüş olurdu."

Julieta yerine.

"Ve?" Kaşlarını kaldırdı.

"Ama yine de öyleyiz." Düşüncelerimden cesaret alarak kendimi ayağa kaldırdım. Ayağa kalktığımda beni izledi, giysilerimde yer edinmiş kırıksıklıkları fırçaladı.

", Sebastian." Elimini uzattım. "Hadi gidelim."

Uzattığım elime baktı. "Nereye gideceğiz?"

"Kütüphane." Pencereden dışarı bakarak kararlılıkla başımı salladım. "Görünüşe göre ay ışığında birkaç saatimiz kaldı. Bu gece, Tether hakkındaki araştırmamıza devam edeceğiz. Yarın da Julieta'nın katilini aramaya başlayacağız."

Kanatları hışırdadı ve bir an için gelmeyeceğini düşündüm. Sonra ayağa kalktı, elimi tuttu. Gölgeleeri ikimizi de sararak bizi kütüphaneye taşıırken aramızda sessizlik uzandı.

Ellerimiz hep birleşik kaldı.

OceanofPDF.com

Beni Korkutuyorsun

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

"T Bu iyi bir fikir değil," diye Luna'yı üçüncü kez uyarırken karanlığın içinden kanatlarımı çağırdım.

Son yirmi yıldır aynı tartışmayı yapıyorduk. dakikalar. Benimle tartışmaya cüret eden insana ters ters baktım, gölgelerim dışarı çıkmak için yalvarırken damarlarımda uğulduyordu.

Luna inanılmaz derecede ısrarcıydı. Benim duruşumu taklit ederek kollarını kavuşturdu. "Julieta'nın cesedinin eve gönderildiğini söylemişsiniz, değil mi?"

"Evet."

Yakındaki köydeki insanlar hizmetçinin kalıntılarının yakılmasıyla ilgilenmiş ve dün Estrella onları Ipotha'ya geri götürmüştü. Elfin ailesinin onun son anlarında nasıl görüldüğünü bilmesine gerek yoktu.

"Ve oda... temizlendi, değil mi?" Luna sordu. "Fleur öyle olduğunu söyledi."

İnledim. Elbette bunu yeni hizmetçi söylemişti. bir insandı, bu yüzden oda ne kadar "temiz" olursa olsun, kan ve ölüm kokusunun asla gitmeyeceğini bilmiyordu.

"Evet, ama-"

"O zaman gidiyoruz," diye ısrar etti. "Luna-"

"Hayır, Sebastian. Biz gidiyoruz." Gözleri büyüdü ve elini koluna koyarak uzandı. "Bunu yapmak zorundayım. Julieta hiç var olmamış gibi hayatıma devam edemem. Lütfen."

Zaten bu konuyu araştıran birileri yokmuş gibi davranmadım. Luna'nın o korkunç uyuşukluk halinde olduğu yetmiş iki saat boyunca, güvendiğim dört muhafızımı bilgi aramaya gönderdim. Onlar

Hâlâ kalenin içinde ipucu arıyorlardı ama henüz bir şey bulamamışlardı. Bizim de bulacağımızdan şüpheliydim.

Ama istediği şeyi yapmak Luna'yı o uyuşuk halden kurtaracaksa, o zaman teslim olurdum. Onun için her şeyi yapardım. Ona her şeyi verirdim. Zaten açlıktan ölüyordum. Muhtemelen sonuçsuz kalacak küçük bir keşif gezisi, kıyaslandığında o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu.

Gölgelerim içimden yılan gibi kayarken "Peki," dedim. "Ama eğer bir terslik sezersem, gidiyoruz."

Luna dudağını ısırarak gülümsemesini engelledi. "Pekâlâ."

Bana doğru yürüdü, gölgeler ikimizin de üzerine gelirken parmaklarını benimkilerin arasından isteyerek geçirdi.

Cinayet mahallini koruyan iki kızıl kafalı vampir, Valerian ve Draven, ikizdi. Bana ve başka kimseye sadık olmayan ikizler, güvенеbileceğimi bildiğim küçük, güvenilir bir vampir grubunun parçasıydı.

Sanguis Kalesi'ndeki muhafızların baş komutanı olan Gareth, ikizleri boş odanın dışında nöbet tutmaları için görevlendirmesi konusunda ısrar ettiğimde pek memnun olmamıştı ama kendisine söyleneni yaptı.

"Neden siz ikiniz bir şeyler yemiyorsunuz?" Kolumu koruyucu bir şekilde Luna'nın omzuna sararak onlara söyledim. Buraya geldiğimizden beri tek kelime etmemişti ve bunun onun için zor olacağını biliyordum.

Ona zaman tanırısam Luna'nın vazgeçebileceğini düşünerek bizi koridora getirmiştim. Şimdi burada olduğumuza göre, muhtemelen vazgeçmeyeceğini anlamaya başlamıştım.

İkizler sırttı. İçlerinden biri -hangisi olduğunu anlayamadım- başını eğdi. "Hadi gidip Winnie'yi bulalım," dedi imalı bir şekilde, kaşlarını kardeşine doğru sallayarak.

Oluşumlarının hikâyesinden emin değildim -vampir kardeşler nadirdir, hele ikizler- ama ikisi de kendi içlerine kapanma eğilimindeydi. Yine de bana kendilerini kanıtlamışlardı ve önemli olan da buydu.

Diğer ikiz takdir eder gibi bir ses çıkardı. "Kanının tadına bayılıyorum."

"Winnie'de tadı güzel olan tek şey bu değil," dedi ilk ikiz, kabaca gülerek.

Gerildim. Bu konuşma şu anda duymak istediğim son şeydi. Şimdiden midem kendi içinde kıvrılmaya başlamıştı. Açlık sancıları giderek şiddetleniyordu ve sonsuza kadar sadece geyik kanıyla beslenemeyeceğimi biliyordum.

Kan gücümü besliyordu ve onsuz... Ne olacağını bilmek istemiyordum.

"Git," diye bağırdım sabırsızca, bir elimi havada sallayarak. "Gidin buradan." İkizler yutkundular ve koridorda koşarken bir bulanıklık içinde kayboldular.

Yalnız kaldığımızda Luna'nın elini sıktım. Hâlâ bir şey söylememişti. "Sen iyi misin?"

Luna başını iki yana salladı, gözleri hâlâ kapıdaydı.

"Hayır," dedi yavaşça. "Ama bunu yapacağız. Bunu yapmamız gerekiyor." Çenesini kaldırarak bana döndü. Göğsümün yarısına kadar ancak gelebilmişti ama sesi güçlüydü ve "Gölge et bizi" dediğinde otoriteyle doluydu.

Karım cesur biriydi. Bir insanın olabileceğini düşündüğümünden çok daha cesurdu.

Bunu daha fazla inkâr edemezdim. Ona karşı hissettiklerim sadece bir yoldaş ya da müttefik duygusu değildi. Ondan hoşlanıyordum. Hem de çok. Tüm varlığım boyunca kimseden kadar çok. Tanrılar ruhunu bağışlasın Athena bile bana böyle hissettirmemişti.

Olayların bu şekilde gelişeceğini hiç tahmin etmezdim ama artık her düşüncem ve eylemim Luna'nın etrafında dönüyordu. Uyurken ve uyanırken tek düşünebildiğim oydu.

Onu güvende tutmam gerekiyordu. Sadece Keven'in vizyonu yüzünden değil, o benim... her şeyim olduğu için.

O ölürse, muhtemelen hayatta kalacağımı düşündüm -Bağlama Töreni, eşlerden daha zayıf olanın daha güçlü olandan güç ve hayat almasını sağlamak için yaratılmıştı- ama mesele bu değildi. Hayat, içinde bu büyüleyici insan olmadan yaşamaya değmezdi.

Hoşuna gitse de gitmese de Luna benimdi. Ona zarar vermeyi aklımdan bile geçirmeye cüret eden herkesi yok ederdim.

O yeminleri ettiğim ve kendimi Luna'ya bağladığım an, onun sorunları benim sorunlarım haline geldi. Onun düşmanları artık benim düşmanlarımdı. Bağ'ı koparsak bile, onu daima güvende tutacaktım.

"Sebastian?" Luna'nın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Bizi içeri alacak mısın?"

Gözlerimi kırptırdım ve kendimi zamana geri çekerken başımı salladım.

"Evet.

Bekle."

Damarlarımdaki karanlığı kullanarak bizi odanın içine taşıdım. Gölgele bizi yatak odasının ortasına bırakmadan önce sadece bir saniye geçti. Luna'nın elimi tutuşu sıkılaştı ve karanlık gücümü tekrar içime çektim.

"Çok... boş," dedi.

Bir hizmetçi sayvanlı yatağı soymuş, kırık mobilyalar ve camlar gitmişti. Duvarlardaki kan lekeleri gitmiş ama belli belirsiz bir kırmızı parlaklık kalmıştı. Geriye kalan tek şey boş yatağın üzerindeki çıplak şilte idi.

Kırık pencere tahtayla kapatılmıştı ve havadaki soğukluk benim için bile aşikârdı. Korku ve ölüm kokusunu yok etmek için hiçbir şey yapmadı. İçimden bir ürperti geçti. Bu Luna olabilirdi.

Elim kendiliğinden omzuna doğru hareket etti ve ikimiz de odaya bakarken onu kendime doğru çektim. Bağ'dan mı yoksa tamamen başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama onu mümkün olduğunca kendime yakın tutmaya içten içe ihtiyaç duyuyordum.

"Ben... Ben nereden başlayacağımı bilmiyorum." Luna yavaş bir daire çizerken garip, inanmaz bir kahkaha attı. "Bir katili yakalamak için nasıl bir yol izlenir?"

Birçok yolu vardı ve ben neredeyse hepsinde ustalaşmıştım. Ölüm ve yıkım aracı olmanın bir yan etkisiydi bu. Bununla birlikte, yöntemlerimden çoğu en hafif tabirle tatsızdı ve Luna'yı tehlikeli bir şeye bulaştırma riskine girmezdim.

Neyse ki, Bağlanmamızın yan etkilerinden biri, en azından şimdilik, kraliçenin benim için özel bir projesi olmamasıydı.

Elbette emrinde başkaları da vardı. Benim kadar yetenekli olmasalar da en azından yeterli yıkım araçları olan vampirler. Hiçbiri benim kadar güçlü değildi ya da damarlarımda dolaşan güce rakip olmaya yaklaşmadı.

Şimdilik Luna ve ben en güvenli seçeneğe sadık kalacaktık. "Bir ipucu aramalıyız," dedim.

"Ne arıyoruz?" diye sordu.

Bir elimi enseme ovuşturarak iç çektim. "Garip ya da yerinde olmayan bir şey bulup bulamayacağımıza bakmamız gerekiyor. Bu... ben ararken beklemek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu yapmam gerek. Julieta benim kız kardeşim sayılırdı. İlk üvey annem öldüğü andan itibaren, o benim yanımdaydı. I

onu bu konuda terk edemem. Bu doğru olmaz."

Bu cümlede çözülmesi gereken o kadar çok şey, o kadar çok gizli acı vardı ki, bir an için tek yapabildiğim nefesimi içime çekmek oldu. "Eminim Julieta onun ölümünü araştırdığınızı bilmekten mutluluk duyacaktır," dedim usulca.

"Umarım öyledir," diye fısıldadı Luna, bir adım geri çekilip kendini bana yaslariken kollarını kendine doladı.

"Öyle olduğunu biliyorum." İçimden bir ses beni hareket etmeye zorladı ve eğilip dudaklarımı Luna'nın saçlarına sürttüm.

Bu benim hatamdı.

Altın buğdayın kokusu içime doldu ve tüm vücudum gerildi. Dakikalar önce sadece bir rahatsızlık olan açlık bir *kükreme* ile uyandı. Sesini duyurmak isteyen bir çocuk gibi uluyor, damarlarımda kükrüyordu.

Birdenbire düşünebildiğim tek şey Luna'nın kanı oldu. Siyah görüşümü sınırlıyordu ve onun kanı beni çağırırken gölgeler onları tuttuğum yerden kurtulmak için yalvarıyordu.

Bileğimdeki iz ve midem sanki biri bıçağı ortasından geçiriyormuş gibi hissediyordu. Açlık, düşünebildiğim tek şey olana kadar içimde zonkluyordu. Duyabildiğim tek şey Luna'nın göğsündeki sabit kalp atışının sesiydi, o hayati sıvıyı tüm vücuduna pompalıyordu. O kıpkırmızı iksiri tatmayı o kadar istiyordum ki, dişlerim acıyordu.

Başımı kendi irademle eğdim ve elimi kaldırıp saçlarını kenara iterek boynunun bronz tenini ortaya çıkardım.

Luna dokunuşumla sertleşti ve keskin bir nefes aldı. "Sebastian, sen ne-"

"Şşşt," diye fısıldadım, kulağının hemen altındaki güzellik işaretine bakarak. Bu boynu hayal ettim. Teninin yumuşaklığını. Sabununun tatlı kokusu kanının ballı kokusuyla karışıyordu.

Her geçen gün onu daha çok istiyordum. Parmağımı atardamarının nabzında gezdirirken dişlerim acıyordu. İstedığimi almak çok kolay olacaktı. Her parçam aramızdaki mesafeyi kapatmamı ve onun kanını bir kez daha tadararak açlığımı bir son vermeme istiyordu.

Beni durduran tek şey *oydu*.

Ondan bu şekilde içersem Luna beni affetmezdi. Bunu ruhumun derinliklerinde biliyordum. Onun kanını istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Ama bundan da öte, benden nefret etmemesini istiyordum.

"Sebastian?" diye fısıldadı.

"Dayan," diye mırıldandım.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Dağılmamın ne yeri ne de zamanıydı. Çenemdeki ağrıya ve midemdeki burkulmaya rağmen elimi Luna'nın boynundan çektim. Ondan uzaklaşırken tökezleyerek geri çekildim ve bir iniltiyle duvara yaslandım.

Tanrım, ilk beslenmesinden önce yeni yapılmış bir vampir gibi davranıyordum.

Sanki üç yüzyıldan daha uzun bir süredir var olmamışım gibiydi.

Açlığın beni alt etmesine izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Odanın diğer tarafındaki taş duvara bakarak, içimdeki şiddetli beslenme arzusunu zorla uzaklaştırdım. Onu bilincimin derinliklerine iterek bir tuğla duvarın arkasına hapsettim. Güçlü olmam gerekiyordu.

Dişlerimi kendime saklayabileceğimden emin olduğumda Luna'dan daha da uzaklaştım.

Döndü, kahverengi gözleri analitik bir şekilde üzerimde gezinirken genişledi. "Sen..."

"İyi olacağım," dedim kısık sesle, dişlerimin arasından yalan söyleyerek.

Bana baktı. Bakışları ağırdı, sanki doğrudan ruhumun içine bakıyordu. Kendimi hareketsiz kalmaya, dişlerimdeki acıyı uzaklaştırmaya zorladım, ta ki o başını eğene kadar.

"," dedi. "Eğer iyiysen, başlayalım. Bir ipucuna ihtiyacımız var."

"Evet." Sesim sertti ve boğazımı temizledim. "İyi fikir. Bir ipucu."

Neden burada olduğumuzu hatırlamam gerekiyordu.

Bana bakmaya devam etti. "Neden banyo odasına bakmıyorsun Sebastian?"

Aramıza mesafe koyma fırsatı bulduğum için minnettar bir şekilde homurdanarak cevap verdim ve bitişik odaya doğru gölge gibi süzüldüm. Ayaklarım yere bastığı anda öne doğru tökezledim ve kapalı kapıya yaslandım.

Nefes al.

Gir ve çık.

Kanatlarım arkamda esnedi ve ciğerlerimi genişleyip geri çekilmeye zorladım. Luna'nın diğer odadaki varlığından başka bir şeye -herhangi bir şeye- odaklanmam gerekiyordu. Buradan bile kalbinin atışını duyabiliyordum. Kanının kalbinden çıkıp vücudunda dolaşması, aklıktan kıvranan bedenime bir siren çağrısıydı.

Aklımın bir köşesinde, Luna'nın kanına olan bu saplantının iyi bir şey olmadığını biliyordum. Ne kadar uzun süre devam etmesine izin verirsem, o kadar kötüleşecekti. Yapabileceğim en iyi şey Luna'yla arama mümkün olduğunca mesafe koymaktı.

Ne yazık ki, Tanrı'nın belası Tether sağ olsun, fazla seçeneğim yoktu. Ya da gerçekten, herhangi bir seçeneğim.

Şakaklarımı ovuştururken ayın altındaki tüm küfürler dudaklarımdan döküldü. Midem çalkalandı ve dişlerim ağrıdı. Aramızda kapı olmasına rağmen kokusu bana doğru geliyordu.

Onun kokusunu her zaman alabiliyordum. Ne yaptığımın ya da kiminle konuştuğumun bir önemi yoktu. Casuslarım güneydeki savaşla ilgili bulgularını rapor ettiklerinde, onun kokusunu alabiliyordum. Masamda mektup yazarken, onun kokusu düşüncelerime sinerdi.

Ona hayatım boyunca kimseye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım vardı.

Başımı kapıya yaslayarak, artık bariyeri yırtıp dişlerimi onun masum boğazına geçirmeyeceğimden emin olana kadar orada kaldım.

Ancak o zaman aramaya başladım. Çekmeceleri çekip açarak ve dolapları karıştırarak, birinin neden Luna'nın tek arkadaşını öldürmek istediğini bize söyleyebilecek herhangi bir şey aradım.

Tek bulduğum sabunlar ve fırçalardı. Önemli hiçbir şey yoktu. Dolapların altına baktım ve pencerenin altını kontrol ettim ama kayda değer bir şey yoktu.

Kadın giysileriyle dolu gardırobu karıştırıyordum ki diğer odadan bir çığlık geldi. Vücudum gerildi ve içimde bir alarm zonkladı. Gölgelemleri o kadar hızlı çektim ki, banyo odasının kapısının diğer tarafına indiğimde başım döndü. Kanatlarım arkamda parladı ve yavaş bir daire çizirken ellerim yanlarımda kenetlendi.

Sadece... Yanlış bir şey görmedim. Oda bıraktığım gibiydi. Pencere hâlâ kapalıydı; kapı hâlâ kapalıydı ve mobilyalar bile yerli yerindeydi.

Luna odanın ortasında durmuş, gözlerini ay gibi açmış bana bakıyordu. İyi görünüyordu ama ağladığını duymuştum.

"Sorun nedir?" Hırladım.

Sesim kulaklarıma zar zor geliyordu. Dudaklarım geriye kıvrılmıştı ve tehdidin kaynağını ararken görüşüm kırmızıya boyanmıştı.

Ona doğru adım atarken vücudumun her bir parçası Luna'yı korumam için çılgılık atıyordu. "Sana kim zarar verdi? Katil geri mi geldi? Neden haykırdın?"

Luna bana baktı, ağzı açılıp kapanırken kollarını kendine doladı ve yavaşça geri çekildi. Yüzü soldu ve yumruğuyla bir şeyi kavradı.

Gölgelerimi çekerek Luna'nın önünde belirdim ve omuzlarını tuttum. Bir şey olmuş olmalıydı. Kutup rüzgârı gibi soğuk bir korku kalbimi ele geçirdiğinde kalbimin çarpmasına engel olamadım.

Birisi onu korkutmuştu. Onun incinmiş olmasından duyduğum korku Bağ'dan, bizi birbirimize bağlayan İp'ten daha derindi. İçimdeki en derin parçaya, Made olduğumda öldüğünü sandığım parçaya kadar uzanıyordu.

"Neyin var? Seni kim incitti?" Gözlerim onun üzerinde gezinerek bir yara aradı. Kan kokusu almıyordum ama bu yaralı olmadığı anlamına gelmiyordu. Korkunun acı kokusu dalga dalga yayılıyordu. Omuzlarını sarstım. "Luna, bana neden korktuğunu söyle!"

Gözleri inanılmaz bir şekilde daha da büyüdü ve dokunuşumun altında küçüldü. "Sensin," diye fısıldadı, sesi bir nefesten biraz daha fazlaydı.

Sessiz sözleri, bu lanet olası kaleden düşen bir yığın ağır taş gibi çarptı beni. Nefesim kesildi, "Ne?"

Keskin bir nefes aldı. "Beni korkutuyorsun, Sebastian."

Boş midem düğümlendi ve söylediği şeyin farkına varmamla birlikte titreyen bir nefes kaçtı içimden.

Onu korkuttum.

Omuzlarını bırakarak, soğuk duvarlar daha fazla ilerlememi engelleyene kadar tökezleyerek geri çekildim. Sözleri zihnimde yankılanırken göğsüm kabardı ve kanatlarım taşlara yapıştı.

Karım benden korkuyordu.

Luna kollarını ovuşturdu, o büyük, kahverengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Ben... Ben senin haykırışını duydum," dedim, kalbim hızla çarparken duvara tutunarak. Kelimelerim dudaklarımdan çıkarken tutarsız düşüncelerden biraz daha fazlasıydı. "Düşündüm ki... belki de geri döndüler... Çok endişelendim."

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Bunu anlıyorum Sebastian. Benim için endişeleniyordun."

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Sadece... Kanatların ve dişlerinle ortaya çıkış şeklin..." Kollarını kendi etrafında sıktı. "Beni korkuttu, Sebastian."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. Kanatlarımı gölgelerin içine doğru zorlayarak, şakaklarımı ovuştururken soğuşun sırtıma sızmasına izin verdim. "Seni korkutmak istememiştim."

"Yapmadığını biliyorum." Luna titrek bir nefes aldı, gözleri hâlâ benimkileri tutuyordu. "Sen... iyi misin?"

Soru yeterince zararsızdı ama alttan alta gerilim akıyordu. Gizli anlam açıktı.

Ona zarar verecek miydim? Isıracak ? Kontrolümü kaybedecek miydim?

"Ben iyiyim." Yutkunarak öne doğru tek bir adım attım ve bakışlarımı ondan ayırmadım. "Sana zarar vermeyeceğim. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Söz veriyorum."

Sözlerim aramızda asılı kaldı ve hava yoğunlaştı. Gölgeleer içimde dönüyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu ama ben onları ittim.

Bu an çok önemliydi. Bir şekilde, tüm dünyamızın önümüzdeki birkaç dakikaya bağlı olarak değişebileceğini biliyordum. Her şey Luna'ya bağlıydı.

Ben olsam bu seçimi ondan almazdım.

Yumruklarımı yanımda tutarak, Luna'nın kahverengi gözleri gezinirken hareketsiz kaldım. Ağzı bir kez daha sessizce hareket etti ve dua edip etmediğini merak ettim.

Bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermesini beklerken her bir saniye bana sonsuzluk gibi geliyordu. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve beklerken aldığım her nefes çok sıkıymış gibi geliyordu.

Yavaşça, sanki her adımını düşünüyormuş gibi, Luna yaklaştı.

Bana dokunabilecek kadar yaklaştığında, elini göğsüme dayanana kadar uzattı. "Sana inanıyorum, Sebastian."

soyut bir şey değişirken içimde bir düğüm çözüldü. Eli göğsümde duruyordu ve ben uzandım, aramızdaki izi takip ettim.

Bileğindeki bağ. "Neden haykırdın?"

Luna dudaklarını yaladı ve bu manzara karşısında azı dişlerim sızladı. Diğer elini kaldırarak parmaklarını açtı. Avucunun içinde obsidyen bir taş duruyordu, o kadar karanlıktı ki ışığı emiyor gibiydi. "Bunu arka duvarın yanındaki yatağın altında buldum."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Alabilir miyim?" Başını salladı.

Uzanıp taşı elime aldım ve dikkatle tarttım. Luna haklıydı. Yerinde değildi.

Cebime koyarken gözlerimi kaldırdım. "Bunun nereden geldiğini biliyorum."

OceanofPDF.com

Müttefikler, İpuçları ve Kemikler

OceanofPDF.com

LUNA

Sebastian kollarını uzattı ve ben de kendi isteğimle kollarına girdim. Daha önce hissettiğim korku çoktan gitmişti. Birkaç dakika önce aramızdaki bir şey değişmişti ve şimdi...

Sebastian hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. Ondan korkmuyordum. Hem de hiç. Bana asla zarar vermeyeceğine söz vermişti ve ben de ona inanmıştım.

"Dayanman gerek," dedi kollarını bana sıkıca sararak. "Alıştığından biraz daha uzağa gidiyoruz. Bu taş, Ölü Orman'ın eteklerine yakın bir yerde, kalenin altından geçen bir tünelden geliyor."

Bu, vampirlerle dolu bir şatoyu çevreleyen ormanın adının olmasını beklediğim kadar uğursuz geliyordu.

"Bırakmayacağım," diye güvence verdim ona.

Sebastian başını salladı ve kanatları etrafımda kıvrıldı. Kanatlarını sırtıma bastırduğunda içime bir rahatlık doldu. Ayaklarının dibine üşüşen gölgelerin görüntüsü bile vücudumda dolaşan güvenlik hissini azaltmadı.

Dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Dayan, Luna. Tuttum seni."

Sözlerinde aramızdaki bu andan çok daha büyük bir vaat vardı. Vampir prensim ne olursa olsun bana göz kulak olacaktı.

İçimde küçük bir umut filizlendi. Belki evliliğimizin koşullarına rağmen birlikte bir şeyler başarabilirdik. Belki Julieta'nın cinayetini gerçekten çözebilir, Syndra'nın bitkisini bulabilir ve kardeşime yardım edebilirdik. Belki Bağ'ı koparabilirdik ve benim burada, Eleyta'da hâlâ bir hayatım olabilirdi. Belki bir gün, bir şey olabiliriz... daha fazlası.

Vampirimin gölgeleri ikimizin etrafında dönüyor, tenimi okşayarak efendilerinin nazik kucaklamasını taklit ediyorlardı. Hava karardı ve

zemin altımızdan kaydı. Bu sefer karanlık o kadar da kötü görünmüyordu. Gölgelelerin arasından hızla ilerledik, midem çalkalanırken ayaklarımız engebeli zeminde durdu. Midem yatışana kadar derin nefesler aldım.

"Buradayız," dedi Sebastian.

Kanatlarını geri çekerken sırtımdan aşağı buz gibi bir rüzgâr indi ve arkamı döndüm.

Loş mor ışıklar uzun, dar bir tüneli aydınlatıyordu. İki kişinin ancak yan yana yürüyebileceği kadar geniş olan bu alanın konfor için inşa edilmediği açıktı. Arkamdan bir hışırtı sesi geldi ve omzumun üzerinden baktım. Sebastian'ın kanatları gitmişti ve bana gülümseyerek yanan bir fener uzattı.

"Burası neresi?" Ben sordum.

Parmaklarımızı birbirine bağlayarak beni geçide doğru götürdü. "Ulaşım tünelleri Sanguis Kalesi'nden yakındaki tüm kasabalara uzanıyor. Gün boyunca hareket etmemizi sağlıyorlar, çünkü güneş..."

Onun türü için ölüm öpücüğüydü.

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Çok iyi anladım.

"Bu mantıklı." Dudaklarımı bükerek etrafıma bakındım. "Neden herkes gölge yapmıyor?"

"Uzun mesafeleri gölgelemek çok fazla güç gerektirir. Çok az vampir bunu iyi ya da güvenilir bir şekilde yapabilme yeteneğine sahiptir. Sadece bu da değil, daha önce en az bir kez gittiğimiz yerlere sadece gölge yürüyüşüyle gidebiliriz. Bu şaşmaz bir ulaşım yöntemi değil."

Tünel genişlerken bu büyüleyici bilgi üzerine düşündüm. Alan yeterince genişlediğinde, Sebastian'ın kanatları gölgelerin arasından tekrar belirdi. Onları gerdi ve sırtımdan aşağıya serin bir rüzgâr gönderdi.

"Ve kanatların. Onlar da bir güç göstergesi, değil mi?"

Baloda bile bu yeteneğe sahip çok fazla vampir görmemiştim. Hafifçe kıkırdadı. "Öyleler."

İlginç.

İçimdeki akademisyen, gücün vampirler arasında nasıl dağıldığını bilmek istiyordu. Sebastian neden türünün diğer üyelerinden çok daha fazla büyüye sahipti?

Kuzeyin insanları hakkında bildiğim her şeyi düşünürken zihnim dönüp duruyordu ve Sebastian bizi içeri götürürken rahat bir sessizliğe gömüldük

Dünya.

"Daha ne kadar gideceğiz?" Bir süre sonra sordum.

"Daha önümüzde uzun bir yol var," dedi Sebastian. Cebine uzanarak taşı çıkardı ve elinde evirip çevirdi. "Bunun geldiği yeri tanıyorum ama tünelin büyük kısmına gölge düşüremeyiz. Çok tehlikeli."

Kendimi Sebastian'a daha da yaklaştıırken gözlerim tünelin alçak tavanında ve duvarlarında gezindi. "Eğer bu kadar tehlikeliyse, burada olmamız şart mı?"

"Sorun değil." Omuz silkerek taşı cebine geri koydu. "Tüneller eski, hepsi bu. Sadece mimariyi bozmak istemiyoruz."

"Başka biriyle karşılaşacak mıyız?" Ben sordum.

"Hayır." Sebastian'ın kanadı rahatlatıcı bir hareketle omzuma sürtündü. "Burada başka kimse olmamalı. Gecenin bir yarısı ve tüneller genellikle sadece gündüzleri kullanılır. Ama biri gelse bile seni güvende tutacağım."

Sözleri içimde bir sıcaklık dalgası yarattı ve çekirdeğim sıkılaştı. Kendimi asla onun için biriyle dövüşmeye hazır bir erkeğe bayılan kadınlardan biri olarak düşünmezdim, ama görünüşe göre yanılmışım.

Bu huysuz vampir prens kalbimde kendine yer edinmeye başlamıştı. Her geçen gün onu sadece bir müttefik olarak görmek daha da zorlaşıyordu. O benim arkadaşımdı... ve belki de daha fazlası?

Kesinlikle daha fazlası olabileceğimizi hissettirdi.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi -ki haftalarca birlikte olduktan sonra bunu yapamayacağından emindim- Sebastian başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Hareket etmeyi bırakmak, onu kendime doğru çekmek ve dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissetmek istedim.

Julieta'nın ölümü bana çok değerli bir ders vermişti: hayat çok kısıydı. Öylece oturup başıma bir şeyler gelmesini bekleyemezdim. Zaten bu evliliğe zorlanmıştım ve şimdi de bir katilin peşindeydik. Ama her şey için doğru zamanı beklersem, hayatın beni geçip gitme ihtimali çok yüksekti.

Hayatta doğru zaman diye bir şey yoktu. Sadece şimdi ve buradaydı.

Sebastian'ın nasıl öpüştüğünü bilmek istiyordum. Nazik olur muydu? Düşünceli mi? Dudakları benimkilere karşı yumuşak ve nazik mi olurdu? Yoksa sevme şekliyle her şeyi tüketir miydi?

Bana hissettirdiklerine bakılırsa, Sebastian'ı öpmenin daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemeyeceğinden oldukça emindim. Dudaklarının boynumda gezinirken verdiği hissi, beni oyuktaki duvara yapıştırmışını hayal ettim.

Bu benim hakkımda ne söylüyordu? Arkadaşım ölmüştü ve ben kocamın dudaklarının benimkilere nasıl dokunacağını hayal ediyordum. Bazı insanlar muhtemelen başa çıkmaya çalıştığını söyleyecekti. Diğerleri ise Julieta'nın yasını tutmam gerektiğini söyleyip alınabilirdi.

Onun için daha fazla yas tutarsam kendimi tamamen kaybedeceğimden emindim. En azından şimdi, Sebastian'la tünelde yürürken ve dudaklarını dudaklarımda hayal ederken, hareket ediyordum. Yaşıyordum. Uyuşukluk gözden kaybolmuştu. Şimdilik.

Sebastian benim müttefikimdi ve Julieta'ya ne olduğunu öğrenecektik. Müttefikler diğer müttefikleri öpmez, değil mi? Durumun böyle olduğunu sanmıyordum. Elinin benimkini kavraması ve kanatlarının bana sürtünmesi sadece müttefik olduğumuzu hissettirmiyordu.

Bir dahaki sefere beni öptüğünde dikkat etmem gerekecekti. Araştırma amaçlı tabii ki.

Yürüyüşümüze devam ettikçe tünellerin yapısı değişti. Koyu gri taşların arasına, sanki biri onları bilerek koymuş gibi, uzun ince beyaz şeritler serpiştirilmişti.

İlk başta sadece birkaç tane vardı ama kısa süre sonra tünelin büyük bir kısmı gizemli beyaz malzemeden oluşmaya başladı. Sebastian beni geri çektiğinde onlardan birine dokunmak için elimi uzattım.

"Bunu yapmak istediğini sanmıyorum Luna," diye uyardı elimi sıkıca kavrayarak.

Kaşlarımı kaldırdım ve duvarın bir bölümünün önünde durdum.

Fenerimi kaldırarak ona yakından baktım. "Neden olmasın? Bu taş ne tür minerallerden oluşuyor? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Cevap vermeyince, "Neden dokunmamı istemiyorsun?" diye sordum.

"Yapmanızı istemediğimden değil," dedi. "Ben sadece... buna karşı tavsiyede bulunuyorum."

Öfkelendim. "Bu yeterince iyi bir sebep değil. Ne olduklarını bilmek istiyorum."

Sebastian elimi bıraktı ama kolunu omzuma attı.

Bana doğru eğildi, nefesi enseme gıdıklarken "İyi o zaman sevgilim" diye fısıldadı. Sesinin tonu, aramızdaki ilişkiyi göz önünde bulundurduğumuzda, içimin kesinlikle uygun olmayan bir şekilde sıkışmasına neden oldu.

çevreleyen. "Onlara dokun. Onlar da benim gibi eskiden insan oldukları için hoşunuza gitmeyeceğini düşünüm."

Anlayışım içime doldu ve nefesim kesildi. Bones.

Kemiklerdi.

Etleri soyulmuş yüzlerce iskelet tünelin yapısını oluşturuyordu. Artık beyaz şeritlerin ne olduğunu bildiğime göre, bunu daha önce anlamadığıma inanamıyordum.

Bu tünelleri inşa etmek için kaç insan hayatını kaybetti? Etrafıma baktım. Duvarlar, tavan ve hatta ayaklarımın altındaki zemin bile aynı malzemeden yapılmıştı. Midem kendi içine kıvrıldı ve elimi aceleyle geri çektim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sebastian karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Hadi ama Luna.

Devam etmemiz gerekiyor."

Tünel genişleyip açık bir alana çıktığında bacak kaslarım bu ani egzersiz artışını protesto ediyordu. En az bir saattir yürüyorduk ve tüm vücudum ağrıyordu.

"İşte bu," dedi Sebastian, taşı bana vermeden önce elimi bırakarak. "Sanırım buradan geldi."

Merkezi bir buluşma noktası gibi görünen tünelin bu kısmı iki düzine parlayan mor küre tarafından aydınlatılıyordu. Büyük oda bizim yatak odamızın iki katı büyüklüğündeydi. Mekândan farklı yönlere giden bir düzine ayrı geçit ayrılıyordu.

Dudaklarımı büzdüm ve taşı ters çevirdim. "Pekala. Bu taşın geldiğı tüneli bulacağız ve sonra..."

Sebastian, "Katilin nereden geldiğini öğrendiğimizde, bunu neden yaptığını bulabiliriz," dedi. "Julieta'nın amaçlanan hedef olması pek olası görünmüyor. Bu da... aşırı öldürmeyi açıklar."

Göğsüm sıkıştı. "Yani-"

"Bu sana karşı bir saldırıydı," dedi ciddiyetle. "İkimize karşı bir saldırıydı."

"Kim ölmemi ister ki? Ben sadece... benim." Sesim içimde kaynayan şaşkınlığa ihanet ediyordu. Julieta'nın ölümünün benim ölümüm olduğundan şüphelenmiştim.

hata, ama bu bir teyit görevi gördü.

Ama neden?

"Bilmiyorum." Sebastian beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. "Ama sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Bunu yapanı bulacağıma dair yeminimi yenileyerek derin bir nefes aldım. "Pekâlâ," diye fısıldadım. "Her seferinde bir adım atalım."

En azından bu konuda iyiydim. Liste yapmakta. Bir şeyleri analiz etmek. Onları parçalara ayırmak. Tarifleri takip etmek. Adımlar iyiydi. Basittiler. Adımlar duyguları gerektirmezdi.

Şaşkınlığı içimde hissizliğin beklediği aynı karanlık yere iterek kendimi boş bir sayfa olmaya zorladım.

Julieta'nın güçlü olmama ihtiyacı vardı.

Bir elimle taşı, diğer elimle de feneri tutarak Sebastian'dan uzaklaştım ve yavaş bir daire çizdim. Taşımla aynı renkteki siyah kayalar, duvarları kaplayan sayısız kemiğin arasındaki boşlukları dolduruyordu. Yıpranmış ahşap destek kirişleri tavana kadar uzanıyordu ve kemiklerden yapılmış aplikler ürkütücü atmosfere katkıda bulunuyordu.

Ellerimi duvarlarda gezdirirken kemiklere dokunmaktan dikkatle kaçındım. Siyah taşlar parmak uçlarımin altında pürüzsüz ve buz gibiydi ve göz ucuyla Sebastian'ın da boşluğun diğer tarafında aynı şeyi yapmasını izledim. Birkaç kez, bir eşleşme bulmuş olabileceğimi düşündüm ama elimdeki taşı kaldırdığımda tam olarak aynı hızda değillerdi. Julieta'nın odasında bulduğum taşın üzerinde gümüş bir çizgi vardı ve buradaki pürüzsüz siyah taşların hiçbiri eşleşmiyor gibiydi.

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. Ya burası yanlış yer ise?"

"Görebilir miyim?" Sebastian elini uzattı ve ben de taşı ona doğru fırlattım. Berbat nişancılığımın bir göstergesi olarak eğildi ama yine de yakaladı.

Elimizdeki tek ipucunu incelerken dudaklarını büken Sebastian kaşlarını kaldırdı ve yavaş bir daire çizerek döndü. Elini kendisinden birkaç metre ötedeki tünelde gezdirdi.

"Bu." Duvarı okşadı. "Sanırım-"

Yerde büyük bir sarsıntı oldu ve Sebastian'ın sözlerini kesti. Bir elimi uzatıp en yakındaki duvara tutunurken kalbim küt küt atarak haykırdım. Ayaklarımin altındaki zemin sarsıldı ve tünellerden birinden belirgin bir gümbürtü sesi gelirken kalbim küt küt atmaya başladı.

"Luna!" Sebastian bağırdı. Döndü, gözleri büyürken elini bana doğru uzattı. Sesini korku kapladı ve sözleri etrafta yankılandı

taş ve kemikten yapılmış bir oda. "Çabuk gelin. Gitmemiz gerek."

Ona doğru koştum ama aynı anda tavandan korkunç bir inleme sesi geldi. Kuru yaz toprağındaki çatlaklar gibi çatıda bir yarık açıldı. Başka bir sarsıntı toprağı yırttı. Hava yoğunlaştı ve derin bir nefes aldım.

Kafam büyüklüğünde tek bir kaya tavandan koptu. Kaya yere düşerken kalbim boğazıma düğümlendi. Yere büyük bir *gürültüyle* çarptı ve bir saniyeliğine hiçbir şey olmadı.

Sonra kıyamet koptu. Toprak yığınları ve taş parçaları üzerimize yağdı. Tünellerde bir sarsıntı daha oldu, bu öncekinden daha şiddetliydi. Yer sarsıldı ve duvarlar titredi.

Sanki bir tanrı kriz geçiriyor gibiydi.

"Luna!" Sebastian yeryüzünün uğultusu arasında bağırdı. "Acele et!"

Tavan bir gürültüyle çöktü ve çığlıklarını bastırdı. Etrafım tozla kaplandı ve aniden her yer karanlığa gömüldü. Ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor, gözlerim işlevini yerine getirmeye çalışıyordu ama hiçbir şey işe yaramıyordu.

Kir parmaklarımı kapladı ve kayaların birbirine çarparken çıkardığı korkunç sesler kulaklarımı doldurdu, ta ki sonunda sesler kesilene kadar.

Sessizlik sağır ediciydi. Her yanıma tam ve mutlak bir karanlık sarmıştı. Soğuk, acı rüzgâr bile kaybolmuştu.

"Sebastian?" Seslendim.

Tek cevabım korkunç, ürkütücü bir sessizlik oldu. Onu tekrar çağırdım.

Yanıt yok.

Kalbim gümbürdedi ve panik beni ele geçirmekle tehdit etti. Hava çok karanlıktı. Her parçam kapanmak ve durmak istiyordu. Ama yapamadım. Korkunun beni ele geçirmesine izin veremezdim.

Gözlerimi kapatarak, ciğerlerimdeki ağrıya rağmen kendimi nefes almaya zorladım. Korku ve paniğı uzaklaştırmak için.

Yine de ses yoktu.

"Sadece bir oyunmuş gibi davran," diye fısıldadım kendime, gözlerimi bir kez daha açarak. "Bu karanlık değil. Sadece... ışığın yokluğu."

Teknik olarak ikisinin aynı şey olduğunu bilsem de, bir şey beni sakinleştirdi.

Sebastian'ın adını söyleyerek bir adım öne çıktım. Cevap gelmedi ama çok uzakta olamazdı. Tether sessizdi.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek molozları dikkatle inceledim. Panik üzerime çökmekle tehdit ettiği her seferinde ışığın başka bir özelliğini düşündüm. Bilimsel yaklaşım beni sakinleştirdi ve paniği atlatmam için bana güç verdi.

Yeryüzü tekrar sarsıldı. Dondum kaldım, titreme kesilene kadar ellerimi uzattım. Aklımda hiçbir soru işareti yoktu - bu sarsıntıda doğal olmayan bir şeyler vardı.

Sonra onu gördüm. Tek bir mor kürenin titreşimi. Tozla kaplıydı ama yere belli belirsiz bir parıltı yayıyordu.

Sessizliği acı dolu bir inilti bozdu.

"Sebastian!" Enkazın üzerine diz çökerken ellerimle kiri tutarak bağırdım.

Tekrar inledi. Sebastian'ın yüzü gözlerimin önünden geçti ve aciliyet beni ileri itti. Onu bulmam gerekiyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Senin için geliyorum," dedim ona doğru sürünerek.

"Yapma." Sesi tuhaf geliyordu. Zayıf. "Daha fazla yaklaşma... güvenli değil."

Ne yapmamı istiyordu? O yaralıyken karanlık, kısmen çökmüş bir tünelin ortasında şerefimle oturmamı mı? Tüm bu fikir mantıksızdı. Yardım almak istesem bile alamazdım. İp şu anda sessiz olabilirdi ama çok ileri gittiğim anda varlığını belli edecekti.

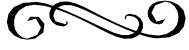
"Orada kal," dedim, sanki daha iyi görmeme yardımcı olacakmış gibi karanlığa bakarak.

Öyle olmadı.

"Geliyorum, Sebastian."

Cevap gelmedi.

Anılar ve Ölümcül Yaralanmalar

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

"I *Bunu yaparsam, benim olacaksın. Anladın mı?"*

Belki de vampir kraliçenin sözleri beni korkutmalıydı. Belki de o karanlık, boş gözlere bakıp titremeliydim. kendi ölümlülüğümü hatırlattı. Kraliçe Marguerite önümde çömeldiği anda, muhtemelen ona beni öldürmesini söylemeliydim.

Ama yapmadım. Onun yerine yorgun bir şekilde başımı salladım.

Kraliçe Marguerite'in yüzünü kurt gibi bir gülümseme süsledi ve ben onu yorgun, acı dolu gözlerle izledim. Uzanarak, keskin bir tırnağını derimde gezdirdi.

Çenemi çevirip beni dikkatle süzerken parmakları sertti. "Biliyor musun, çok uzun zamandır senin kadar potansiyeli olan bir ölümlü arıyordum."

Ona bakakaldım. Teklifini değerlendirdiğime bile inanamıyordum. Ailem ne düşünürdü? Kardeşlerim? Sanırım bunun bir önemi yoktu. Geçmiş düşünmenin ne faydası vardı ki? Bildiğim hayatım sona ermişti.

Bir şey benim için açıktı: Evden hiç ayrılmamalıydim. Ailemle birlikte kalsaydım, kendimi sırtım paramparça olmuş halde bir kazığa bağlı bulmayacaktım.

Kraliçenin tırnağı boğazıma saplandı. "Ne düşünüyorsun, evlat? Kelimeleri söylediğini duymam gerek."

Ben çocuk değildim. Evden ayrılmadan önce yirmi yazın gelip geçtiğini görmüştüm. Ama ona göre, annesinin karnından yeni çıkmış bir buzağı kadar genç olduğumu sanıyordum.

"Açık konuşayım, Majesteleri, sizin gibi olmamı mı istiyorsunuz?"

Kraliçenin yüzünde yırtıcı bir gülümseme belirdi ve keskin dişlerini bir an için görebildim.

"Sadece benim gibi değil. Benim oğlum." Kaşlarını kaldırdı, sesi giderek hüznü bir hal alıyordu. "Son oğlum öleli birkaç yıl oldu. Kendimi bir başkasına ihtiyaç duyarken buluyorum."

Vücudum gerildi ve zihnimde alarm zilleri çaldı. "Ona ne oldu?"

Siyah gözleri sertleşti ve içlerinde şiddeti gördüm. "Nasıl dinleyeceğini unuttu." Bana yaklaştı, gölgeler ellerinin etrafında dönüyordu. "Eğer sana bu hediye veririm, zavallı ölümlü hayatından vazgeçip tam olarak istediğimi yapacak mısın?"

Ona baktım. Bana ölümsüz bir hayat teklif ediyordu. Onun gibi olmak için bir şans. Ayın altında yaşama ve ölümlülüğümün zincirlerinden kurtulma fırsatı.

Neden evet demeyeyim ki?

"Sebastian."

Çaresiz bir ses adımı haykırıyordu ama zar zor duyabiliyordum. Sanki ses suyun altından geliyor gibiydi. Bir şeyler yanıltı. Her şey bulanıktı. Sesin kaynağını bulmaya çalışırken geçmiş ve şimdiki zaman arasındaki çizgiler bulanıklaştı.

"Sebastian, bana bak!"

O ses. Son zamanlarda rüyalarım giriyordu. Fantezilerime. Arzularıma.

Gözlerimi açmak için mücadele ederek inledim. Neden istediğim şeyi yapmıyorlardı?

Burada bir aciliyet vardı ama nereden geldiğini kestiremiyordum. Burnuma garip bir koku doldu. Acı verici derecede tanıdık bir demir tadı. Umutsuzca ihtiyacım olan bir koku.

Neden buna ihtiyacım vardı? Neden bu kadar acıkmıştım? Midem ağırlı bir düğüm halinde kıvrıldı ve inledim. Doğru düzgün yemek yemememin bir nedeni olduğunu hayal meyal hatırlıyordum ama şu anda hatırlayamıyor gibiydim.

"Bana bakmalısın," dedi ses. Başımı yorgunca salladım.

"Aç gözlerini, lanet olası!" diye emrettiler. "Çok fazla kan kaybettin." Kan. Kokunun sebebi buydu. Hiç şaşırmadım. Pek şaşırmadım. Made olduğumdan beri hep kan kokusu gelirdi.

"Çok yorgunum" diye inledim.

"Biliyorum Sebastian," diye fısıldadı ses. "Ben de yorgunum. Ama henüz uyuyamazsın. Sana ihtiyacım var."

Bir el göğsümü dürttü. Bu his hoş değildi ve dokunuştan uzaklaştım. Ya da en azından bunu denedim. İşe yarıyormuş gibi gelmedi.

"Bana bak!" diye emretti ses. "Ölemezsin." İnsan zar zor yaşarken ölüm neydi ki?

Kraliçe Marguerite'in teklifini kabul ettiğimde benden ne istediğini tam olarak anlamamıştım. Bana yaptıracağı şeyleri. Damarlarımda dolaşacak olan gücü.

Mutfaktaki küçük ahşap masada oturmuş, yıpranmış satranç tahtasının üzerinden kardeşim François'ya bakıyordum. Babam her bir taşı elle oymuştu ve her gece oynardık.

Beyaz taşlarımın bir kısmı François'nun siyah kuvvetleri tarafından ele geçirilmiş bir şekilde kenarda duruyordu. Dudaklarında alaycı bir sırıtış vardı ve kazanmaya yakın olduğunu düşündüğü belliydi. Parmaklarıyla elindeki kaleyi çevirdi ve tısladı.

"Bir hata yaptın küçük kardeşim," dedi François, parçayı yavaşça hareket ettirerek.

Gerçekten öyle düşünmemiştim.

"Öyle mi?" Gözlerimi tahtadan ayırmadan sordum.

"Her zamanki gibi dikkatin dağıldı." François kalesini filimin yanına yerleştirdi ve ellerini masanın üzerinde birleştirerek arkasına yaslandı. "Senin hamlen."

Beni izleyip hata yapmamı beklerken kendini çok zeki sanıyordu. François bunu hep yapardı. Oyun oynamaya çalışırdı, ama sadece kazanacağını bildiği oyunları.

Geçen ay boyunca geceleri geç saatlere kadar satranç tahtasını inceleyerek böyle bir şansın ortaya çıkmasını ummuştum. Sonunda, işte buradaydı.

Ona gösterirdim.

Son birkaç turdur yavaşça ilerlettiğim atımı kaptığım gibi tahtanın diğer tarafına taşıdım. Taşı François'nun şahının yakınına bıraktıktan sonra ellerimi geri çekip önümdeki masanın üzerine koyarken acele etmedim.

"Şah mat," diye fısıldadım.

François'nun kahverengi gözleri irileşti ve öne doğru atıldı.

Atına bakarken yüzü tahtadan birkaç santim uzaktaydı. "Ama... ama... nasıl?" diye mırıldandı. Kıpırmızı kesilerek taşlara baktı, sanki bu onları hareket ettirecekmiş gibi.

"Bir hata yaptın, ağabey." Sözlerini ona geri atarak sııttım. "Beni hafife aldın."

İnsanlar beni hep küçümsüyordu.

Made olduğumda, hepsinin yanıldığını kanıtladım. Artık kimse beni küçümsemediyordu. Güç damarlarımda dolaşıyordu.

Ben Karanlık Prensi'ydim ve gölgeler eğilirdi. Ama şu anda bunun beni neden bu kadar üzdüğünü hatırlayamıyordum.

"Sebastian!" Bir el omzumu sıktı. "Bana bakmalısın." Gerçekten bakmak istemiyordum.

"Lütfen." Sesi çatladı, son kelimedede kırıldı. "Lütfen, bana bak."

Kalp kırıklığı, dehşet ve hüznün kelimeleri birbirine bağladı ve kalbim kırıldı. Yalvarışla ilgili bir şey beni şimdiki zamana çekti. Gözlerimi açtım; bu çaba olması gerekenden çok daha fazla çaba gerektiriyordu.

Beni karanlık karşıladı. Bu şaşırtıcı değildi. Son üç yüzyılı karanlıkta yaşayarak geçirmiştim. Artık gündüz dışarıda olmanın nasıl bir his olduğunu ya da güneşin yumuşak kucağının tenimde nasıl hissettirdiğini hatırlamıyordum.

Görüşüm hızla düzeldi ve geniş kahverengi gözleriyle şaşırtıcı derecede güzel bir kadın bana baktı. Soluk rengi bir ışık bronz yüzünü aydınlatıyordu ve ağzı çatıktı. Alnından akan bir damla kan mükemmel yüz hatlarını bozuyordu.

"Oh, Kydona'ya teşekkür ederim," dedi ve elimi içine alıp dudaklarına bastırdı.

Onun kim olduğunu bilmem gerektiğini hissediyordum ama düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyordum. Her şey parçalara ayrılmış, zihnimde dağılmış, toplanmayı bekliyordu. Ailemle olan hayatımın anıları önümdekilerle çarpışıyordu.

Kadın "Beni görebiliyor musun?" diye sordu.

"Sen bir melek misin?" Zihnim hâlâ bulanıkken cevap verdim. Dudaklarımı yaladım ve kireçli tozun tadı ağzımı doldurdu. "Sonunda beni tanrılara götürmeye ve günahlarımın bedelini ödetmeye mi geldin?"

Bunlardan yüzlercesini işlemiştim. Binlerce. Tanrısal yargıda şöyle bir madde olmadığından oldukça emindim: Sana ölümsüz yaşamı veren kötü kraliçe tarafından kötü şeyler yapmaya zorlandıysan, günahların için affedileceksin. Cehennemin yedi çemberi gerçektir ve sonsuza kadar içinde yanacaktım.

Meleğin ağzı bir "O" harfine dönüştü ve başını salladı. "Ben melek değilim."

"Çok yazık," diye fısıldadım. "Öyle birine benziyorsun."

Elbisesinin kolunu yukarı çekerek bileğindeki siyah işareti gösterdi. "Ben senin karınım, Sebastian."

Eşim.

Söylediklerine ayak uydurmaya çalışırken bu kelime zihnimde .

O benim...

Karımdı.

Anılar bir üzerime çöktü. Luna. Bağlanmamız. Bağlı olmak. Julieta'nın ölümü. Tüneller.

Sonra...

Deprem.

Aklımdan bir düzine lanet geçti. Odanın çatısı çökmüş olmalıydı.

Bir elimi kaldırarak Luna'nın yanağını kavradım.

"Yaralanmışsın." Gözlerini kırıştırdı. "Ben mi? Benim için mi endişeleniyorsun?"

"Senin için her zaman endişeleneceğim." Sözcükler bir fısıltıdan öteye geçmiyordu ama doğrulukla çınlıyordu.

Bilmese bile bu dişi benimdi. Bana ilk bağırdığı andan itibaren, o benimdi. Kimse bana karşılık vermedi. Kimse bana karşı gelmeye cesaret edemedi.

Onun dışında.

Luna başını salladı. Yüz hatlarını kaplayan toz ve kir, kahverengi gözlerinin karanlıkta öne çıkmasına neden oluyordu. "Sebastian, endişelenmen gereken kişi ben değilim."

Kaşlarım çatıldı ve kendimi yukarı itmeye çalıştım.

"Yapma!" Luna nefes nefese kaldı, gözleri dehşetle dolmuştu. Bir elini omzuma koyarak beni aşağı doğru bastırdı. "Göğsünde bir şey var. Çok karanlık ve ne olduğunu göremiyorum ama hissettim." Bir hıçkırık kaçtı ve sesi çatallaştı. "Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum Sebastian. Vampirlere yardım etmek üniversitede okuduğum bir konu değildi."

Ellerim ıslak taş zemine düştü. Bu yanıltı.

Hiçbir şey ıslak olmamalı.

Yine de öyleydi.

Parmaklarımı burnuma götürerek keskin bir nefes aldım. Demir kokusu neredeyse baskındı. Yer kanla kaplıydı. Eğer bu Luna'nın değilse...

Benimdi.

Çekingen ellerimi kaldırıp kalçalarımın başlayarak göğsümü yokladım, ta ki kesinlikle ait olmayan bir şeyle karşılaşana kadar. Yaklaşık ön kolum büyüklüğünde kaba bir tahta parçası göğsümden dışarı çıkıyordu. Doğru noktaya nişan alındığında, beni öldürebilecek birkaç şeyden biriydi.

"Bu çok ironik," diye fısıldadım, boğazımda hüznü bir kıkırdama yükseldi. Bana bön bön baktı. "Ne?"

"Sonunda yaşamak için bir nedenim var ve burada ölebiliyorum." Luna'nın yüzü soldu.

"Seni aptal erkek," diye mırıldandı bir süre sonra. "Ölmeyeceksin."

Yine de sözlerindeki gerçeği duydum. O olmasa bile, kazıkların vampirlere ne yaptığını biliyordum.

"Çok kötü bir yalancısın, sevgilim," dedim.

Bu tahta parçası kalbime çok yakındı. Benim türümü öldürmenin pek fazla yolu yoktu ama kalbime saplanan tahta kazıklar kesinlikle işimi görürdü.

Parmakları elimi sıkıca kavradı. "Bizi buradan gölge gibi çıkarabilir misin? Eminim kalede yardım edebilecek birileri vardır-"

"Hayır." Başımı salladım ve kazık kayarken içimden yakıcı bir acı geçti. Midem burkuldu ve dişlerim dilimi deldi. Kendi kanımın dumanlı tadı içime doldu, ama duruma yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadı.

Kaderin ne acımasız bir cilvesi.

Vampirlerin kana ihtiyacı vardı ama bizimkisi bizi yaşatamazdı. Bu korkunç bir şakaydı ve sadece içinde bulunduğum durumun ironisiyle gölgeleniyordu.

Kana ihtiyacım vardı ve Luna tam buradaydı. Ne yazık ki, o hayatıma girdiğinde kendini belli eden saçma bir ahlak anlayışı yüzünden aklıktan ölüyordum.

Bir kez daha düşündüm de, belki de ironi bunu karşılamaya yetmiyordu. "Sadece... çekip çıkarabilir misin?" diye sordu.

Eğer tam gücümde olsaydım, yapabilirdim. Ama şu anda kazık kalbime çok yakındı. Yanlış bir hareket yaparsam ölüm riskiyle karşı karşıyaydım.

Luna'ya da aynı şeyi söyledim ve o da iç çekti. "Bizi... gölgeleyebilir misin?"

"Bu da işe yaramaz."

Çok aptaldım. Bu kadar acıkmama asla izin vermemeliydim. Kan içiyor olsaydım, böyle bir yarayla bile bizi Dört Krallık'ta istediğim yere götürebilirdim. Şimdi, bizi buradan bile çıkaramıyorum.

Luna'nın dudaklarından renkli bir küfür dökülürken eli benimkine sıkıca yapıştı. Alnını birleşmiş ellerimize bastırarak inledi. "Belli ki seni burada bırakıp yardım çağıramam."

"Belli ki," dedim kuru bir sesle. Tether, o bu tünellerden çıkmadan çok önce bizi etkisiz hale getirecekti. "Ciro'nun canı cehenneme."

Luna küfretti. "Bu... sorunlu." En hafif tabirle.

Öksürdüm. "Bu her şeyi özetliyor."

Luna arkasına yaslandı ve başını yıkılmış duvara yasladı. Luna'nın kesik kesik nefesleri tüneldeki tek ses olurken saniyeler dakikalara dönüştü.

Önemli değildi. Ben sabırlı bir erkektim. Yüzyıllarca yaşamış biri için dakikalar neydi ki?

Sonunda Luna tekrar konuştu. "Şu anda işe yaramayacağını söylemiştin." "Evet."

"Şu anda," diye açıkladı.

İnledim. "Ben de öyle dedim."

Luna nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, başparmağı birleşmiş ellerimizin arasından kayarak avucumun pürüzlü derisinde desenler çizdi. Ona baktım, ağzı o sessiz haliyle hareket ediyordu.

Uzun bir süre boyunca tek ses kalp atışlarımızdı. Onunki hızlıydı, benimki yavaş. Benim gibi bir ay yaratığı için bile çok yavaştı.

Sonra Luna elimi sıktı. "Sebastian?" "Hmm?"

Çok yorgundum.

"En son ne zaman insan kanı içtin?"

Soru o kadar beklenmedikti ki, "Düğünümüzden önceki gece" demeden önce düşünmedim bile.

"Açsın," dedi.

Bu, nasıl hissettiğimi anlatmak için yeterince güçlü bir kelime değildi. O geceden beri hiç olmadığım kadar açtım.

Yapıyorum.

Homurdandım.

"Ee," dedi yavaşça, bana bakmak için döndü. Kahverengi gözlerinin ardında zihninin hızla çalıştığını görebiliyordum. "Eğer sana kan veririm-"

"Kesinlikle olmaz," diye hırladım. Başım sallandı ve o lanet kazık yine hareket etti. Öfkelendim. "Bu söz konusu bile olamaz. Senden içki içmeyeceğim."

Luna bana baktı. "Neden? Sen bir , değil mi?"

Alay ettim. "Elbette öyleyim. İçimdeki yaşamı emen kazık yeterli bir ipucu değil miydi?"

"Kesinlikle," dedi, sanki onu haklı çıkarmışım gibi. "Ve vampirlerin kana ihtiyacı var, doğru mu?"

Bununla nereye varmak istediğini anlayabiliyordum.

"Luna," dedim ses tonumu toplayabildiğim kadar uyarıyla doldurarak. "Dur. Konuşmayı."

Derin bir nefes aldı. "Hayır. Buna ihtiyacın var."

Her hareketin göğsümü ağrıtmasına aldırmadan kendimi dirseklerimin üzerine ittim. Kazık yerinden oynadı ve tüm vücudum acıdı ama hâlâ hayattaydım. Sırtımı en yakın duvara dayayana kadar hareket ettim, arkamdaki ufalanan taşları görmezden geldim ve başımı salladım. "Eğer sen... Ben..."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşları çatıldı. "Kanımı istemiyor musun?"

"Ne?" Gözlerim büyüdü. "Hayır! Bu seni ya da kanını istemekle ilgili değil." İçimde umutsuz bir açlık yükselirken sesim derinleşti. "Sana hayattan daha çok ihtiyacım var Luna."

"O zaman ne-"

"Dur!" Bağırdım. "Anlamıyor musun? Zaten sınırdayım. İstedğim şeyi almamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. *İhtiyacım* olanı. Bunu yapmıyorum çünkü sana çok saygı duyuyorum."

Elimi sıkmadan önce bir süre geçti.

"Yanılıyorsun Sebastian." Luna uzanarak saçlarını boynundan çekti. "Bunu benden almıyorsun. Ben sana veriyorum."

"Luna-"

Başını salladı, açıkta kalan boynunu eğdi. Ağzı bir kez daha açıldı ve bu kez karım ağzından çıkacağını hiç düşünmediğim sözleri söyledi.

"Isır beni."

OceanofPDF.com

Isır Beni

OceanofPDF.com

My teklifi aramızda havada asılı kaldı ve Sebastian'ın cevap vermesini beklerken kalbim hızla çarptı.

Buradan çıkmamızın tek mantıklı yolu buydu. O Hayatta kalmak için kan gerekiyordu ve etraftaki tek insan bendim.

Ben en iyi seçimdi, aslında tek seçimdi. Sebastian'ın Bağlama hakkında söylediklerini hatırladım. Ona ihtiyacı olanı verecek tek şey benim kanımdı.

Eskiden bir vampirin kanımı içmesinin iğrenç olacağını düşünürdüm ama artık bu inanca sahip değildim. Aksine, Sebastian'ın dişlerini boynumda hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu öğreneceğim için biraz daha heyecanlıyım. Haftalardır bunun etrafında dans ediyor gibiydik ve sonunda kanımı içtiğinde nasıl bir his olduğunu öğrenecektim.

Merakım tamamen akademikti elbette.

"Sebastian," diye fısıldadım, elimi sıkarak. "Beni duydun mu? Beni ısrılabileceğini söyledim."

"Duydum." diye mırıldandı. "Ve?"

Acı dolu bir iç çekiş havayı doldurdu ve içimde bir düğüm oluştu. Evet demesine ihtiyacım vardı. Aklımdan geçenleri okuyamazdı, bundan emindim. Eğer , artık birbirimizin etrafında dans etmiyor olurduk. Bu konuda değil.

Bir süre sonra bu vampir prens kâbuslarımın nesnesi olmaktan çıktı. Beni istediğini, bana *ihtiyacı* olduğunu bilmek kalbime bir şeyler yaptı.

Analiz etmeye hazır değildim. Henüz değil. Ama yakında yapmak zorunda kalacaktım. Bundan sonra. Hayatta kaldıktan sonra. Hayatta kalmak zorundaydı.

Üstümüzde, tünelin kalıntıları tutan eski ahşap inliyordu. Eğer tünelin bazı kısımlarında gölgelenmek tehlikeliyse, bir depremten sonra burada kalmak kesinlikle ideal değildi.

"Bu gerçekten kulağa hiç hoş gelmiyor," dedim. "Mühendis değilim ama çökmüş bir tünelde kalmanın parlak bir fikir olmadığından oldukça eminim."

Sanki söylediklerimi onaylarcasına ahşap kirişler gıcırdadı.

"Sebastian?"

"Hayır," diye hırladı. "Bana izin vermen için seni asla zorlamam... Hayır."

"Kim zorlamaktan bahsetti ki?" Gözlerimi kısıtım ve kelimelerime hayal kırıklığı sızdı. "Beni zorladığını söylemedim. Aslında, 'ısır beni' dediğimden oldukça eminim."

Bunun hakkında tartıştığımıza inanamıyordum. Kanı yeri ıslatıyordu ve göğsünden tahta bir kazık çıkmıştı. Anatomi konusunda uzman olmasam da bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum.

"Hayır," dedi kararlılıkla.

Bu erkek. Bu gidişle kendini erkenden mezara götürecekti.

"Neden olmasın?" Gözlerim büyüdü. "Yaşamak istemiyor musun?"

Bir süre geçti ve Sebastian tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Bu seçimi senden almayacağım."

"Oh," diye nefes aldım.

Bunu nasıl daha önce göremedim? Bana daha önce söylediklerini hatırladım.

Bu, yapmama izin verilen son seçimdi.

Bu, en azından, bir kez ve sonsuza dek dinlenebileceğim bir endişeydi. Çaresiz hissetmeye alışık değildim. Sadece Kydona biliyordu, Eleyta'ya taşınmadan önce kendimi hiç çaresiz hissetmemiştim. Buraya geldiğimden beri, önüme çıkan her şey aşılabilir gibi görünüyordu.

Ama bu.

Bunu yapabilirdim. Sebastian'a bunun yapmaya fazlasıyla istekli olduğum bir seçim olduğunu kanıtlayabilirdim.

Sebastian'ın göğsünden çıkan kazığı rahatsız etmemeye dikkat ederek -ki bu cümleyi kuracağımı hiç düşünmemiştim- boştaki elimi kolunda gezdirdim.

Keskin bir nefes alarak gerildi. "Luna, ne yapıyorsun?"

Onu susturma sırası bendeydi. Parmaklarım dikkatli hareketlerine devam etti, elim yüzünü kavrayana kadar göğsünün yontulmuş düzlemlerinde gezindi. Parmaklarını kavrayışımı bırakarak önünde diz çökene kadar yer değiştirdim.

Bacakları benimkilere sürtündü ve parmağımı tozla kaplı yanağında gezdirirken alnımı onunkine yasladım. Aynı havayı paylaştığımız için nefeslerimiz kesilmişti ve uzun bir süre ikimiz de hareket etmedik.

"Benden bir seçenek almıyorsun Sebastian," diye fısıldadım. Alnına tüy kadar hafif bir öpücük kondururken ellerim yanaklarını okşadı. "Bunu senin için yapmak istiyorum."

O kadar gergindi ki, tüm vücudu gerginlikten titriyordu. Milyonlarca parçaya ayrılmasına ramak kalmış gibi hissediyordu.

"Neredeyse şafak sökecek," dedi. "Birileri bize yardım etmeye gelebilir."

"Olabilir," diye mırıldandım. "Ama olmayabilirler de. Bu riski almak istemiyorum Sebastian. Hayatın söz konusuysen olmaz."

Belki benimkini de. O ölürse bana ne olacağından tam olarak emin değildim ama bunu öğrenmek de istemiyordum.

Konsantre olursam Sebastian'ın yüzünün belli belirsiz hatlarını görebiliyordum. Sanki karanlığın kendisinden yontulmuş gibiydi. Gözleri üzerimde gezinirken bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

Dudaklarımı ayırarak fısıldadım, "Aramızdaki bu bağı keşfedebilmemiz için yaşamamı istiyorum. *Lütfen*."

Çok geç olana kadar beklemek istemedim. Julieta gitmişti ve o ölüyordu. Harekete geçmezsem kendimi asla affetmezdim.

Yeni kararımı hatırlayarak -önümdeki anı yaşamak- kararımı verdim. Kendimi sorgulamadan önce aramızdaki mesafeyi kapattım.

Sebastian'ın göğsünden uzak durarak dudaklarımı onunkilere değdirdim. Karanlıkta dudaklarımız buluştuğunda üzerimizi kaplayan tozun hiçbir önemi yoktu. Dudakları dokunulduğunda serindi ama buz gibi değildi ve beklemediğim bir şekilde yumuşaktı.

Tek bir kalp atışı boyunca hareket etmedi. Nefes alıp almadığından bile emin değildim. Bir saniye daha geçti.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim ve içimi bir hayal kırıklığı dalgası . Bu tek taraflı öpücük... güzeldi.

Ama hepsi bu kadardı. Sebastian altımda bir tahta kadar gergindi, vücudunun hatları benimkiyle buluştuğu yerde kaskatı kesilmişti. Hiç hareket etmedi.

Yavaşça nefes vererek geri çekildim.

Belki de bunu istemedi. Belki de işaretleri yanlış okudum. Bu mümkündü, özellikle de benim gibi kafasının içinde yaşayan insanlar için. Bir durumu ilk kez yanlış anlamıyor olabilirdim.

Belki bir şeyi kaçırdım ve beni istemedi. Belki de...

Vampirin göğsünden hayvani bir hırıltı yükseldi ve bir elini kaldırıp ensemden tutarak beni kendine doğru çekti.

Dudaklarımız çarpışan bir arzu senfonisinde buluştu. Ağızlarımızın bu buluşmasında hoş ya da nazik hiçbir şey yoktu.

Bu öpücük iddialı, yaralayıcı ve dünyayı değiştiriciydi. Sıcak ve acildi ve ikimizin de söylemediği her şeyle doluydu. Şimdiye kadar istediğim her şeydi ve hayal ettiğim hiçbir şey değildi. Bu öpücük hayatımın geri kalanında asla unutamayacağım bir öpücüktü.

Nefeslerimiz ağırlaşmıştı. Düşünmek şöyle dursun, zar zor nefes alabileceğim kadar derin bir yoğunluk her dokunuşumuzu dolduruyordu. Her geçen an daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Öpüşmenin böyle olabileceğini bilmiyordum.

Bu benim ilk öpücüğüm değildi. Araştırma adına, ilk erkek arkadaşım Nathin ve ben gençken birbirimizi keşfettik. Üreme süreci hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi sanıyordum. Ne de olsa o kadar karmaşık değildi. Başka bir insanla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum.

I. Öyleydi. Yanlış.

Vampirimin güçlü dudakları öpüşmemizin kontrolünü ele geçirirken benimkilerin üzerinde hareket etti. Boynumu eğerek aramızdaki bağı derinleştirdi. Ağzının benimkine karşı aceleyle hareket etmesinden elinin enseme sertçe bastırmasına kadar dokunduğu her yer yanıyormuş gibi hissediyordum. Beni tüm dünyası benmişim gibi öptü.

İnledim.

Cevap olarak dili dudaklarıma değdi. Onları ayırdım ve dili ağzımın içine girdi.

Tüm dünyam patladı. Dili benimkine karıştı ve sıcaklık merkezime doğru aktı. Bu öpücükten güç fışkırıyordu ve ben buna doyamıyordum.

Dilimi Sebastian'ın dişlerinin ucunda gezdirdim, çıkıntılar dilimin üzerinde keskinleştirdi ve içim burkuldu. Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir ihtiyaç içimde zonkluyordu.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Sebastian'ın nasıl öpüştüğünü öğrendiğime göre, önceki hayatıma nasıl geri dönebilirdim?

Tadı karanlık, gölgeler ve yıldızsız bir gece gibiydi. Tadı güç gibiydi.

Sebastian beni sanki ben havaymışım gibi öptü ve boğulmasına ramak kalmıştı. Sanki boğuluyordu ve onu su üstünde tutan tek şey bendim. Sanki o aydı ve ben de gökyüzündeki yıldızlar gibi onun yanında parlıyordum. Beni gerçekten önemsiyormuş gibi öptü.

Bu öpücüğü ben başlatmış olabilirim ama artık hiçbir kontrolüm yoktu. Her şey Sebastian'ın ellerindeydi.

Beni daha yakına çekti, boştaki elini elbiseme sokarak aramızdaki bağı derinleştirdi. Bu erkeğin ellerinde bir su birikintisinden başka bir şey değildim.

Daha fazlasını istedim. Bu tutkulu öpücüklerden daha fazlasını. Boynumun arkasındaki elini hissetmekten daha fazlasını. Hepsini istiyordum.

Göğsünde bir kazık varken böyle öpüşüyorsa, kazık olmadan nasıl olurdu?

Sebastian'ın dudakları dudaklarımdan ayrılırken boğazımda bir inilti yükseldi. Tenime ateşli öpücükler kondurdu, dudaklarımdan çeneme doğru yavaşça bir yol açarken dili de bir yol izliyordu. Her an ve her dokunuş çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi.

Daha önce onu istediğimi düşünüyordum ama şimdi içim acıya yakın bir şekilde kasılıyordu. Hiç bilmediğim bir sıcaklık içime doldu ve vücudumun her bir parçası derin bir özlemle kıvrıldı.

"Sebastian," diye fısıldadım.

Buna karşılık yüzümü eğerek boğazıma daha iyi erişmesini sağladı.

"Lütfen" diye fısıldadım.

Dudakları tenimden ve ben inledim.

"Bana ne istediğini söylemeni istiyorum Luna," diye homurdandı. Bunu düşünmeme bile gerek yoktu.

"Isır beni."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz aramızdaki hava yoğunlaştı. Her şeyin farkına varmaya başladım. Kalbimin hızla çarpması, göğsümde gürlemesi. Nefesinin tenimdeki nazik dansı. Parmaklarının enseme kavrayışının bile.

"Luna." Bana sürtünen dudaklarında adım bir dua ve yakarış gibiydi. Dişleri tenimi sıyırdı, dokunuşları alaycı bir şekilde hafifti.

Aramda gerilirken Sebastian'ın hırıltılı nefesleri benimkilere karışıyordu. "Emin misin? Bunu yaparsak aramızdaki bağ daha da derinleşecek. Bundan geri dönüş yok."

Bağımız daha ne kadar derin olabilirdi? Zaten çoğu insanın olmadığı şekillerde birbirimize bağlıydık. Öyle bile olsa, bu kötü bir şey olamazdı. Bu vampir prensle ilgili hiçbir şey artık beni korkutmuyordu.

"Biz zaten Bağlı ve ," diye mırıldandım.

Sebastian'ın nefesi boynumu gıdıkladı ve aramızdaki beklenti yoğunlaştı. Hava hâlâ karanlıktı ama umursamadığımı fark ettim.

Karanlıklar Prensi yanımdayken karanlıktan korkmanın ne anlamı vardı?

"Bu farklı," diye fısıldadı, sesi gerginleşmişti. "Senin kanın içimde akarken, seni hissedebileceğim." Dişleri tekrar boynumu tırmaladı ve ürperdim. "Nerede olduğunu her zaman bileceğim. Ne hissettiğini. Bu bağlantı... *her şeyim* olacak."

"Yap ." göğsümde çarpıyordu ama korkmuyordum. "Isır beni."

Derin bir nefes aldı. Elimi bıraktı, parmakları kalçamda durdu ve beni kendine doğru çekti. Dili boğazımın derisinde gezindi ve ürperdim.

"Bu sadece bir an için acıtacak," diye mırıldandı.

"Pekâlâ," diye fısıldadım. Ellerimi tuniğinin içine sokarak boynumu dişlerine doğru bastırdım. "Sana güveniyorum."

Son kelime dudaklarımdan henüz çıkmıştı ki boynuma iki delici his geldi. İki ateş parçası sistemime dolduğunda nefesim kesildi. Bir an için tek hissedebildiğim buydu.

Ama sonra, acının ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde, yerini tamamen başka bir şeye bıraktı. Sebastian'ın ağzı boynuma kapandı ve o temas noktasından kıvılcımlar saçıldı. İçimden alevler fişkırdı, içimde hoş bir şekilde kıvrıldı.

İnledim, kendimi vampire yaklaştırmaya çalıştım. Daha fazla.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Sebastian hırladı, ağzı boynuma doğru daha da aceleyle hareket etti. Dili tenimi yaladı ve bir şekilde bu ihtiyaç daha da güçlendi.

Beynimin mantıklı kısmı emme seslerini duydu ve kanımı içtiğini anladı. İğrenmem gerekirdi ama iğrenmedim. Beni rahatsız bile etmedi.

Bu kadar iyi hissettiren bir şey nasıl kötü olabilir?

Hatta bunu daha önce yapmadığımıza inanamıyordum. Sebastian kana kana içerken kaslarım gerildi ve kalbim küt küt başladı. Bu güçlü

erkek -Karanlıklar Prensi- içimde varlığından bile haberdar olmadığım duygular uyandırdı.

Zamanın bir anlamı kalmamıştı. Sadece ikimiz vardık.

Biz kesinlikle sadece "müttefik" değildik. Hem bana kendimi bu kadar iyi hissettirip hem de sadece müttefikim olmasının imkânı yoktu. Ağzının boynuma değmesi ve içimin sıkışması ilişkimizin derinliğinden bahsediyordu.

O içmeye devam ederken kendimi kocama daha da bastırarak inledim. Biz... ara sıra kan paylaşan ve aynı zamanda evli olan arkadaşlar mıydık?

Karmaşık.

Karışık bir durumdaydık.

Bunun tekrar olmasını kesinlikle umuyordum. Tekrar olması *gerekliyordu*. Böyle bir zevkin var olduğunu bilerek ve bunun başka nerelere varabileceğini öğrenmeden yaşayamazdım.

Daha az tehlikeli bir durumdayken onun dişlerini boynumda hissetmek nasıl bir duygu olurdu? Tercihen ikimizin de üzerinde daha az kıyafet varken, uzun bir süre boyunca gerçekleşen bir durum.

Bilmek

zorundaydım.

Araştırma

için.

Sonunda Sebastian'ın içmesi yavaşladı. Kalçamdaki tutuşu gevşedi ve dişleri boynumu terk etti. Dili ısırıldığı yeri yalayıp geçerken nefesimi içime çektim.

"Bu iyileşmene yardımcı olacak," diye mırıldandı.

Dilinin tenimde bıraktığı zımpara hissi dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Her nasılsa, bu bile iyi hissettiriyordu.

"Nasıl hissediyorsun Luna?" diye sordu, eli ensemden ayrılıp yanağımı okşadı.

Zihinsel olarak tüm vücudumu kontrol ettikten sonra bir omzumu kaldırdım. "İyi hissediyorum." İçimdeki kıvranan ihtiyaç dışında. "Asıl soru, sen nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Sevgilim, Made olduğum gecedan beri kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," dedi Sebastian huysuzca. Sesi sert ve gergindi ama sesi... daha iyi geliyordu. Daha güçlüydü. "Beni daha iyi hissettirecek tek bir şey var" diye ekledi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

Sebastian'dan kara bir kahkaha kaçtı. "Başka bir zaman konuşuruz, karıcığım."

Durakladı ve dudakları benimkilerle iddialı bir öpüşmede buluştuğunda hırladığına yemin edebilirdim. Hızlı ve yakıcıydı ve beni daha fazlasını istemeye itti.

Dudakları benimkileri terk ettikten birkaç dakika sonra Sebastian'ın göğsünden mide bulandırıcı, gıcırtilı bir ses geldi. Tahta kazık bir takırtıyla yere düştü.

Kolunu kalçama doladı ve beni kendine doğru çekti. Sesi hırçındı ve homurdandı, "Sıkı tutun, Luna. Hadi eve gidelim."

OceanofPDF.com

Tatlı Rüyalar ve Araştırma

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

A Yatak odamın tanıdık soğuk taş zemini ayaklarımın altında kalır kalmaz gölgelerimi geri çektim ve tökezleyerek Luna'dan uzaklaştım. Elimi göğsüme bastırarak, vücudumda olabildiğince fazla yer açtım. aramızda mümkün olduğunca.

Luna döndü, gözleri üzerimde gezinirken kocaman olmuştu. "var?"

Bana dokunmak istercesine bir adım öne çıktı ama ben başımı salladım. Bağlama İşareti bileğimde yanıyordu ve vücudumda dolaşan endişesini *hissede biliyordum*.

Çok fazlaydı. Bağlanma, onun içime akan duyguları ve damarlarımdaki gölgelerin gümbürtüsü çok fazlaydı.

Saf, katıksız ihtiyaç bedenimde nabız gibi atarken başım çarpıyor ve dişlerim ağrıyordu. Boşluğa ihtiyacım vardı. Luna çok yakınımdaydı.

"Daha fazla yaklaşma," diye . "Geri çekil."

Ondan yayılan tatlı kokuyu bir an daha koklasaydım, kıyafetlerini yırtar ve onu yatağa yatırırdım.

Onu gölgeler arasında taşımak içimdeki başka ihtiyaçları ateşlemişti ve şimdi ben kontrolü elimde tutmak için mücadele ederken gölgelerim derimin altında kıvranıyordu. Evlendiğimiz gece, onun kanının tadının bal gibi olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmışım. Luna'nın kanı en tatlı nektardı. Isvana'nın kendisinden bir hediye. Dişlerimi ona batırmak ve onu her yönden benim yaparken tadına bakmak istiyordum.

Sorun şuydu ki, şu anda dokunuşum nazik ya da şefkatli olmayacaktı. Sert, morartıcı ve talepkâr olacaktı. Kanının getirdiği bulanıklıkta bile daha iyisini hak ettiğini biliyordum.

"Sebastian?" Luna sordu. " var?"

Tökezleyerek geri döndüm ve banyo odasının kapısının tokmağını elime aldım. Çevirerek, diğer odaya geçmeden önce temizlenmem gerektiğine dair bir şeyler mırıldandım. Kapı arkamdan çarparak kapandığı anda devasa küvete doğru yığıldım ve kıvranan gölgelerin derimin altından çıkmasına izin verdim. Banyo odasını doldurdular ve her yeri karanlığa gömdüler.

Gölgeler bana sürtündü, dokunuşları gece kadar serindi. Luna'nın kanından kalan son damlayı da tadana kadar dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim.

Kendine gel.

Kendimi dengesiz ayaklarımın üzerine iterek giysilerimi yırttım. Onları yerde gelişigüzel bir yığın halinde bırakarak duşu olabildiğince soğuk açtım. Kendimi buz gibi sıvının sağanağına hazırlayarak akan suyun altında durdum.

Soğuk bir şoktu, ama vücuduma çarpan ihtiyacı azaltmak için çok az şey yaptı. Başımı yukarı kaldırarak kollarımı duvarın iki yanına dayadım ve suyun üzerimden akmasına izin verdim.

Kapı çalındı. "Sebastian?" Homurdandım.

"Sen... Her şey yolunda mı?" Hayır.

"İyi" değildi.

Bağlı Ortağımın kanının tadına ve daha fazlasını istedim. Daha fazlasına *ihtiyacım vardı.*

Luna sayesinde vücudumda daha önce hiç bilmediğim bir güç dolaşıyordu. Damarlarımda kontrolsüz bir güç dolaşıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Kapı tokmağı tıkırdadı ve Luna'nın endişesi içimde bir gelgit dalgası gibi yayıldı.

Başıma su çarparken, "İyi olacağım," diye boğuk bir ses çıkardım. "Uyumaya git, Luna. Ben bir süre burada olacağım."

Aramızda büyüyen kırılgan bağı bozmamak için kendime güvenene kadar burada kalacaktım. Onu ısırarak istemeden tekrar nefes alabilene kadar. Soğuk, affetmeyen su üzerime yağdı ve ben bunu memnuniyetle karşıladım.

Diğer odada kapı açıldı. Biriyle konuşan Luna'nın yumuşak sesi kulaklarımı doldurdu ama Tether hiç devreye girmedi.

Derim buruşana ve düşüncelerim karım için tehlike olmaktan çıkana kadar suyun altında kalarak, kendimi onu sahiplenmeye dair tüm düşünceleri uzaklaştırmaya zorladım. Ancak ona zarar vermeyeceğimden emin olduktan sonra

su. Bir havlu kapıp kurulandım ve Luna'nın daha önce söylediği sözleri kafamda tekrar canlandırdım.

Lütfen, Sebastian. Isır beni.

Tanrım, keşke gerçeği bilseydi. Onun için her şeyi yapardım, ona istediği her şeyi verirdim.

O benimdi, ama ben de onun.

Kurulduğumda kendimi daha çok kendim gibi hissediyordum. Rahat bir siyah pantolon ve bol bir tunik kulağımı kapıya dayadım. Diğer taraftan gelen yavaş, sabit nefes sesleri ve Bağlama İşareti sayesinde hissettiğim tek şey huzurdu. Belki de bu yeni bağlantı o kadar da kötü olmazdı. Odanın içinde gölgelenmek nefes almak kadar kolaydı.

Luna yorganın üstünde yatıyordu, uyurken elbisesi etrafına yayılmıştı. Yanında açık duran bir kitap vardı ve onu elime aldım. Hepsi elle çizilmiş çeşitli bitki resimleri sayfaları dolduruyordu. Kitabı ters çevirip sırtını okudum.

Eleyta'ya Yerli Bitkilerin Eksiksiz Botanik Rehberi

Bu ağır bir uyku öncesi okumasıydı. Şahsen ben biraz daha aksiyonlu hikâyeleri tercih ederdim, ama sanırım herkesin kendi tercihi. Kitabın içine bir kitap ayracı sıkıştırarak Luna'nın başının yanındaki yan sehpaye yerleştirdim.

Yüzünde yumuşak bir gülümseme dans ediyor, saçları arkasına doğru savruluyor ve boynundaki iki küçük yarayı gururla sergiliyordu. Battaniyenin kenarından tutup üzerine çektim ve eğilip dudaklarımı alnına götürdüm. "Tatlı rüyalar, Luna."

Gecenin olaylarını zihnimde gözden geçirerek karımın yanındaki yatağa tırmandım. Bu gece dinlenecektik, çünkü yarın kraliçeyi görmemiz gerekiyordu. Depremden önce bir şey gördüm. Annem karanlığın yaklaştığını düşündü.

Sanki haklıymış gibi görünüyordu.

Neredeyse ölmenin çok yorucu olduğu ortaya çıktı. Uyandığımızda, Luna ve ben tüm gün ve gece boyunca uyuduk.

Şimdi odamızda taze bir enerji vardı. Karım bir şeylerin peşindeydi. Uyandığımda onun gittiğini gördüğümde bunu hissettim. Banyo odasından akan su geliyordu ve Luna'nın eğlencesi bağlayıcıdan süzülüyordu

Mark. Neyin bu kadar komik olduğunu düşündüğünü anlayamadım.

Giyindim ve anneme bizi beklediğini bildiren bir mesaj gönderdim. Luna hâlâ duş alıyordu, ben de masama oturup depremden önce başladığım bir mektuba son rötuşları yaptım. Büyük mühür yüzüğüm ve şato cadıları tarafından yapılan, ateş gerektirmeyen özel balmumuyla mühürleyerek koridora çıktım.

Tristan duvara yaslanmış, hançerle tırnaklarının altını karıştırıyordu.

"İyi akşamlar Tristan," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Muhafız doğruldu, o kadar hızlı hareket etti ki hançeri yere yuvarlandı. "Lanet olsun Bastian," dedi. "Bir erkeği biraz uyarır mısın? Neredeyse kendimi bıçaklıyordum."

Kıkırdayarak eğildim ve ona mektubumla birlikte bıçağını uzattım. "Seni uyarsaydım, bu kadar eğlenceli olmazdı."

Zarfı aldı ve cebine soktu. "Bunun diğerleriyle birlikte teslim edilmesini ister misin?"

Başımı salladım. "Evet, hazır başlamışken prensesin neden hiç cevap alamadığını da öğren." Gözlerimi kısarak vampire dik dik baktım. "Onun mektuplarını sen teslim ediyordun, değil mi?"

Tristan başıyla onayladı. "Evet, elbette Majesteleri. Beni bilirsin. Bunu asla düşünmem."

"Sorun yok," dedim. "Sana inanıyorum. Sadece araştı. Bir şey öğrenir öğrenmez bana haber ver."

"Elbette, prensim."

Bağlayıcı Mark'tan bir eğlence balonu geldi ve kaşlarımı kaldırdım.

Gölgelerimi toplayarak başımı salladım. "Bittiğinden emin ol."

Gölge gibi masama döndüm ve tam banyo odasının kapısı arkamdan açılırken ayağımı yere bastım. Luna'nın kanını içtiğimden beri kara büyüm damarlarımda dolaşıyor, kullanılmaya can atıyordu.

"Gitmeye hazırım," dedi Luna, o yumuşak keyif hâlâ aramızdaki bağdan geliyordu.

Luna'ya duygularını hissedebildiğimi hatırlatmayı aklıma not ettim - tünellerdeki her şey kaotikti ve aramızdaki bağın derinliğini gerçekten anladığından emin değildim - gölgelerimi topladım.

"Güzel," dedim arkamı dönerek. "O zaman yapabiliriz..."

Zihnindeki tüm kelimeler boşaldı ve evlendiğim insanı gördüğümde ağzım açık kaldı.

Sırıttı ve ben de ona bakakaldım. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve nihayet konuşacak gücü bulana kadar koca bir dakika geçti. "Bunu giyemezsin."

"Bu kıyafetin nesi var?" Luna yavaş bir daire çizerek kaşlarını kaldırdı. "Gardırobun arkasındaydı ve giydiğim bazı elbiselerden çok daha rahat görünüyordu."

Gözlerimi kırptım çünkü görünüşe göre o anda yapabildiğim tek şey buydu.

"Sebastian?" Bir elini önünde gezdirerek, gövdesine ikinci bir deri gibi yapışan siyah kumaşı düzeltti.

Gölgelere tutunuşum kayarken kanatlarım bir vınlamayla arkamdan fırladı.

"Ben... sen... bacaklar... bunu... giyemem." Bir seferde bir heceden daha fazlasını toplayamadığım için homurdandım.

"Neden olmasın?" Başını eğdi, tüm bu durumdan eğlendiği belliydi.

Elimi sallayarak vücudunu işaret ettim. "Bu... bir elbise değil." "Çok zekice bir gözlem kocacığım. Haklısın. Bu bir elbise değil."

Luna gülerek yerinde döndü ve kıyafetini sergiledi. Kahverengi saçları karmaşık bir örgü halinde sırtından aşağıya doğru uzanıyordu, saç modeli sadece giydiği tamamen siyah deri tayt ve dar ipek tuniği vurguluyordu. Kıyafetler vücudunun her bir kıvrımını sarıyordu. *Her şeyi* görebiliyordum.

Luna'ya bakarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve dişlerim ağrıyordu. Tanrım, tek yapmak istediğim onun kıyafetlerini yırtmaktı.

Bana kalsa gecenin geri kalanında odamızda kalır ve diğer her şeyi görmezden gelirdik. Ama burada kalamazdık. Annem bizi bekliyordu.

Luna alaycı bir şekilde güldü. "Estrella gelip beni Ipotha'dan aldığında da benzer bir şey giyiyordu. O zaman bununla bir sorunun yok gibiydi."

Evleneceğim kadını ilk kez gördüğüm için Estrella'nın ne giydiğine odaklanmakla biraz meşguldüm.

"Bu farklı," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, başımı sallayarak. "Bunu giyemezsin."

"Ne farkı var?" Luna meydan okudu.

"Sen benim karımsın," dedim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Estrella değil."

Estrella da kaltağın tekiydi ama bunu belirtmenin zamanı olduğunu düşünmemiştim. Bu şatodaki tüm vampirler arasında en kötülerinden biriydi. Bu da bir şey ifade ediyordu.

Luna omuz silkti. "Sanırım bunu giyeceğim."

"Luna." İçimden bir hırıltı yükseldi ve onu bastırmak için mücadele ettim. "Annemle buluşmaya gitmeliyiz. Gerçekten bunun için mi kavga etmek istiyorsun?"

"Kavga ettiğimizi fark etmemiştim. Sana sadece kıyafetimi gösterdiğimi sanıyordum." Gözlerinde bir kıvılcımla bana doğru adım atarak sırtıttı. "Tartışmacı olan sensin."

Luna aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim göğsümde çarpıyor ve kanatlarım seğiriyordu. Yumruklarımı sıkarak tırnaklarımı avuçlarıma yarım ay şeklinde geçirdim.

Luna, tünindeki siyah dikişleri seçebileceğim kadar yaklaştığında başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Kavga mı ediyoruz, Sebastian?"

Kendimi hareketsiz kalmaya zorlarken dişlerim sızladı. "Buna kavga değilse ne diyorsun?"

Güldü, sesi parlak ve canlıydı ve dizlerimin bağı çözüldü. "Ben buna... araştırma diyorum."

"Araştırma," diye yineledim alçak bir sesle.

Elini göğsüme koyarak başını salladı. Daha önce nefes almakta zorlandığımı düşünmüş olsam da, şu anda hissettiklerimin yanında bu hiçbir şeydi. Ciğerlerim sıkıştı ve her parçam onun dokunuşuna doğru eğilmek için can attı.

"Evet," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Araştırma. Bu çok önemli, biliyorsun."

Ağzım kurudu ve dudaklarımı yalayarak Luna'nın bakışlarını inceledim. "Tam olarak neyi araştırıyorsun?"

Dudaklarında nazlı bir gülümseme dans etti. "Sen." "Ben mi?" Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Evet." Kirpiklerinin arasından bana baktı. "Seni araştırıyorum. Tepkilerinizi. Sevdikleriniz ve sevmedikleriniz. Belli ki siyah en sevdiğin renk. Ama başka nelerden hoşlanırsın?" Bir omzunu kaldırdı. "Tünellerde senin hakkında yeterince şey bilmediğimi fark ettim."

Şahsen ben ölmemekle biraz meşguldüm.

"Anlıyorum. Beni araştırmak istiyorsun."

Gülümsedi. "Aynen öyle. Düşünmek için çok zamanım oldu ve sizin hakkınızda daha fazla şey bilmek istiyorum. . Hayat kısa, biliyorsunuz. Biz birbirimize bağlıyız ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tek bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyorum."

Nefes vererek bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Luna alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi ve Bağlama İşareti'nde şüphe titreşti. "Bu kötü bir fikirdi. Unut beni-"

"Hayır." Bir adım öne çıkarak parmağımı çenesinin altına koydum. "Bu harika bir fikirdi" derken sesim sertti.

"Gerçekten mi?" Gözleri parladı ve sırıttı.

Bağlayıcı Mark'ımdan heyecan ve mutluluk aktı ve başımı salladım. Luna dudaklarını ayırdı, dili dışarı fırladı ve dudaklarını ıslattı.

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirerek inledim. Tünellerde paylaştığımız öpücüğün aksine, bu seferki nazikti. Yumuşaktı. Gelecek bir şeyin vaadiydi.

Ayrıldığımızda, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve o da kalın kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Sevgilim, ben de senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Luna kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Buna sevindim."

Sarılmasına karşılık vererek kanatlarımı ikimizin etrafına sardım. Başının üstünü öptükten sonra derin bir nefes aldım ve "Artık bu araştırma hakkında ne hissettiğimi bildiğine göre, üstünü değiştirebilir misin?" diye sordum.

Başını sallayarak geri çekilmeden önce bir süre geçti. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Luna-"

"Sebastian." Adım dudaklarından alaycı bir sertlikle döküldü. "Araştırmamı henüz bitirmedim. Ayrıca, annenin beklediğini söylememiş miydin?"

"Haklısın," diye inledim. Bunu ben söylemiştim. "Gitmek zorundayız. Geç kalmaktan nefret ediyorum."

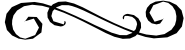
Luna mırıldandı. "Kıyafetimi beğendin ve dakiksin. Bildiğim iyi oldu." Kaşlarını salladı. "Araştırmamın sizin hakkınızda başka neler ortaya çıkarabileceğini merak ediyorum, prens."

Parmaklarımızı birbirine geçirerek tenimin altındaki gölgeleri serbest bıraktım.

Karımı yatağa atmak ve gecenin geri kalanını kendi araştırma biçimimle geçirmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce hemen gitmeliydik.

OceanofPDF.com

Anne Şefkati ve Ölüm Tehditleri

OceanofPDF.com

"R Hatırla," dedi vampir prensim alçak bir sesle, kanadı etrafımda kıvrılırken elimi sıkıca kavradı. "Sakın. Konuşma."

Boş koridorda serin bir rüzgâr esti ve ben de başımı salladım. Tüylerim diken diken oldu. "Anlaşıldı."

Bu sefer gerçekten uslu durmaya çalışacaktım. Sebastian bana baktı, sanki bunun benim için bir mücadele olacağını biliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Yine de yüzümde aynı fikirde olduğu bir şey görmüş olmalıydı, çünkü bir süre sonra başını salladı.

Beni koridorda ilerletirken çenesini kalın obsidyen bir kapının önünde duran iki muhafıza doğru eğdi.

"Seni bekliyor mu?" diye sordu iri muhafız.

"Bekliyor," diye yanıtladı Sebastian.

Muhafızlar birbirlerine baktı, sonra küçük olan tereddütle kapıyı çaldı.

Bir süre sonra, kapıyı hafifçe araladı. "Prens ve prenses sizi görmeye geldi, Majesteleri."

Bir duraksama oldu, sonra kraliçe "İçeri alın." dedi.

Gardiyan kapıyı sonuna kadar açtı. "Sizin için hazır."

Sebastian elimi sıkıca kavradı ve beni kapıya doğru götürdü. Kapı daha tam kapanmamıştı ki duruşu değişti. Gerildi, beni kanatlarının arkasına iterken kanatlarını çırpı.

Tökezleyerek geri çekilirken haritalarla dolu büyük maun masaya zar zor bir göz attım. Vampir prens kaskatı kesilmiş, yumruklarını sıkmıştı.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Merhaba anne," diye mırıldandı.

Sebastian'ı bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu merak ederek yaklaştım ve uzattığı kanatlarının arkasından dışarı baktım. Yüksek arkalıklı büyük bir sandalyeye uzanmış olan Kraliçe Marguerite, kırmızı ipekten yapılmış bir peştamal giyen soluk tenli bir erkek kucağına kışkırtıcı bir şekilde otururken yüzünde nazlı bir gülümseme vardı.

Elleri adamın vücudunda geziniyor, boynundan akan kan izini yalarken dişleri mor ışıktaki parlıyordu. Oğlu gibi, kraliçe de tamamen siyah giymişti. Ama Sebastian'ın aksine, onda rahatlatıcı hiçbir şey yoktu.

Tüm vücudundaki tek renk, göğüslerinin arasında sallanan devasa kırmızı taşı. Parlaması gerekirmiş gibi görünüyordu ama bunun yerine ışığı emiyordu.

Ürperdim.

İnsan erkeğin cansız mavi gözleri benimkilerle buluştu. Donuyor olmalıydı -tüm kalenin ne kadar soğuk olduğunu sadece tanrılar biliyordu- ama hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu.

"Anne," dedi Sebastian dikkatle, bir adım öne çıkıp kraliçeyi görmemi tamamen engelleyerek. "Seninle konuşmam gerek. *Yalnız olarak.*"

"Şimdi mi?" Sesi sınırlı geliyordu. Sebastian başını salladı. "Şimdi."

"Peki." Kraliçenin dudaklarından tüm şehirleri yerle bir edebilecekmiş gibi bir iç çekiş çıktı. Duyulamayan bir şeyler mırıldandı ve saniyeler sonra yerde ayak sesleri duyuldu. Kapıdan çıkarken garip erkeği bir an için gördüm ama bana bakmadı bile.

Odadaki hava yoğunlaştı ve Sebastian topuk seslerinin odada çınlamasıyla kaskatı kesildi.

"Küçük karını neden saklıyorsun, kanımın oğlu?" diye sordu kraliçe. "Bırakın onu göreyim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ama bu kraliçenin huzuruna en son çıktığımda neler olduğunu hatırladım. Herhangi bir soruna yol açmak istemediğim için vampir prensin etrafında bir adım atmak üzere hareket ettim. Kanatları daha da açılarak beni kraliyetten uzak tuttu.

"Onu saklamıyorum," diye açıkça yalan söyledi Sebastian.

Kraliçe Marguerite dudak büktü ve sözlerinden onaylamama damladı. "Hadi ama. Aldatmak sana yakışmıyor oğlum. Ben sadece onu görmek istiyorum."

"Neden?" diye sordu.

Bana dilime dikkat etmemi söyleyen biri için Sebastian bu akşam oldukça geveze davranıyordu.

"Buna... anne şefkati diyelim." Kraliçe kıkırdadı, topukları taş zeminde tıkırdıyordu. "İkinizin de tüneller çöktüğünde orada olduğunuzu biliyorum."

"O iyi," diye hırladı Sebastian. "Onun sağlığı için endişelenmenize gerek yok."

"Gel bakalım, kanımın oğlu," dedi. "Küçük karına zarar vereceğimden mi korkuyorsun?"

Sebastian'ın omuzları gerildi ama cevap vermedi.

Kraliçe Marguerite, "O zavallı kızın başına gelenler için beni affettiğinizi sanıyordum," dedi. "Adı neydi onun?"

Prens sıkılmış dişlerinin arasından "Athena" diye bağırdı.

Kaşlarını kalktı. Bu Athena'nın kim olduğunu merak ettim.

"Evet, doğru." Kraliçe iç çekti ve sesi yapmacıktı. "Bu bir kazaydı oğlum. Ben mükemmel değilim, biliyorsun. Ayrıca, iki yüzyıldan fazla oldu. O ölümlü şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. İnsanların gülünç derecede kısa ömürlü olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Ürperdim ama kraliçe devam ederken beni görmezden geldi.

"Gerçekten Sebastian, eğer biraz düşünürsen sana bir iyilik yaptığımı göreceksin. Ona Bağlanmak ya da Onu Yapmak istemedin ve bu şekilde seni onun yaşlanmasını ve ölümcül bir hastalıktan ölmesini izleme acısından kurtardım. Bana teşekkür etmelisin."

Sıkılı yumruklarından çıkan gölgeler odayı karartırken, Sebastian'ın göğsünden gırtlaktan bir hırıltı koptu.

"Anne," diye hırladı, sesi uyarı doluydu. "Yeter artık."

Vampir prens kraliçeye saldırıp ikimizin de hayatını tehlikeye atmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce, kanadının arkasından kaçtım. Beni yakalamaya çalıştı ama elinden kurtuldum.

"İşte buradayım, Majesteleri." Şu anki kıyafet tercihlerimi göz önünde bulundurarak eğildim ve başımı öne eğdim.

Kraliçenin bakışları düştüğünde buz gibi hissettim. Bana doğru adım atarken topukları tıkırdadı ve ben yere baktım, kaygan ayaklarımın altındaki gri taşlar bir anda son derece büyüleyici oldu.

"İşte şimdi oldu," dedi kraliçe, dilini gıdaklayarak. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Bunu bir soru olarak ifade etmiş olabilir, ancak bunun cevaplanacak bir şey olmadığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Ayaklarımın altındaki taşların oluklarına odaklanarak, izlendiğim hissini görmezden gelmeye çalıştım. Tüm çabalarımın rağmen işe yaramıyordu. Köşedeki saatin her tik takı bana bir saat gibi geliyor, kraliçenin buz gibi bakışları altında eriyip gidiyordum.

Tam da onun incelemelerine bir an daha dayanamayacağımı düşündüğüm anda, yönetici vampirden acı bir kahkaha geldi. Ses kaygan bir yağ gibi tenimde gezindi ve yanımda Sebastian uzun bir nefes çekti.

"Bana bak kızım," diye emretti Kraliçe Marguerite.

Dişlerimi sıkarak, dilime dolanan sözleri geri çektim. Bir ölümlü olabilirdim ama yine de onun geliniydim. Konumumun bana bir nebze samimiyet sağlaması gerektiği . Anlaşılan öyle değilmiş.

Bir kez daha dik durarak, kraliçenin siyah bakışlarıyla karşılaşana kadar gözlerimi kaldırdım. İncelemesinin altında tenim karıncalandı. Boynumdaki ısırik izini gördüğü anda anladım çünkü sıırıttı.

"Ah. Şimdi tavrını anlıyorum, oğlum." Kraliçe Marguerite güldü ve bu ses tüylerimi diken diken etti. "Bağlı Ortağının kanını gerçekten tattığına göre biraz sahiplenici birisin, değil mi?"

Sebastian hırladı, beni kanatlarının arkasına sıkıştırmaya çalışırken vücudunu bir kez daha önüme doğru eğdi. Annesi daha hızlıydı. Vampir prensin etrafından kolayca dolaşan Kraliçe Marguerite benden birkaç santim ötede durdu.

Vampir kraliçeye bakarken ciğerlerim sıkıştı ve kalbim düzgün atmıy reddetti. Her gözeneğinden tehlike yayılıyordu. Ölümün yüzüne bakıyordum ve ölüm ne nazik ne merhametli ne de nazikti. Ölüm karanlık ve korkutucuydu ve güzel görünmesine rağmen altında yatan dehşeti anlıyordum.

Eli yanından ayrıldı ve tırnakları tenimde gezinirken bir nefes aldım. Parmakları boynumdaki ısırik izlerini sıyırp geçerken içimi yoğun bir yanlışlık ve tehlike hissi kapladı. Her bir parçam onun elini uzaklaştırmak istiyordu. Bana sanki pazarda sergilenen bir hayvanmışım gibi bakıyordu - öldürmek istediği bir hayvan. Derim ürperdi ve avuçlarım onun siyah bakışları altında kayganlaştı.

Kraliçe Marguerite kara kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsun, Liza-

" "Karımın adı Luna, Anne," diye araya girdi Sebastian.

"Luna." Kraliçe Marguerite, kendi yaşındaki bir kadına hiç yakışmayan bir hareketle gözlerini devirdi. "Biliyor musun Luna, seni burada bu kadar sağlıklı gördüğüme şaşırdım. Oğlumu sevmediğimden değil, ama iştahı her zaman oldukça... doyurucu olmuştur, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Ne demek istediğini bilmiyordum, öğrenmeye de niyetim yoktu.

"Bu kadar yeter anne," diye hırladı Sebastian, sesi daha önce olduğundan daha derindi. "Buraya konuşmaya geldik, karımı oyuncaklarından biri gibi pençelemene değil."

Omzumun üzerinden Sebastian'a iri gözlerle baktım. Kraliçe bana ne yapacağını söyleyemesini hafife alacak biri gibi görünmüyordu, kendi oğlu tarafından bile. Bir süre sonra geri çekildi. Sonunda nefes alabileceğimi hissettim.

"Peki," diye iç geçirdi kraliçe. Koltuğuna dönerek bir kez daha yaslandı. Bir elini tembelce havada salladı. "Ne oldu? Favorilerim bekliyor ve sen beni sıkıyorsun."

Sebastian masaya doğru yürüdü ve elini cebine attı. Sıkıdığı yumruğunu çekerek masaya bir şey çarptı.

Siyah taş.

Depremden önce cebine koyduğunu bilmiyordum. Kraliçe Marguerite'in bakışları siyah kayaya kaydı. Bakışlarını bir kez daha kaldırmadan önce üç saniye boyunca gözlerini kırpmadan ona baktı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Karımın hizmetçisinin öldürüldüğü odada."

"Öyle mi?" Kraliçenin sesi kayıtsızdı ama sertleşti. Bu önemliydi.

Sadece nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Sebastian annesine doğru bir adım attı. "Bunun Whiterose'a giden tünelden geldiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Depremden önce bunu doğrulamıştım."

"Ve?" Tırnaklarının altındaki görünmez kiri temizleyen kraliçe, başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyordu.

Sebastian hırladı, "Ve Gecenin İnsanları son yüzyıldır mezardaydı."

"Öyleydiler" demeden önce bir an bile beklemedi.

Sesinin tonu, duvarlardan gelen soğuk havayla hiçbir ilgisi olmayan ürpertileri sırtımdan aşağı gönderdi.

"Neredeydin?" Kraliçeye doğru ilerlerken Sebastian'ın sesi çelik kadar sertti. "Ne yaptın anne?"

"Dikkatli ol, kanımın oğlu." Başını kaldırdı, siyah gözleri şiddet tehdidiyle parlıyordu. "Kiminle konuştuğunu unutma."

İlerlemeyi bıraktı ama "Ne yaptın?" diye sordu.

Bir omzunu kaldırdı. "Cezalarının yeterince uzun sürdüğüne karar verdim. Mezarda geçirdikleri bir yüzyıl suçları için yeterli bir cezaydı. Onlar hâlâ vampir Sebastian, biraz tuhaf olsalar da..."

Vampir prensin kanatları arkasından sıkıca kapandı. "Arkalarında tükenmiş ve sakatlanmış insanlardan oluşan bir iz bırakmak *tuhaf* değil, Anne! Gecenin İnsanları tanrıların yasalarını çiğnediler ve eylemleri yetimlerden oluşan koca bir topluluk yarattı. Ebeveynler çocuklarından çok erken koparıldı. Bütün aileler yok edildi."

Sözlerinin anlamı içime işlerken ikisine de baktım. Boyunları garip açılarda ve cansız gözlerle bakan insanların görüntüleri ailemin anılarıyla karıştı ve hepsi gözlerimin önünden geçti.

Kalbim küt küt atıyordu ve kendimi sakın kalmaya zorlarken yumruklarımı sıktım. Ailem Ipotha'da güvendeydi. Marius güvendeydi.

Bunu unutmamalıydım. Onlardan haber alamamış olsam bile, güvendeydiler. Güvende olmalarına ihtiyacım vardı. Sebastian'la onları kurtarmak için evlendim. Kraliçe Marguerite'in askerleri onları yaklaşan karanlıktan korumak için oradaydı.

Elbette, ailem güvendeydi.

Ancak görünüşe göre, Sebastian'ın aileleri kimse korumamıştı. Kimse o insanlara yardım etmemişti.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki kraliçenin bir sonraki sözlerini neredeyse kaçırıyordum. "Gecenin İnsanları kefaretlerini ödediler. Bir asırdan fazla bir süredir türlerinin geri kalanından koparıldılar. Onlara hoşgörü göstermeye karar verdim."

Sebastian yumruklarını iki yanında sıktı ve öfkelenildi. "Geri döndüklerini bana söylemeyi düşünmedin mi? Ben nasıl-"

"Dur!" diye bağırdı kraliçe. "İnsanınla o kadar meşguldün ki devlet meselelerine dikkat edemedin. Sen Bağlı olmaya adapte olurken ben seni *şımarttım*, kanımın oğlu. Günlerini kütüphanede geçirdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Küçük karının botanik ve Bağlama tarihi hakkında kitaplar karıştırdığını? Ben *her şeyi* biliyorum. Kalemde olup da haberdar olmadığım hiçbir şey yok."

Kraliçenin avuçlarından sızan gölgeler havayı kararttı. Her iki vampirden de şiddet yayılırken nefes almak zorlaştı.

Bir kez daha ölümlü olduğumu hatırladım. Bu ikisine karşı ne yapabilirdim ki?

Bir adım geri
attım. "Anne-"

"Hayır! Siz Bağlandığınız için dünyanın hareket etmeyi bıraktığını mı düşündünüz? Ülkenin artık yönetilmeye ihtiyacı olmadığını mı? Karanlık hâlâ geliyor ve burada kraliçe benim, sen değilsin." Parmaklarını boynunda asılı duran kırmızı yakutun üzerinde gezdirdi. Mücevher onun dokunuşuyla daha da parlıyor gibiydi. "Fikrimi değiştirdim ve her zaman olduğu gibi kararım nihaidir."

"Katillerin aramıza geri dönmesine izin verdin," diye hırladı

Sebastian. "İşte şimdi dramatik olmaya başladın, evlat."

Dramatik davranıyor gibi görünmüyordu.

Sebastian da aynı fikirde olmalı ki, "Tanrı aşkına, karımı öldürmeye çalıştılar!" diye haykırdı.

"Emin misiniz?" Kraliçe iç çekti. "Işık Elfinin başına gelenler talihsizdi, ama dürüst olmak gerekirse, o olmadan doğmuştu. Bu gerçekten-"

"Karım için olan odadaydı!" diye kükredi prens. Öfkesi dalga dalga yayılıyordu ve gölgeler içinden çıkarken kendimi duvara yasladım. Odayı kararttılar ve o devam ederken kendimi olabildiğince küçük göstermeye çalışarak dudaklarımı birbirine kenetledim. "Bu bir tesadüf değil! Gecenin İnsanları onların cezalandırılmasından kimi sorumlu tutuyor sanıyorsun? Beni yaktın-"

"Yeter!" diye haykırdı kraliçe.

Bir an sandalyesinde oturuyordu ve bir an sonra tüm oda karanlığa gömüldü. Kalbim çarpmaya başladı ve derim nemlendi. Gözümü bile kırpamadan, keskin pençeler boynuma bastırdı. Ciğerlerim sıkıştı ve aniden hava almak imkânsız hale geldi.

Korkunç bir boğulma sesi havayı doldurdu ve sesin *benden* geldiğini fark etmem bir anımı aldı. Ellerimi kaldırarak beni duvara yaslayan kolu pençeledim.

"Anne, dur!" Sebastian bağırdı.

Doğal olmayan karanlık daha da kötüleşti. Kendimi kurtarmaya çalışırken kalbim çarpıyor, kraliçenin demir pençesini umutsuzca tırmalıyordum.

"Bana ne yapacağımı söyleme" diye hırladı.

Boynumdaki pençeler sıkılaştı. İnledim, başım hafiflemeye başladı.

Sebastian ısrarla, "Senin derdin benim karımla değil," dedi. "Onu serbest bırak, sonra konuşabiliriz."

Kraliçeden acı bir kahkaha geldi. "Hayır, değil. Ama sen yerini unutmuş gibisin, kanımın oğlu. Beni sorgulama Sebastian. Ben tüm bu toprakların hükümdarıyım. En güçlü vampir. *Bu* yüzden kraliçeyim. Seni en başta neden yaptığımı unuttun mu?"

Durakladı, bir an için elini gevşetti. Yutkunarak nefes aldım, hava ciğerlerime girerken yanıyordu.

Sebastian'ın sesi "Hayır, unutmadım" derken kısıktı.

Kraliçe dudak büktü. "Belki de burada kimin yetkili olduğuna dair küçük bir hatırlatmaya ihtiyacın vardır. Sana bir eş verdim ve onu kolayca alabilirim. Athena'ya olanlar bir kazaydı oğlum."

Boynumdaki kavrayışını bir kez daha sıkılaştırdı ve boğazım kapanırken gözlerime yaşlar geldi.

"Dikkatini ver Sebastian, çünkü *bunun* bir kaza olmadığını bilmeni istiyorum. İpotha ile ittifak kurma isteğimi zayıflıkla karıştıрма. Benimle bu şekilde konuşmana izin vereceğime, askerlerini alıp kuruturum daha iyi. Seni hizada tutmak için bu ölümlüyü öldürmem gerekirse, öldürürüm."

Başım dönüyordu ve düşünmek çok zordu. İşte bu kadar.

Bu gece ölecektim.

Başlangıçta ölümümün Karanlıklar Prensi'nin elinden olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım.

Beni öldürecek olan kayınvalidemdi.

Bu, tarih kitaplarında bir iki cümle yazmak için yeterli olurdu, değil mi? Eleyta Prensesi Luna Montquartier, kayınvalidesi tarafından Sanguis Kalesi'nin derinliklerindeki konsey odalarında hiçbir tanık olmadan öldürüldü.

Kuşkusuz, düşündüğümden daha uzun süre dayanabildim. Yine de daha yaşayacak çok hayatım vardı. Yapacak çok şey.

En büyük pişmanlığım Sebastian'la olan ilişkiyi doğru düzgün keşfedemedenden ölmek oldu.

Kraliçenin tutuşuna karşı mücadele ederken kalbim çarpıyor ve midem çalkalanıyordu.

İşe yaramazdı. Çok güçsüzdüm.

"Lütfen anne." Sebastian'ın sesi karanlığı yırttı ve vücudumdan geçen acıya rağmen kendimi ona odaklanmaya zorladım. "Yapma bunu."

Vücudum hayat veren havadan biraz ararken, kraliçenin kulağımdaki sabit nefeslerinin sesi korkunç bir alaydı. Her şey çok fazla gelmeye başladığında kısık bir inilti benden kaçtı.

"Hayır!" Sebastian kükredi.

Kraliçe kıkırdadı ve gölgeler kalktı. Boynumdaki pençeler gevşedi ve Sebastian'ın kocaman siyah gözlerine bakarak açgözlülükle hava yuttum. İçlerinde azap ve acı fırtınaları dönüyordu ve sahip olduğum her şeyi ona odakladım.

"Bırak onu anne," dedi. "Lütfen."

"Yalvar," dedi kraliçe, sesi pencere kenarlarında biriken buz kadar soğuktu.

Bir saniye bile beklemedi. Dizlerinin üzerine çöken Sebastian kanatlarını arkasına katladı ve ellerini yalvarırcasına kaldırdı. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Lütfen anne, onu öldürme."

O siyah gözlere baktım. Eğer öleceksem, gördüğüm son yüzün onunki olmasını istiyordum.

"Yeterince iyi değilsin Sebastian," diye alaycı bir şekilde şarkı söyledi kraliçe.

Başını yana eğerek boynunu açığa çıkardı ve kadının önünde yere secde etti. "Lütfen. Ne istersen yapacağım anne. Adını koy, yapacağım. Sadece yapma... Lütfen onu öldürme."

"Bir iyilik mi?" Kraliçe meraklanmış gibiydi. "Bu ölümlüyle ilgili bana böyle bir şey teklif edecek kadar önemli olan nedir?"

"Onu bana sen verdin," dedi, hâlâ yere bakarak. "Ondan hoşlanmaya başladım."

"Ondan *hoşlanıyor* musun?" diye bağırdı kraliçe ve siyah gözlerinde öfke parladı. "O bir insan! Biz insanları sevmeyiz, Sebastian. Onları kullanırız ve sonra bir çöp gibi atarız. Sana öğrettiğim her şeyi unuttun mu?"

Kraliçe Marguerite pençelerini boynumdan çıkardı ve nefes almak için soluk soluğa kaldım, ancak türünün gücüyle kolunu nefes boruma çarptığında nefesim kesildi. Gözlerim büyüdü ve ellerim onu pençeledi.

Sebastian hâlâ yerde yatarken, "Lütfen dur," diye bağırdı. Kanatlarını arkasına doğru açmış, kalenin tepesinde duran gargoylelerden birine benziyordu. Etrafında gölgeler toplanırken bile kıpırdamıyordu.

Dinlemedi.

Eleyta'nın Kraliçesi bedenimden yaşamı yavaşça çekip alırken zaman yavaşlıyor gibiydi. Yaklaştıkça ölümün çağrısı kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyordu. Yakında onun soğuk kucağını hissedecektim.

"Anne! Dur!" Sebastian haykırdı, sesi giderek yumuşuyordu. "Lütfen." Beni hayatta tutan havanın dalları kaçarken gözlerim kapandı ve ağzım açık kaldı. Kraliçenin tiz sesi kulaklarıma ulaştığında, uzuvlarım artık ağırlığımı taşıyamaz hale gelerek yere yığıldım. Sebastian'a bir şeyler söyledi ama anlayamadım. Ciğerlerim yanıyordu, Boynumdaki baskı azaldığında karanlığa gömüldüm.

OceanofPDF.com

Bana güveniyor musun?

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

G Karımı kollarıma aldığımda, kendimi ayağa kaldırırken gölgelerim etrafımda uçuşuyordu. Luna'nın gözleri kapalıydı ve nefes nefese kalmıştı.

Yaşıyor.

Yaşıyordu.

Şimdilik.

Bağlama İşareti yandı ve bağlantımız boyunca acı aktı. Onu buradan çıkarmak zorundaydım. Önemli olan tek şey oydu. Annemle bu yüzden anlaşma yapmıştım.

Karımın hayatı için bir söz.

Her şeyi yapardım. Her şeyi verirdim. Tarihin tekerrür etmesine izin veremezdim. Athena çok zayıf olduğum için öldü ama Luna'yı kurtarabilirdim. "Sebastian'unutma," diye mırıldandı annem arkamdan. "Sana borçluyum

Ben."

Ters bir şekilde başımı salladım. Konuşmak için kendime güvenmiyordum. Şu anda değil. Eğer konuşursam, kraliçeye saldırmak ve taht için ona meydan okumak gibi aptalca bir şey yapabilirdim. Güçlü olsam da kazanabilecek kapasitede değildim.

Henüz değil.

Kanatlarımı karımın etrafına sıkıca sararak gölgelerimi çektim. Karanlıkta ilerlerken Luna inledi ama uyanmadı. Ayaklarım taş zemine basar basmaz aceleyle yatağa doğru ilerledim ve yolda botlarımı tekmeledim.

Aptal.

Çok, çok aptaldım. Luna'yı asla annemi görmeye götürmemeliydim. Kraliçenin dengesiz olduğunu biliyordum. Onu vampirlerin kalplerini sökerken görmüştüm.

ona cevap vermekten çok daha küçük bir patavatsızlık için.

Luna'nın nefesi göğsünde tıkırdıyordu ve boynunda şimdiden koyu mor ve siyah çürükler oluşmuştu. Onları görmek kalbime saplanan bir hançer gibiydi. Bu benim hatamdı.

Kanatlarımı tekrar içime çekerek eğildim ve karımı olabildiğince nazikçe yatağa yatırdım. Aşağı uzandım, terliğini çıkardım, tam o sırada gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hâlâ hayattayım," diye homurdandı Luna.

Bir damla gözyaşı gözlerimden kaçmak üzereyken boğazımın şiştiğini hissettim. "Evet." Gözleri büyüdü ve kelimeleri oluşturmaya çalışırken dudaklarını yaladı.

"Neden beni öldürmedi?"

"Ben... ona bir söz verdim." Luna nefesini tuttu, "Ne?"

Başımı sallayarak karımın diğer terliğini çıkardım. "Bu önemli değil. Önemli olan tek şey senin hayatta olman."

Bugünlerde benim için önemli olan tek şey buydu.

Yatağın ayak ucundaki sandığı açarak bir yığın battaniyeyi kollarımda topladım. Doğrulduğumda Luna yastık yığınının üzerinden beni izliyordu.

Öksürdü, her zamanki bronz yüzü endişe verici derecede solgundu, "Annen... hoş değil," dedi.

Luna'nın üzerine ağır bir battaniye sererken sert bir kahkaha attım. Keyifli olmamak epik boyutlarda bir yetersizlikti.

Yatağın kenarına tüneyerek iç çektim. Elimi kaldırarak parmaklarımı Luna'nın yanağında gezdirdim. Keskin bir nefes aldı ve ben de eğilip alnımı onunkine yasladım. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Her şeyi berbat ettim."

"Neden üzgünsün?" Kendini yukarı itmeye çalıştı ama hareketleri dengesizdi.

Elimi omzuna koydum. "Yapma."

Onu nazikçe yastığa geri ittiğimde Luna karşı koymadı. Bu bana yaralarının boyutu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Sebastian, bunu bana sen yapmadın."

"Öyle de olabilirdi," dedim hoyratça. "Annemin sana yaklaşmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Gecenin İnsanları'nın işin içinde olduğundan şüphelendiğim anda, seni güvende tutmanın bir yolunu bulmalıydım."

"Kim bu İnsanlar-"

Luna nefes nefese kaldı, titreyen bedenini sert öksürükler sararken bir top gibi kıvrıldı. Göğsünden gelen her tıkırtı kalbime saplanan bir kazık gibiydi.

Benim yüzümden acı çekiyordu. Benim yüzümden buradaydı. Karım benim yüzümden *iki kez* neredeyse ölüyordu.

Yeter artık. Acı içinde kalmasına izin veremezdim. Elimden gelse bile.

Sanki tüm sorunlarımın cevabını biliyorlarmış gibi o kahverengi gözlere bakarak, "Bana güveniyor musun?" diye sordum.

Luna'nın yavaşça başını sallamasından önce uzun bir an geçti.

"Bunun nasıl olduğunu sadece tanrılar bilir, ama evet." Öksürdü ve kalbim burkuldu. "Sana güveniyorum Sebastian."

En küçük gülümsemeler dudaklarımda dans etti. Bu sözleri duymak benim için dünyalara bedeldi.

Karım hayatımdaki en önemli kişi haline gelmişti. *Tek* önemli kişi. Onun güveni benim için şu anda kabul edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Bağlama ve Bağlanma bize zorla yaptırılmıştı. Ama belki daha fazlasına sahip olabilirdik. Kendi seçtiğimiz bir şey. Sadece ikimiz arasında bir şey.

Tabii önce o ölmezse. Onu hayatta tutmak ilk önceliğimdi.

Uzatarak parmağımı Luna'nın yanağında gezdirdim. "Sana bir içki vereceğim, Luna. Çok fazla olmayacak ama iyileşmene yardımcı olacak."

Gözleri büyüdü ve yutkundü. "Kanını içmemi mi istiyorsun?"

"Birazcık," diye onayladım.

"Ben..." Sesi kesildi ama sorulmamış sorunun aramızdaki havada asılı kaldığını duydum. *Senin gibi olacak mıyım?*

Başımı salladım. "Hayır, sevgilim. Seni yapmak için benim kanımdan çok daha fazlası gerekir." Onu rahatlatmak için yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Ayrıca, biz zaten bağlıyız. Yapılmış olsan da olmasan da benim kadar uzun yaşayacaksın."

Luna'nın ağzı o sessiz haliyle hareket etti ve beni inceledi. Ben de ona baktım. O gözlerde ve sakladıkları sırlarda kaybolabilirdim.

"," diye fısıldadı. "." İçimi bir rahatlama kapladı.

Luna kendini yatak başlığına doğru itti ve ben de tuniğimin sol kolunu ön koluma kadar kıvrırken ona doğru kaydım. Bileğimi ağzıma götürerek hiç tereddüt etmeden ısırđım. Dişlerim bir anlık acıyla derimden fırladı ve yerini hızla kanın bakırımsı tangına bıraktı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve aramızdaki bağdan bir merak patlaması geldi.

Büyüleyici.

Bileğimi ağzımdan çekerken Luna'nın dudakları aralandı. Isırık izlerinin üzerinde birbirinin aynısı iki kan damlası kabarmış, kolumun solgun derisinden aşağıya inmeden önce bir anlığına havada asılı kalmıştı.

Bağlama İşareti'nin içinden bir korku dalgası geçti ama yine de Luna ellerini koluma doladı ve bileğimi ağzına götürdü.

Dudakları tenime değdiğinde zaman yavaşladı. Dili bileğimin üzerinde gezindi, ilk başta çekingendi ama kısa süre sonra canlılıkla emdi. Ağzının her çekiş i bedenimde yankılanırken içimi bir ateş kapladı.

Geçen her anla birlikte tenine yeniden renk geldi. Benden içmeye devam ederken boynundaki çürükler soldu. Luna inledi, ağzı bileğimin üzerinde gezinirken gözleri benimkilere kayd ı ve bu sesle tüm vücudum zayıfladı.

Tüm varlığ ım boyunca buradaki ana yaklaş an tek bir nokta bile yoktu. Made olduğ um geceden beri hiç olmadığ ım kadar canlı hissediyordum. Bitmesini istemedim.

Dişlerim ağrıyordu ve güçlü bir ihtiyaç içimden geçerken çenemi sıktım. İnledim, Luna kana kana içerken yatak başlığına sarktım.

Bundan önce onu çok istemiş olsaydım bile, şimdi vücudumda zonklayan özlemle kıyaslanamazdı. Gölgelerimin kıvranı ş ı yatış mış , yerini tamamen başka bir şeye bırakmış tı. Luna'ya, bana bağ lı olan bu diş iye baktım ve daha fazlasını istedim.

Her şeyi istedim. Aramızdaki her santim bir mil gibiydi. Bedenlerimizdeki her giysi aş ılmaz bir engeldi.

Dili bileğimi okşadı ve neredeyse kükrüyordum. Ona her şekilde dokunmaya ihtiyacım vardı. Parmaklarının üzerimde gezinmesini. Beni öpmesini. Beni sahiplenmesini. Kanım çoktan onun üzerinde dolaşıyor, onu benim olarak işaretliyordu. Bu yeterli değildi.

Saniyeler geçtiğini bilmeme rağmen saatler geçmiş gibi geldi. Hiç bitmesini istemedim ama onun iyiliğ i için devam edemezdi.

Çok geçmeden -çok geçmeden- boştaki elimi Luna'nın çenesine koydum. Ağzı duruldu ve sorgulayan gözlerini benimkilere dikti.

"Bu kadar yeter," diye fısıldadım. Sesimin kısıklığı beni şaşırttı.

Luna gözlerini kırptırdı, ağzı kolumdan kalkarken gözleri kapandı. Derim tekrar kendini toparladı ama buna pek dikkat etmedim.

"Sebastian." Bana bakarken adım Luna'nın dudaklarında nefes nefese bir dönüştü. Yanımda otururken yanakları kızarmış, gözleri arzuyla parlıyordu. Yanaklarının kızarması dişlerimi sızlattı ve dilimi sivri uçlarında .

Kanımdan bir damla Luna'nın dudağında geziniyordu ve ben daha ne olduğunu anlamadan parmağım kanımı ağzından siliyordu. Damla parmağımın ucunda asılı kaldı ve onu dudaklarıma götürdüm.

Parmağımı yalarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Onun kanının tadı bal gibiydi ama benimki daha koyuydu. Daha yaşlıydı. Tadı tarçın ve ateşte kızarmış ısıtıcı baharatlar gibiydi.

Birbirimize bakarken kalbim göğsümde çarpıyor ve hava yoğunlaşıyordu. Ellerini kaldıran Luna, omuzlarıma yerleşmeden önce parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Beni kendine doğru çekti, bir şekilde hızlı ve inanılmaz derecede yavaş hareket ediyordu.

Kanatlarım arkamda alevlenirken zar zor nefes alabiliyordum. Ağızlarımız birbirinin üzerinde gezinirken beklenti havayı doldurdu. Bakışlarımla buluştuğunda nefesi dudaklarımı ısıttı.

"Seni istiyorum," diye yarı fısıldadı Luna, yarı inledi.

Sözleri neredeyse dizginlerimi kırıyordu. Koyu renk gözleri sözlerinin yansıtıyordu ve Bağlama İşareti'nin içinden, zonklayan bir arzu dalgası hissettim.

Beni istiyordu...

Ama bu gerçek değildi.

"Luna, yapamazsın... o benim kanım." Tüm vücudum ısınırken bile başımı sallayarak bir nefes verdim. "Bunu yapıyor. Çok güçlü ve insanda istek uyandırıyor-"

"Sen," diye sözümü kesti Luna, omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştırmıştı. "Seni istiyorum. Sen benim kocamsın. Haftalardır evliyiz ve tek yaptığımız öpüşmek. Daha fazlasını istiyorum."

Onu o kadar çok istiyordum ki başka bir şey düşünemiyordum. Onun düşünceleri her gün, her saniye aklımı dolduruyordu. Artık onun kanını tatmıştım.

-Gerçekten tadına bakınca ne kadar inanılmaz olduğunu anladım.

Ve ben onun hepsini istiyordum. İnledim. "Sevgilim, ben de seni istiyorum."

"O zaman beni al." Luna uzanarak beni kendine doğru çekti ve aramızdaki boşluğu kapattı. Ağzı benimkinin üzerine indi, dudaklarımız bir tutku telaşıyla çarpıştı.

Artık yalnız olduğumuz için, dar siyah giysileri daha önce olduğu kadar önemsemediğimi fark ettim.

Diğer her şey kaybolurken dudaklarımız senkronize bir şekilde hareket etti. Sadece ikimiz vardık. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Elleri tuniğimin altından kayıyor, dudaklarımız, dillerimiz ve dişlerimiz bir arzu hikâyesi anlatırken karnımın çıkıntılarına tüy kadar hafif dokunuşlar bırakıyordu. Bir an için kendimi bu öpücüğün içinde kaybettim. Düşünebildiğim tek şey Luna'ydı.

O benimdi.

Bakmak benim.

Sevmek için
benim.

Korumak için benim.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Luna benimdi ve bu gece onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Annem benim yüzümden neredeyse karımı öldürüyordu. Luna'ya kanımı vermemiş olsaydım, ölebilirdi.

İlk seferimizin böyle olmasını istemedim. Luna'nın yargılarının bulanıklaştığı, kanın neden olduğu bir pus içinde olmamalıydı. Daha önce kraliçenin Luna'yı öldürmeye çalışmasını izlemek beni dünyadaki her şeyden daha çok korkutan bir şeyi fark etmemi sağlamıştı.

Bizi bir araya getiren koşullara rağmen Luna kalbime zorla girmişti. Onu seviyordum.

Ama onun da benim için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Bana aşık olmasına ihtiyacım olduğundan değildi. Benimki kadar siyah bir ruha sahip birini kim sevebilirdi ki?

Ama daha ileri gitmeden önce onun nasıl hissettiğini bilmem gerekiyordu.

Öpüşmeyi kesmek için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. Ellerimi omuzlarına koyarak onu nazikçe kendimden uzaklaştırdım.

İnledi. "Ne yapıyorsun?"

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Luna, seni istiyorum."

"Biliyorum," dedi. Elini pantolonumun bel bandına daldırdı ve sadece bu dokunuş yüzünden neredeyse bayılacaktım. "Ben de seni istiyorum."

İnleyerek başımı salladım. "Sevgilim, şimdi zamanı değil."

Sözlerimin ona yerleşmesi için bir an geçti. "Ne?"

"Biraz dinlenmelisin." Nefesimi verdim, nefesim kesilmişti. "Bu... bu olamaz."

Luna aşağı uzanarak pantolonumun kalçalarımnda durduğu çizgiyi izledi. "Bence olabilir. Aslında olabileceğini biliyorum. Bunun için neyin gerekli olduğunu bilecek kadar biyoloji okudum-"

Aşağı uzanarak parmaklarımı bileğine doladım ve bileğini ortamdan çektim. "Bu gece demek istedim. Bu *gece* olamaz."

"Ne?" Luna'nın kaşları çatıldı. "İkimiz de yetişkiniz. Tanrı aşkına, biz evliyiz. Neden olmasın?"

Neden olmasın? Kendi akıl sağlığımı sorgulamaya başlamıştım.

"Çünkü ilk birlikteliğimiz böyle olmayacak." Sesim bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Aceleye getirilmeyecek ve annem seni öldürmeye çalıştıktan sonra olmayacak. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun, Luna."

Sözlerim aramızdaki havada asılı kaldı ve gözleri benimkileri aradı.

Sonra içini çekti. "Peki. Ben duş alacağım." Ellerini ortasına koyarak yataktan kalktı. "En azından... Bu gece yine yatakta uyuyabilir misin Sebastian? Benimle birlikte? Olanlardan sonra yalnız kalmak istemiyorum."

Yutkundum. Kendimi kontrol etmem gerekecekti ama Luna için her şeyi yapardım. "Yapacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak banyo odasına girdi.

Akan suyun sesi kulaklarımı doldurdu ve başımı yatak başlığına yaslayarak arkama yaslandım.

Haftalardır aynı odada uyuyorduk ama artık her şey farklıydı.

Onu sevmiştim.

Sonunda su kesildi. Luna yatağa doğru ilerledi. Saçları örgülüydü ve sırtından aşağı sarkıyordu, giydiği beyaz gecelik üşüdüğünü gizlemeye yetmiyordu. Gözlerimi göğsünden kaçırdım, yatak alçalırken bakmak için duvarda bir nokta seçtim.

"Sebastian?"

"Hmm?" Döndüm ve duran örgüye baktım. "Annene ne söz verdin?"

Başımı salladım. "Bunun için endişelenme, sevgilim. Önemli olan tek şey senin güvende olman."

"Ama-"

Uzanarak Luna'nın saç örgüsünü parmaklarımın arasında gezdirdim. Ben saçlarını incelerken sustu, sözleri kesildi. Örgü dokunulamayacak kadar sertti ve saçları parmaklarımın altında yumuşak ve nemliydi. Leylak gibi kokuyordu, bu aroma kanının ballı tadını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Boğazımda yükselen iniltiyi ısırarak bastırdım.

Onun kanını düşünme.

Eğer bu yola girersem asla uyuyamayacaktım. Derin bir nefes alarak örgüsünün alt kısmını bileğime doladım. İpeksi uçlarını parmaklarımın arasından geçirerek yan tarafıma kaydım. "Bununla uyumak acıtıyor mu?"

"Pek sayılmaz," diye fısıldadı bir süre sonra. "Buna alışkınım."

Görünüşe göre, daha önce öpüştüğümüzde aklımı kaybetmişim, çünkü bir sonraki bildiğim şey, örgüyü bir arada tutan deri bağı çıkarıyordum. Parmaklarımı örgüsünde gezdirerek, tatlı kahverengi buklelerini teker teker ayırdım.

Saçları arkasına doğru savrulduğunda Luna omzunun üzerinden baktı. "Sebastian, beni... beni tutabilir misin?"

Saçlarının leylak kokusunu içime çekerek başımı salladım. "İsterim."

Kısa süre sonra birbirimize sokulmuştuk. Sırtı önüme dönüktü ve ben de bir kolumu onun üzerine atarak onu kendime yakın tuttum. Bana mükemmel bir şekilde oturdu.

Sanki birbirimiz için yaratılmıştık.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu
usulca.

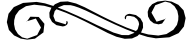
"Mükemmel," diye fısıldadım, başına bir öpücük kondurarak. "İyi uykular."

Kolum göğsünün sabit hareketleriyle yükselip alçaldı. Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Saatlerce uyanık kaldım. Bu insan kalbimi çalmıştı ve onu korumak için her şeyi yapardım. Bu yüzden söz verdim.

Zamanı geldiğinde ve annem bir iyilik istediğinde, ne isterse yapardım. Ne olursa olsun. Luna hayattaydı ve benim için önemli olan tek şey buydu.

Gizli Toplantılar ve Casuslar

OceanofPDF.com

LUNA

I Ağır bir bacağın bacağıma dolanması ve daha da ağır bir kolun beni yatağa bastırmasıyla uyandım. Saçlarım arkamda dağınık bir haldeydi ve Sebastian'ın horlamasının hafif sesi havayı dolduruyordu. En kısa sürede onu düşünürken, dün geceye dair anılar su gibi geri geldi.

"Aman Tanrım." Yüzüm ısınırken inledim.

Ona gerçekten de iki insanın bir araya gelmesinin biyolojisini anladığımı söylemiş miydim?

Söyleyebileceğim onca şey arasında en utanç verici olanın bu olduğundan emindim. Bunu asla ama asla unutamayacaktım. Tanrılara şükürler olsun ki dün gece aklını başına toplamıştı. Ona sıradan bir fahişe gibi teklifte bulundum. Beni reddetmesine şaşmamalı. Muhtemelen ben de o haldeyken benimle yakınlaşmak istemezdim.

Başımı yastığa bastırarak sessiz bir çığlık attım. Ne düşünüyordum ki?

Kendime bu soruyu sorarken bile cevabı biliyordum. Onun kanı damarlarımda akarken, kendimi dünyanın zirvesindeymişim gibi hissetmişim. O anda kendimi İnsan Lordu'nun akademik küçük kızı Luna'dan daha fazlası gibi hissetmişim. Kardeşine yardım etmeye çalışan bir kız kardeşten daha fazlası. Vampir prense bağlanmış insan prenesten daha fazlası gibi hissediyordum.

İstendiğimi hissettim.

Ama belli ki Sebastian benden çok daha mantıklıydı. Tanrılara şükürler olsun ki çok ileri gitmeden bizi durdurdu. Onu istemediğimden değil. Çünkü sadece Kydona biliyordu, ben de istiyordum. Ama bunun için aklımın başımda olmasını istiyordum.

Şimdi tek istediğim bu dondurucu şatonun zemininde kaybolmaktır. Bekledim ama bu gerçekleşmeyince, bir sonraki en iyi yolun çok uzun bir banyo yapmak olacağına karar verdim.

Belki bu sayede Sebastian'ın bilen gözleriyle karşılaşmak için kendimi zihinsel olarak hazırlayabilirdim. Olmazsa, en azından sıcak suyun içinde biraz vakit geçirebilir ve son kitabımı okumaya devam edebilirdim. Şimdiye kadar altı farklı botanik rehberi okumuştum ama hiçbirinde Syndra'nın bana bahsettiği bitkiden bahsedilmiyordu.

Dört üçgen yaprak ve gökyüzü renginde meyveler.

Daha az kararlı biri muhtemelen şimdiye kadar pes etmiş olurdu. Herhangi bir ipucu yok gibi görünüyordu. O kişi ben değildim. Duramazdım. Eğer bu bitkiyi bularak Marius'e yardım etme şansım varsa, o zaman bunu yapmalıydım.

Omzumun üzerinden Sebastian'a baktım. Gözleri kapalıydı ve saçları dağınıktı. Yanımda uyurken neredeyse... huzurlu görünüyordu. Tuniği ben uyuduktan bir süre sonra kaybolmuş, sürekli inip kalkan çıplak, yontulmuş göğsü ortaya çıkmıştı. Vücudu sanki her gün saatlerce egzersiz yapıyormuş gibi görünüyordu ama durumun böyle olmadığını biliyordum. Burada geçirdiğim onca zaman boyunca böyle bir harekete hiç tanık olmamıştım.

Kydona sadece bir poğaça ya da peynir yediğim anda, bunun öngörülebilir bir gelecek için kalçalarımdaya kalmaya mahkum olduğunu biliyordu. Umursadığımdan değil. Yemek zevk için yapıldı ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Bakışlarım Sebastian'ın karnının alt kaslarına, bel kemerine doğru uzanan V'yi işaret ederek indiğinde gözlerim büyüdü ve ağzım kurudu.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü sevgilim?"

Nefesim kesildi, bakışlarım Sebastian'ın yüzüne kaydı. Gözleri hâlâ kapalıydı ama yüz hatlarını bir gülümseme boyuyordu.

"Neden bilmiyorum," dedim.

"Berbat bir yalancısın," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bana bakıyordun."

Şimdi gerçekten ama gerçekten yerde kaybolmak istiyordum. Ama bunun yerine, olgun bir yetişkin olarak kitabımı aldım, etrafıma bir battaniye sardım ve banyo odasına girerken onu titizlikle görmezden gelmeyi seçtim.

Bir saat ve sıcak bir banyodan sonra kendimi günle yüzleşmeye hazır hissettim. Her zamanki gibi botanik rehberinde hiçbir şey bulamamıştım. Ama pes etmiyordum.

Banyo odasından çıktım, bakışlarım Sebastian'ı bulana kadar aradı. Açık yatak odasının kapısına yaslanmış, koridorda birine fısıldarken kanatlarını açmıştı. Sesleri kısıktı ve birkaç kelimedenden fazlasını yakalayamadım.

"... karanlık geliyor... öğrenin... düzinelerce haberci."

Gizlice yaklaşıp konuşmayı dinlemeyi aklımdan geçirdim ama kulak misafiri olmanın iyi bir fikir olup olmadığına karar veremedim kapı kapandı. Sebastian elinde bir kahvaltı tepsisiyle arkasını döndü.

"Yemek yemelisin," dedi. "Bu gece kaleden ayrılıyoruz."

"Nereye gidiyoruz?" Heyecanla sordum. Bu kaleden çıkmak son birkaç günden sonra tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyordu. Belki de sonunda artık evim olan bu ülkeyi daha fazla görebilecektim.

Tereyağlı bir hamur işi uzatan Sebastian, bir ısırık almamı bekledikten sonra şöyle dedi: "Soğuk bir yer. Sıkı giyin hayatım, çünkü buna ihtiyacın olacak."

Gözlerimi açtım. Kulağa uğursuz geliyordu. Pastayı bir fincan kahveyle yudumlarırken, vampir prensin gece için hazırladığı planı dikkatle dinledim.

İşini bitirdiğinde midem kendi içinde dönmeye başlamıştı. Kapıdaki gizemli kişiyi tamamen unutmuştum, tüm dikkatim önümdeki geceye odaklanmıştı.

Bu hiç eğlenceli olmayacaktı.

SEBASTIAN'IN GÖLGELERİ bizi kalenin çatısına bıraktı ve o anda odamızın görece sıcaklığına yas tuttum. Vampir prensin giymemde ısrar ettiği ağır pelerin, botlar ve eldivenlere rağmen, soğuk rüzgâr binlerce keskin iğne gibi içime saplandı. Sebastian'ın kanatları en kötü havayı engellese bile, soğuk sistemime bir şok etkisi yaptı.

"Hazır mısınız?" Eğildi, sesi kulağımda gürlerken nefesi yanağımı gıdıklıyordu.

Göğsüne yaslanarak titredim ve o da ellerini kollarımda gezdirdi.

"Neden oraya gölge gibi gidemediğimizi bana tekrar hatırlatır mısınız?" En sevdiğim ulaşım yöntemi olmasa da, gölgeleme kesinlikle

donarak ölmek.

"Sadece gittiğimiz yerlere gölge edebiliriz." Sırıttı. "İster inan ister inanma sevgilim ama daha önce bu ülkenin her santimetrekaresinde bulunmadım."

"Ve bunun en güvenli yol olduğundan emin misiniz?" "Bunun en güvenli yol olduğundan emin misin?"

çatının kenarında. Önümüzde uçsuz bucaksız ormanlar ve dağlar uzanıyordu ve gökyüzünden kar yavaşça düşerken çeşitli kuş türleri dolunayın altında uçuyordu.

Kıkırdadı. "Evet, eminim."

Kendimi hiçbir zaman yüksekte korkan biri olarak görmemiştim, ancak doğru veri setinin bana sunulmadığı sonucuna hızla varıyordum.

Eğer düşecek olsaydım.

Hayır. Bunu düşünmeme izin veremezdim. Ayrıca, Sebastian bunun olmasına izin vermezdi. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi.

Yutkunarak midemde kök salmaya çalışan korku kırıntılarını uzaklaştırdım. Bu Julieta içindi. Benim rahatsızlığım, ona ne olduğunu öğrenmek için ödenecek küçük bir bedeldi. Özellikle de prens haklıysa ve bu insanlar benim peşimdeyse.

Julieta'nın hatırı için cesur olmalıydım. "Ben hazırım."

Sebastian'ın kolu kalçalarımın altına indi ve beni göğsüne doğru çekerken diğer kolu da sırtıma dolandı. O da benim gibi bir pelerin giymişti ama onun giysisinin arkasında kanatlarının girebilmesi için yırtmaçlar vardı.

Güçlü bir kanat çırpışından sonra gökyüzündeydik. Kısa süre sonra, beni kendine sararken yer beyaz bir örtüden biraz daha fazlasıydı. Kat kat giyinmiş olmama rağmen rüzgâr tenime çarptığında soğuktu. Kendimi vampir prene doğru bastırarak titredim. Bunu daha önce binlerce kez yapmış birinin güveniyle uçuyordu.

İkimiz de konuşmadık ve aramıza rahat bir sessizlik yerleşti. Sebastian'ın uçmayı sevdiğini söylediğini hatırlayarak, onun iyiliği için bundan keyif almaya çalıştım.

Yine de birkaç dakika sonra keyif almak zorlaştı. Değişen manzara güzel olsa da çok hızlı ilerliyordu. Yaprak dökmeyen ağaçların karla kaplı uçlarına bakarken midem bulanıyordu.

Gözlerimi kapatarak kulağımı Sebastian'ın göğsüne dayadım ve derin bir nefes aldım, kendimi sakın kalmaya zorlarken onun sabit kalp atışlarını dinledim. Uçarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum ama sonunda kanat atışları yavaşladı.

"Neredeyse ," dedi.

Bir cevap mırıldanarak, etrafımdaki tutuşu sıkılaştırken kapalı tuttum. Bir dal kırıldı ve sonunda sert bir şey vardı.

Gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde kendimi uzun, kalın ve benden biraz daha geniş bir dalın üzerinde buldum. Sırtımı ağacın sert kabuğuna dayadım ve aşağıya baktığımda gözlerim büyüdü. Bazıları kalın, bazıları ince bir düzine dal, karla kaplı orman zeminiyle aramda duruyordu. Sebastian benden birkaç metre ötede dengede duruyordu, bir ayağı dalın üzerindeyken diğeri havada sallanıyordu. Kanatlarını açmış, beni incelerken onu sabit tutuyordu.

Daha önce, yükseklik korkusu geliştirmiş olabileceğimi düşündüğümde yanılmışım. Özellikle yükseklikle ilgili bir sorunum yoktu. Hayır, düşme korkusuydu.

Bunu kesinlikle listeme eklemem gerekecekti. Luna Montquartier, Eleyta Prensesi: Karanlıktan ve düşmekten korkuyor. Bence ikisi de geçerliydi. Uçmak bundan daha iyiydi. En azından o zaman Sebastian'ın kollarında olmanın getirdiği güven duygusuna sahiptim.

Derin bir nefes alarak kendimi ağacın sert kabuğuna yasladım, soğuk hava ciğerlerime rüzgârlı bir fırtınanın şiddetiyle girdi.

"Arkadaşın bizimle burada mı buluşacak?" Tekrar normal nefes alabildiğimi hissettiğimde karanlık, ay ışığının aydınlattığı ormana bakarak sordum. Bu ağacı diğerlerinden farklı kılan şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Görünüşe göre Sebastian da biliyordu çünkü başıyla onayladı. "Rhain'e güveniyorum ama bu konuşmayı kalede yapmak bizim için güvenli değil. Sanguis Kalesi'nin duvarları arasında pek hoş karşılanmıyor."

Bu... ilginçti.

Rhain'in şatodan men edilmek için ne yaptığını sormadan Sebastian'ın avuçlarının etrafında gölgeler toplandı. Bana doğru gölgelenerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve daldan *atlamadan* önce kanatlarını kendine doğru çekti.

Sanki aradaki mesafe önemsizmiş gibi tek bir yumuşak hareketle yere süzülen Sebastian, çevik bir çömelişle karların üzerine indi.

Tanrım, bu etkileyiciydi.

Kocamın yetenek gösterisini görünce içim daraldı. Ancak bu his, ormanın ilerisinden gelen bir hışırtı sesiyle çabucak söndü. Sebastian başını kaldırıp parmağını dudaklarına götürdü.

Başımı salladım, sert, kahverengi ağaç kabuğunun üzerine uzanana kadar yavaşça aşağı indim. Uzuvarımı dalın etrafına sararak ona sıkıca sarıldım.

Burada saklanmak pek ideal sayılmazdı ama gözlerden uzak kalmam gerekiyordu. Sebastian Rhain'e İp'ten bahsetmek istemiyordu, bu yüzden başka seçeneğimiz yoktu.

Çok geçmeden ormanın içinden geçen ay ışığıyla aydınlanmış siyah bir karaltı gözüme çarptı. Sebastian hiç de endişeli görünmüyordu. Ağacımın dibine yaslanırken duruşu rahattı.

Ben de aynısını yapmaya çalıştım. Yine de bulanıklık yaklaşıp Sebastian'ın önünde patinaj yaparak durduğunda nefesimi tuttum.

Sebastian'dan hiç beklenmedik bir ses çıkana kadar bir süre geçti. *Güldü*, öne doğru bir adım attı ve artık bir bulanıklık değil, benimki gibi bronz tenli bir vampir olan bulanıklığı, insan olsun olmasın tüm erkekler için doğal görünen tek kollu sarılmayla sardı.

"Rhain," dedi Sebastian sıcak bir sesle, sesi ormanda yankılanıyordu. "Çok uzun zaman oldu kardeşim."

Nazik davranıyordu.

Kocam gibi Rhain de havaya uygun giyinmemişti. Ağaçların arasından yağan kara yağmen pelerin bile giymemişti. Yeni gelen geri çekildi, yakındaki bir ağaca yaslandı ve Sebastian'ın rahat duruşunu taklit etti. "Mesajınızı aldım ve olabildiğince hızlı geldim."

"Whiterose'a gittin mi?" Sebastian sordu.

"Söylediğin gibiydi," diye yanıtladı Rhain. Sesi alçaldı ve tam olarak yakalayamadığım bir şey söyledi. "... Her şey hâlâ külle kaplı ama yıkımın arasında yaşam belirtileri var."

"Lanet olsun." Sebastian küfretmeye devam etti, her kelimesi bir öncekinden daha iğrençti. Söyleyecek bir şeyi kalmamış gibi görüldüğünde arkadaşına döndü. "Keşke öyle olmasaydı ama Gecenin İnsanları geri döndü."

"Ben de bundan korkuyordum," diye cevap verdi Rhain elini cebine atarken. Gözlerimi kısmıştım ama diğer vampirin elinde ne göremiyordum.

"Bunu da buldum. Acele edersen onları yakalayabilirsin gibi görünüyor..."

Rüzgâr uğuldadı ve sonraki sözlerini duyamadım. Sebastian gizemli nesneyi aldı ve cebine soktu. "Rapor edeceğin başka ne var?"

Daha önce Sebastian bana Rhain'in casuslarından biri olduğunu söylemişti. Krallığa yayılmış bir sürü casusu vardı. Bu beni pek şaşırtmadı.

Her yerde gözleri ve kulakları olmadan Karanlıklar Prensi olunmaz.

"Bir şey daha var," dedi Rhain. Hava yoğunlaştı ve casus Sebastian'dan bir adım uzaklaşarak ellerini havaya kaldırdı. "Unutma Bastian, ben sadece bir elçiyim."

Casusun sesinin uğursuz tonu midemi bulandırdı. "Ne oldu?"

Sebastian homurdandı.

Rhain derin bir nefes aldı. "Eleyta'da dolaşan söylentiler var."

"Ve?"

"Yeni prenses hakkında."

Gözlerim açıldı. İnsanlar benim hakkımda mı konuşuyordu?

Etrafında gölgeler toplanırken Sebastian'dan hayvani bir hırıltı geldi. Kanatları karanlığın içinden fırladı ve Rhain'e saldırırken bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Büyük bir çatırtı duyuldu ve etrafıma kar yağdı. Kar durulduğunda Sebastian Rhain'i boğazından en yakın ağaca sıkıştırmıştı.

"Bana her şeyi anlat," diye hırladı vampir prens.

Kendi ölümüne yakın deneyimimin anıları gözlerimin önünden geçti ve ağaç dalını daha sıkı kavradım. Kalbimin çarpıntısı o kadar yüksekti ki başka hiçbir şey duyamıyordum.

Rhain boynuna bastırılan kolu pençeledi. "Lanet olsun sana Bastian," diye boğuk bir sesle bağırdı. "Eğer beni öldürürsen, insanların ne dediğini bilemezsin."

İki erkek birbirlerine ters ters bakarken gergin bir an geçti ama sonra Sebastian arkadaşını tutmayı bıraktı. Yine de kanatları hâlâ dışarıdaydı ve buradan bile havadaki şiddet tehdidini hissedebiliyordum.

"Bana her şeyi anlatacaksın," diye talep etti Sebastian. Sesi normalde olduğundan farklı çıkıyordu. Daha alçak. Daha yumuşak. Buradan bile sırlarımı ağızımdan kaçırma ihtiyacı hissediyordum. "Hiçbir şeyi atlama."

"Diyorlar ki..." Rhain'in sesi öncekinden daha da alçaldı ve rüzgârın uğultusu arasında sözlerini duymak için zorlandım. "... tavernalarda... Bağlama'da... mektuplar gönderiyor... güneyde savaş var... o... bir casus... bir dikkat dağıtıcı..."

Rhain konuşmaya devam etti ama ben artık dinlemiyordum.

Bir casus. *Benim* bir casus olduğumu düşünüyorlardı. Bu fikir neredeyse gülünçtü. Sanki herhangi bir konuda casusluk yapabilecekmişim gibi. Ben bir akademisyendim. Bir bilim adamıydım. Ve şu anda, öyle bile değildim. Zar zor hayatta kalıyordum.

Eğer bir casus olsaydım, gelmiş geçmiş en kötü casus olurum. Ne tür bir casus hedefine aşık olur?

Yine de bu bir soruyu akla getiriyordu. Kuzey Krallığı casuslar konusunda bu kadar endişelenmelerine neden olacak ne yapıyordu? Bu yüzden mi ailemden hiç mektup almıyordum? Biri onları mı engelliyordu?

Düşüncelere dalmış, konuşmanın geri kalanını kaçırmıştım. Sebastian Rhain'in sırtını sıvazlayıp sesi ormanda yankılanana kadar bakışlarımı iki vampire çevirdim.

"Teşekkür ederim Rhain," dedi Sebastian. "Olanlar için üzgünüm..." Boynuna doğru boğulur gibi bir hareket yaptı.

"Endişelenmeyin Prens," dedi Rhain, evlendiğim vampirin koluna yumruk atarak. "Bağlı bir Ortağım olsaydı, ben de onlar hakkında korumacı olurum."

Erkekler çok garipti.

Birkaç dakika sonra, Rhain olan siyah bulanıklık ay ışığının aydınlattığı ormanda kayboldu. O gider gitmez Sebastian bir orman yaratığının çevikliğiyle ağaca tırmandı. Beni kollarına alırken aramızda hiçbir kelime geçmedi.

Güçlü bir kanat çırpışından sonra bir kez daha gökyüzündeydik. Ormandaki soğuğa biraz alışmıştım ama şimdi bir kez daha gökyüzündeydik ve hava duyularıma saldırıyordu. Yüzümü Sebastian'ın tuniğine gömdüm ve bu uçuşun mucizevi bir şekilde bizi buraya getirenden daha hızlı olmasını umdum.

Prens beni göğsüne bastırarak, "İyi misin Luna?" diye sordu.

Kanatlarının ritmi, kalbimin atışına sabit bir fon oluşturuyordu.

"Ben... benim bir casus olduğumu düşünüyorlar." Şimdi kelimeleri yüksek sesle söylediğime göre gerçeklerdi. Hâlâ Rhain'in söylediği zamanki kadar saçma. Midemde bir düğüm oluştu. Ya Sebastian ona inanırsa?

Söz konusu vampir beni daha sıkı kavradı. "Duydun." "Duymadım, biliyorsun." Başımı sallayarak ona baktım. "Ben olsam Sana asla böyle ihanet etmem. Mektuplarım... onlar ailem için. Küçük kardeşim ve ben çok yakınız ve ondan haber almak için yanıp tutuşuyorum. Sadece iyi olup olmadıklarını öğrenmeye çalışıyorum. Sana asla böyle ihanet etmem."

Sesim tizdi ve vücudumda dolaşan sinirlere ihanet ediyordu. Sebastian'ın beni suçladıkları şeyi asla yapmayacağımı anlamasını istiyordum.

"Sevgilim, senin casus olmadığını biliyorum," diyerek beni kendine doğru çekti ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Bütün bu suçlamalar gülünç. Bu yüzden bir söylenti. Ailenizden neden haber alamadığınızı öğreneceğim. Söz veriyorum."

Midemdeki düğüm hafifçe çözüldü. Tanrılara şükür, bana inandı.

Ben.

Sebastian'ın kanatları gece havasında güçlü bir şekilde çarpıyordu. Bu sefer, ben

Beni karla kaplı ormanların üzerinde taşırken gözlerimi açık tuttum. Sanguis Kalesi'ni fark etmek zor olmadı.

Ormanların ve dağların arasında duran karla kaplı yapı, muazzamlığıyla heybetliydi. Düzinelerce korkuluk ve ince kuleler gece gökyüzüne uzanıyordu ve taş gargoyller kalenin her yerinde nöbet tutuyordu. Pencerelede titreyen soluk mor ışıklar yapıya menekşe rengi bir parlaklık katıyordu.

Kale yaklaşıyordu ama Sebastian durma belirtisi göstermiyordu.

Kollarında döndüm, uçmaya devam ederken çenesinin keskin hatlarını inceledim. "Bizi kaleye geri götürmeyecek misin?"

"Hayır." Sebastian beni daha sıkı kavradı, bizi heybetli binanın etrafında dolaştırırken kanatlarını çırttı. "Rhain yardımcı olabilecek bir şey bulmayı başardı ama zamana duyarlı. Hemen gitmeliyiz." Durakladı, kelimeleriyle boğuşuyor gibiydi. "Luna, vardığımızda... eldivenlerini çıkarmamalısın."

"Bağlanma işaretimizi saklamak için mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Başını salladı ve beni daha sıkı kavradı. "Birbirimize kim olduğumuzu açıklamak güvenli değil. Bu insanlar... tehlikeliler."

O zaman neden oraya gidiyorduk?

Şafak Vakti Geliyor

OceanofPDF.com

L Karla kaplı hanın kapısından ud sesleri süzülüyordu ve Luna'nın elimi tutuşu sıkılaştı.

"kal," diye emrettim. Bu tanrılar diyarındaki arnavut kaldırımli meydan-

Terk edilmiş dağ köyü boştu ama gelişimizin işaretlendiğini biliyordum. Yere indiğimde gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum.

Gölgelerim damarlarımda dönüyor, ilk tehlike işaretinde serbest can atıyordu. Kanatlarım sırtımda seğirdi, bir aydan fazla dinlendikten sonra saatlerce uçtuğum için kaslarım ağrıyordu.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Luna.

Buraya gelirken çok sessizdi ve Rhain'in sözlerinin onu söylediğinden daha fazla sarstığını biliyordum.

Onun bir casus olmadığını biliyordum. Ne tür bir casus hedefine bağlanmasına izin verir ki? Tüm bu suçlama gülünçtü. Ama mektuplarının kaybolması meselesi öyle değildi. Birisi onları alıyordu. Mektupların postaya verilmesini bizzat ben sağlamıştım ve normal postayla Ipotha'ya geri gönderilmeleri gerekirdi. Bununla başka bir zaman ilgilenmemiz gerekecekti.

Şu anda bu geceye odaklanmalıydım. Neyin içine girdiğimizden emin değildim. Bu, tüneller çöktüğünden beri elde ettiğimiz ilk değerli ipucuydu. İçimden bir ses bu cinayeti çözmenin önemli olduğunu söylüyordu. Sadece Hafif Elf'in iyiliği için değil, karım için de.

Rhain, topladığı birkaç bilgiye dayanarak, Gecenin İnsanları'nın birkaç üyesinin şafaktan önce burada buluşacağına inanıyordu. Eğer haklıysa ve buradalarsa, onları öldürmeden önce mümkün olduğunca çok bilgi almayı planlıyordum.

Kanatlarımı tekrar gölgelerin içine çekerek Mavi Ay Hanı'nın kapısını ittim. Mekândaki çeşitli masalarda oturan vampirler, boynuzlu ve kanatlı elfler ve kurtadamlar hep bir ağızdan bize bakmaya başlayınca konuşmalar hemen kesildi.

Düşmanlık havayı doldurdu ve mor ışıklar titrerken Luna kendini yanıma bastırdı. Odanın gölgeli köşelerinde beslenen birkaç vampir de dahil olmak üzere çeşitli sarhoşluk hallerindeki insanlar hanın ana katını doldurmuştu. Kaynaklarından gelen zevk sesleri, aksi halde sessiz olan havayı dolduruyordu. Az giyimli dişiler kucaklarda oturuyor, giysileri göğüslerini ve popolarını zar zor örtüyordu. Güneydeki komşularımızın aksine, Eleytanların seksle bir sorunu yoktu. Bu fahişelere iyi para ödenir ve hizmetleri her zaman takdir edilirdi.

Hep birlikte bize baktılar.

Siyah saçları başının üstünde iki sıkı topuz halinde toplanmış uzun boylu bir vampir barın arkasından çıktı. Bize doğru yürüdü, siyah elbisesi ortadan ikiye ayrılmıştı, altından bir çift siyah tayt ve kalçasından sarkan bir dizi anahtar görünüyordu. O bize doğru ilerlerken diğerleri geçmesine izin verdi, kalçasındaki kese şingirdiyordu.

"Buralara pek yeni gelen olmaz." Sesinde şüphe belirgindi ve Luna'ya bakarak havayı kokladı. "Özellikle de bunun kadar lezzetli kokan insanlar."

Boğazımda bir hırıltı yükseldi ve dışarı çıkmadan önce onu zar zor bastırdım. Tüm han her hareketimizi izlerken bir kavgaya başlamak, göze çarpmama hedefime yardımcı olmazdı. Estrella'nın özel yeteneğine sahip herhangi bir vampir olmaması için dua ederek Luna'nın elini sıkıca kavradım ve onu sıkıca yanıma çektim.

"Kaynağım ve ben Sleka'ya gidiyoruz," diye yalan söyledim, dağların kuzeyinde yer alan bir kasabanın adını vererek. Luna kaskatı kesildi ama o konuşmadan ben hızla devam ettim. "Birkaç saat içinde şafak sökeceği için şimdi durup biraz dinlenmemiz gerektiğini düşündüm. Yolculuğumuzu yarın gece güneş battıktan sonra tamamlayacağız."

Kimse yalanlarımı yüzümüze vurmadı. Tanrılara şükür, bu sayede güvendeydik. "Seni suçlamıyorum. Seninki kadar lezzetli kokan bir Kaynağım olsaydı,

Dişlerimi onun boynundan çıkarmak için çok zorlanırdım." Hancı bana göz kırptı ve ben de hırladım. "Mavi Ay Hanı'na hoş geldiniz. Benim adım Zada ve burası benim işletmem."

Müşterilerin çoğu kavga çıkmayacağını anlayınca hanı bir hayal kırıklığı havası kapladı. Dönüp sohbetlerine devam ettiler ama Luna yanımda kaskatı kesilmişti.

Zada pelerinlerimizdeki ince dikişleri inceledi, bakışlarında açgözlü bir parıltı vardı. "Sanırım bugün için bir oda isteyeceksiniz?"

"Lütfen. Kaynağımın da beslenmeye ihtiyacı var." Elimi cebime attım ve ağır bir obsidyen para çıkardım.

Hancının gözleri nadir bulunan para birimi karşısında irileşti. Türümüzün hızıyla parayı kaptı, kimse ne olduğunu göremeden çantasına attı ve başını eğdi. "Elbette. Hemen efendim. Ayrıca hizmetkârlara ikiniz için de bir banyo hazırlatacağım lordum. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize bildirmekten çekinmeyin."

Neredeyse gülecektim. Harcayacak paramız olduğunu fark ettiğinde ne kadar da çabuk değişmişti.

ÇOK GEÇMEDEN Luna ve ben Zada'yı takip ederek dolambaçlı, çürük merdivenlerden yukarı çıktık. İkinci katın sahanlığına ulaştığımızda, hancı soldaki ilk ahşap kapının kilidini açtı ve anahtarı bana uzattı. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Lordum..."

Benim adımı beklerken sesi kesildi.

Başımı sallayarak ve tam olarak kim olduğumuzu belirleme çabalarını görmezden gelerek, "Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Hancı dudaklarını büzdü. "Belki seni göndersem-"

"Hayır."

Yeterince uzun bir gece olmuştu. Şu anda bununla uğraşmak istemiyordum. Uzanarak elimi Zada'nın koluna koydum.

Siyah saçlı vampir kaskatı kesildi ve gözleri benimkilere dikildi.

"Lordum?" "Rahatsız edilmek istemiyoruz." İkna kabiliyetimi sonuna kadar kullanırken sesim en ince ipek kadar pürüzsüzdü. Diğer vampirleri ikna etmek insanlardan çok daha fazla güç gerektiriyordu ama Luna'dan beslendikten sonra damarlarımda bol miktarda güç dolaşmaya başladı. Şu anda, bütün bir orduyu yok edebilecekmişim gibi hissediyordum.

tek bir düşünceyle.

"Efendim?"

"Kaynağımın ve benim bu yerin yabancıları olduğumuzu unutun ve burada olduğumuzu kimseye söylemeyin." Gölgelemler parmaklarımdan kayarak hancının koluna girerken, tanıdık güç nabzı damarlarımda dolaştı.

Luna yanımda sessizdi ama aramızdaki bağ sayesinde merakını hissedebiliyordum.

Zada başını salladı, siyah gözleri . "Elbette efendim."

"Teşekkür ederim."

Hancının kolunu bırakarak Luna'yı odaya götürdüm. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra anahtarı cebime koymadan önce kilidi çevirdim. Elimi kapının pervazına koyarak odanın etrafına bir mahremiyet perdesi çektim ve arkamı dönüp etrafı kolaçan ettim. Çok dardı.

Yanımda, yarı daire çizerek dönerken Luna'nın ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. Pelerininin kapüşonunu çıkararak örgüsünün ucuyla oynadı ve dönüp gözlerimle buluştu. "Sebastian, oda..."

"Küçük."

"Küçük," diye düzeltti beni. "Ve yatak... bizim evdekinin yarısından daha küçük."

"Bizim" yatağımız dediğinde midemde gülünç bir kıpırtı canlandı.

Luna haksız değildi. Odanın tamamı şatodaki banyo odasından daha küçüktü. Eldivenli ellerini mobilyaların üzerinde gezdirerek odanın içinde yürüdü.

Tek bir pencere karla kaplı tepelere bakıyordu ve küçük bir avizeden sarkan iki mor küre küçük odaya titrek ışıklar saçıyordu. Bir duvardaki yanmayan şöminenin yanından geçen Luna diğer duvardaki kapıyı açtı ve başını içeri uzattı.

"Burası bir su dolabı," dedi ve kapıyı kapattıktan sonra elini buharlı suyla dolu küçük ahşap küvetin kenarında özlemle gezdirdi.

Yakındaki bir sandalyenin üzerine bir yığın kabarık havlu yığılmıştı ve çok sayıda küçük şişeye dolu bir sepet yakındaki bir rafta duruyordu. Bunun dışında bir yatak, bir sandalye ve bir gardırop vardı. Bu han daha kısa süreli konaklamalara hitap ediyor gibi görünüyordu.

"Hancıya ne yaptın?" Luna eğilip bir şişe alırken ve etiketini okurken sordu. "Ona dokundun ve o da... senin isteğine uydu."

Bir süre sonra elimi saçlarımda gezdirerek, "Onu ikna ettim," dedim.

Luna arkasını döndü. "Bunu bana dün gecemizde yapmaya çalışmıştın, değil mi?"

Bunu saklamaya çalışmanın gerçekten bir anlamı yoktu. "Yaptım. Düşündüm ki... Rahatlamana yardımcı olmak istedim. Bununla mücadele edememeliydin ama..."

"Ben yaptım."

Başımı salladım. "Yaptın."

Niyetim Luna'nın sakinleşmesine yardımcı olmaktı. İknaya karşı koyabilen bir insan olduğunu hiç duymamıştım. Bu, araştırılması gerekenler listemdeydi ama İp ve cinayet arasında çok daha acil önceliklerimiz vardı.

Luna dudaklarını bükerek pelerinini çıkardı ve yatağın kenarına tünemeden önce odadaki tek sandalyenin arkasına koydu. Ayakları yerde sallanıyordu ve botlarının bağcıklarını çözerek bacaklarını yukarı çekti.

"Bir süre burada kalacağız, değil mi?"

Başımı salladım. "Gecenin geri kalanında ve gündüzleri kalacağız, evet."

Luna mırıldandı, tam o sırada kapı çalındı.

Sertleşerek kanatlarımı gölgelerin arasından çıkarıp arkamda havalandırdım ve kapının kilidini açıp bir aralık açmadan önce Luna'yı gözden sakladım. "Evet?"

Koç gibi kıvrık iki siyah boynuzu olan iri gözlü bir elf koridorda durmuş, elinde bir kâse güveç ve iki kupa bira olan bir tepsi tutuyordu. Kekeleyerek, "Za-Zada beni bununla gönderdi lordum," dedi.

Kapıyı tepsiyi alacak kadar açtıktan sonra, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatmadan önce hızlı bir teşekkürle elfi gönderdim.

Bağlayıcı Mark'tan tanıdık olmayan bir duygu geldi ve durakladım, ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

Luna yumuşak bir sesle, "Arkanı dönme," dedi.

Kulaklarımı bir hışırtı doldurdu, ardından yere çarpan giysilerin yumuşak sesi geldi.

Gözlerimi kapatarak alnımı kapıya dayadım ve inledim. "Luna Montquartier, sen benim ölümüm olacaksın."

Arkamdan alçak ve şehvetli bir kıkırdama geldi, hemen ardından bir dizi su sıçraması geldi. Bu sesle tüm vücudum gerildi.

"," diye fısıldadı. "Bakmak güvenli."

Gerçekten öyle olduğunu düşünmüyordum ama ne yapabilirdim ki?

"Sebastian?" Luna'nın sesi yumuşaktı ve içimde bir şeyleri harekete geçirdi. "Arkanı dön."

Onu inkar edemezdim. Reddetmezdim. İsteddiği her şeyi ona verirdim. Kanatlarımı sırtıma doğru sıkıca çekerek istediği şeyi yaptım.

Döndüğüm anda kalbim tekledi. Dünyada hiçbir şey beni Luna'nın küçük küvetteki görüntüsüne hazırlayamazdı. Vücudunu ancak içine alabilecek büyüklükteydi ve dizlerini çıplak göğsüne doğru çekmişti. Uzun, ıslak kahverengi saç telleri başına dökülmüştü ve gözlerimiz buluştuğunda pembe dudakları ayrılmıştı.

hava yoğunlaştı ve kalbim kaburgalarımın kafesine çarptı. Yutkunarak bakışlarımı aşağıya indirdim. Omuzlarını görünce ciğerlerim sıkıştı ve dişlerim sızladı. Geri kalanı suyun altında kaybolmadan önce göğüslerinin en ince kabarıklığı görünüyordu.

Karım hayatım boyunca gördüğüm en güzel varlıktı. Belki de aramızdaki bağ tanrıların acımasız bir şakasıydı. Belki de geçmişte kraliçe için yaptığım onca şeyin bir cezasıydı.

Luna'nın yanında olmak ve ona dokunmamak tam bir işkenceydi. Şu anda, teklif ettiğinde işleri daha ileri götürmeme kararından pişmanlık duyuyordum.

Luna bir elini kaldırdı ve parmaklarıyla saçlarını kabaca tararken üzerinden su damladı. Uzun bukleleri sırtından aşağı düşerek boynundaki güzellik işaretini ortaya çıkardı.

Ona bakakaldım.

Kaşlarını kaldırarak kıkırdadı. "Onu yere bırakacak mısın?" Neyi bırakacağım?

Ellerime baktım, elimde bir tepsi yemek olduğunu ancak şimdi hatırlayabildim. Aniden kuruyan boğazımı yutarak bacaklarımın bana itaat etmesini sağladım. Masaya yürüdüm, ellerimi tuniğime sürmeden önce tepsiyi masanın üzerine kaydardım.

Kapıyı kilitleyerek en azından kendimi toparlamak için zaman ayırdım. İşe yaramıyordu. Luna'ya sırtımı döndüğümde zihnim .

"Ben... sen... çıplaksın," dedim, sanki bu çok açık değilmiş gibi.

Dudaklarından belli belirsiz bir kıkırdama kaçtı. "Çok zekice bir gözlem, Sebastian. Sanırım uzun yaşamın boyunca çıplak kadınları görme şansın oldu.

daha önce insanlar?"

"Birkaç tane." Kanatlarım seğirdi ve dişlerim sızladı. "Ama hiçbiri, erkek ya da dişi, senin kadar güzel değildi." derken sesim boğuk çıkıyordu.

Athena bile, tanrılar onun ruhuyla olsun. İlk aşkımı düşündüğümde kalbim artık yanmıyordu. Yıllarımı onun yasını tutarak geçirmiştım ama şimdi... yeni bir şey vardı. Luna kalbimin kara zırhını daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde kırdı. Beni gördü, karanlığıma ışık .

Küvetten bir şırıltı geldi ve Luna, "Bence sen de çok güzelsin," diye fısıldadı.

Sözleri aramızdaki havada asılı kaldı ve ben kapının pervazına tutundum. Bunu bana daha önce kimse söylememiştir.

Tehlikeliydim. Ölümcüldüm. Ruhum, bana "Efendi" diyen gölgeler kadar karanlıktı. Var olduğum onca yıl boyunca hiç kimse bana güzel dememiştir.

Kapının pervazındaki tutuşumu bırakarak uzun bir nefes aldım ve arkamı döndüm. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Yanakları kırmızının koyu bir tonuna döndü ve başını salladı. "İstiyorum."

Gözleri benimkileri aradı ve söylenmemiş kelimeler dilimin ucuna kadar gelirken aramızdaki hava yoğunlaştı. Birdenbire, Luna'ya onun hakkında ne hissettiğimi söylemeden önce bir anın daha geçmesine izin vermek istemedim. araştırıyordu ama onu sevdiğimi söylemem için bilimsel bir analize ihtiyacım yoktu.

"Luna-"

"Sebastian-"

Aynı anda konuştuk ve ondan soluk soluğa bir kahkaha geldi.

"Devam et," dedim onu izleyerek. "Dinliyorum."

Luna derin bir nefes aldı ve konuştuğunda sesi havadan biraz daha fazlaydı. "Sebastian, ben... ilk evlendiğimizde korkmuştım. Senden... vampirlerden... Açıkçası, her şeyden korkuyordum."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Evlendiğimiz gece korkusu elle tutulur bir haldeydi. Şimdi ise ne kokusunda ne de aramızdaki bağda bu korkunun izi vardı.

"Bunu ben istemedim. Evliliğimizi. Hiçbirini." Luna bana bakmadan önce bir parmağını bileğindeki Bağlama İşareti'nin üzerinde gezdirdi. "Sen istedin mi?"

Derin bir nefes alarak ona doğru adım atarken başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Yapmadım. Ama artık burada olduğumuza göre, Bağlı ve Tethered-"

"Doğru hissettiriyor," diye cümlemi tamamladı.

"Evet," diye nefes aldım. Varlığında ilk kez gerçek bir amacım olduğunu hissettim. Varlığından bile haberdar olmadığım yönlerimi ortaya çıkarmıştı. Ona nasıl hissettiğimi söylemeden önce bilmem gereken bir şey vardı. "Hâlâ korkuyor musun?"

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve tüm vücudum gerildi. Onu o kadar çok istiyordum ki zar zor düşünebiliyordum.

"Hayır." Luna'nın gözleri büyüdü ve aralarındaki bağda bir şaşkınlık titreşimi belirdi. "Senden korkmuyorum."

Ayaklarım kendiliğinden hareket ederek beni karıma yaklaştırdı. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan -ki bu başlı başına bir başarı- önünde diz çöktüm.

"Luna, bu evliliği istememiş olabilirim ama şimdi başka bir şey düşünemiyorum." Islak elini avuçlarımın içine alarak nemli tenine tüy hafif bir öpücük kondurdum. "Sen benim hayatımı değiştirdin, sevgilim."

Gülümsedi. "İyi anlamda, umarım."

"En iyisi," diye nefes aldım. Derin bir nefes çekerek dilimi dişlerimin ucunda gezdirdim ve Isvana'ya güç vermesi için dua ettim. "Luna, ben... Sana söylemem gereken bir şey var."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Kolundaki Bağlama İşaretini ovuşturarak, duygularını hissedebildiğimi anlatırken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Bitirdiğimde uzun bir süre bana baktı. "Bağlanmaktan kastın buydu, değil mi?"

Başımı salladım.

Luna'nın gözleri benimkilerin üzerinde gezindi. "Pekâlâ." "Değil mi.... bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Omzunu kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse o kadar da kötü değil. Ama... neden senin duygularını hissedemiyorum?"

"Emin değilim. Sen insan olduğun ve ben olmadığım için olabilir." Ağzını açtı ama o konuşmadan ben başımı salladım. "Bunun beni rahatsız edip etmediğini sormadan önce, Luna, rahatsız etmiyor."

"Nasıl yaptın-"

Eğilerek dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Beni araştırdığını söylediğini hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Ben de kendi çapımda bazı araştırmalar yapıyordum. Bir sonuca vardığımı bildirmekten mutluluk duyuyorum Luna."

Kaşları kalktı. "Bunu benimle paylaşacak mısın?"

"Öyleyim." Kendimi hazırlayarak uzun bir nefes aldım. "Eğer buna hazır değilsen sorun olmadığını bilmeni istiyorum. Ama bunu söylemek zorundayım."

Kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Bir şey yok, sevgilim." Karıma odaklandığımda gölgelerim bile damarlarımda sessizleşti. İşte bu kadar. "Luna, bitmek bilmeyen bir fırtınanın ardından gelen güneş ışığı gibi sinsice yaklaştın bana. Bana geldiğinde, yaşamaya devam etmem için bana bir sebep verdin."

Nefesini içine çekti ve parmaklarımı sıkıca kavradı. "Sebastian, ne diyorsun sen?"

"Luna Montquartier, güzel karım. Seni hiç beklemiyordum ama artık buradasın, başka bir şey istemiyorum. Sana yemin ederim ki yolumuza ne çıkarsa çıksın seni koruyacağım." Kalbim göğsümde çarpıyordu ve dilimi dişlerimin ucunda gezdirdim. Günlerdir üzerimde baskı yaratan üç kelimeyi söylerken sesim titriyordu. "Seni seviyorum."

Keskin bir nefes aldı, bağdan aşağıya bir korku şimşegi inerken gözleri genişledi. "Sebastian, ben-"

"Yapma. Lütfen." Yer değiştirerek küvetin arkasına geçtim ve kanatlarımı arkamda açtım. Bir şişe kokulu sabun alarak kollarımı sıvadım ve elime bol miktarda döktüm. "Sadece söylemem gerekiyordu. Nasıl hissettiğimi bilmeni istedim. Bir şey söylemene gerek yok."

"Ama-"

Kıkırdadım. "Sorun değil. Sanırım hâlâ İkna hakkında sorularınız var?"

Bir anlık duraksamadan sonra başını salladı.

Gülümsedim. "Güzel. Gözlerini kapat ve arkana yaslan. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Dediğimi yaptı.

Göz kapakları titreyerek kapandı ve boynunu küvetin kenarına yasladı. Saçlarını çekiştirmediğimden emin olarak buklelerini tuttum ve sabunu iyice köpürene kadar nazikçe ovaladım.

Bir fincan alıp saçlarını duruladıktan sonra saç kremi ekledim ve saçlarını taradım. Memnun bir iç çekiş havayı doldurdu ve ben çalışırken dişiye İkna hakkında sevdiğim şeyleri anlattım. Bu pek çok vampirin yapabildiği bir yetenek değildi ama faydalıydı.

Luna dinledi, soracağını bildiğim gibi bir sürü soru sordu. Her birine geldiğinde cevap verdim. Üzerime bir huzur çöktü

Biz. Bundan sonra ne olursa olsun, birlikte geçirdiğimiz bu birkaç saate her zaman değer vereceğim.

Güneş doğduğunda, Gecenin İnsanları toplanıyordu. Öyle ya da böyle, ne planladıklarını öğrenecektim. Karımı hedef almışlardı ve bunun için tek bir çare vardı.

Ölmek zorunda kalacaklardı.

OceanofPDF.com

Kötü Kararlar ve Sonuçları

OceanofPDF.com

"Y Ciddi olamazsın." Kollarımı kavuşturarak başımı salladım ve Sebastian'a ters ters baktım. Bir kez siyah elbisemi giymiştim ve üzerime kalın bir battaniye sarmıştım.

odaya nüfuz eden soğukluk. İşe yaramıyordu. Kaledeki odamızı özleyeceğimi hiç düşünmezdim ama işte tam da bunu yapıyordum.

Sebastian ters ters baktı, kanatları görünmüyordu ve kapıya yaslanırken sırtı dimdikti. "Tam tersine sevgilim, ben son derece ciddiym." Sanki demek istediğini kanıtlarcasına bana doğru sinsi bir sırıtış fırlattı.

Öyle olmadı.

Önce bana beni sevdiğini söyledi -ki bunu daha sonraki bir tarihte açıklığa kavuşturmam gerekecekti- ve şimdi de beni bu küçük odada yalnız bırakmak mı istiyordu? Bu plana pek hevesli değildim. Ya yaralanırsa? Ya da daha kötüsü, öldürülürse?

Kuşkusuz iyi bir savaşçı değildim ama burada bir ördek gibi kalmak istemiyordum. Bu han vampirlerle doluydu ve hepsi de beni yemek istiyor gibiydi. Hancı ilk geldiğimizde de aynı şeyi söylemişti.

Onların akşam yemeği olmak kesinlikle ilgimi çekmiyordu. Kanımı içen bir vampir fazlasıyla yeterliydi. Şatoya dönmüş olsaydık, bu zamanı botanik araştırmalarımın devam etmek için kullanabilirdim ama şu anda bu bile bir seçenek değildi.

"Sebastian, kalmak istemiyorum-" diye homurdandım.

"Fikrimi değiştiremezsin." Başını iki yana salladı. "Benimle gelmiyorsun ve bu son sözüm."

"Peki ya İp?" Bizi bir arada tutan büyüü bahane olarak kullanmaktan nefret ediyordum ama belki bir kereliğine de olsa bu benim lehime işe yarayabilirdi. "Yapamazsın."

beni terk et. Bunu ikimiz de hissedeceğiz."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda endişelenmiyorum."

"Neden endişelenmiyorsun? Acıyı hatırlamıyor musun?"

Kesinlikle öyle. İpin uzunluğunu test eden o deneyler hiç de eğlenceli değildi. Yine de, şimdi avantajıma kullanabilseydim, kullanırdım.

Eskiden hiç tartışmacı biri değildim ama vampir prensle ilgili bir şey vardı ve bu da bende karşılık verme isteği uyandırıyor.

Sebastian kaşlarını kaldırdı. "Rhain Gecenin İnsanları'nın bu odanın hemen altındaki ana odada toplandığını söyledi. İpin o kadar uzandığından oldukça eminim."

"Ya yanıyorsan?" Meydan okudum.

"Eğer yanıyorsam, sevgilim, ilk rahatsızlık belirtisinde gölge gibi geri dönerim." Bir elini kaldırarak, karanlığın üstündeki hâkimiyetini kanıtlamak istercesine gölgelendi. Sertçe nefes aldım ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Bu vampirler tehlikeli Luna. Çoğundan çok daha fazla. Senin için endişelenmeden onların icabına bakabilmem gerek."

"Ama-"

"Luna." Sesi sertti ve başını sallarken gözleri parlıyordu. "Kanıtlara göre Julieta'yı çoktan öldürmüşler."

Arkadaşımın kanlı, yırtık kanatlarının görüntüsü gözlerimin önünden geçti. "Bunu biliyorum," diye fısıldadım.

Sebastian'ın gözleri yumuşadı. "Sana zarar vermelerini istemiyorum." Eğildi ve alnını alnıma yasladı. "Lütfen, bu konuda benimle kavga etme Luna."

Sesinin tonundan mı yoksa "lütfen" kelimesini kullanmasından mı emin değildim ama mücadele etmeyi bıraktım.

Uzun bir nefes vererek, "Tamam. Burada kalacağım." dedim.

Duraksayarak uzandım ve tüneli tuttum. Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bir şartla" diye ekledim.

Sebastian başını öne eğdi. "Bunun bir pazarlık olduğunun farkında değildim." "Bu her zaman bir pazarlıktır."

Kıkırdadı. "Durumunuz nedir?"

"Bana geri dön." Parmaklarımı yüzünde gezdirdim. Yanaklarındaki kirli sakallar parmaklarımın altında sertleşiyordu ve gözlerinin her hareketimi izlemesi bana onun tüm dünyası olduğumu hissettirdi. "Konuşacak çok şeyimiz var Prens."

"Kesinlikle öyle." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve pencereden dışarı baktı. "Şafak söküyor. Çok uzun sürmez." Prens kaşlarını kaldırarak, anahtarı kapının yanındaki masaya koyarken bakışlarını üzerinde tuttu.

"Kapıyı kilitli tut. Ne duyarsan duy, kimsenin içeri girmesine izin verme."

Durduğu yere doğru yürüyerek ellerimi göğsüne koydum. Tuniği parmaklarımın altında pürüzsüzdü ama kumaş, altındaki kas yapısının sert çıkıntılarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Yapmayacağım." Kendimi parmak uçlarıma kadar iterek yanağını gagaladım. "Bana geri dön."

"Yapacağım."

Uzanıp enseme kavrayan Sebastian beni kendine doğru çekti. Ağzı yüzyıllardır hayatta olan birinin becerisiyle benimkine doğru hareket etti; güçlüydü ama her hareketi düşünceliydi. Beni sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi öptü.

Beni sevmiş gibi öptü.

"Dikkatli ol," diye fısıldadım dudaklarına.

Sebastian bana göz kırptı ve gölgeler etrafında dönerken bir adım geri çekildi. "Sevgilim, ben her zaman dikkatliyimdir."

Alay ettim ama ben daha bir şey söyleyemeden gölgelerin arasında kayboldu. Nefesimi tuttum, karnımda o korkunç ağrının patlak vermeyeceğini görmek için bekledim. Ama hiç gelmedi.

Güvendeymişiz gibi görünüyordu.

Şimdilik.

ZATEN KÜÇÜK olan oda her geçen dakika daha da küçülüyor gibiydi. Duvarda asılı eski bir saat uğursuzca tik tak ediyordu. Her vuruş zamanın geçtiğini ve Sebastian'ın hâlâ dönmediğini hatırlatıyordu.

Yemeğimi yedim; yahni midemde şöminenin tuğlalarından biri gibi duruyordu ve bekledim. Bira endişemi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Ağır bir düğüm oluştu ve beklerken parmaklarımı birbirine doladım.

Her şey çok gürültülüydü. Sebastian'ın diktiği mahremiyet koğuşu, handaki sesleri susturmak için hiçbir şey yapmadı. Hem erkekler hem de kadınlar zevklerini bulmuş, çığlıkları aşağıdan gelen mırıltılı konuşmalara karışıyordu.

Bira bardağım bir süre boş kaldığında ve Sebastian henüz dönmediğinde, düğüm daha da kötüleşti. Yıpranmış bir ipin yırtık uçları gibi büküldü ve kendimi hasta hissettim. Güneşin ilk ışıkları görüldüğünde aklımdaki tek şey Sebastian'dı. Ne yapacağımı bulmaya çalışarak bir ileri bir geri volta attım.

Ne kadar kalacağını söylememişti ama güneş doğmak üzereydi. Vampirler güneşe çıkamazdı, değil mi? Bu kötü bir şeydi. Onu uyarmak zorundaydım. Güvenliği için olmasa da söyledikleri hakkında konuşmak zorunda olduğumuz gerçeğı için.

Beni seviyordu.

Hala inanamıyordum.

Şimdi her şeyden şüphe ediyordum. Belki de üvey annem Ysabel haklıydı. Belki de aşk gerçekten vardı. Kafa karışıklığı içimi kemiriyordu. Aşk neydi? Keşke hissettiklerimin aşk olup olmadığını anlamak için kullanabileceğim bilimsel bir yöntem olsaydı. Neden işaretleyebileceğim bir liste yoktu?

Sebastian uyandığında aklıma gelen ilk, uykuya daldığımda ise aklımdaki son kişiydi. Onu hayatımdaki herkesten daha çok önemsiyordum. Onun yanımdayken kalbim daha hızlı atıyor ve tüm vücudum ona doğru yöneliyordu.

Bu aşk mıydı? Emin değildim. Bildiğim tek şey ona ihtiyacım olduğuydu.

Bu düşünce beni ayağı kalkmaya ve pelerini çekmeye itti. Onun yerine Sebastian'ın hayatta ve bana kızgın olması ölmesinden daha iyiydi. Özellikle de o bensiz giderken bu odada kalmamın söylenmesinden pek memnun olmadığım için.

Aşağıdan bir gürültü geldi ve botlarımı çekiştirdim. Eldivenlerimi taktım ve Bağlama İşaretimin gizlendiğinden emin olduktan sonra kapüşonumu saçlarımın üzerine çektim. Dikkatsiz davranıyordum ama aptal değildim.

Giyindikten sonra odada silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım. Eğitimli bir asker olmasam da, kendimi savunmam gerektiğinde bir şeylerle silahlanmak akıllıca görünüyordu.

Hızlı araştırmamda kayda değer pek bir şey bulamadım. Mekan küçüktü ve seyrek döşenmişti. Şöminedeki tuğlaları bir arada tutan harçta küçük bir çatlak fark ettiğimde sadece tereyağı bıçağıyla ayrılmak üzereydim. Bıçağı kullanarak kırmızı bir tuğla yerinden çıkana kadar harcı yonttum.

Elimde ağırdı ve kolum ağırlığa alışık değildi ama hiç yoktan iyiydi. Muhtemelen -büyük olasılıkla- çok kötü bir fikir olan bu durumdan kendimi vazgeçiremeden oda anahtarını aldım. Kapının kilidini açarak kulağıma tahtaya dayadım.

Bir inleme korusu ince duvarların arasından süzülüyordu ama başka bir şey duymadım.

Bu Sebastian için.

Cesaretimi toplayarak kapıyı açtım ve etrafıma bakındım. Bir dizi kapalı ve muhtemelen kilitli kapı koridor boyunca uzanıyordu. Odamızdan çıkarken artık ateş ışığı kadar tanıdık gelen mor ışıklar titriyordu.

Pelerinimin kıvrımlarının altındaki tuğlamı tutarak kapıyı arkamdan kapattım ve anahtarı cebime attım. Merdivenler hemen önümdeydi ve inmeye başladım.

Adımlarımı teker teker attım; döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Karanlıktı ve dikkat çekmek istemediğim için yavaş hareket ediyordum. Merdivenleri inerken kalbim çarpıyor ve ellerim tuğlaya yapışıyordu. Sessiz bir konuşma sesi duymadan önce altı basamak inmiştim.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı tiz sesli bir kadın.

"Öyle mi?" diye alay etti bir erkek. "Bir sonraki emirlerimizi bekleyeceğiz Florence. Onun nerede olduğunu tam olarak bilmeden kaleye öylece dalamayız. Onu almak dikkatli bir planlama gerektirir."

Tüylerim diken diken oldu. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı? Florence olduğu tahmin edilen kadın tiksinti dolu bir ses çıkardığında bir adım attım.

"Bir asırdan fazladır lanet olası bir mezarın içindeyiz, Philips. Biraz daha beklememi mi istiyorsun?" diye sızlandı. "İntikamımı almak istiyorum."

Üçüncü bir ses konuştu ve sesi otoriteyle çınladı. "Bu bir istek meselesi değil Florence. Böyle şeyler zaman alır. Düzgün bir şekilde yapılması gerekir. Onu canlı istediğini biliyorsun."

Florence alay etti. "Vincalo beklemedi."

İlk erkek hırladı ve bu vahşi ses karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Vincalo bir aptaldı ve onun yüzünden..."

Sesi kesildi ama yeterince duymuştum. Bu kötü bir fikirdi. Aslında bu, hayatım boyunca aklıma gelen en kötü fikir olabilirdi.

Ne düşünüyordum ki? Bunlar tehlikeli vampirlerdi. Onlara karşı hiçbir savunmam yoktu. Tuğlam ayın ölümsüz yaratıklarına karşı ne yapabilirdi ki? Eğer Sebastian haklıysa ve Julieta'yı onlar öldürdüyse, tahmin ettiğimden çok daha fazla delirmişlerdi.

Julietta'nın parçalanmış kanatlarının görüntüsü zihninden geçti ve bacaklarım titredi. Ayağım kaydı ve kendimi toparlamak için mücadele ederken duvara çarptım. Ses boşlukta yankılanıyor gibiydi ve korku içimde bir nehir gibi akarken kalbim çarpıyordu.

Vampirler konuşmayı cümlelerin ortasında kesti.

"O da neydi?" Florence sordu.

İçimden çıkmak üzere olan iniltiyi güçlükle bastırdım.

Ayağımı kaldırarak arkamdaki merdiveni yokladım ve yukarı doğru tırmanmaya başladım. "Sessiz ol," diye tısladı erkeklerden biri.

Ciğerlerim sıkıştı.

Hata. Bu çok büyük bir hataydı.

Sert bir el ağzımı sardı. Gözlerim açıldı ve ölümümle ilgili görüntüler gözlerimin önünden geçerken boğazımda sessiz bir ıglık yükseldi.

Beni buldular. Beni öldüreceklerdi. Buraya kadarmış. İşim bitmişti. "Sana olduğun yerde kalmanı söylediğimi sanıyordum." Kelimeler kulağımda hırıltıdan biraz daha fazlasıydı ama hayatımda duyduğum en iyi seslerdi. tüm hayatım boyunca.

İçimden bir hıçkırık koptu, Sebastian'ın ağzımı kapatan eldivenli eliyle boğuldu ve vampir prensime doğru sarktım.

Gölgeleri ikimizi de sararken eli ağzımın etrafında kaldı, diğer kolu karnıma dolandı.

Tısladı, "Konuşacak çok şeyimiz var Luna."

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Julietta'nın ölümünden o vampirler sorumluydu ve ben de neredeyse kendimi öldürtüyordum.

Sebastian'ın gölgeleri bizi küçük odamıza geri getirdiği anda prens beni yatağa yatırdı. Kığım yatağa değer değmez arkasını döndü. Sırtı kaskatı kesilmişti ve odanın diğer tarafına doğru tepinirken yumrukları iki yanında sıkılıydı.

Elleri kapının iki yanına indi ve ahşap, beyaz mafsallı tutuşunun altında çatırdadı. Gümleği sıkıydı, gölgeleri etrafında dalgalanırken kaslarının sert formunu ortaya çıkarıyordu. Aramızdaki hava yoğun ve öfke odayı doldurmuştu.

Şimdi, saatin tik takları tamamen farklı bir nedenle benimle alay ediyordu. Neden yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm ki? Burada, Eleyta'da, ben bir . Hiç kimseydim. Bir *bitki* bile bulamadım. Neden Sebastian'a yardım edebileceğimi düşünmüştüm ki?

Tuğlam bir takırtıyla yere yuvarlandı.

Vampir prens nihayet konuştuğunda sesi alçak ve kontrollüydü, sanki kendini kaybetmemeye çalışıyordu. "Aklından ne geçiyordu?"

"I-"

"Bir şey var, Luna," diye hırladı. "Sana tek bir şey yapmanı söyledim. Gözden uzak dur. Hepsi bu." Tahta kırıldı. "Seni öldürebilirlerdi."

Pelerinimi çıkararak eldivenlerimi çıkardım ve elimi bağlanma izimizin gezdirdim. "Ben sadece... Senin için endişelendim."

Sebastian'dan acı bir kahkaha kaçtı ve ben ürperdim.

"Endişeli misin? Luna, benim için endişelenmene gerek yok. Kim olduğumu bilmiyor musun?" Sonunda arkasını döndü. Bana doğru adım atarken uzattığı avuçlarından gölgeler akıyordu ve gözleri karanlık, dönen fırtınalarla parlıyordu. "Bana Karanlıklar Prensi derler. Bunun nedenini biliyor musun?"

Üstümde belirdi, kanatları arkasından çıkarken gölgeler fırtına gibi etrafında dönüyordu.

"Sanırım bu senin ışıltılı kişiliğinden kaynaklanmıyor?" Gerginliği dağıtmaya çalışarak şaka yaptım.

Sebastian bana ters ters baktı, kısılmış gözleri ve açılmış burun delikleri espri anlayışımın aniden ortaya çıkması karşısında ne hissettiğini tam olarak anlatıyordu.

"Hayır," diye hırladı. Avucunu açtı, yumruğunun üzerinde gölgeler çalkalandı. "Çünkü ben karanlığım. Benim gibi türümden başka kimse yok. Gerçekten yok. Annemin yapabileceği başka şeyler var. Ama gölgeler benim, ben de onlarınım."

Ona baktım.

"Gölgeleri kullandığını gördüm Sebastian," diye fısıldadım. "Birçok kez. Ne yaptıklarını biliyorum."

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok Luna. Hem de hiç. Gördüğün şeyler sadece salon numaraları." Yumruğu kapandı ve gölgeler kolunun etrafında yılanlar gibi dönerek uzanmış kanatlarının etrafında kıvrıldı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Kollarını iki yana açarak ofladı. "Çünkü seni güvende tutmaya çalışıyorum! Oradaki insanlar tehlikeliydi ve seni öldürmeye çalışıyorlardı." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Eğer olduğun yerde kalsaydın, onlarla başa çıkabilirdim. Ama hayır, bana itaatsizlik etmek zorunda kaldın. Ve bak şimdi nereye geldik. Gittiler."

Sebastian'a baktım. "Ne demek 'onlarla başa çıkmak'?"

Kaşlarını kaldırdı. Havayı bir ağırlık doldurdu ve bana ters ters baktı. "Luna, ne demek istediğimi *sanıyorsun*?"

Aramızdaki hava yoğunlaştı ve Sebastian'ın bakışları altında kıvrandım.

"Sanırım onları öldüreceğini söylemek istiyorsun," diye fısıldadım, bakışlarının ağırlığı altında rahatsız edici bir şekilde kayıyordu.

Cevap olarak başını eğdi.

Açıkçası, onun bir vampir olduğunu biliyordum. Yaşam tarzının beraberinde bir miktar ölüm getirdiğini varsaymıştım. Ama yine de, insanları öldürmekten bu kadar açıkça bahsettiğini duymak.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"kişiyi öldürdün?" Sessizce sordum.

Gözleri parlayana kadar süre geçti. "Çok," dedi huysuzca.

Midemdeki o düğüm intikam duygusuyla geri döndü ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. "Ne kadar... ne kadar çok?"

Sebastian'ın kanatları esnedi ve aramızdaki sessizlik uzadı. Hanın başka bir bölümünde biri inledi.

"Artık bilmiyorum," diye fısıldadı. Sesi uykusuz gecelerin ve tarifsiz acıların yankılarını taşıyordu.

Yataktan kalkıp Sebastian'a doğru yürüdüm. "Neden?"

Elini almak için hareket ettiğimde, anlam dolu bu kelime aramızda asılı kaldı. Bunu neden yapmıştı? Neden aldığı canları hatırlamıyordu? Ve belki de daha önemlisi, gözlerindeki işkence dolu bakışı neden bu kadar önemsiyordum?

"Sebastian-"

"Başka seçeneğim yoktu."

Sözleri odada yankılandı ve bir an için duyabildiğim tek şey kendi kalbimin atışları oldu.

"Kraliçe mi?" Ben sordum.

Başını salladı, ağzını sert bir çizgiyle bastırdı ve ben de elini göğsüme bastırdım.

"Sebastian, eğer seni o yaptıysa, bu senin suçun değil-"

"O ruhlar benim vicdanımı sızlatıyor," dedi başını sallayarak.

Kaşlarını çatıldı. "Ama bu demek değil ki-"

"Sebep olduğum ölümler benim yüküm. Luna, korkunç şeyler yaptım. Akıl almaz şeyler." Derin bir nefes aldı ve kanatları arkalarında esnerlerken bir elini saçlarında gezdirdi. "O hayatlar... onları ben almadım."

"Ne demek istiyorsun?" Kelimelerimi dikkatle seçerek durakladım. "Masum muydular?"

Böyle bir durumda ne yapacağımın emin değildim.

"Tanrılar, hayır," dedi sertçe, başını sallayarak. "Hepsi başlarına geleni hak ettiler. Ben asla bir masumu öldürmedim."

Kydona'ya teşekkürler.

Ben daha konuşmadan Sebastian iç çekti. Ses ağırdı ve o kadar büyük bir acıyla doluydu ki kalbim sızladı. "Mesele şu ki Luna, onların suçları asla bana karşı değildi. Hiçbiri bana zarar vermedi, en azından doğrudan."

Sözleri aramızdaki havada asılı kaldı ve gözlerim onu aradı. Dönen acı fırtınaları bana baktı ve kollarımı ona sarmaktan başka bir şey istemedim.

"Ama bu insanlar... onlar kötüydü."

"Öyleydiler," diye kabul etti. "Ve mecbur kalsam yine yapardım."

Bu itiraftan korkmamış olmam benim hakkımda ne söylüyordu? O bir katildi ama bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum.

Sebastian bir elini kaldırıp yanağımı avuçlarken sesi derinleşti. "Aşağıda olan o insanlar mı? Gecenin İnsanları mı? *Sana* zarar vermeye çalıştılar." Sesi sertleşti ve enseme avuçladı. Konuşurken gölgeler etrafında kıvrılıyordu. "Daha önce söylediklerim doğrudu. Seni seviyorum Luna. Hayatımdaki herkesten daha çok."

Uzanıp bileğimi tuttu. Parmakları bağlayıcı işaretin üzerinde gezindi, nazik dokunuşu ses tonundaki sertlikle çelişiyordu.

"Hata yapma sevgilim, sen benimsin. Benim karımsın. Benim prensesim. Senin düşmanların benim düşmanlarım. Senin sorunların artık benim sorunlarım. Seni tehdit eden herkesi yok edeceğim. Onları lime lime edeceğim, kararmış kalplerini delmek için kullanılan kazıkları size sunmadan önce damarlarından akan kanla karı boyayacağım."

Sözleri muhtemelen sağlıklı bir korku duygusu aşılmalıydı. Muhtemelen iğrenmeliydim. Bunun yerine, içimdeki çarpık bir parça bu ürkütücü, aşk dolu beyan karşısında ısındı.

Kesinlikle bende bir sorun vardı. Derin bir nefes aldım. "Sebastian-"

"Hayır, Luna. Anlamıyor musun? Senin için *her şeyi* yaparım ama şimdi ortada kontrol altına alınmamış bir tehdit var. Gecenin İnsanları hafife alınacak insanlar değildir." sıkarak benden uzaklaştı. "Bu benim şansımı

-Belki de tek şansım, sana tekrar zarar vermeye çalışmadan önce onları durdurmak. Beklenmedik gelişinizden önce, sonunda bazı iyi bilgiler edindim. Bu insanlar *kötü* ve sana zarar vermeye çalışıyorlar. Onlarla başa çıkabilirdim ama şimdi en başa döndük."

Sözlerinin ağırlığı bana çarptı. Her şeyi mahvettim.

Gözlerim yaşardı ve onları fırçalayarak uzaklaştırdım. "Sebastian, özür dilerim. Yerimde kalmalıydım. Ben sadece..."

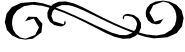
"Endişeliyim. Biliyorum." İç çekerek başını salladı ve kapının yanına yığıldı. Kanatları gölgelerin içine kaydı ve başını eğdi. "Sadece... uyu, Luna. Ben nöbet tutacağım. Artık kaleye gölge gibi dönmenin bir anlamı yok. Güneş batana kadar bekleyeceğiz ve sonra bizi eve götüreceğim. O zaman bu konuyu daha fazla konuşabiliriz."

Yüzünden konuşmayı bitirdiği anlaşıyordu. Sessizce yatmaya hazırlandım, her şeyin nerede yanlış gittiğini düşünürken yorganı üzerime çektim.

Uyurken kanlı kabuslar peşimi bırakmıyordu.

OceanofPDF.com

Spymasters ve Şueens

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

My parmaklarım Rhain'den aldığım mendilin üzerindeki mavi işlemeli ayın izini sürüyor, küçük, sert yumrular okur gibi yaparken dikkatimi dağıtıyordu. Mavi Saray'daki gecenin üzerinden bir hafta geçmişti.

Moon Inn, dikdörtgen kumaş üzerinde saatlerce çalışmasına rağmen, paylaşacak başka bir sırrı yokmuş gibi görünüyordu.

Döndüğümüzden beri Luna'yla aramızdaki şeyler tuhaftı. Belki de çok hızlı hareket ettim. Belki de beklemesi gereken şeyleri söyledim. Belki de peşinden gelen herkesi yok edeceğimi söylediğimde onu korkuttum.

Her iki durumda da bir şeyler değişmişti.

Tüm çabalarımın rağmen mektuplarının neden cevapsız kaldığını henüz öğrenememiştim. Luna'nın ailesinin durumunu kontrol etmesi için Estrella'yı gönderdim ve vampir herkesin güvende olduğunu bildirdi. Sarışın vampirin en iyi günlerinde bile iğneleyici bir tavrı olabilirdi ama ben ona güveniyordum.

Bu bir sorundu. Kayıp mektuplardan ziyade, bunun arkasındaki mantık. Yarın gece Estrella'nın Ipotha'ya şahsen bir mektup göndermesine ve geri dönmeden önce bir cevap kaleme alınmasını beklemesine karar vermiştim ama bu daha büyük sorunu çözmiyordu.

Kalemdeki biri kasıtlı olarak karıma duygusal zarar veriyordu. Nedenini bilmem gerekiyordu. Güvendiğim casuslar bu konuyu araştırıyordu ama henüz bir haber yoktu. Sadece bu da değil, Mavi Ay Hanı'ndan döndüğümüzden beri Luna içine kapanmıştı. Kendini normalden daha fazla kitaplarına gömüyor, neredeyse hiç konuşmuyordu. Aramızdaki Bağlama İşareti bile sessizdi.

Çok uzun bir hafta olmuştu. Her gece yatağında karımın yanında uyandığımda bir öncekinden daha aç oluyordum. Luna'dan içtiğim geyik kanı artık beni daha da az besliyordu. İkimiz de giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyorduk. Öfkelerimiz gün geçtikçe azalıyordu ve bunun sonsuza kadar devam edemeyeceğini biliyordum.

Önümde bir kitap açık duruyordu ama konsantre olamıyordum. Dikkatim büyük masasının başında durmuş, kanatlı bir elfle alçak sesle konuşan Keven'e kaydı. Kütüphanenin önüne yerleştirdiğim muhafızlar yeni bir eklemeydi ama gerekliydi.

Yine de gergindim. Luna'yı Gecenin İnsanları'nı gizlice dinlerken yakaladığım andan beri böyleydim. Karıma zarar vermek isteyen insanlar olduğu bilgisi üzerimde ağır bir yük oluşturunuyordu.

Kalemin içinde bir şeyler oluyordu ve ben ne olduğunu bilmiyordum. Bugünlerde uyku nadiren geliyordu. Luna'yı sürekli gözetim altında tutmak için ilkel bir ihtiyaç hissediyordum, görünmeyen tehdidin ağırlığı ikimizin de üzerinde belirliyordu.

"Prens?" Omzuma bir el indi ve sıçradım, etrafıma bakarken gölgelerim yumruklarımın etrafında kıvrıldı.

Yaşlı kütüphaneciyi görünce derin bir nefes aldım. "Keven, insanlara sinsice yaklaşmamalısın."

Özellikle de karısına aşkını ilan ettiği ve karısı onu bir hafta boyunca görmezden geldiği için zaten gergin olan bir vampir prene karşı. Gölgelerimi tekrar avuçlarıma içine çekerken akıllıca, bu kısmı kendime sakladım.

Kütüphaneci yüzünü buruşturarak elini geri çekti. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim. Phyrre bana bir mesaj gönderdi. Rapor vermek için yola çıktı."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Keven." Luna'ya dönerek elimi onun yanındaki masanın üzerine koydum. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben orada olacağım."

Başını kitabından kaldırmadı bile, sayfayı çevirirken "Devam et. Ben burada olacağım." Homurdandı. "Bir yere gidebileceğim yok ki."

Bu, muhtemelen, Bağlantımızla ilgili tek iyi şeydi. Gözlerim her zaman Luna'nın üzerindeydi. Gecenin İnsanları karıma zarar vermeye çalışacaklarsa, beni geçmeleri gerekecekti. Ona zarar gelmesine izin veremezdim.

Sandalyemi geriye iterek mendili cebime attım ve en yakın raflara doğru yürüdüm. Avuç içimi kitap raflarının pürüzsüz ahşap yüzeyine yerleştirerek tüm rafların etrafına bir mahremiyet perdesi çektim.

alan. Gölgeleler benden uzaklaştı, avuçlarıma geri kaymadan önce bir an için etrafımızdaki havayı yoğunlaştırdı.

Beklemek için yerleştım ve Luna'yı okurken izledim. Parmağı metnin üzerinde ve ara sıra yanındaki parşömene notlar alarak nefesinin altında mırıldanıyordu.

Kısa süre sonra kütüphaneye bir karaltı girdi ve birkaç dakika içinde casusluk müdürüm karşımda durdu.

"Bastian." Phyrre selamlamak için başını eğdi, uzun siyah saçları koyu kıvıl tenini çerçeveleyen kalın ipler halinde sarkıyordu. "Seni bulduğuma sevindim."

Casus şefimin başının üzerinden Luna'ya bakabilmek için yer değiştirerek, "Ne rapor edeceksin?" diye sordum.

Phyrre kollarını kavuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse Bastian, burası tam bir karmaşa. Bu kale daha önce hiç görmediğim kadar kalabalık."

Gerçekten öyleydi.

İçimi çektim. "Annem tüm bilgeliğiyle önümüzdeki ayın sonunda doğum gününü kutlamak için bir balo düzenliyor."

"O hiç-"

"Hayır." Başımı salladım. "Bunca yıllık hayatımda bunu ilk kez yapıyor."

Son zamanlarda ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de sözde "yaklaşan karanlıktan" bahsetmesiydi, ama önce Gece İnsanları'nın mezarlarından çıkmasına izin verdi, şimdi de bu mu?

Belki de akıllı kayıyordu. Gerçeklikle bağlarını tamamen koparacak kadar yaşlanan vampirlerin hikâyeleri tavernaların en karanlık köşelerinde dolaşırdı. Bazen güneşe doğru yürümeyi seçerlerdi. Diğer zamanlarda ise etraflarındaki her şeyi yok ediyorlardı.

Ya da belki annem aklını kaçırmıyordu. Belki de tamamen başka bir şey oluyordu.

Titredim. Bir şeyleri kaçırdığım hissinden kurtulamıyordum. Evlilik, Bağ, Işık Elfinin öldürölmesi... hepsi birbiriyle bağlantılıydı. Bir şeyler oluyordu.

Keven'in uyarısı zihnimde yankılandı. Ne olursa olsun Luna'yı güvende tutmalıyım.

"Sebepe her ne olursa olsun, hayatımı zorlaştırıyor." Phyrre kaşlarını çatıı.

Ufak tefek olmasına rağmen Phyrre vahşi bir vampirdi. Benden çok daha yaşlıydı,

Tüm ülkeye yayılan casus ağımın başındaydı. Ona hayatım pahasına güvenmişim.

"Ne öğrendin?" diye sordum.

Handan döndüğümüzde, Phyrra'dan Gecenin İnsanları ile ilgili herhangi bir bilgi araştırmasını istedim.

"Önemli bir şey yok." Casus şefim iç çekti. "İncelenmesi gereken çok fazla bilgi var, Majesteleri."

Buna hiç şaşırmadım. Sanguis Kalesi, Annemin balosuna hazırlık için vampirler ve onların kaynaklarıyla ağzına kadar doluydu. Hatta birkaç yabancı devlet adamının bize katılması için davetiye bile çıkarmıştı. Ipotha'dan bir konsey üyesinin yanı sıra kıtamızın en güneyindeki krallık olan Drahan'dan Kraliçe Sanja'nın bir temsilcisi de yoldaydı.

Elbette Ithenmyr'den gelen hiçbir temsilci yoktu. O lanet olası ülke diğer herkesi görmezden geliyor, sınırlarını kapatıyor ve kıtanın geri kalanını topraklarında olup bitenlerden haberdar etmiyordu.

Son casuslarımız Ithenmyr'deki kanunların her zamankinden daha katı olduğunu bildirdi. Yüce Kralları kadınlara hayvanmış gibi davranıyor, geri kalanımızı Tanrı'nın lanetlediği azizler gibi gösteriyordu. Eleyta ve Ithenmyr arasındaki ortak sınırdaki yaşanan çatışmaların sayısı her geçen gün artıyordu. Yakında bir kırılma noktasına ulaşacaktık. Tek umudum o zamandan önce Bağ'ı koparmaktı.

"Rhain'den haber aldın mı?" Ben sordum.

Phyrra başını salladı. "Hayır, ama kuzeye bir mesaj daha göndereceğim. Eğer Gecenin İnsanları Whiterose'un kalıntılarının yakınında saklanıyorlarsa, onları bulacağız."

"Güzel." Başımı salladım. "Bana Fae'lerden bahset."

Doğuda, Çivit Okyanusu'nun ötesinde, fae'ler kendi başlarına yaşıyorlardı. Mevsimlik saraylara bölünmüş olan yöneticilerinin acımasız olduğu söylenirdi. Kararsız. Yalan söyleyemezlerdi ama gerçeğin kıyısında yaşarlardı. Pervasızdılar, insanları evcil hayvan ve oyuncak olarak kullanıyorlardı.

Kış Sarayı Kraliçesi ve Sonbahar Sarayı Kralı, Anne'nin balosuna davet edilmişti. Temsilcileri üç gün önce gelmişti ama kraliyet ailesi henüz Eleyta'ya adım atmamıştı.

Phyrra alay etti. "Onların hepsi dramatik Bastian. Birbirleriyle aynı binada bulunmayı reddediyorlar ve kalenin iki yanında kamp kurmuş durumdalar. İkisi de pek hoş değil ve bu her neyse bitmeden önce en az bir ölüm olacağından oldukça eminim."

Eğer Annem politika yapmayı ve vefasız Fae'lerle ittifaklar kurmayı umuyorsa, hayal kırıklığına uğrayacağından oldukça emindim.

Muhafızların, ölümsüz varlıklar arasındaki yarım düzine kavgayı ayırdıklarını söylediklerine kulak misafiri olmuştum bile.

Çok fazla oluyordu. Çok fazla insan. Çok fazla tehdit.

Kendi kalemde neler olduğunu bile bilmezken Luna'yı nasıl koruyabilirdim? Eğer bu İp olmasaydı, tüm zemin çalışmalarını kendim yapıyor olabilirdim.

Casus şefim beni izliyordu. "Başka bir şey var mı, Bastian?"

Başımı salladım. "Hayır. Gözlerini ve kulaklarını açık tut. Bir şey bulursan bana haber ver."

Phyrre'nin yüzünde alaycı bir gülümseme dans etti. "Hep öyle yaparım."

Güldü ve arkasında hışırdayan kağıtlar bırakarak koşmaya başladı.

Ay yükseldiğinde, dişlerim ağrıyordu. Daha önce hizmetkârlar Luna için kahve, benim için de bir fincan ılık geyik kanı getirmişlerdi. Fincanımın dibine ulaştığımda kaşlarımı çattım. Midemde kıvrılan açlığı yatıştırmak için çok az şey yapmıştı. Daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

"Burada hiçbir şey yok." Bir kitap kapandı ve başımı kaldırdım. Luna kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, masanın üzerinde aramızda duran devasa kitaba bakıyordu.

Başlığa bir göz attım.

Aysızlar: Vampir Türünün Tarihi. "Bir şey yok mu?" Ben sordum.

Keven, Luna için bulduğu diğer birkaç kitapla birlikte bu kitabı da arşivden çıkarmıştı. Bu tüm kütüphanedeki en eski kitaplardan biriydi. İçinde İp hakkında bir şeyler olduğunu düşünmüştüm.

"Bağlanmaktan bahsediliyor ama hepsi bu." Şakaklarını ovuşturarak inledi. "Bulduğum birkaç alıntı en iyi ihtimalle şifreli. Aralarında bulabildiğim tek ortak nokta Unutulmuş Gölgele Evi adında bir yere yapılan ince göndermeler, ama bunun ötesinde bir bilgi yok. Önemli bile olmayabilir. Bilmiyorum."

Luna'nın sesine hayal kırıklığı sızdı ve şakaklarını ovuşturdu.

"İsmi bilmiyorum ama Keven'e sorabilirim," dedim. "Belki o bu Ev hakkında daha fazla şey biliyordur."

Luna ayağa kalktı, birkaç kitap toplayıp çantasına yerleştirdi. "Anlamıyorum." Sesi kısıktı ve kütüphanenin girişindeki muhafızlar başlarını kaldırıp baktılar. "Ciro bunu bize neden yaptı Sebastian?"

"Bilmiyorum." Gölge gibi Luna'nın yanına yaklaşıp çantayı ondan aldım ve omzuma attım. "Adamlarım var. Casuslar. Onu bulmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Rhain dışarıda herhangi bir ipucu arıyor ve bir şey öğrenir öğrenmez geri bildirimde bulunacak."

Luna başını eğerek beni inceledi. "Ona güveniyor musun? Rhain'e? Ormanda biraz düşmanca görünüyordun."

Nefesimi içime çekerek dilimi dişlerimin ucunda gezdirdim. "Bu farklıydı."

"Nasıl?" Sanki beni kitaplarından biri gibi okumaya çalışıyormuş gibi bana baktı. "Onu boğdun. Ölmesine ramak kalmış gibi görünüyordu."

Bana bu soruları soracak kadar rahat hissetmesi çok hoşuma gitti. Çoğu insan beni görünce başka yöne kaçırdı. Luna öyle değildi. O beni gördü ve anlamak istedi.

"Ölümden birkaç dakika uzakta olman hâlâ hayatta olduğun anlamına geliyor, sevgilim." Göz kırptım.

"Zar zor," diye karşılık verdi.

Luna'nın yanaklarına renk gelmeye başlamıştı ve benimle tartışmaktan o da en az benim kadar keyif alıyor gibiydi. Tekrar konuşmamız anlamına gelecekse bunu onunla bütün gece yapabilirdim.

Karıma doğru eğilerek, "Zar zor hayatta olmak hâlâ hayatta olmaktır," diye fısıldadığımda kokusu burnuma kadar geliyordu.

"Anlambilim" diye mırıldandı.

"Pek sayılmaz. Rhain'in başı hâlâ omuzlarının üzerinde ve kara kalbi bir gün daha atmaya devam edecek." Başımı eğerek Luna'nın kahverengi gözleriyle buluştum. "Biz öldüğümüzde vampirlere ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama beni bilgilendirmek üzere olduğunuzu varsayıyorum?"

Haklıydı. Kaşlarını kaldırarak omzunu sıktım.

"Bunu bilmen önemli. Her ihtimale karşı." Luna'nın kendini nasıl savunacağını bilmeden bu kalede yaşaması güvenli değildi. Şimdi bu konuya girmek için en uygun zaman gibi görünüyordu. Kütüphanenin bu bölümünün etrafına diktiğim mahremiyet kalkanı hâlâ sağlamdı ve Luna'nın burada olması beni rahatlatıyordu.

Bu konuşma burada. "Bizi öldürmenin çok az yolu var. Kafa kesmek tabii ki."

Luna kuru bir sesle, "Elbette," diye tekrarladı.

"Bu oldukça açık. Bir vampir bile bundan kurtulamaz. Ateş de başka bir yol. Ama daha yavaş. Daha fazla beceri gerektirir. Aynı şey güneş için de geçerli." Vampirlerin güneş ışığında diri diri yandığına tanık olmuştum. Korkunç bir olaydı ve bir daha asla görmek istemedim. "Vampirlerin kalbine kazık ise durum farklıdır."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Nasıl farklı olabilir ki?"

Bunu düzgün bir şekilde ifade etmeye çalışarak enseme ovuşturdum. "Kazığa oturtulmak anlık bir ölüm değildir. Kalbimizin ortasına odun saplansa bile, ölümün kesinleşmesi bir ya da iki dakika sürer. Siyah damarlar, vampirin tüm vücudu onlarla kaplanana kadar çarpma noktasından dışarı çıkar. Uzaktan bakıldığında neredeyse görünmezler ama yakından bakınca dikkat çekerler."

Kaşlarını kaldırdı. "Ölümcül bir örümcek ağı gibi mi?" "Aynen öyle." Bu harika bir tanımlamaydı.

Luna ürperdi. "Bu oldukça korkunç. Sanırım Rhain'in onu bu kaderden kurtardığın için mutlu olması gerekiyor?"

"Öyle." Başımı salladım.

Luna alt dudağını dişlerinin arasından çekerek bana baktı. "Anlıyorum. Bu... şey, sanırım bu iyi." çekti ve Bağlama İşareti'nde bir şey titreşti. Gerginlik. "Başka bir şey daha var..."

"Ne?" Belki biraz fazla hevesle sordum.

Sanki hâlâ halka açık bir yerde olduğumuzu yeni hatırlamış gibi kütüphanede etrafına bakındı. "Bu konuşmaya özel olarak devam edebilir miyiz? Sana sormak istediğim bir şey var."

Luna'nın ne söyleyebileceğini düşündükçe içimi bir merak kapladı.

"Elbette." Tristan'a işaret ederek, girişin yanında nöbet tuttuğu duvardan sıyrılıp bana doğru gelmesini bekledim. "Karım için biraz yiyecek gönder ve odalarımıza getirsinler."

"Elbette, Majesteleri."

Kütüphane kapısı arkasından çarparak kapandı ve bir bulanıklık içinde gitti. Parmaklarımı Luna'nın kilere geçirerek gölgelerimi çektim ve bizi odamıza geri götürdüm.

Ayaklarımız taş zemine indi ama ben .

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Başparmağımı birleşen parmaklarımızın üzerinde gezdirerek sordum.

Luna dudağının iç kısmını çiğnedi. "Baloda tanıştığımız cadıyı hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çatarak o geceye dair anılarımı gözden geçirdim. Düzinelerce vampirle konuşmuştuk ama hatırlayabildiğim tek bir cadı vardı.

"Kuzey köylerine yapılan keşif gezisine katılan kızıl saçlı olan mı?"

"Evet, işte o." Luna durakladı, dudakları aşağı doğru eğildi. "Syndra. Onu tanıyorum."

Başımı öne eğdim. "Ama yeni tanıştığınızı söyledi."

"Bunu neden söyledi bilmiyorum. O zaman kafam karışmıştı ve hala anlamıyorum. Ona hemen karşı çıkmadım çünkü..."

"Birbirimizi tanımıyorduk," diye cümleyi tamamladım, sesi kesilince. "Bana güvenebileceğini bilmiyordun."

"Yanılmışım, biliyorsun," dedi Luna sessizce. "Sana güvenebilirim. Syndra bir Ipothan cadısı ve onunla kardeşimi ziyaret ettiğimde tanıştım."

"Marius, değil mi?"

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Evet, işte o. O benim tek kardeşim ve o hasta."

"Özür dilerim."

Luna bir omzunu kaldırdı. "Hayatı boyunca böyleydi. Doğduğundan beri garip bir hastalık onu rahatsız ediyor. Ne kadar yerse yesin, bir türlü kilo alamıyor. Her zaman zayıftı. Yaşıtlarına göre daha küçük ve diğer hastalıklara karşı daha duyarlı."

Kaşlarımı kaldırdım. Lunanın anlattığı şey, Karadeniz yakınlarındaki insan köylerini etkileyen hastalığa çok benziyordu.

"Ben de bir bitki arıyordum," dedi Luna. "Syndra bunun kuzeyde yetiştiğini ve hastalığa çare olabileceğini söyledi."

"Bundan bahsettiğini hatırlıyorum." Yapbozun parçaları yerine oturdu ve gözlerim büyüdü. "Bu botaniğe olan ilgini açıklıyor."

"Ama sonuçsuz bir çabaya dönüşüyor. Kitapların hiçbirinde Syndra'nın tarif ettiği bitki yok. Yine de dışarıda bir yerde olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum." Luna durakladı, kahverengi gözleri benimkileri arıyordu. "Düşündüm ki belki..."

Sesi kesildi ve Bağlama İşareti'nde bir endişe parıltısı belirince elini benimkinden çekti.

"Belki ne?" Yumuşakça sordum.

"Belki kaleden ayrılıp bitkiyi kendimiz arayabiliriz? Bu bitkiyi gerçekten bulmak istiyorum. Bağlı olduğumuzu biliyorum, yoksa tek başıma giderdim ama-"

"Bu yüzden mi bu kadar sessizsin?" İçimi yoğun bir rahatlama kaplarken kaşlarımı kaldırdım. "Kardeşin için endişeleniyorsun. Bu... handa söylediklerim yüzünden sessiz kalmadın değil mi?"

Gözleri büyüdü. "Hangi bölüm? Beni sevdiğini söylediğin kısım mı yoksa peşimden gelen herkesi nasıl yok edeceğini anlattığın kısım mı?"

Her kelimesinde ciddiye dim.

"İkisi de mi? İkisi de mi?" Dedim. "Bunları tartışabilirsek ve aramızdaki havayı temizleyebilirsek harika olur."

"Havayı temizlemek mi?" diye tekrarladı, yatağa otururken kaşları çatılmıştı. "Neden?"

Gözlerimi ona diktim. "Ne demek istiyorsun, neden? Biz değil miyiz... aramızda çok fazla gerginlik var. Söylediklerime kızdığını sanıyordum."

"Kızgın mı?"

Gözlerimi kırpıştırarak kendimden şüphe etmeye başladım. Bana kızgın değil miydi? "Evet, bütün hafta seninle sohbet etmek neredeyse imkânsızdı. Kızdığını sanmıştım."

Luna uzanarak bir yastık aldı ve onu karnına bastırdı. "Oh, Tanrım. Ben..." Kaşlarını çatarak derin bir nefes aldı. "Bu benim hatam."

"Ne?" Sandalyeyi kenara çektim ve ellerimi gözlerime sürmeden önce içine kaydım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Luna bana baktı. "Kavga ettiğimizi mi sanıyorsun?"

"Öyle değil mi?" Bu şüphe büyüdü, içimde kıvrıldı ve midemde her zaman var olan açlığı vurguladı. "Bütün hafta benimle neredeyse hiç konuşmadın."

Luna başını sallayarak inledi. "Özür dilerim."

Yataktan kalkıp kucağıma geldi ve kendini göğsüme bastırdı. Poposu kalçalarımın iner inmez kollarımı ona doladım, onu yakınımda tutarken kokusunu içime çektim. Onun bu kadar yakınımda olması içimdeki yanan beslenme ihtiyacına yardımcı olmuyordu ama handa geçirdiğimiz geceden beri en yakın olduğumuz an buydu.

Yine de Luna'nın neden özür dilediğinden emin değildim. "İtiraf etmeliyim ki sevgilim, biraz kafam karıştı. Bütün hafta benimle neredeyse hiç konuşmadın."

"Ben sadece... kafamın içinde kayboldum. Marius ve Tether hakkında düşünüyordum..." Sesi kesildi ve göğsüme gömülerek başını salladı. "Gençken bana Buz Kraliçesi dediklerini biliyor musun?"

İçimi bir öfke seli kapladı ve yumruklarımı sıktım. "Kim sana böyle dedi?"

Onları bulup hayatlarını mahvedecektim. Luna buz gibi değildi. Zeki, güzel ve düşünceliydi.

"Kız kardeşlerim." Sert bir kahkaha attı. "Tıpkı şu anda dışarıda yağan kar gibi, beni soğuk ve duygusuz olmakla suçladılar."

"Bu çok saçma," diye .

Luna tanıdığım en etkileyici insan olmayabilirdi ama bazı şeyleri derinden hissediyordu. Bunu gözlerinde, kendini taşıma biçiminde görebiliyordum.

Tanrım, onun duygularını Bağlama İşareti aracılığıyla *hissettim*. Ne cüretle ona kendini bu kadar kötü hissettirirler?

Gölgelerim damarlarımda dolaşıyor ve Luna'nın ailesini bulup onlara insanlara nasıl davranmaları gerektiği konusunda bir ders verme arzusu bedenimi sarıyordu.

İçimden geçen ilkel ihtiyaca boyun eğmek yerine başımı salladım. "Yanıliyorlardı. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Luna omuz silkti. "Ben sadece... duygularım konusunda pek iyi değilim. Bazen günlerce kafamın içinde kayboluyorum. Sana kızgın olduğumu düşündüğün için özür dilerim." Başını kaldırdı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Kızgın değilim, biliyorsun. Sadece dikkatim dağıldı. Benimle alay ederlerdi ve ben de düşündüm ki..."

"Ailen hatalıydı, Luna." Kahverengi gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim. "Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Cevap vermek için ağzını açtı ama daha cevap veremedi kapı çalındı.

"Prenses?" Fleur'un ürkek, sessiz sesi kapıdan içeri süzüldü. "Size biraz yemek getirdim."

Luna bana baktı. Dudakları dolgundu ve bakışlarında öyle bir açıklık vardı ki, içimde kanla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi kucağımda oturan dişiyle ilgili olan bir açlığın büyümesine neden oldu.

"Buna daha sonra devam edelim," diye fısıldadı.

Luna dudaklarını yanağıma bastırırken tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Ayağı kalkarak hizmetçinin odaya girmesine izin verdi ve ben de dişlerimin sızlamasını görmezden gelmeye çalıştım.

Fleur elinde bir tepsiyle içeri girerken bana baktı. "Nelo yolda, Majesteleri. Acil olduğunu söyledi."

Başımı salladım ve salona doğru ilerledim. Annem Gecenin İnsanları'nın döndüğünü onaylar onaylamaz, Nelo'yu kalenin her yerinde onlardan bir iz aramakla görevlendirdim. Çevrilmedik taş bırakmayacaktık. Luna'nın güvenliği söz konusuyken olmazdı.

Odanın dışında bekleyen muhafızları göndererek soğuk taşa yaslandım.

Çok beklemem gerekmedi. Gölgeler kısa sürede koridoru doldurdu ve Nelo önümde belirdi. Kafasında tek bir saç teli bile yoktu, ama gözlerindeki bir şey hemen doğrulmama neden oldu.

Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak, "Sorun ne?" diye sordum.

Vampir derin bir nefes çekti. "Bir casusu ortaya çıkardım, prensim. Işık Elfini öldürdüğünü itiraf etti."

Kararmış ruhumda bir umut ışığı parladı. "Bana her şeyi anlat."

Sakin Bırakma

OceanofPDF.com

"D "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı Prenses?" Julieta'nın yerine geçen hizmetçi Fleur, banyo odasının açık kapısında duruyordu. Ellerini birbirine kenetlemiş, bir ayağından diğerine geçerek diğer. "Banyo yaptım ama ihtiyacınız olursa ."

İkiye bölünmüş bir bisküvinin üzerine tereyağı sürerek başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim."

Fleur başıyla onayladı. Ayrılırken kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Sebastian'ın alçak sesi askerlerinden biriyle konuşurken yatak odasına süzüldü ve ekmeğime reçel katarken dönen gölgelerini bir anlığına yakaladım.

Başımı salladım. Kızgın olduğumu düşündüğüne inanamıyordum. Kafamı bu kadar meşgul etmemin kefareti buydu. Sebastian'ın sessizliğim hakkında ne düşündüğünü hesaba katmamıştım bile.

Kızgın mıydın? Kızgınlıktan o kadar uzaktım ki; neredeyse komikti.

"Emin misin?" Sebastian'ın sesi koridordan geldi ve ben sıçradım.

Kapı hâlâ kapalıydı ama içeriden sessiz bir konuşma mırıltısı geliyordu. Kısa bir süre kulağımı tahtaya dayayıp gizlice dinlemeyi düşündüm ama vazgeçtim. En son böyle bir şey yaptığımda her şeyi mahvetmişim.

Kendime bir fincan kahve doldurup bir kaşık şeker ekledikten sonra ellerimi fincanın etrafına doladım ve yatağın kenarına oturdum. Kuzey Krallığı'na geldiğimden beri denediğim onca yeni şey arasında en sevdiğim buydu. Koyu kahverengi sıvı hem enerji verici hem de lezzetliydi.

Sebastian sessizliğimin nedeni konusunda daha fazla yanılmış olamazdı. Geçen hafta çok sessizdim çünkü araştırmamın yanı sıra,

Ona karşı ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. Vampir prensi tamamen yeni bir şekilde önemsiyordum. Bugünlerde yaptığım her şey onun etrafında dönüyordu. Bu bilinçli bir düşünce bile değildi. Ona o kadar odaklanmışım ki başka hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. İlk başta, her gün onunla birlikte olmak bir lanet gibi gelmişti.

Ama şimdi, her şey değişiyordu. Ben değişiyordum. Bu kocam çok nazikti. Vampirlerin yapabileceklerini bilmediğim bir şekilde şefkatliydi.

Ama kalbimdeki bu his aşk mıydı? Mantıklı yanımda bunun mümkün görünmediğini savunuyordu. Eşleşmemiz ayarlanmış bir siyasi birlikteliktir ve evliliğimizi tamamlamamıştık bile. Aşkın nasıl bir his olduğunu nereden bilebilirdim ki?

İnleyerek şakaklarımı ovuşturdum. Tüm bu düşünceler başımı ağrıtıyordu. Keşke Julieta burada olsaydı. Bu konuyu ona sorabilirdim.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve iç çektim. Yarısı boşalmış kahve bardağıma masaya bırakıp kulağıma kapıya dayadım.

Sebastian hâlâ konuşuyordu ve sesinin sabitliğine bakılırsa bir süre daha orada kalacak gibiydi. Saçlarımı örgüden kurtararak banyo odasına girdim ve soyundum. Leylak kokulu banyodan buhar yükseldi ve kıyafetlerimi çıkardım.

Küvete tırmanıp saçlarımı yıkadıktan sonra başımı kenara yasladım. Gözlerim düştü ve son birkaç haftanın yorgunluğu beni yakaladı. Uyku beni sıcak kucağına çekerken, gölgeleri evcilleştiren siyah saçlı yakışıklı vampirin görüntüleri gözlerimin önünden geçti.

Bir el omzumu sıktı ve biri adımı seslendi. Gözlerimi açtığımda Sebastian'ı önümde çömelmiş buldum. Kanatları açılmıştı ve siyah gözleri beni dikkatle incelerken endişeyle doluydu.

"İsvana'ya teşekkürler," dedi kabaca, bakışlarını kaçırmadan önce bana doğru bir havlu fırlattı. "Kapıyı çaldım, çaldım ama cevap gelmedi. Yaralandığımı düşündüm."

Gözlerimi kırıştırarak yönümü bulmaya çalıştım. Elimi soğuk sudan çıkarıp kırıkmış cildime bakarken uyuşukluk hâlâ beni çekiyordu.

"Uyuyakalmış olmalıyım," diye mırıldandım.

Kabarık havluyu kaptığım gibi ayağa kalktım. Beyaz bezi etrafıma sararken üzerimden soğuk su aktı, yukarı uzanıp saçlarımı topuz yapmadan önce bir düğümle sabitledim.

"Giyin lütfen Luna." Sebastian arkasını dönerek banyo odasının girişine doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "İçinde rahat hareket edebileceğin bir şeyler giy. Gitmemiz gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Pencereden dışarı baktım, gökyüzünü boyayan güneş ışığı çizgilerini fark ettim. "Neredeyse gündüz oldu. Güneşe çıkamazsın."

Sebastian eşikte durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Dışarı çıkmayacağız."

Son kelimeyi söyleme şekli... Bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Kaşlarımı kaldırarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Soğuk bir yer," dedi kaçamak bir ifadeyle. "Sadece... ona göre giyin. Bir tunik ve tozluk en iyi seçenekler olacaktır. Ne kadar sıcak olursa o kadar iyi."

Ben daha fazla soru sormadan kapıyı ikimizin arasına çekti.

"Bu çok tuhaftı," diye mırıldandım nefesimin altında.

Sebastian'ın istediği gibi saçlarımı tarayıp ördükten sonra gardıroptan rahat bir siyah tayt ve sıcak tutan, uzun kollu bir tunik çıkardım. Giyindiğim sırada kapı çalındı.

"Hazır mısın, Luna?"

"Evet," diye seslendim.

Sebastian kapıyı açtı, beni incelerken kapı çerçevesini kavradı. Ben de aynısını yaptım, bakışlarım onun üzerinde gezinirken ağzım açılıp kapanıyordu.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bir savaşı gibi görünüyorsun," diye fısıldadım.

Gölgeler bacaklarının etrafından akarak odadaki ışığı çekiyordu. Kanatları alevlenmişti, etraflarında karanlık dalgalanıyordu ve kalçasında bir kılıç asılıydı. Döndüğünde, uyluklarına bağlanmış ikiz hançerleri gördüm.

Onu bırakın üç silahı, bir silahla bile görmemiştim. Sadece bu görüntü bile tüylerimi diken diken etti.

Bir çift diz boyu deri çizme uzattı. "Bunları giy, Luna." Sesi hırçın, gözleri karanlıktı. Ondan şiddet yayılıyordu ve bunun hafife alınacak bir erkek olmadığını biliyordum.

Sebastian'dan botları alarak geçtim, kolunun altına girdim ve yatağın kenarına oturdum.

Çizmeleri baldırlarımın üzerinden geçirerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Döndü, elini saçlarının arasında gezdirirken dalgın görünüyordu. Oldukça dağınık görünümüne bakılırsa -en azından bu inanılmaz güzellikteki erkeğin olabileceği kadar dağınıktı- bu gece bunu ilk kez yapmıyordu.

"Keşke seni götürmeseydim dediğim bir yere," dedi pelerinimi ve eldivenlerimi bana doğru iterken gizemli bir şekilde.

Onları çektim. "Detaylandırmak ister misin?"

Aramızda gergin bir an geçti.

"Sebastian?" Pelerininin kapüşonunu başımın üzerine çekerek ona baktım.

Elleri iki yanında yumruk şeklinde kenetlenmişti ve vampir prensten dalga dalga öfke yayılıyordu.

"Gideceğimiz yer tehlikeli. Asla gitmek zorunda kalmaman gereken bir yer." Kendi eldivenlerini çekerek bileğindeki Bağlama işaretine, sanki kendisine hakaret etmiş gibi ters ters baktı. "Isvana'nın bildiği tek şey, eğer bu lanet olası İp olmasaydı, buraya yüz adım bile yaklaşamayacağın."

Korku karnımda kök saldı ve ensemden soğuk bir ter oluştu. "Ne sen?"

Kendimi sakın kalmaya, korkuyu görmezden gelmeye zorladım.

Midemde önseziler çiçek açıyor. "Nereye gidiyoruz?"

Sebastian bakışlarımla karşılaştı ve gözlerindeki karanlık beni derinden sarstı.

"Sanguis Kalesi'nde en kötülerin en kötülerinin çürümeye gittiği yere gidiyoruz." Pelerinini kabaca çekiştirerek kaşlarını çattı. "Bırakın karımı, hiçbir kadın için uygun değil."

Sert ses tonuyla tüylerim diken diken oldu. Sebastian bana doğru ilerledi, eli kılıcının kabzasına gitti. Diğer eli bana doğru uzandı ve derisinin altından gölgeler kayarken parmaklarımı onunkilerin arasına soktum. Karanlık odayı doldurdu ve ikimize de sürtündü.

Kocam o kadar yakınımaya eğildi ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum. "Varlığından haberdar olmanı hiç istemediğim tek yere gidiyoruz. Ama bu Tether bizi köşeye sıkıştırdı. Artık başka seçeneğimiz yok."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ellerim eldivenlerimin içinde nemli bir hal alırken ensemden soğuk bir ter oluştu. "Sebastian, beni korkutuyorsun."

"Güzel," diye tısladı gölgeler odadaki son ışık kırıntısını da emerken. "Korkmalısın. Bu yerde korkudan başka hiçbir şeye yer yok." Durakladı. "Ravenwood Zindanı'na gidiyoruz."

İçim burkuldu ve dizlerim titredi. Daha önce hiç zindana gitmemiştim ama bu, hiç yapmadığım için mutlu olacağım bir araştırma biçimiydi.

Kılıcının kabzasındaki tutuşunu bırakarak beni kollarına çekti ve kanatlarını etrafıma sardı. "Sıkı tutun. Ne yaparsan yap, ne duyarsan duy, ne görürsen gör Luna, sakın bırakma. Beni takip et."

Bu son uyarıyla birlikte gölgeler bizi bütünüyle yuttu.

OceanofPDF.com

Zindanlar ve Karanlık

OceanofPDF.com

O Sanguis Şatosu'nda nefret ettiğim her şey için - ki birkaç tane vardı -Zindanlar listemin en başındaydı. Zindanın altındaki gümüş kaplı yüzlerce hücreye ne güneş ne de ay ulaşabiliyordu. kale.

Zindanın sakinlerinin çoğu vampirdi, ancak bu cehennem çukurlarını evleri olarak gören başkaları da vardı. Ravenwood Zindanı'nda her türden elf, kurtadam ve hatta birkaç fae hapsedilmişti.

Bu, ölümün kendisinden bile daha kötü bir cezaydı.

Bunu biliyordum ama yine de Luna'yı bu korkunç yere isteyerek götürüyordum. Boynuma sarıldı, nefesi boynumu ısıtırken kolları beni sarıp sarmaladı. Gölgelerimi yönlendirirken kanatlarımı onun etrafında sıktım, onu göğsüme yakın tuttum.

Ayaklarım yeraltı hapishanesinin girişindeki yıpranmış parke taşlarıyla temas eder etmez, çığlıkların belli belirsiz yankıları taş duvarlardan süzüldü. Dört soluk mor aplik, Ravenwood Zindanı'nın korkunç koşullarını aydınlatmaya yetiyor, ancak yeterli miktarda aydınlatmaya yakın bir şey olmuyordu.

Gözlerim karanlığa alıştı ama yine de gölgelerim kaldı. Bizi meraklı gözlerden sakladılar ve Luna'nın gölgeler arasında ilerledikten sonra nefes alış verişinin düzene girmesi için zaman tanıdılar.

Oda boş değildi. Dört vampir, üç erkek ve bir kadın bir masanın etrafında oturmuş zar atıyorlardı. Hapishaneden gelen sesleri titizlikle duymazdan gelirken sırtları bize dönük bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Tiz çığlıklar taş duvarlarda yankılanıyor, bunlara alçak, iniltili feryatlar eşlik ediyordu. Belki de en rahatsız edici olanı

tek şey ıgıllıklar değildi -böyle bir yerde bu anlaşılabilir bir şeydi- ama hepsinin üzerinde rahatsız edici bir ahenk gibi yükselen tiz bir kıkırdamaydı. Hapishanenin derinliklerinden bir ıgık gelirken bile gardiyanlar kendi aralarında gülüşüyorlardı.

Luna bana karşı ürperdi ama nefesi düzene girmişti. Burada gereğinden fazla kalmak istemediğim için gölgeler üzerindeki hakimiyetimi gevşettim. Onları tekrar kendime çekerek, kanatlarımı karımın etrafında sıkıca tuttum.

"Bunun için bütün dişlerini söktürmeliyim," diye havladım. "Zindanları korumak ne zamandan beri oyun oynamayı gerektiriyor?"

Sesimi duyan dört vampir dikkat kesildi. Zar yere çarptı ve erkeklerden biri döndü, kırmızı topuzu yarıya inerken dalgalandı ve aceleyle eğildi. "Oh, Majesteleri, sizi beklediğimizi bilmiyorduk."

"Bunu görebiliyorum," diye homurdandım. "Sen ne-"

Arkamdan bir kahkaha geldi ve tam sarışın bir vampir boşluğa girerken başımı yana çevirdim. "Burası neden bu kadar gergin? Sanırsın biri öldü..."

Gözleri bana dikilince sesi kesildi. "Merhaba

Valeria," diye homurdandım.

Sarışın vampir durdu, siyah gözleri üzerimde gezinirken genişledi. "Prens, ben... o bir insan mı, efendim? Onu buraya getirmek... akıllıca bir karar mı?"

Bu vampirin cüreti. Ithenmyr'deki bir görevden yeni dönmüş olan Valeria, her nasılsa ayrılmadan önceki halinden daha da huysuzlaşmıştı. Muhafızların Kaptanı Gareth, bu görevin yerini hatırlamasına yardımcı olacağını umarak ona muhafızlık görevi vermişti.

İşe yarıyor gibi görünmüyordu.

Hırlayarak Luna'yı kanatlarıma saklarken onu daha sıkı kavradım. "Beni sorgulama *muhafız*, yoksa görevinden alınırsın ve kendini Ravenwood Zindanı'nda daha kalıcı bir sakın olarak bulursun."

Diğer vampirler iş arkadaşlarından büyük adımlarla uzaklaştılar. Valeria ise eğilerek selam verdi. "En derin özürlerimi sunarım, Majesteleri. Niyetim asla hassasiyetlerinize ya da zekanıza hakaret etmek değildi, efendim."

"Ama yine de yaptın." Tersledim.

Luna boynumu bırakmak için tam da bu anı seçmişti ve ağzını açıp muhtemelen iğneleyici bir şeyler söylemek için can *biliyordum*. Şu anda ihtiyacımız olan son şey buydu.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Buraya en yeni mahkûmu görmeye geldik," diye mırıldandım.

Bir süre geçti ve hiçbiri kıpırdamadı.

"Sen,"-dişi vampire ters ters baktım-"kapıları aç."

"Evet, Prens." Ayağa fırladı, duvardaki kancadan aceleyle bir anahtarlık alırken kıvrıkcık siyah saçları sallanıyordu.

Luna o anı arkasını dönmek için seçti çünkü Bağlama İşareti'nden bir merak parıltısı geldi. Kanatlarımı Luna'dan görebileceği kadar uzaklaştırarak ellerimi omuzlarına koydum ve vampirlere dik dik baktım.

Eğer içlerinden biri karımın aleyhinde konuşursa, kafalarını koparırdım. Anlamış gibi görünüyordlardı çünkü hiçbiri tek kelime etmedi.

"Peki ya geri kalanınız?" Duraklayarak, hepsinin gözleri üzerime çevrilene kadar bekledim. "Lanet olası işinizi yapın yoksa kendinizi benim merhametimin altında bulursunuz."

Luna eldivenli elini benimkinin içine sokarken solgunlaştılar, aceleyle meşgul olmaya başladılar. Siyah saçlı muhafız elinde anahtarlarla bize doğru yürüdü ve beni dikkatle süzdü. Onun siyah gözleriyle karşılaştığımda adı aklıma geldi. Darcy. Zindanlarda çalışmak üzere görevlendirildiğini hatırlamıyordum ama Gareth yakın zamanda ona yeni bir görev vermiş olmalıydı.

Bizi hapishanenin girişini gösteren kalın siyah kapıya götüren Darcy, "Refakatçiye ihtiyacınız var mı Prens?" diye sordu.

"Hayır." Başımı salladım. "Ben yolu biliyorum."

Gardiyan ağzını kapatarak kapıyı açtı. Anahtarları bana uzatarak geri çekildi ve eğildi. "İyi yolculuklar, Ekselansları."

Gözlerimi vampire diktim. Tuhaf biriydi. Onda midemi bulandıran bir şeyler vardı. Uzun süredir Sanguis Kalesi'nde değildi ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Var olan her vampiri tanımak imkânsızdı. Yine de Gareth'ı bir dahaki görüşümde ona onu sormak için aklıma bir not aldım.

Kapıyı ittim, iyi yağlanmış menteşeler üzerinde açıldı. Yıkanmamış bedenlerin, bayat kanın ve diğer vücut sıvılarının kokusu burnuma çarparken Darcy hakkındaki endişelerim zihnimin gerisine taşındı.

Ölüm ve acı sesleri devasa zindanda yankılanırken çığlıklar daha da yükseldi. Damarlarımdaki gölgeleri çağırdılar, o nabız gibi atan

Karanlık benim daimi yoldaşımdı. Yanımda Luna kaskatı kesildi. Parmaklarımı sıkıca kavrayarak bana doğru eğildi.

Fısıldadım, "Merak etme, sevgilim. Ben ."

Ayak seslerimiz taş zeminde yankılanıyor, bu ses Ravenwood Zindanı'nı oluşturan ıstırap senfonisine ekleniyordu.

Yanımdaki Luna, iki yanımdaki gümüş kaplı hücreleri görmezden gelerek gözlerini titizlikle ileriye dikti. Bu muhtemelen iyi bir fikirdi.

Bir koridordan dönüp başka bir nöbetçi kulübesinin önünden geçtikten sonra -bu kulübede gerçekten de lanet olası işlerini yapan vampirler vardı- Luna fısıldadı, "Neden içeri girmedik?"

Başımı eğdim ve onu kendime çektim. "Zindanların etrafında düzinelerce koğuş var. Kimse gölge gibi girip çıkamaz. Bu çok tehlikeli."

Sözlerimi doğrularcasına ilerideki hücreden bir tıkırtı geldi. Luna nefesini içine çekti ve hücrenin yanından geçerken onu kendime yakın tuttum.

Kapıdan içeri baktım ve mahkûma göz attım. Uzun, tel tel kestane rengi saçları olan ve iki kolunda da yeşil dövme bulunan solgun bir elf ellerini gümüş parmaklıklara vuruyordu.

"Çıkarın beni!" diye bağırdı, sesi sanki günlerdir bağırıyormuş gibi kısıktı. "Ben sana ya da kraliçene hiçbir şey yapmadım! Dünyanın bana ihtiyacı var! Sihrim ihtiyacım var." Hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Ben masumum!"

Luna'nın parmakları benimkileri sıkıyordu. Elf gözden kaybolduğunda, "Ne yaptı?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Tüm suçlarını ezbere bilemeyeceğim kadar çok mahkûm vardı.

Bundan sonra, bizi gümüş kaplı geçitlerden geçirirken aramızda başka söz geçmedi. Bir elimle kılıcımın kabzasını kavrarırken, Luna'yı hapishanenin derinliklerine götürürken gözlerimi dört açtım.

Zindanın zamanı değiştiren bir yönü vardı. Dolambaçlı geçitlerde ilerlediğimiz her dakika beş dakika gibi geliyordu. Sonunda, toprağın o kadar derinlerindeydik ki, güneş sadece bir hatıraydı. Rüzgârdaki kar ve buz kokusunun yerini kan izleriyle dolu keskin, bayat hava almıştı. Çıglıklar daha zayıftı ve burada mahkûmlar daha sakinleşmişlerdi.

Yüzeyden bu kadar uzaktayken, çoğu yüzyıllardır buradaydı. Sadece kendilerinden ibaret olan bir vampirin yanından geçtik.

sadece bana vereceği bilgiler.

Bu Luna'nın da gelmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ciro ve onun Tanrı'nın belası Tether'ı sağ olsun, Luna ve ben ayrılamazdık.

Şimdi
olmaz.
Hiçbir
zaman
olmaz.

OceanofPDF.com

Verdiğiniz Sözü Unutmayın
❧

OceanofPDF.com

LUNA

Sebastian kapının erimiş gümüşten yapılmamış tek parçası olan siyah kolu çekti ve kutup havası üzerime çöktü. Toz ve çürümenin ikiz kokuları duyularıma saldırdı ve siyah parıldayan taşlar her yerde ışığı emiyor gibiydi.

Bu korkunç yerde ölüm hüküm sürüyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve feneri daha sıkı kavradım. Önümüzdeki koridor uzun ve dolambaçlıydı ama görünürde hiç kapı yoktu.

Sebastian kılıcını çekip bizi siyah duvarlı koridora götürürken kılıcı havada tutarken metal zıngırdadı. Ölüm kokan bu yerde arkada kalmak istemediğim için onu yakından takip ettim.

"Bunlar ne tür taşlar?" Siyah zemin ayak seslerimizi yutarken sordum.

Onlara dikkatle baktım ama tünellerden farklı olarak ellerimi kendime sakladım. Bu yerde hiçbir şeye dokunmak istememe neden olan hiçbir şey yoktu. Bir cehennem çukurunda yürümek gibiydi.

Bir köşeyi döndük ve Sebastian cevap verdi, "Bu prohiberis. Taş Ithenmyr'de çıkarılır."

Kaşlarımı kaldırdım. Prohiberis'i daha önce hiç duymamıştım. "Ne işe yarar?"

Durakladı. "Büyüyü engelleyebilir."

İşte bu ilginçti. İçimdeki akademisyen dikkatimi dağıttığı için minnettardı ve gümüş kaplı hücreesindeki karyolada secde halinde yatan, inleyen bir erkeğin yanından geçerken siyah taşlara baktım. Taşın içinde büyü karşıtı özelliklere sahip bir tür mineral olmalıydı.

"Kan büyüsunü de engelliyor mu?" Diğerlerinden daha karanlık olan bir koridora daha girdiğimizde sordum.

"Öyle," diye onayladı.

Burada ne tür mahkûmlar tutuluyordu da büyüleri sökülme zorundaydı? Bu soru dilimin ucuna kadar geldi ama sonra muhtemelen bilmek istemediğime karar verdim.

Bunun yerine, "Prohiberis nasıl bir his?" diye sordum.

Sebastian kaşlarını çattı. "Prohiberis'in etrafında olmak, birkaç dakikalığına bile olsa, bir parçanızı inkâr etmek gibi geliyor. Sanki içinde kocaman bir delik varmış gibi." İçinden bir ürperti geçti. "Ama yapılması gerekiyor."

En azından artık kılıcın neden onda olduğunu biliyordum.

Çok geçmeden o kadar karanlık oldu ki, fenerimden gelen mor ışık bile karanlığı dağıtmaya yetmedi. Sebastian donuk, kalın bir aynadan yapılmış gibi görünen gümüş bir kapının önünde durduğunda, tüm zaman duygumu kaybetmişim.

Elimi bırakıp anahtarları çıkarırken Sebastian durakladı. Sırtını dikleştirmişti ve ondan yayılan gerilim o kadar yoğun ki tadını alabiliyordum. "Verdiğin sözü unutma Luna."

"Hatırlıyorum," dedim usulca. Hiç eğitimim yoktu. Silahım yoktu. Bazen en iyi hareket tarzı sadece hayatta kalmaktı. Ve duvarlardan gelen korkunç acı senfonisine farelerin koşuşturmasının eklendiği bu yer, gereğinden fazla kalmak istediğim bir yer değildi. "Bana söylersen kaçırım."

"Güzel," dedi huysuzca.

Anahtarların şingirtısı havayı doldurdu ve çok geçmeden kilit tıkladı. Aynalı gümüş kapı açıldı ve yutkundum. Önce Sebastian içeri girdi, ben de hemen onu takip ettim. Dışarıda, karanlık koridorda tek başıma durma fikri hiç hoşuma gitmemişti.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz Ciro'ya bir kez daha lanet ettim. Burası gitmek isteyeceğim türden bir yer değildi.

Karanlık beni sarmıştı, fenerimin ışığı onu uzaklaştırmak için çok az şey yapıyordu. Küçük alanı kavrarken kalbim küt küt atıyordu. Hayal ettiğimden daha kötüydü.

Vampir prens duruyordu, vücudu bir dolap büyüklüğündeki uzun, ince, siyah hücrenin çoğunu . Bir duvarı kaplayan karyola ve karşı köşede duran lazımlık bir yana, ancak bir kişi için yeterli büyüklükteydi. Işık kavramı yabancıydı. Buraya ait değildi.

böyle bir yer. Çürümenin kokusu o kadar çirkindi ki, zar zor nefes alabiliyordum.

Sonra onu gördüm. Beline kadar uzanan, tel tel kül sarısı saçları olan bir erkek hücrenin köşesinde kıvrılmış yatıyordu. Paçavralar giymiş ve kurumuş kanla kaplanmış olan erkeğin ortasına, el ve ayak bileklerindekilerle aynı olan gümüş bir zincir sarılmıştı.

Bu mahkûm için içimde bir acıma duygusu canlandı. Böylesine sert bir muameleyi hak etmediği kesindi. Sonra gevşek başı kalktı ve cansız siyah gözleri benimkilerle buluştu. Dudaklarından bir hırıltı kaçtı.

"Çok açım," diye homurdandı, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu.

Böylesine yaralı bir erkek için mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha hızlı ayağa kalktı. Kalbim göğsümde küt küt atarken kendimi duvara yasladığımda acıma duygusu yerini korkuya bıraktı.

Mahkûm hırladı, sesi hırçındı ve bağlarına karşı mücadele ederken şiddet vaat ediyordu. Dudaklarını geri çekti ve bir zamanlar dişlerinin olduğu yerde kanlı kütükler ortaya çıktı.

Sebastian o kadar hızlı yer değiştirdi ki hareketlerini zar zor takip edebildim. Bir an hırlayan vampirle benim aramda duruyordu, bir an sonra ise elini erkeğin boğazına dolamış, onu duvara yaslamıştı. Sebastian erkeği yüksekte tutarken tutsağın vücudunu saran gümüş zincirler gerildi ve korkunç boğulma sesleri havayı doldurdu.

"Ona bakma bile," diye hırladı Sebastian, sesi daha önce hiç duymadığım kadar kısıktı. Güçlü kollarından birini mahkûmun boynunun altına kilitleyen

Sebastian, hançerini çekmeden önce kılıcını kınına soktu.

Gümüş bıçak mor ışığı yakaladı ve nefesim kesilirken içimden bir ürperti geçti. İki erkek birbirlerine bakarken hücredeki hava yoğunlaştı. Arkamdaki siyah duvara çarpana kadar geri çekildim. Serbest kalan elimi taşa dayadım ve soğuşun içime sızmasına izin verdim.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Başka bir yerde olmak istiyordum. Başka bir yerde. Kütüphanede. Yatak odamızda. Dışarıda Syndra'nın bitkisini arıyordum.

Tanrım, Kraliçe Marguerite'in korkunç huzurunda olmak bile *bundan* daha iyiydi.

Sebastian bıçağı erkeğin yanağında gezdirerek mahkûmun çenesine vurdu. "Benimle konuşmak istediğini duydum."

Sarışın mahkûm homurdandı. "Fikrimi değiştirdim." Tükürdü. "Beni konuşturamazsınız."

"İşte burada yanılıyorsunuz. İnsanları konuşturmakta *çok* iyiyimdir." Duraklayan Sebastian omzunun üzerinden bana baktı, kolu hâlâ mahkûmu duvara yaslamıştı. "Diğer hançerimi al ve gidip kapının diğer tarafında bekle. Bunu görmek istemezsin."

Hızla aynı sonuca vararak vampir prensin dediğini yaptım. Hücreden dışarı adımımı attığımda hançerin kabzası elimde serindi, silahla ilgili deneyimsizliğime rağmen güven verici bir varlıktı. Feneri yere bırakıp gözlerimi kapattım ve duvara yaslandım.

İlk çığlık korkunç sessizliği parçaladığında kalbim neredeyse duracaktı. Hemen ardından bir başkası geldi. Ve bir başkası.

Sebastian'ın yaptığı şeyin yankıları kulaklarıma çarptıkça bacaklarım titriyordu. Çaresizce başka seslere odaklanmaya çalıştım. Ravenwood Zindanı'nın üst katlarından gelen zayıf feryat yankıları. Duvarlardan damlayan sular. Taş zeminlerde farelerin koşuşturması.

Hiçbiri metalin ete çarpma sesini bastırmadı. Tekrarlanan acı çığlıklarını. Hiçbiri ölümün sesini bastırmadı.

Bu adam kötü bir insan.

Bu cümle zihnimde tekrar tekrar yankılandı, ta ki duyabildiğim tek şey o olana kadar. Öyle olmalı. İyi olsaydı burada olmazdı.

Eğer bu erkek tehlikeli olmasaydı Sebastian her ne yapıyorsa onu yapıyor olmazdı. Bu bilgi, tutsaktan kırık, acı dolu bir hıçkırık geldiğinde kalbimin kırılmasını engellemedi.

"Söyle bana, hemen halledeyim," diye hırladı Sebastian, sesi kapıdan geliyordu.

Alçak mırıltılar kulaklarıma çarpmadan önce bir vuruş geçti. Mahkûmun ne dediğini duyamıyordum ama arada bir Sebastian cevap olarak bir şeyler mırıldanıyordu. Sonunda mahkûmun sözleri kesildi.

Uzun bir duraklama oldu ve sonra içeriden kan donduran bir çığlık geldi. Sessizliği bir kılıcın eti delip geçmesi gibi yırttı. Dehşet ve çaresizliğin tiz çığlığı duvarlarda yankılanıyor gibiydi.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve alnımı taşlara bastırarak başka bir yerde olmayı diledim.

Tether'dan hiç o an nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

Mutlak bir sessizlik çöktü. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve kanın bakırımsı tadı havayı dolduruyordu. Düşündükçe boğazımda safra yükseldi

Kapının ardında ne olduğunu. Başka bir şey düşünmem gerekiyordu. Herhangi bir şey.

Fenerimi elime alarak karanlık koridorda etrafıma bakındım. Duvarlardaki siyah taşlar ışığı emiyor gibiydi ve burada çok az ışık vardı. Hücreden bir çığlık daha geldi ve ürperdim.

Koridorlarda kısa bir yürüyüş yapmak üzereydim - çok uzak değil, belli ki -Tünelden serin bir esinti geçtiğinde.

Bu garipti.

Koridora baktım ama hiçbir şey göremedim. Tam bunu göz ardı etmek üzereydim ki üst katlardan hızlı ayak sesleri geldi.

"Luna!" diye tısladı bir kadın sesi.

Ses garip bir şekilde tanıdık geliyordu ve içimde bir şeyler karıncalandı. Burada kim vardı? Hançeri sıkıca kavrayarak içimdeki uyarı sesini görmezden geldim ve adımın sesine doğru ilerlerken köşeyi döndüm.

"Luna!" diye tısladı aynı ses.

Kızıl saçların parıltısı görüş alanımı doldurdu ve ardından bir çift tanıdık göz bana baktı.

"Syndra?" Kafam karışırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Burada ne işin var?"

Hücre kapısı kapandı. "Luna?"

Sebastian seslendi.

Cadının gözleri büyüdü ve yüzünü kaplayan kiri ve pisliği fark ettim. "Vakit yok. Önden kaçtım ama yakında burada olurlar. Beni bulduklarında, bunun için beni öldürecekler."

"Ne?" Telaşla sordum. "Seni kim öldürecek?"

"Önemli değil," dedi aceleyle. "Buraya sizi uyarmaya geldim."

"Neredesin sen?" Sebastian bağırdı, sesini panik kaplamıştı.

Cadının sesi hararetle yükselirken, "Mektuplarını aldılar... Bana Marius'u anlattırdılar... Sandım ki... Yalan söylediler... Yanılmışım. Bu bir tuzak."

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı ve ellerim hançerimin kabzasında kayganlaştı. "Ne diyorsun sen?"

Mavi kurdeleler avuçlarından kayarken cadı titredi. "Kaçman gerek. Şimdi."

"Luna!" Sebastian bağırdı. "Neredesin?"

"Ne demek istiyorsun? Mektuplarımı kim aldı? Onlara Marius hakkında ne söyledin?"

Syndra'nın gözleri inanılmaz bir şekilde daha da büyüdü ve sesi yüksek bir tona ulaştı. "İhtiyacınız olan bitki Isvana'nın Seçilmişlerinin Dördüncü Düzeni tarafından korunuyor. Her konuda yanılmışım. Marius bir haberci Prenses. Denge bozuldu. Çok geç olmadan Dördüncü Düzen'i bulmalısınız-"

Syndra'nın sözleri bir hıçkırıkla sona erdi ve önünden bir bıçak çıkarken aşağı baktım. Korkunç bir gıcırdama sesi havayı doldurdu ve cadının göğsünden kırmızı kan akarken çığlık attım.

Sebastian adımı seslendi ve bıçak Syndra'nın göğsünden çıkarılırken tökezleyerek bir adım geri attım.

Birçok şey aynı anda oluyor gibiydi.

Kıvırcık siyah saçların parıltısı. Kurt gibi bir gülümseme. Yakınlardan kulak tırmalayıcı bir çığlık geldi. Erkeksi bir kükreme. Kaba eller feneri elimden aldı. Fener taş çarptı ve camlar etrafa saçıldı.

Karanlık beni sardı ve boğazımda boğuk bir çığlık yükseldi. Biri bana doğru bastırdı ve yakınımından bir homurtu geldi. Kaos bana kayalara çarpan bir dalga gibi çarptı.

"Luna!" Sebastian bağırdı. "Kaç!"

Dediğini yapmaya çalıştım.

Gerçekten denedim.

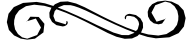
Ayaklarım doğru olduğunu düşündüğüm yöne doğru hareket etti. Üç adım atmıştım ki burnuma iğrenç bir koku doldu. Uzun süre ateşte bırakılmış portakal kabukları gibiydi; küle dönüşmüş ve yanmaya devam etmişlerdi.

Başım ağırlaştı ve uzuvlarım güçsüzleşti. Her şey sisliydi. Daha fazla bağırış vardı. Anlamakta zorlandığım kelimeler. Adımı duydum. Gırtlaktan gelen bir çığlık. Metalin metale çarpma sesini.

Kafamın arkasına bir şey çarptı.

Siyah yıldızlar görüşümü doldurdu ve sonra her şey karardı.

Karanlık ve Diğer Korkunç Şeyler

OceanofPDF.com

LUNA

S kremler kulaklarımda yankılandı. Feryat eden annelerin çığlıkları, ölen askerlerin acı dolu iniltilerine karışıyordu. Hiç huzur yoktu. Sessizlik yoktu. Karanlık her yanıma sarmıştı.

Küllü turunçgillerle karışan yakıcı kükürt burnuma sızarak nefes almamı zorlaştırdı. Buz tadında acı bir soğuk her yanımdan üzerime geliyordu. Tüylerim diken diken oldu ve ürperdim.

Düşüncelerim sanki buzdan yapılmış gibi hareket ediyordu ve hiçbir şey düzgün çalışmıyordu.

Bu garip hissettirdi. Bir rüya gibi...

Ama değil.

Buraya nasıl geldim?

Bir an Ravenwood Zindanı'ndaydım. Şimdi ise...

İşte.

"Burası" her neresiyse. Kesinlikle Sanguis Kalesi'nin altındaki hapishane değildi. Daha önce bulunduğum hiçbir yer değildi. Her tarafımda beni korkunç bir karanlığın geniş uçurumu karşıladı. Sanki ayın bile parlamaya cesaret edemediği en derin deliğe atılmış gibiydim.

Mantıklı yanımda bunun muhtemelen bir rüya olduğunu biliyordu ama neden bu kadar gerçek hissettiriyordu? Kalçamı çimdiklediğimde neden içime bir acı saplandı? Neden kalbim ağrıyordu?

Ve sonra anladım.

Yalnızdım.

Sebastian neredeydi?

Syndra beni kandırmış mıydı? Biri mektuplarımı çalıyordu ve Marius'a haberci dedi.

Neyin?

Artık ölmüşü. Sözleri tutarsız zırvalardan biraz daha fazlasıydı ama biri onu öldürmüştü.

Ve Sebastian bağırmıştı.

Neredeydi o?

Bağlama İşareti'm yandı, kalbim çarptı ve ensemde boncuk boncuk ter birikti. ığlıklar daha da yükseldi, sefil rapsodileri duyabildiğim tek şey olana kadar görünmeyen duvarlarda yankılandı.

Evlendiğimden beri ilk kez yalnızdım. Sebastian gitmişti. Julieta ölmüştü. Ailem başka bir ülkedeydi.

Bir yerlerdeydim.

Yalnızdım.

Her nefret ettim. "Sebastian!"

ığlık attım.

Yanıt gelmedi.

Tekrar tekrar vampirimın adını haykırdım, karanlıkta akılsızca daireler çizerken sesim giderek boğuklaşıyordu. Mantıklı düşünme yetilerim onunla birlikte tamamen yok olmuş gibiydi.

"Kocam nerede?" Sözlerimi beni bu gizemli, karanlık yere getiren güçlere yönelterek bağırdım. Sözlerimi acı doldurdu ve hıçkırıklarımı bastırdım. Umutsuzca bir şeye dokunmaya çalışırken ellerim yanlarımda uzanıyordu. Herhangi bir şeye.

Ama hiçbir şey yoktu. Hızlı hızlı nefes alıp verirken kalbim kaburgalarımın sınırlarına çarpıyordu. Başımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumun her parçası titriyordu.

Karanlıkta yalnızdım. Tek başımaydım. Bu benim en kötü kabusumun hayata geçmiş haliydi.

"Lütfen," diye hıçkırdım, ellerimi şakaklarıma sürterek. "Orada kimse var mı?"

Yanıt yok.

ığlık korusu üzerimden akıp gitmeye devam etti.

Bu yerde zamanın hiçbir anlamı yoktu. Sonunda kendimi ileriye doğru bir adım atmaya zorladım. Sonra bir adım daha. Mürekkep karanlığı mutlak olmaya devam ediyordu.

"Alo? Orada kimse var mı? Sebastian?"

Her adımda İp'in yanmasını bekledim. O sarmal acının midemde kendini göstermesini bekledim. Hiç gelmediğinde, korku içimde kök saldı. Sessiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Çığlıklar kemiklerimde yankılanana kadar daha da yükseldi.

Yalnızdım.

Ayak seslerim yerde yankılanıyor ve ben yürürken onları sayıyordum. Bu eylem beni ayakta tutan tek şeydi ve beynimde yankılanan korkunç gerçekten kaçmamı sağlıyordu.

Yüz adım.

İki.

Bin.

Üç bin.

O noktada artık inkâr edemezdim. Bağ kopmuştu. Yalnızdım. Göğsümden bir hıçkırık koptu.

Sebastian ölmüştü.

Eğer bu gerçekse.

Ama nasıl olmasın ki?

Olası senaryoları düşünmeye çalıştım ama zihnim durgundu.

Gecikme. Yanan narenciye duyularımı rahatsız etmeye, zihnimi bulandırmaya devam etti.

Her şey acıyordu. Çığlıkların arasından sesler geliyordu ama onlara odaklanmaya çalıştığım da ne dediklerini anlayamıyordum.

Saatler geçti. Günler. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Karanlıktı ve ben yalnızdım.

SOĞUK BİR DAMLA yanağıma sıçradı, tenime buzdan bir hançer saplanmış gibi hissettim. İrkildim, hareket etmeye çalıştım ama her şey sisliydi. Yavaştı. Zar zor düşünebiliyordum. Keskin, yakıcı narenciye kokusu hâlâ mevcuttu.

Başımda korkunç, zonklayıcı bir ağrı başladı ve göğsümdeki keskin ağrı bir türlü geçmiyordu. Bacaklarım kurşundan yapılmış gibi hissediyordum ve kollarım güçsüz ve ağırlıydı. Vücudumun her bir parçası sanki bir savaştan çıkmışım gibi ağrıyordu.

Bir başka damlacık, bu öncekinden daha soğuk, alnıma düştü. Üçüncüsü burnuma düştü. Sonra buz gibi bir su sağanağı yüzüme düştü. Sıvı anında buza dönüşürken nefes nefese kaldım.

Tenim acıdı ve yoğun, her şeyi tüketen bir soğuk tüm vücuduma yayıldı. Titriyordum, ciğerlerim sıkışırken dişlerim takırdıyordu. Soğuk bana her yönden saldırırken nefes almak neredeyse imkânsız hale geldi. Çelik ve acı gibi ses çıkaran zalim bir kahkaha tepemden geldi.

"*Prences*," diye alay etti sert bir erkek sesi. "İçmen gerek."

İnleyerek başımı salladım. Şu anda yapmak istediğim son şey bir şeyler içmekti.

Dudaklarıma soğuk bir ağızlık dayandı. "İç," diye emretti hırçın ses.

Reddettiğimde, sert parmaklar çeneme indi. Donmuş dudaklarımı araladılar ve buz gibi su boğazımdan aşağı kayarak varlığından bile haberdar susuzluğumu giderdi.

Suyun tadı acıydı ve içerken bile zihnim bulanıklaşıyordu.

Tetikte kalmak için savaşıırken düşüncelerimi bir araya getirmek bir mücadeleye dönüştü. "Onu neden hayatta tutuyoruz?" diye sordu başka bir ses, bu bir kadındı.

Gözlerimi zorla açmaya çalıştım, ama işbirliği yapmadılar. Her şey çok ağırdı. Şakaklarım zonkladı ve içimden bir inilti çıktı.

"İşe yaraması için hayatta olması gerektiğini biliyorsun..."

Sesleri kesildi ve karanlık beni bir kez daha ele geçirdi.

ÜÇ KEZ DAHA uyandım. Her seferinde hareket etmek daha zordu. Beni esir alanlar suyu içmem için zorlamaya devam ettiler. İçine her ne katıldıysa beni o korkunç kâbusa geri göndermeye devam etti.

Beni bir erkek taşıyordu. Beni tekrar uyuşturmadan önce ikinci kez onun sertleşmiş yüzünü gördüm.

Dondurucu, ısırıcı bir soğuk her yanıma sarmıştı. Her uyandığımda daha da kötüleşiyordu. Tüm vücudum titriyor ve dişlerim takırdıyordu, ta ki bu bile çok fazla gelene kadar.

İp hiç yanmadı.

Artık gözyaşım yoktu. Beni o karanlık yere geri dönmeye zorladıkları her seferinde daha az mücadele ettim. Yalnızdım. Sebastian ölmüştü. Ölmüş olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu.

Zindanda olanları bir araya getirmeye çalıştım. Syndra birinin ona yalan söylediğini söyledi. Kimin? Julieta'yı öldürenlerle aynı kişiler mi? Neden

Ona ihtiyaçları var mı?

Her Şey Marius'un hastalığına geri d6n6yor gibiydi ama neyi kaçırdığımı anlayamıyordum. Bir Şeyler olmalıydı. Sebastian'ı neden 6ld6rd6ler?

Ağlayabilirdim ama o kadar 6Ő6m6Őt6m ki Şey yapamıyordum.

Sıcaklık uzak bir anıdan başka bir Şey değildi.

D6RD6NC6 KEZ UYANDIĞIMDA, kendi isteğimle uyanmıŐtım. Bir kez daha hareket ediyorduk, beni m6mk6n olan en az nazık Şekilde taŐıdıkları için v6cudum sarsılıyordu. Neyse ki h6l6 eldivenli olan ellerimi iple bađlamıŐlardı.

Hen6z 6lmemiŐtim. Beni kaçıranlar uyanık olduğumu fark etmemiş gibiydiler ve ben de onların dikkatini çekmedim.

Tekrar o karanlık uykuya geri d6nemezdim. Kulağımda 6tt6đ6n6, beni tatlı kucağına çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Bir keresinde, 6niversitedeyken, donarak 6len biri hakkında bir Şeyler okumuştum. T6m belirtileri biliyordum. Nefes yavaŐlıđı. İnsanın t6m v6cudunu ele geçiren uyuşukluk. Kemiklere sızan acı soğuk. Eğer uyuyakalırsam, bir daha asla uyanamazdım.

Bu kabul edilemezdi. Sebastian'a yaptıklarını bu insanlara 6detecektim. Onun intikamını alacaktım. Sonra da Isvana'nın SeilmiŐleri'nin D6rd6nc6 Tarikatı'nı bulacak ve kardeşimin ihtiyaı olan bitkiyi bulacaktım.

Bir Şekilde bunu gerekleŐtirecektim. Detayları tam olarak 6zememiŐtim ama 6zerinde çalışıyordum. Şu anda sadece hayatta kalmam gerekiyordu.

Yavaşça g6zlerimi açtım. Şaşırtıcı olmayan bir Şekilde karanlıktı. Ama o k6buslar diyarından farklı olarak, ay ışığının k66k Şeritleri, katı olmaktan çok bulanık olan ağaları aydınlatıyordu.

Bu kadar hızlı hareket eden sadece bir yaratık biliyordum. Vampirler.

Omurgamdan aşağı bir 6rperti aktı. 6l6m sonunda beni sahiplenmeden 6nce ayın 6l6ms6z yaratıklarının ellerinde 6lmekten kaç kez ?

Şu anki durumum bir ipucu , çok uzun s6rmezdi.

En azından ilaçların etkisi geçtiği için zihnim çalışıyor gibiydi. Bu kaderin acımasız bir cilvesiydi, 6zerime 6ken uyuşukluk d6Ő6n6ld6đ6nde

vücudumun geri kalanı.

Gevrek, taze kar kokusu çam kokusuna karışıyordu ve en iyi dileklerime rağmen yorgunluk beni çekiyordu. Uykuya dalamadım.

Zihnimde çarpım tablosuna bakarak yirmili sayılara kadar ve sonunda biri konuştu.

"Güneş doğuyor."

Boş karnımda bir heyecan pırıltısı canlandı. Gün boyunca dışarı çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Göz ucuyla ağaçların arasından gelen başka bir vampir gördüm. Bir tunik ve pantolon giymiş olan gümüş saçlı erkek, omzunun üzerinde kocaman bir kanvas bohça taşıyordu. Büyük kahverengi bir leke brandanın ortasını kaplamıştı ve bu manzara karşısında midem bulandı.

İçinde ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Bir hayvan mı? Muhtemelen bilmek istemezdim.

Gümüş saçlı vampir yere düşmüş bir kütüğe tekme attı. "Tanrılara şükürler olsun. Bir yük katırı olarak kullanılmaktan çok yoruldum."

"Roman sana ne olmanı söylerse o olacaksın, Nostro," diye cevap verdi bir kadın.

Görüş alanıma girdiğinde gözlerimi açtım. Onu hemen tanıyamamıştım çünkü baloda yüzü makyaj doluydu.

Şimdi, tüm parçalar bir araya geliyordu.

Darcy.

O kaltak.

Nostro cevap olarak duyulamayan bir şeyler homurdandı ve beni tutan vampir tutuşunu sıkılaştırdı.

"Günü geçirecek bir yer bulmalıyız." "Acele edersek, yarın gece güneş doğana kadar yetişiriz."

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Darcy. "Bütün hafta ne kadar aç bir tek İthiar biliyor."

Etraftan onay mırıltıları geliyordu. Uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi kapattım.

Kısa süre sonra bir mağara buldular. Beni taşıyan vampir mağaranın köşesine fırlattı. Yakındaki duvardan küçük bir su damlası akıyordu ve Nostro adındaki erkek gizemli bohçasını mağaranın diğer tarafına, yanına yerleştirdi.

Vampirler -altı kişilirdi- saatleri sıraladılar. Dışarıda olduğumuz için el ve ayak parmaklarım ısınmaya başlamıştı ama içlerinde iğne ucu kadar acı vardı. Yine de hareket etmedim.

Vampirler teker teker uykuya daldı. Kısa süre sonra nefes alış verişlerinin sessiz sesi havayı doldurdu.

Parmaklarım bir kazık için kaşınıyordu. Elimde bir tahta parçası olsaydı, onu kalplerine saplamaktan başka bir şey istemezdim. Darcy ile başlardım. Onlar beni öldürmeden önce bir, belki de iki tanesini haklayacağımı tahmin ediyordum. Hiç olmamasından iyidir.

Hepsi ölmeyi hak etti.

Sebastian'ı öldürdüler.

Keder içimi burktu ama onu ruhumun derinliklerine ittim. Onun yasını tutamazdım. Şimdi olmazdı. Uyanık ve canlı kalmam gerekiyordu. Kendim için. Ailem için. Ve onun için.

Eğer bu çileden sağ çıkarsam, keder için zamanım olacaktı. Acı, incinme ve işkence için. Şimdilik sadece yaşamak vardı. Odaklanabileceğim tek şey buydu. Her seferinde bir şey.

Midem kendi içine kıvrıldı ve beslenme eksikliğimden şikâyet ederken ağrılı bir düğüm oluşturdu. Acı, boğazımda giderek artan kurulukla daha da kötüleşti.

Yiyecek ve suya ihtiyacım vardı - tercihen bana verdikleri ilaçlar olmadan. Arkamda durmadan damlayan suyun sesi, hayat kurtaran sıvının varlığını hiç bitmeyen bir şekilde hatırlatıyordu.

Mağaranın girişine bakarak Darcy'ye göz attım. Uzun saçları bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyordu ve taş duvara yaslanmış, bir hançerin ucuyla tırnaklarının altındaki toprağı kazıyordu.

Ayağımın yanında bir çakıl taşı vardı. Gözümü vampirden ayırmadan tekmeledim. Yerde yumuşakça yuvarlandı ve girişe doğru ilerledi.

Darcy bana bakmadı bile. Bu benim şansımdı.

Ellerimin bağlı olduğunun bilinciyle kendimi kayalık zemine doğru ittim. Her santimde durup Darcy'yi kontrol ettim. Bir kez bile arkasına bakmadı.

Olması gerekenden çok daha uzun sürdü ama sonunda küçük su damlasına ulaştım. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki vampirlerin duyabileceğinden emindim. Ama susuzluğumu gidermem gerekiyordu. O olmadan hiçbir şey yapamazdım.

Sonunda ağzım akıntının altındaydı. Dudaklarımı açtım ve soğuk sıvı içime damladı. Bu korkunç karlı çorak arazideki diğer her şey gibi soğuktu ama susuzluğumu giderdi.

Karnımı doyurduktan sonra yerime geri döndüm. Oradan vampirleri izlemeye devam ettim. Saatler geçti. Güneş doğdu ve battı.

Gardiyanlar bana hiç bakmadılar bile.

Normalde, beni bir tehdit olarak görmemeleri karşısında aşağılanırdım. Şu anda minnettardım. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Syndra ölmüştü. Kimse onunki gibi bir yaralanmadan sağ çıkamazdı. Yalanlar hakkında ne demek istedi? Bitki gerçekten bir tedavi miydi yoksa bunca zamandır beni yanıltıyor muydu? Bu Marius için ne anlama geliyordu? O nasıl bir şeyin habercisi olabilirdi ki? O hastalıklı bir buçukluktu.

Ve bu vampirler. Uyurken bile gözeneklerinden şiddet yayılıyordu. Hiç şüphe duymadan onların şeytan olduklarını biliyordum. Neden benimle bu kadar ilgileniyorlardı?

Her şey Tether'a geri döndü.

Bunu her düşündüğümde gözlerim doluyordu. Sebastian gitmişti. Ölmüştü. Ölmüş olmalıydı. İçimdeki yanmanın eksikliğini başka ne açıklayabilirdi ki?

Ölümü henüz gerçekleşmemiştir. Tam olarak değil. Başladığında, başım belada olacaktı. Şu anda bile kederin beni dürttüğünü hissedebiliyordum, sanki kalbime girmek için bir yol arıyordu.

Hayatımda bir kez olsun Buz Kraliçesi olmak iyi bir şeydi. Daha sonra gözyaşları için zamanım olacaktı. Keder, yas ve içimde kabaran tüm acılar için zaman. Bir şekilde kalbimi çalan erkek için ağlama zamanı. Sebastian gitmişti ve ben ona nasıl hissettiğimi bile söylememiştim.

Şu anda hayatta kalmam gerekiyordu. Sonra, doğru zaman geldiğinde, kırabilirdim.

Gece çöktüğünde, önceki vampir beni kucığına aldı. Beni göğsüne yasladı ve kısa süre sonra, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen ormanlarda tekrar ilerlemeye başladık.

Bu sefer uykunun çekiciliğini görmezden geledim. Mağarada ondan kaçmışım ama şimdi beni çeğiştiriyordu. Gözlerim kapandı ve yorgunluğa teslim oldum.

", ÖLÜMLÜ."

Sert sözler kâbuslarımın arasından geçerek beni şimdiki geri çekti. Gözlerim açılır açılmaz inledim.

Darcy sırtıttı, yüzü benimkine çok yakındı. "İyi akşamlar," mırıldandı. "Şarap konusundaki uyarımı dikkate aldığına memnun değil misin?"

O peri şarabını içmemi istememesinin nedeni *bu* muydu? Beni kaçırmak istediği için mi?

Tanrılar. Tam da hayatımın daha da kötüye gidemeyeceğini düşünürken. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

"Oh, bunun için endişelenme." Elimi okşayarak kıkırdadı ve yakınımı eğildi. Nefesi boynumdaki deriyi gıdıkladı ve ürperdim. "Yakında anlayacaksın."

"Onu bırak, Darcy," diye bir erkek.

Siyah saçlı vampir bana göz kırpmaya cüretini gösterdi. "Görüşmek üzere, Prenses."

Uzaklaştı ve derin bir sohbete dalmış üçlüye katıldı. Onu izledim, etrafi incelerken midem düğümlendi. Birisi ellerimdeki bağları çözmüştü ama bu beni iyi hissettirmiyordu. Bu durumla ilgili hiçbir şey iyi değildi.

Aslında, bunun "çok kötü "nın sözlük tanımı olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim.

Tanıdık mor ışıklar görüşümü doldurdu, ama ilk kez kendimi karanlığı dilerken buldum.

Karanlık olsaydı, kemikten yapılmış gibi görünen avizeleri görmezden . Karanlık olsaydı, etrafımda duran, siyah pelerinler ve kukuletalar giymiş, çok keskin dişleri ve ölü gözleri olan iki düzine vampiri görmek zorunda kalmazdım.

Karanlık olsaydı, yanımda parıldayan bıçakları ya da üzerinde yattığım büyük sunağı fark edemezdim. Odanın üçte birini kaplayacak kadar büyük, kalın bir taş levhaydı ve tam da tahmin gibi rahatsız ediciydi. Karanlık olsaydı, beni öldürmeye geldikleri ana kadar karanlık, tapınak benzeri ortamı görmezden gelebilirdim.

Ama ışık vardı. Onu gördüm.

Sebastian'la evlenmeye geldiğimde ölüme hazır olduğumu sanmıştım ama yanılmışım. Hazır değildim.

Korkularımın her birinin doğru olduğunu onaylarcasına, kızıl saçlı bir vampir arkasını döndü. Dudaklarını geri çekerken gözleri ölüydü,

dişlerini bana doğru gösterdi. Gördüğüm manzara karşısında yutkundum ve sert, vahşi bir kahkaha mağara gibi tapınakta yankılandı.

Kalbim göğsümde çarparken içimdeki kan dondu.

Tam işler daha da kötüye gidemez diye düşünürken, yakınlardaki bir kapı çarptı. Vampirler konuşmayı kesti ve havanın kendisi beklentiyle titreşiyor gibiydi. Ayak sesleri kulaklarımı doldurdu ve midemdeki o düğüm daha da büküldü. Üzerime bir gölge düştü.

Nefes kesici güzellikte, uzun boylu bir erkek sunağın dibinde duruyordu. Sebastian'ınki gibi iki büyük kanadı arkasına doğru uzanıyordu ve yontulmuş yüz hatları taştan kesilmiş gibi görünüyordu. Kıvrırcık sarı dalgalar boynunun üzerinde duruyordu ve obsidyen gözleri odayı tarıyordu. Diğerleri gibi o da bir cübbe giyyordu ama onlarınkinden farklı olarak onunki koyu kırmızı bir kırmızıydı. Güç ve şiddet saçıyordu ve anında onun liderleri olduğunu anladım.

Heybetli vampirin arkasında, beyaz cüppeli bir figür tapınağa girdi. Başını öne eğmiş, odanın arka tarafında dururken yüz hatlarını seçemiyordum.

Kanatlı erkek öne çıktı ve boğazını temizledi. Hepsi bu kadardı. Toplanan vampirler hep birlikte bellerinden eğildiler. Odadaki tek ses, kaburgalarımın çarpan kalbimin düzensiz ritmiydi.

"Güzel," diye mırıldandı lider, siyah gözleri üzerimde gezinirken dudaklarında kurtvari bir gülümseme vardı. "Görüyorum ki ölümlü hazırlanmış." Sesini yükseltti. "Nostro, senin için hazırız."

Bir yük katırı olmaktan şikâyet eden aynı vampir, hâlâ büyük bohçasını taşıyarak alana girdi. Nostro bana doğru yürüdü ve tuvali yanımdaki sunağa yerleştirdi.

Alaycı bir tavırla pelerinine uzandı ve bir hançer çıkardı. Yutkundum, vampirden uzaklaşmaya çalıştım, ama Nostro bana doğru ilerlemek yerine, bohçanın üzerindeki bağları tuval düşene kadar kesti.

"Mükemmel," dedi lider. Önüme geçti, kanatları açılarak sunağı diğer vampirlerden gizlerken Nostro da onun yerini aldı.

Bir şey beni başımı yana çevirmeye itti. Vampirlerin yanlarında getirdikleri bohçaya bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ama bu bir paket değildi.

Yanımdaki boşluğa bakarken ciğerlerim sıkıştı ve nefes almak artık mümkün değildi. Bir adım ötemde, sanki uyuyormuş gibi taş sunağın üzerinde yatan Sebastian'dı.

Yüzü normalden çok daha solgundu ve ellerini ürkütücü bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Vücudunun ortasında tahta bir kazık duruyordu.

Kalbim hızlandı ve boğazımda safra yükseldi.

Ölmüştü.

Kesinlikle ölmüştü.

Tanrılar.

Haklıydım.

Ölmüştü ve...

Dur. Beynim beni bakmaya zorladı. Analiz etmeye. Anlamaya.

Sebastian öldüyse, neden teni hâlâ solgundu? Neden aynı görünüyordu? Zihnim kütüphanede bana söylediklerine geri döndü.

Sebastian kazık yemişti, evet, ama kalbinden akan siyah damarlar yoktu. Her zamanki gibi yıkıcı derecede yakışıklı görünüyordu. Sanki sadece uyuyormuş gibiydi.

Kalbini ıskalamış olmaları mümkün müydü? Onu kazığa oturtmuşlar ve öldüğünü mü düşünmüşlerdi?

Neredeyse içimden bir kahkaha yükselecekti.

Kanatlı vampir anlamadığım bir dilde konuşmaya başladı.

Sesi tapınakta yankılanıyordu ama benim tüm dikkatim Sebastian'daydı.

Lütfen, beni dinleyecek bir tanrıya dua ettim. *Bana hala hayatta olduğuna dair bir işaret ver.*

İlk başta hiçbir şey olmadı. Sarışın vampirin sesi daha da yükseldi. Sebastian'a baktım. Bu haliyle bile o kadar mükemmeldi ki ona bakmak acı veriyordu.

Umutsuzluk içimde kök salmaya başladı.

Tam vazgeçmek üzereyken göğsü kalktı. Zar zor hareketi ama ihtiyacım olan tek şeydi. Umut, umutsuzluğu bastırdı ve derin bir nefes aldım.

Sebastian'a bakarken zihnim hızla çalışıyordu. Aklımda bir plan oluşmaya başladı. Büyük ihtimalle hayatımda aklıma gelen en kötü fikirdi ama yine de bir şeydi. Ve şu anda elimizdeki tek şey buydu.

Lütfen Kydona, bırak bu iş yürüsün.

Bariz zaman kısıtlamaları göz önüne alındığında, toplayabildiğim kadar yavaş hareket ederek vampir prensime doğru ilerledim.

Dikkatinizi Verin

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

M Sanki geceler boyu uçmuşum gibi tüm vücudum ağrıyordu. Varlığımın her bir zerresi acının gerginliğini hissediyordu, sanki bir şey vücudumu içten dışa doğru parçalamıştı.

Göbeğimde derin, yakıcı, sonsuz bir acı başladı ve tüm varlığıma yayıldı. Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm ama bu durumdan kurtuluş yoktu. Daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştım. Başım çarpıyor, kalbim ağrıyor ve kanım vücudumda ağır ağır ilerliyordu.

Neler oluyordu? Hatırladığım son şey ölü vampiri hücresinde bıraktığımdı; Julieta'yı öldürdüğünü ve Luna'nın mektuplarını çaldığını itiraf etmişti.

Karım neredeydi?

Onu bulmak için duyduğum acil ihtiyaç içimden geçerken yukarı doğru sarsıldım. Ya da en azından vücudum beni dinliyor olsaydı dinlerdi. Ama dinlemiyordu. Hareket edemiyordum. Gözlerimi bile açamadım.

Zayıf.

Vücudum sanki bir ton ağırlığındaydı ve ciğerlerimi bir mengene gibi sıkıdığı için nefes almak neredeyse imkânsızdı. Hiç bu kadar tükenmiş, bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Bir parçam bunun kan kaybının bir belirtisi olduğunu biliyordu, ama neden?

Düşün. Dinle. Dikkatini ver. Zihnimin arkasında bir ses konuştu ve itaat etmeye çalıştım.

Gözlerimi açamıyordum ama duyabiliyordum. Kokuyu alabiliyordum. O kokuyu.

Güneş ışığı ve altın buğday. Sertçe nefes aldım. Luna buralarda bir yerdeydi. Kalbim ağrıyordu ve diş etlerim ağızımda yanıyordu. Dişlerim

Dilime battı ve ağızımda bir damla kan birikti. Gerçi ihtiyacım olan şey bu değildi.

Dikkatini ver.

Luna'nın baştan çıkarıcı kokusunun ötesine geçerek kendimi çevreme bakmaya zorladım. Biri konuşuyordu. O ses. O sesi tanıyordum.

"Majesteleri Kraliçe Marguerite'e karşı işlediğiniz suçlardan dolayı, Kanlı Yakut'un Kullanıcısı, sonsuza dek acı çekmeye mahkûm edildiniz." Sesim karanlık meydanda yankılandı, ancak buna gerek yoktu.

Önümde zincirlenmiş ve kazığa bağlanmış kırk vampirin her biri beni gayet iyi duyabiliyordu. Whiterose yanıp kül olurken havada küller uçuşuyor, taze kar taneleriyle karışıyordu.

Suçlananların çoğu sessizdi ama içlerinden biri konuşmaya cesaret etti. "Bunun için seni asla affetmeyeceğiz Prens," dedi Roman dedikleri kişi, kalbinden bir santim uzakta duran kazık sayesinde sesi sert ve zayıftı - tam da olmasını istediğim yerde.

Ölüm, Roman Brollet ve takipçileri gibi bir erkek için çok hızlı bir cezaydı. Kendilerine Gecenin İnsanları diyorlardı. Ben onlara katil diyordum.

Türümüzün hayatta kalmak için kana ihtiyacı vardı, evet. Ama insanların kanını akıtmak ve parçalanmış cesetlerini kan tanrısı Ithiar'a bir çeşit sapkın sunu olarak bırakmak?

Bu birkaç adımdan çok daha . Vampirlerin bile ahlakı vardı. Yaşadığımız kodlar. Gecenin İnsanları hepsini kırdı.

Ay ışığının son huzmeleri Whiterose'un küllü çorak topraklarında parladığında, Gecenin İnsanları'nın her biri o kadar derin bir mezardaydı ki, ne güneş ne de ay onlara asla ulaşamayacaktı.

Mikael bir adım öne çıktı. Cadının uzun kahverengi saçları beline kadar uzanan sık bukleler halinde sarkıyordu. Belinden eğilirken koyu teni gece gökyüzünü yansıtıyordu. "Mühürlemeyi ben yapacağım, Prens."

Başımı salladım ama tam o sırada mezarın içinden bir bağırış geldi.

"Yapmayın bunu!" Roman bağırdı. Hâlâ konuşabiliyor olması gücünün bir göstergesiydi. "Bu dünyada karanlık olan her şey üzerine yemin ederim ki sizden intikamımızı alacağız. Ithiar çocuklarının susturulmasına iyi gözle bakmayacaktır."

Tanrım, bundan nefret ediyordum. Eleyta'daki ayaktakımını temizlemekle geçen iki yüz yıl ve her zaman daha fazlası vardı. Bazen annemin beni yapmasına izin vermemeli miydim diye merak ediyordum. Karda ölmeli miydim diye.

"Yap," dedim bitkin bir halde, Roman'ı tamamen görmezden gelerek. Mikael başını salladı. "Elbette, Majesteleri."

Geride durup cadının avuçlarından mavi kurdelelerin çıkışını izledim. Çok geçmeden mezarın girişi mühürlendi.

Roman'ın sesi beni yıllarca rahatsız etti.

"Çocuklarım," dedi Roman, Karadeniz'e yakın Kuzey Eleyta'da yaşayan insanların tatlı diliyle konuşarak, "bu an için bir asırdan fazla bekledik. Ama sonunda İthiar bizi kutsadı. Karanlık zamanlarımızda bizi hayatta tuttu ve şimdi devam eden hükümleri için ona teşekkür etme zamanı. Burada, İthiar'ın bilinen ilk tapınağında, yüzyıllardır bize rehberlik eden tanrıya geri vermek için toplandık."

Toplanan vampirler arasında bir tezahürat yükseldi ve ürperdim. "Tütsüyü yak," diye emretti Roman.

Dakikalar sonra, acı bir şeyle karıştırılmış lavantanın yoğun, tiksindirici kokusu alanı doldurdu.

Roman boğazını temizledi ve bir kez daha Majesteleri Kraliçe Marguerite'in adına kendilerine karşı işlenen korkunç eylemlerden bahsetti. Bahsettiği her bir eylemi gerçekleştiren *bendim*.

Her geçen an, mideme yerleşen yoğun korku hissi daha da kötüleşiyordu. Bir asır önce Roman deliliğin eşiğinde sallanıp duruyordu. Belli ki mezarda geçirdiği zaman onu uçurumun kenarına fırlatmıştı. Çılgına dönmüştü.

Ben bu lanet olası krallığın prensiydim. Beni öldürürse annemin hoşnut olmayacağı gerçeğini hiç düşünmedi mi?

Belli ki umurunda değildi.

Onun deliliği hakkında düşünmeye daha fazla zaman ayırabilirdim ama yanımdan bir kumaş hışırtısı geldi. Gözlerim hâlâ açılmayı reddetse ve bedenim hareket etmekten aciz kalsa da duyularım canlandı. Luna'nın kokusu, öncekinden daha güçlü bir şekilde içime doldu.

Sinirlerimin her biri onun için çılglık atıyordu. Dişlerim ağzımda ağrıyan, yanan bir varlıktı ve gölgelerim damarlarımın içinde kıvranarak canlandı.

Sanki onun yakınlığı bana enerji veriyordu. Yaşam. Bağlama İşareti bileğimde yanıyordu ve bir şekilde Bağ'ın beni hayatta tuttuğunu biliyordum.

Roman hâlâ konuşuyor, halkına ilahi bir duayla önderlik ediyordu; o çağırıyor, onlar tekrarlıyordu. Sesleri coşkuyla yükseldi, ta ki

Avazları çıktığı kadar bağıyor, İthiar'a vermek üzere oldukları hediyeler için üzerlerine bereket yağdırması için yalvarıyorlardı.

İçimdeki o dehşet, damarlarımda çalkalanan bir canavara dönüştü. Annemin istekleri bir yana, yüzyıl önce her birinin kara kalbine kazık saplamalıydım. Bunun gibi varlıkların -ahlaktan yoksun, kendi çarpık onur kurallarına yaşayan vampirlerin- bu dünyada yeri yoktu.

Bizi buraya getiren olaylara lanet okumakla o kadar meşguldüm ki, kumaşın bir kez daha yer değiştirdiğini fark etmedim bile.

"Sebastian." Luna'nın fısıltısı sessiz bir okşayıştı ve kulağıma değdiğinde bir nefesten biraz daha fazlasıydı. Yine de hayatım boyunca duyduğum en güzel sestti.

Vampirler çığlık atmaya başladılar, dudaklarından hiçbir şey ifade etmeyen anlamsız kelimeler dökülürken dillerinde konuşuyorlardı. Delirmişlerdi. Her biri deliydi.

Bal ve güneş ışığı kokusu daha da güçlendi. Daha güçlü. Açlık vücudumda dolaşırken dişlerim sızladı. Bir an için bunun gerçek olup olmadığını sorguladım. Belki de o kadar çok kan kaybetmişim ki zihnim rüzgârdaki kül gibi dağılmıştı.

Gecenin İnsanlarından biri, ruhu bedeninden çekilip çıkarılıyormuş gibi çığlık attı.

"Gel, İthiar!" Roman bağırdı, sesi taşlarda yankılanıyordu. "Bizi varlığınla doldurman için sana yalvarıyoruz."

Sonra onu hissettim. Leylak kokan yumuşak ten ağzıma bastırdı ve tüm vücudum Bağlı Ortağımın varlığı karşısında inledi.

Dudaklarıma değen teni sadece bir dokunuştı ama bunu varlığımın her bir parçasıyla hissettim. Burun deliklerim alevlendi ve bileğimdeki Bağlama İşareti yandı. Dudaklarım ayrıldı ve dişlerim Luna'nın tenini sıyırdı.

"Isır beni," diye fısıldadı.

Tereddüt etmedim. Bunun için zamanımız yoktu. Dişlerim Luna'nın etini deldi ve anında tatlı ballı kanı duyularımı doldurdu. Güneş ışığı, ışık ve hayatın kendisi içime aktı. Her geçen saniye içimdeki güç artıyordu.

Dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçtı ve sonunda gözlerim açılma emrime itaat etti.

Kahretsın.

Bu tahmin ettiğimden çok daha kötüydü. Luna yan yatmış, sırtı bana dönüktü ve beni beslerken bileği garip bir açıyla bükülmüştü.

Bir yeraltı tapınağındaydık ve etrafımızda siyah cüppeli vampirler çıldırmış bir haldeydi. Luna'nın ballı kanı damarlarımı doldururken Roman'ın devasa kanatlarına dik dik baktım.

Her saniye önemliydi. Yakında yaptıkları hatanın farkına varacaklardı. Beni içki içemeyecek kadar ölüme yakın sanmış olmalılar. Pişman olacaklarından emin olduğum bir hataydı bu.

Bakışlarım tapınağın arka tarafındaki beyaz cüppeli bir figüre takıldı. Ciro.

O hain, kara kalpli piç. Cesedini yakmadan önce onu lime edecektim. Karanlıklar Prensi'nin karşısına çıktığı güne pişman olacaktı.

Hain rahibi görmemin üzerinden bir kalp atışından daha kısa bir süre geçmişti ki bakışları benimkilere kaydı. Beni fark ettiği an, korkunç gözlerindeki tanıma titreşiminden anladım. Bağıracakmış gibi ağzını açtı ve ben daha da hızlı içtim.

Zamanımız kalmamıştı.

İki Delici Acı Noktası

OceanofPDF.com

W Sebastian'ın kanımı içmesine izin vermenin zevkten başka bir şey olacağını hiç düşünmüş müydüm? Geleceğimizde neredeyse kesin bir ölüm vardı, ama tek yapabildiğim içimden geçen duygulara konsantre olmaktı.

Sebastian'ın ağzının kanımı çektiği damarlarım. Dişleri derimi ilk deldiğinde, içimde tek bir acı parıltısı belirdi, ama bu acı kısa sürede yerini tamamen başka bir şeye bıraktı.

Çılgın vampirler, liderleri anlamadığım bir dilde konuşurken ilahi söylüyorlardı. Sözlerini anlamama gerek yoktu. Bu gece ikimizin de hayatta kalmasını planlamadıkları son derece açıktı.

Sebastian tek umudumuzdu.

Kanımı vücuduna çekerken kocamın dili tenime . Gücünü yeniden kazanmak için ne kadar kana ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ama yeterince olduğunu umuyordum.

Ona ihtiyacı olduğu kadarını verirdim. O benim hayatımdaki en önemli şeydi. Bu aşk mıydı?

Öyle olduğunu sanmıştım. İçimde, merkezimdaki gerginlikle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık vardı. İçinde bulunduğumuz korkunç duruma rağmen Sebastian'ın yakınlarda olduğunu bilmek içimde bir güven duygusu yarattı.

Vampir ya da değil, o benim kocamdı. Arkadaşımdı. Müttefik olarak başlamıştık ama artık aklımda hiçbir şüphe yoktu. Daha fazlası olmuştuk.

Onu sevmiştim.

İçimdeki kanı artan bir şevkle çekerken ağzı bileğime doğru sıkıldı.

Sonra, içimdeki sıkışma kırılma noktasına ulaştığında, aynı anda birçok şey oldu. Sebastian bileğimi serbest bıraktı ve diliyle yaramı yaladı. Tenime en hafif öpücüklerini kondurduğu anda yaranın kapandığını hissettim.

Bir kalp daha kısa bir süre sonra, köşedeki beyaz cüppeli erkekten bir kükreme geldi. "Prens!"

Sebastian'ın derisinden koyu gölgeler sızarken kanatlı vampir etrafında dönmeye başladı. Kocam kazığı göğsünden çıkardı, silahı bir kılıç gibi kullanırken içinden hayvani bir hırıltı koptu.

Sunaktan sıçrayan Sebastian vampir kalabalığının içine daldı. Karanlık mutlak hale gelirken gırtlaktan gelen bir kükreme odanın içinde yankılandı. Sunağın kenarına tutunup kendimi bir top haline getirirken kalbim çarpıyor ve tüm vücudum titriyordu.

Mürekkep gibi koyu tek bir şey bile göremiyordum.

Ama duyabiliyordum.

Duyduğum şeyler keşke kulaklarım çalışmasaydı dedirtti. Muhtemelen çok kısa, çok acı dolu bir hayatın geri kalanında beni rahatsız edecek kadar kötüydüler.

Çığlıklar acı sesleriyle karıştı. Hararetli dualar merhamet yakarışlarına dönüştü. Sebastian hiçbirine kulak asmadı. Hiç silah görmemiştim ama bunun bir önemi yoktu.

Ölüm için yaratılmış olan vampirler, insanların çelikten dövdükleri silahların yaşayan vücut bulmuş halleriydi. Dişlerin ete çarparken çıkardığı korkunç ses, tapınaktaki acı dolu çığlıklara ürkütücü bir fon oluşturunuyordu. Kan kokusu iğrenç derecede güçlüydü ve midem çalkalanıyordu. Ölüm her yanıma sarmıştı ve ben *hiçbir şey* yapamıyordum.

Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Bu her şeyi tüketen karanlıkta kendimi vampirlere karşı savunmanın hiçbir yolu yoktu Tek yapabildiğim saklanmaktı.

Soğuk taş sunağın kenarına doğru ilerledim ve aşağı kaymadan önce Kydona'ya bir dua fısıldadım. Dizlerim sivri bir taşın üzerine düştü ve bacağımın yumuşak etini keserken dudağımı ısırarak çığlığımı bastırdım.

Çığlıklar devam etti. Ellerimi kulaklarıma bastırarak bir topun içine kırıldım.

Neden hayatımın yıllarını akademide geçirmiştim? Onları bir silahı nasıl kullanacağımı ve kendimi nasıl savunacağımı öğrenerek geçirmeliydim. İşe yaramaz biriydim.

Sebastian bizim için savaşırken her saniye bir saat gibi geliyordu. Vampir tarikatını darmadağın ederken gırtlaktan gelen kükremeleri kulaklarımı dolduruyordu. Tek bir erkekti ama koca bir orduydu.

Hepsinin ondan korkmasının nedeni buydu.

Onları parçalara ayırırken çıkardıkları sesler sonsuza kadar aklımdan çıkmayacaktı. Sonunda kendimi topumdan çıkarıp çömeldim. Karanlık hâlâ mutlaktı ama sonuna ulaşana kadar taş sunağın kenarı boyunca yolumu hissettim.

Eğer girişe doğru koşarsam, belki saklanacak bir yer bulabilirdim. Ama bulamadım. Bulamadım. İp.

Sessiz bir hıçkırık kaçtı benden. Ve sonra onu duydum. Taş üzerinde tek bir ayak sesi. Alçak, erkeksi bir kıkırdama. Buzdan oyulmuş gibi hissettiren bir el koluma indi, pençe gibi tırnakları derime batarken beni ayağı kaldırdı. Haykırdım, görünmeyen saldırganımın pençesine karşı çırpınırken kalbim küt küt atıyordu.

"Bırakın beni!" Bağırdım.

Gölüşerek beni kendilerine doğru çektiler ve vücudum katı ve soğuk bir şeye çarpınca tekmeledim.

Boğazımdan bir çığlık daha koptu ama iri, nasırlı bir el ağzıma indi. Saldırganımın parmakları beni karanlığın içinde sürüklerken çenemi sıkıca kavradı ve "Sessiz ol ölümlü" diye hırladı.

Sesi tanıdım. Bu korkunç vampir grubuna liderlik eden kanatlı erkek, kolunu tekmeleyip tırmalasam da beni çekıştirdi. Faydası olmadı. Beni karanlığa doğru sürüklerken tutuşu demir gibiydi.

Çığlıklar giderek azaldı ve şimdi hava daha soğuktu. Beni esir alan kişi elini ağzımdan çekti. Çenem serbest kaldığı anda avazım çıktığı kadar bağırdım. Bir dizimi kaldırıp tüm erkeklerin hayatları pahasına korudukları yere nişan aldığımnda, erkek saçımı çekerek küfür etti.

Nişan alamadım.

"Aptal orospu," diye küfretti, beni karanlığın içinde tekmeleyerek sürüklerken eli tekrar ağzıma çarptı. "Seni öldürecektim ama şimdi, sanırım senin için daha değerli bir cezam var. Kocana verdiği zarar kadar sana da zarar verecek bir ceza."

Gözlerim büyüdü ve başımı daha da sert bir şekilde salladım. Güldü ve saçlarımı kabaca yana doğru çekti. Gözlerim yaşardı. Elini ağzımdan çekti ve ben tekrar çığlık atmak için nefes aldım. Bir şey yapamadan boynumda alev gibi iki acı noktası patladı.

Dişler.

Bu ısırık nazik değildi. Ne zevkli ne de sevgi doluydu. Bu ısırık kabuslardan biriydi. Ben ona karşı mücadele ederken vampir kanımı içti ama faydası olmadı. Çok güçlüydü. Kollarımı yan tarafıma sıkıştırarak inledi.

Gözlerimin önünde siyah noktalar belirdi ve başım döndü. Vampir can damarımı çekip çıkarırken dizlerim titredi ve tüm vücudum güçsüzleşti. Karanlık. Her şey karanlıktı. Karanlık içimdeydi. Etrafımda. Artık hiçbir fark yoktu.

Vampirlerin beni öldüreceğini hep biliyordum.

Hikayeleri duymuştum. Vampirler tarafından hayatları sona erdirilen insanların başlarına gelenleri okumuştum. Ve şimdi, işte buradaydım.

İlk elden deneyimleme şansını elde etmek. Ölümün böyle hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Başım dönüyor ve tüm vücudum güçsüz hissediyordu. İşte bu kadar.

Hayatım elimden kayıp gidiyordu ve yapabileceğim başka bir şey yoktu. Vampir kanımın daha fazlasını vücuduna çekti ve ben onun avuçlarında titredim.

Gözlerim kapanırken son bir nefes dudaklarımdan kaçtı. Zalim erkek içmeye devam etti ama ben daha fazla mücadele edemedim. Hiçbir şeyim kalmamıştı.

Her şey kararmadan önce aklımdaki son düşünce Sebastian'dı.

Keşke onu sevdiğimi bilseydi.

O Benim

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

M dişleri uzuvları kağıttan yapılmış gibi parçaladı. Ciro ilk ölen oldu ama sonuncu değildi. Bu tapınaktaki her bir vampir bana yenik düşecekti. Onların gücü hiçbir şeydi. benimkine kıyasla.

Bağlı Ortağımın kanı damarlarımda dolaşarak öfke ateşimi körüklerken olmazdı. İçimde sadece karanlığın ve gölgelerin hüküm sürdüğü o sessiz yere indim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Burada hiç ses yoktu. Işık yoktu.

Sadece ölüm.

Gecenin İnsanları bana karşı gelmişti ve şimdi bedelini ödüyorlardı. Bu yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını düşünmeleri akıllara durgunluk veriyordu.

Onları yok edecektim ve işim bittiğinde Eleyta'da hiç kimsenin bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışmayacağından emin olacaktım. Isvana'nın bana armağanı olan ölüme teslim olurken zihnim boşaldı.

Gölgeler içimden taşarak ışığı engelledi. Önemli değildi. Işığa gerek yoktu. şu anda yoktu.

Kan taş zemini ve duvarları kaplayana kadar vampirlerin arasından yolumu açtım. İleriye doğru hamle yapıp başka bir vampiri yakaladığımda ve boğazını parçaladığımda türümün kanının metalik tadı dilimdeydi. Ellerimde titriyorlardı; işledikleri suçların bedeli olarak bedenlerini terk eden yaşam.

Ve sonra onu duydum. Sessiz, öldürücü sakinliği bozan bir çığlık, tam kalbime bir hançer gibi saplandı.

O sesi aklımı bildiğim gibi biliyordum. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Son vampirin boğazından dişlerimi çekerek kanlarını yere tükürdüm ve onları serbest bıraktım. Sesi takip ettiğimde bir *gümbürtüyle* yere düştüler.

Luna tehlikedeydi.

İlkel öfke vücuduma ateş gibi yayıldı ve kolumdaki Bağlama İşareti yanarken kalbim küt küt atmaya başladı. Sunak boştu.

Korku, bağın içinden geçerek kalbimin etrafını saran bir mendeneye dönüştü. Türümün hızıyla koşarak ceset yığınının yanından geçtim. Taştan oyulmuş ve mor kürelerle aydınlatılmış bir koridor beni karşıladı.

Gölgelerimi tekrar kendime çekerek, Luna'nın kokusu güçlendikçe hızla hareket ettim. Tüm vücudum sarsıldı ve içimde öfke titreşti. Gölgelerim damarlarımda kıvranıyor, gelinimi ararken beni ileri doğru itiyordu.

Karım neredeydi?

Bir köşeyi döndüm, bir çığlık daha havayı yırtarken yere sıçrayan kanı zar zor fark ettim. Bu seferkinin sesi farklıydı. Daha zayıftı. Bileğim alev almış gibi yandı ve korku bağın içinden akıp geldi.

Tam o anda anladım. Karım ölüyordu. Kanatlarım sırtımdan çıkarken *kükredim*. Bir köşeyi daha döndüm ve sonra onları gördüm.

Roman Luna'yı mağara duvarına yaslamıştı, karımın boynundan beslenirken kanatları görünmüyordu. Sarı saçları dağılmıştı ve karım kollarında gevşek duruyordu. Kan izleri derisinden aşağıya, harap olmuş giysilerinin üzerinden yere akıyordu.

Aynı öldürücü sakinlik tüm bedenimi ele geçirdi. Tek bildiğim bu oldu. Tüm duyduklarım. Tüm gördüğüm.

"O benim," diye hırladım.

Roman'ın gözleri bana kaydı, ama yine de karımın üzerindeki elini bırakmadı. Bir nefeste aramızdaki mesafeyi aştım. Bir nefes daha bedenimi terk ettiğinde, Roman'ın dişleri Luna'nın boynundan çıkmıştı. Onu tek kollu bir kafa kilidiyle tuttum ve karımdan uzaklaştırdım.

Bir yığın halinde yere yığıldı, kafası mide bulandırıcı bir *çatırtıyla* taşa çarptı. Bağlama İşareti'nden koluma kavurucu bir acı yayıldı.

"Devam et," dedi Roman dişlerini sıkarak. "Öldür beni. Bunun tüm sorunlarını çözeceğini sanıyorsun ama çözmeyecek." Tırnaklarım pençelere dönüştü ve konuşmaya devam ederken Roman'ın boynuna bir açığa verdim. "İthiar bunun için seni lanetleyecek. İkinizin arasındaki Bağ, dertlerinizin en küçüğü-"

İleri atılarak keskin dişlerimle boğazını kavradım ve tek ısırıkta kopardım. Kanın demir tadı ağzımı doldururken, sözleri kanlı bir fokurtuyla son buldu. İğrenç sıvıyı tükürdüm ve Roman'ın kafasını vücudunun geri kalanından ayırarak iyi bir önlem aldım.

Başsız cesedinin yere düştüğünü görmek için bile beklemedim.

Çoktan Luna'ya doğru ilerlemeye başlamıştım.

Karım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kazığı onun yanına yere bırakırken kanatlarım arkamda dalgalanıyordu. Gözlerim onun parçalanmış bedenine takıldığı anda boğazımdan boğuk bir inilti yükseldi.

Luna'nın boğazından kan akıyordu, Roman'ın dişlerinin bıraktığı sivri yırtıklar hiç iyileşmiyordu. Genellikle güneşe çıkmış gibi bronzlaşmış olan yüzü bir parşömen yaprağı kadar beyazdı. Gözleri kapalıydı, kalbi düzensiz bir ritimle atarken dudakları aralanmıştı.

Çok fazla kan kaybetmişti. Ben ve Roman arasında, hiçbir şeyi kalmamıştı.

Göğsümde, kalbimden başlayıp uzuvlarıma doğru ilerleyen korkunç bir ağrı büyüdü. Her yerim acıyordu. Luna'nın hayatı son kez tehlikeye girdiğinde, onu kurtaracağıma dair söz vermiştim.

Sözler artık ona yardımcı olamazdı. Boynuna dikkat ederek elini elime aldım ve adını söyledim. Cevap vermedi.

"Luna!" Daha acil bir şekilde tekrar denedim. Tek cevabım tıkırtılı bir öksürük oldu.

Kalbim çatladı. "Lütfen," diye fısıldadım.

Hiçbir şey.

"Bana geri dön," diye yalvardım ona, elini kaldırıp dudaklarıma bastırarak. "Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum."

Bağlama İşareti bileğimde yandı ama yanıt gelmedi. O benimdi ve benim yüzümden ölüyordu.

Bu benim hatamdı. Tüm bunlar benim hatamdı. İyi bir şeye sahip olabileceğimi düşünecek kadar aptaldım. Sevginin benim gibi birine verileceğini.

Karanlık damarlarımda dolaşıyordu. Ölüm benim tek yoldaşımdı. Luna ölüyordu.

Çünkü.

Of.

Ben.

Daha önce de böyle yaralanmalar görmüştüm. Bu kimsenin hayatta kalabileceği türden bir şey değildi. En azından müdahale olmadan.

Ne yaptığımı bile düşünmeden bileğimi dudaklarıma götürdüm. Kolumu geri çekerek etimi ısırdım. Kanın tadını aldığım anda bileğimi Luna'nın ağzına doğru indirdim.

Bir yanım çılgılık atıyordu. Ona bir seçenek vermiyordum. Bir seçim yapmayı hak ediyordu.

Ona kanımı verdiğimde ne olacağından bile emin değildim. Şimdi değil, ölüme bu kadar yakınken. Bunun her zamanki gibi işe yaraması, onu hayatta ve şu anda olduğu gibi tutması ihtimali vardı.

Bir vampir prenze bağlanmış bir insan. Ya da yapabilir Onu.

Çok fazla kan kaybetmiş olabilir. O çok yakın olabilirdi sınırı. Onu yapmanın ne anlama geleceğini hiç konuşmamıştık. Eğer bunu isterse.

Bağlı olmak Luna'nın zaten bana bağlı olduğu anlamına geliyordu ama daha fazlası olma arzusunu hiç dile getirmemişti. Benim gibi olmak için.

Evliliğimiz ona zorla kabul ettirilmişti. Her şeyden koparılmıştı. Hasta kardeşinden. Ailesinden.

Ve şimdi de bu.

Luna'nın ölmesine izin veremezdim. O benim dünyamdı. Kalbimdi. O benim yaşama sebebimdi.

Athena'yı kurtaramazdım. Ama bunu yapabilirdim. Onu kurtarmak zorundaydım. Bu yüzden bileğim tam ağzının üstüne gelene kadar çenesini elime aldım.

Kanımdan damlalar ağzına damlarken "İç," diye fısıldadım. Hiçbir şey olmamış gibi uzun bir an geçti.

"Lütfen," diye yalvardım ona. "İç."

daha fazla kan girdi ve hareket etmesini beklerken kalbim sıkışmaya başladı. İçmesini. Bana geri dönmesini.

Her an sonsuzluk gibi geliyordu ama çok geçmeden boynundaki yara yavaşça kendini dikti.

"Biraz daha al," ısrar ettim.

Luna'nın gözleri kapalı kaldı ama eli uzandı ve benimkine dolandı. Bileğimi kendine doğru çekti, ağzı etime yapıştı.

Ve içti.

Kalbinin atışları güçlendi ve kanımı vücuduna çekerken içine yeniden hayat girdi.

Gölgelerim içimden taşarak ikimizi de kuşattı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ölü vampirlerle dolu tapınağın değil. Annemin değil. Roman'ın son sözleri değil.

Önemli olan tek şey Luna'ydı.

İçerken ona baktım ve ihtiyacı olduğu kadar kan alması için onu cesaretlendirdim.

Gözleri bir kez daha açıldığında, hâlâ kahverengi mi olacaktı?

Yoksa siyah, gölgeler, sırlar ve karanlıkla mı dolu olacaktı?

Merak ederken bile gerçeği biliyordum. Bu tekrar, tekrar ve tekrar yapabileceğim bir seçimdi. Eğer bunun için benden nefret ediyorsa, o zaman benden nefret ediyordu.

Ama en azından hayatta olacaktı.

SON... ŞİMDİLİK TETHERED'I OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Bağımsız yazarlar için yorumlar çok önemlidir. Bu hikayeyi beğendiyseniz, başkalarının da bu hikayeyi bulmasına yardımcı olmak için bu kitap için bir tane bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur.

Henüz gitmeye hazır değil misiniz? [Bölüm 21: Bastian'ın Anlatımıyla Isır Beni'yi buradan okuyabilir](#) ve haberdar olmak için haber bültenime kaydolabilirsiniz kitaplarımdan .

OceanofPDF.com

İşkence

OceanofPDF.com

TEK SEÇİM. BİR . İKİ KADER DENGEDE DURUYOR.

Luna ve Sebastian'ın hikâyesi İşkence'de devam ediyor.

 Eziyetli kapak

2023 Yazında geliyor. Kopyanızı şimdi ayırtın!

Bu dünyada bitmedi mi? Tethered ile aynı zamanda geçen başka bir daha var.

OceanofPDF.com

Toprak ve Alevden

OceanofPDF.com

ŞİMDİ ÇIKTI!

Kadın kimseye bağlı kalmayı reddediyor; erkek ise özgürlüğünü bulmaya çalışıyor.

Aileana kralın evcil hayvanıdır. Hayatı boyunca bir kulede yaşamış ve kralın oğluyla evlenmeye zorlanacağı günü beklemiştir.

O gün geldiğinde, bir planı vardır. Hançerlerini ve özgürlük arzusunu kuşanarak kraldan ve onun ölümcül gücünden kaçır.

Xander tüm hayatını kaçırarak geçirdi. Kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacı yoktur, hele ki bir eşe hiç. Ama yolu alingan bir elfle kesiştiğinde, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Saklaması gereken sırları var. Ithenmyr'i geride bırakmak ve arkasına bakmamak istiyor.

Kaderin ikisi için de başka planları vardır.

Rapunzel'in bu yeniden anlatımı yavaş yavaş yanan, düşmandan aşığa yüksek fantezi romantizmidir ve şakalaşmalar, kader arkadaşları, sahte evlilikler ve dünya inşası ile doludur.

OceanofPDF.com

Teşekkür

İşte yine buradayız. Ne zaman bir onay sayfasına gelsem, gözümü dikip bakıyorum. Bu nasıl benim hayatım?

Burada olduğuma inanamıyorum. Tethered benim için 11. kitap ama pek çok açıdan ilk kitabımmış gibi hissettiriyor.

Bu satırları yazarken içimden bir sürü duygu geçiyor.

Gerginlik, çünkü Tethered benim için çok şey ifade ediyor. Heyecan, çünkü bu hikayeyi çok seviyorum. Umarım siz de benim kadar beğenirsiniz.

Teşekkür ederim, okuyucu. Buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim. Sözlerimi okuduğun için. Hikâyemi dinlediğiniz ve karakterlerimi önemseydiğiniz için. Çok teşekkür ederim.

Cadılar meclisine. Bu kadar destekleyici bir topluluk olduğunuz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız burada olamazdım.

Daniela ve Sydney'e. Tethered ile ilgili notları size ilk gönderdiğimde beni duydunuz. İşler zorlaştığında elimi tuttunuz. Beni desteklediniz ve (gerçekten kaba) taslakları okudunuz. Teşekkür ederim.

Beta okuyucularıma, size çok minnettarım. Yorumlarınızın her biri benim için dünyalara bedel ve siz olmasaydınız bu hikâye şu an olduğu yerde olmazdı.

Ve kocam Aaron. Teşekkür ederim. Beni her gün destekliyorsunuz. Gözyaşları ve sahtekârlık sendromu beni ele geçirmekle tehdit ettiğinde, beni ileriye doğru itiyorsun. Seni seviyorum.

Britanny ve Jack'e. Siz ikiniz hayatımın ışıkları-sınız. Anneniz olma onurunu bana verdiğiniz için teşekkür ederim.

Ve son bir teşekkür de size, okuyucularıma. Bunu iki kez söyledim ama gerçekten, hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için dünyada ne kadar teşekkür etsem azdır.

Çok teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Elayna R. Gallea, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Kanada'nın güzel New Brunswick eyaletinde yaşıyor. Saint John Nehri Vadisi'ndeki karlar ve ormanlar ülkesinde yaşıyorlar.

Elayna kafasının içinde yaşamadığı zamanlarda evinde Food Network izlerken, Broadway dinlerken ve bir sonraki yemeğini planlarken bulunabilir.

Elayna bol miktarda çikolata, peynir ve şaraptan hoşlanır. Bu sırayla değil.

Onu her gün Tiktok ve Instagram'da kendini aptal yerine koyarken bulabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Ayrıca yazar: Elayna R. Gallea

The Ithenmyr Chronicles (*Of Earth and Flame ile aynı zamanda Dört Krallık'ta geçer*)

[Toprağın ve Alevin](#)

[Kanatların Çalılarının](#)

[Külün ve Sarmaşığın](#)

[Of Thistles and Talons \(Bahar 2023\)](#) Of

Shale and Smoke (Kış Sonu 2023)

Romancing Aranthium (Yeni Yetişkin):

[Denizin Zıt Uçları](#)

[Korsan Anlaşması Zamanla](#)

[Lekelendi](#)

Sıralama Günlükleri (Genç Yetişkin) - [Sıralanmış](#) eksiksiz bir seri

[Yıkıcıların Yükselişi](#)

[Kehanetin Sahibi](#)

[The Runaway Healer](#) (bir ön roman)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

